

Π Ε Ρ Ι Γ Ρ Α Φ Η

Τ Η Σ Ί Ε Ρ Α Σ

Σ Ε Β Α Σ Μ Ι Α Σ Κ Α Γ Β Α Σ Ι Λ Ι Κ Η Σ

Μ Ο Ν Η Σ

Τ Η Σ Υ Π Ε Ρ Α Γ Ι Α Σ Θ Ε Ο Τ Ο Κ Ο Υ ,

Τῆς καὶ μέγα ἐχέσης τὸ αἰδέσιμον, διὰ τὸν ἱσσησάμεν αὐτὴν
ἈΠΟΣΤΟΛΟΝ ΛΟΤΚΑΝ ΤΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΝ,

ΤΟΥ ΚΥΚΚΟΥ ΕΠΙΦΗΜΙΖΟΜΕΝΗΣ,
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΚΥΠΡΟΝ,

Νῦν ῥίπον τύποις ἐκδοθεῖσα ἐπιμελέστερον, προστεθεῖται τε καὶ τινα
ἄλλα ῥῥῃ ἀναγκαίων, πρὸς περαιοτέρην βεβαίωσιν.

Ἐτι δὲ, καὶ Θαυμασία τινα ἥς Θεοσέκη, καὶ πρόσθεν, καὶ ἐς ὕστερον γινόμενα
αἰς δόξαν αὐτῆς, καὶ πρὸς ἐφέλκην μεγίστην ὅτι Εὐσεβῶν Χριστιανῶν.

Τὰ πάντα καλῶς διαταχθεῖν μετ' ἐπιμελείας καὶ ἀκριβοῦς
ζητήσεως, καὶ διορθώσεως

Τῶ Παριερωτάτῃ Μητροπολίτῃ πρώτῃ Ἀγκύρας,
ΚΥΡΙΟΥ ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΤΟΥ ΠΙΣΣΙΔΕΙΟΥ,

Ἐτι δὲ προσετέθησαν καὶ ῥία Πατριαρχικά Συγγεγραμμένα Γράμματα,
καὶ ἐπωφελῆ τινα ἄλλα, ἵνα διανέμῃται δωρεὰν,

ἩΓΟΥΜΕΝΕΥΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ἘΝ ἹΕΡΟΜΟΝΑΧΟΙΣ
ΚΥΡΙΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΤΡΙΤΟΥ.

α.ω.ζ'. ΕΝΕΤΙΗΣΙΝ. 1817.

ΠΑΡΑ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΑΤΚΕΙ Τῷ ΕΞ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ.

Πᾶσι τοῖς Εὐσεβέσι, καὶ Ὁρθόδοξοις Χριστιανοῖς,
Χάριν, Ἐλεος, καὶ Ἀγάπην πατρικὴν, καὶ τὴν τοῦ ποδομένων ἐπίτῳξιν,

Ὁ ΠΡΩΗΝ ἈΓΚΥΡΑΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ,

Ὁ ΚΑΙ ΠΙΣΣΥΔΕΙΟΣ,

Καὶ ἐκ τῆς Λογάδος τῆς τοῦ Κύκκου Μοῦνης

ΤΗΣ ὙΠΕΡΑΓΓΙΑΣ

ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ἩΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ,

ΤΗΣ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΝΗΣΟΝ ΚΥΠΡΟΝ.

Ὁ ναὶ κρύπτη, καὶ ναὶ σιωπαῖνη τινὰς τὴν ἀλήθειαν,
ὁμοιάζει μὲ ἐκεῖνον, ὅπου θάπτει χρυσίον εἰς τὰ
ὕπόγαια τῆς Γῆς. διὰ τὴν ἡ ἀλήθεια πάντοτε ἀ-
γαπᾷ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ὅποιος ἀποβάλλῃ τὴν ἀ-
λήθειαν ἀπὸ λόγου τοῦ, ἔχει τὸν νῦν τοῦ βεβλαμμέ-
νον, καὶ εἶναι τυφλός, καὶ ἔχει ἀορασίαν κατὰ τὴν διαύσιον, καθὼς
ὁμοῦς ἐκεῖνος, ὅπου λαλεῖ τὸ ψεῦδος μολύνεται τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ
σῶμα, τοιοῦτω τρόπῳ καὶ ἐκεῖνος, ὅπου λαλεῖ τὴν ἀλήθειαν, ἀγιά-
ζεται τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ σῶμα καὶ καθὼς κηρύσσεται ἡ Πίστις ἀπὸ
ὅλης, πέποιας λογῆς ὥρεται ναὶ καταγγέλλεται καὶ ἡ ἀλήθεια ἀπὸ

ὅλους. διότι ἐκεῖνοι ὁποῦ δεῦ γινώσκουσι κατὰ ἀκρίβειαν τὴν ἀλή-
 θειαν, δεῦ ἡμποροῦσι ποτὲ νὰ ἔχωσι καὶ Πίστιν ἀληθινήν. διατί
 φυσικὰ, πρέπει ὡρῶτον τιναὶ νὰ γινώσκῃ καλῶς, ἔπειτα δὲ καὶ νὰ
 πισεύσῃ. καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δύναται νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν, καὶ δεῦ
 τὴν κηρύττει, κατακρίνεται βαρέως ἀπὸ τὸν Θεόν. διότι ἡ ἀλήθεια
 εἶναι ὁ Χεῖρς ὁ ἴδιος, κατὰ τὸ Εὐαγγελικὸν Λόγιον, ὁποῦ λέγει·
 Ἐγὼ-εἰμὶ ἡ ἀλήθεια. Λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἀλήθεια εἶναι τὸ Θεμέλιον
 ὅλης τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ὁρθοδόξου, καὶ ὅποιος εἰς τὰ τοιαῦτα δεῦ
 ἀγωνίζεται, τρόπον τινα ἀρνήσεως σκοπὸν μεταχειρίζεται· εἰδὲ καὶ
 δεῦ κρύπτεται, καὶ τὴν φανερώνει, φαίνεται πῶς κάμνει καθαρὰ ὁμο-
 λογίαν τῆς Πίστεώς τε. ὅθεν, ὁ λέγων, καὶ κηρύττων τὴν ἀλήθειαν
 τὸν Θεὸν αὐτὸν κηρύττει, καὶ ὁ ἀθετῆς ὡσαύτως ταύτην, καὶ ἀποκρύ-
 πτων, Θεὸν ἴδιον αὐτὸν ἀρνεῖται. Φοβηθεῖς δὲ, καὶ γὰρ τοῦτο ἵνα μὴ
 ἀρνητῆς ἐπιφαίνωμαι κρύπτων τὴν ἀλήθειαν, διὰ τοῦτο πόθω ζέοντι,
 καὶ ὅλη ψυχῇ ἐβελήθην νὰ φέρω εἰς φῶς τὴν Περιγραφὴν τῆς Ἱε-
 ρᾶς, καὶ Βασιλικῆς Μονῆς τοῦ Κύκκου ἐπιφημιζομένης, Ὑπέραγιας
 Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, Χαειτοβρύττε, καὶ Θαυματουργῇ αὐτῆς Ἀ-
 γίας Εἰκόνας τῆς τὸ μέγα ἐχέσης τὸ αἰδέσιμον, διὰ τὸν Ἰσότησαν-
 τα αὐτὴν Ἀπόστολον Λεκάν, καὶ νὰ τὴν διαδώσω εἰς ὅλης τῆς Εὐσε-
 βῆς Χριστιανῆς, μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς Τύπης. Βαβαὶ τῆς χάριτος! πό-
 σων μυρίων Χαρίτων ἡξιώθη αὐτὴ ἡ Ἀγία Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, ἀπὸ
 τὴν ἰδίαν αὐτὴν Βασίλισσαν τοῦ παντός. φεῦ τῆς θαυμάτων, καὶ
 θαυματουργειῶν αὐτῆς τῆς Χαειτοβρύττε Εἰκόνας! ὦ δόξα τῇ Χάριτί
 σε, Κόρη Θεοτόκε Δέσποινα· ἀνάστα Λαοὶ, Φυλαί, Ἐθνος ἐκ-
 λεκτὸν, ἅπαν τὸ Σύστημα τῆς Ὁρθοδόξου. ἀνάστα παραδόξα, καὶ
 τῇ Μητρὶ τῇ Θεῷ μυρίας τὰς χάριτας ὁμολογήσατε, καὶ τῇ Μονογε-
 νεῖ αὐτῆς Τιῷ, Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ δοξάζοντες, εὐχαριστεῖς

Ὡδὰς ἀναπέμψατε. καὶ πόθεν τάχα; τὴν αἰτίαν ἰξεύριπε; τάχα
 διατὶ ἰσορριογραφίῳ ἀπὸ εἰς τοῖτον Ἀπόστολον, τὸν Λεκαῶ λέγω, καὶ
 Εὐαγγελιστὴν; ναί, δὲ τὸ ἀρνεῖμαι. ὅτι νὰ ἰσορηθῇ μία τοιαύτη Ἰσο-
 ρία ἀπὸ εἰς τοῖτον ἀνδρα, ὡσὰν τὸν Λεκαῶ, ὅς τις καὶ Εὐαγγελιστὴς,
 καὶ Ἀπόστολος, καὶ τῷ Σωτῆρος Μαθητῆς, καὶ Κῆρυξ τῷ Εὐαγγελίῳ, καὶ
 ὁπαδὸς τῷ Διδασκάλῳ τῷ Χριστῷ, αἶναι βέβαια μέγα προτέρημα. Μὲ πό-
 σον σέβας, εὐλάβειαν, φόβον ὅμῃ, προσευχάς τε, καὶ νηστείας, ἀγρυπνίας
 τε, καὶ μετὰ δακρύων δεήσεις νὰ ἔκαμε τῇ Θεοτόκῃ δεόμενος αὐτὸς
 ὁ Ἀπόστολος, διὰ νὰ τὸν λαμψύνη τὸν νοῦν, νὰ πελειώσῃ τὸ ἔργον.
 μὲ πόσῃ καθαρότητι τάχα, νομίζετε ψυχῆς, καὶ σώματος, καὶ φό-
 βον μέγαν, καὶ τρόμον τῆς καρδίας τῷ ἐξενοχωρῶσθε τὸν ἑαυτὸν τε, ὅταν
 ἰσοχάζετο μὲ τὸν νῦν τοῦ Πανάχραντον Πρόσωπον τῆς Παρθένου,
 καὶ ἀρχίζε νὰ ἰσορῇ, διὰ νὰ ἐξισωθῇ, καὶ νὰ ἰσομοιῖται, καὶ νὰ συμ-
 φωνῇ ἡ Ἰστορία μὲ τὸ Πρωτότυπον; πόσον φόβον ἐλάμβανεν τάχα
 ἡ ψυχὴ τε; πόσον τρόμον ἡ καρδία τε; πόσον κλόνον τὸ σῶμά τε;
 πόσους στοχασμὸς ἔκαμνε μὲ τὸν νῦν τε; ἰξεύριπε τάχα; γνωρίζετε;
 βέβαια εἰς τοῖτον Μαθητῆς, Κῆρυξ, Εὐαγγελιστὴς, Ἀπόστολος,
 δῆλος, καὶ διάκονος τοῖς Διδασκάλῳ, καὶ Ἰσοριογράφῳ μιᾷς τοιαύ-
 τῃ Μητρὶ τῷ Θεῷ ᾧ ὅλων, συμπεραίνεται ὅτι νὰ ἔλαβε κατὰ τὸν
 νῦν πολλὰς στοχασμὸς, διὰ νὰ πειράσῃ τὴν Ἰστορίαν μὲ τὸ πρωτότυ-
 πον. καὶ πότε μὲν, ἰσοχάζετο τὰ Πανάχραντα Μέλη τῷ Σώματός της
 μὲ τὸν νῦν, πότε δὲ, τὴν ἰσχυρίαν τῷ Σώματός, ᾧ Δακτύλων,
 ᾧ Χειρῶν, τῷ Προσώπου τὴν ὠραϊότητα, ᾧ Ὀφθαλμῶν τὸ κάλ-
 λος, καὶ ᾧ λοιπῶν ἀκόμι ἀρμονιῶν τῷ Πανασπίλῳ, καὶ Παρθερικῇ
 αὐτῆς Σώματος. εἰς κάθε εἰς ἀπὸ αὐτὰ μὲ μεγάλους στοχασμοὺς
 τῷ νοός τε, καὶ σχεδὸν ἐκθαμβούμενος διὰ καθ' εἰς ἀπ' αὐτὰ, καὶ ἀπο-
 ρῶν, καὶ ἐν ἀμηχανίᾳ γερόμενος, αἰτίσασθε, καὶ τὸν Θεὸν ἰκέτευε γοε-
 ρῶς,

ρως, μετὰ δακρύων, καὶ ἐκ ψυχῆς, ὅτι νὰ τὸν φωτίσῃ τῇ ἐπιλάμψῃ
τῷ Παναγίῳ Πνεύματι, καὶ τῇ δυνάμει τούτῳ, νὰ τελειώσῃ τὴν ἰσο-
ειογραφίαν κατὰ τὴν ἀρέσκειαν τῆς Βασιλείας, καὶ Θεοτόκου Μαρίας.
Τῆτα ὅλα, ναί, εἶναι ἀρκετὰ διὰ νὰ πορξενήσῃ εἰς τοιαύτην Ἰστο-
ρίαν, καὶ Ζωγραφίαν μιᾶς τοιαύτης Μητρὸς τῷ Θεῷ, Χάριτας Θείας,
ἀπείρου, καὶ ἀναισθητῆς. καὶ ποῖος ἀμφιβάλλει; βαβαί! καὶ τίς δὲν
τὸ πιστεύει; ὦ, φεῖσαί μιν Κύριε, Κύριε· τίς λέγω ὑποπτεύεται; εἰ-
μήτι αὐτὶς ἐθνικός, καὶ ἄθεος· ἀλλὰ τὸ κυριώτερον τῆς αἰτίας δὲν εἶ-
ναι τὸτο· τάχα, ὅτι διατὶ εἶναι Ζωγραφία τῷ Ἀποστόλῳ, καὶ διὰ τὸ-
το ποσῶτον Χαριτόβρυτος, καὶ Μυριοχαρίτωτος εἶναι αὕτη ἡ Ἀγία Εἰ-
κὼν τῆς Θεοτόκου, ἡ καὶ Ἑλεῦσα λεγομένη, καὶ κατὰ τὴν ἐπωνυμίαν
ταύτην ἅπαντας ἐλεῦσα, καὶ ἀπείρου Χάριτας βρύσσει καθεκάστην; ὅ-
χι, τοῦτο δὲν εἶναι ἡ ἀληθὴς αἰτία, ὅχι· ἀλλ' ἄλλα τί ὑπέρτερον,
καὶ θαυμασιώτερον, καὶ παραδοξότερον· ποῖον; ὦ τῆς εὐεργετίας σου,
Πανάσπιλε, καὶ Παναμώμητε Κόρη, ἥν περ ἐδώρῃσω τῇ Ἀγίᾳ Εἰκόνι
σε ταύτῃ! Ἀχέσατε λοιπὸν τὴν ἀληθῆ αἰτίαν. Ἀφ' ἧς ἐξωγράφισεν
ὁμῶς ταύτην τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα τῆς Ἀειπαρθένης Κόρης ὁ Ἀπόστολος
Λευκᾶς, τρίτη ὕσα αὕτη ἐκ τῶν τριῶν ἐκείνων, (καθὼς ἀκριβέστε-
ρον θέλετε ἀχέσει εἰς τὴν διήγησιν) ἡ καὶ Ἑλεῦσα ἐπικέκληται, καὶ
λέγεται, ἔχουσα τὸν Μονογενῆ αὐτῆς Τιδὸν ἐν τῇ δεξιᾷ, ἐφαύη κα-
τὰ πᾶν τρόπον ἀρεῶν τῇ Κυρίᾳ τῷ Παντὶ καὶ ἡ Ζωγραφία, καὶ
ἡ συμμετεία τῆς Ἰσοείας, καὶ ὅτι νὰ ἔχῃ καὶ τὸν Μονογενῆ αὐτῆς
εἰς τὴν δεξιὰν, καὶ πολλὰ εὐχαριστηθεῖσα ἡ Παναχράντος εἰς τοῦτο,
καὶ τὸν Ἀπόστολον ἐπαινέσασα μεγάλως, καὶ ἐκθυσάσασα, ἐκτείνασα
πρὸς Παναχράντος Χεῖρας αὐτῆς, καὶ τὴν ζωγραφισθεῖσαν Εἰκόνα εἰς
χεῖρας αὐτῆς λαβῶσα, καὶ τὸς διανγείς Θειοτάτος Ὄφθαλμοὺς αὐτῆς
ἀνὰ τεύχον εἰς τὸ πρόσωπον τῆς ζωγραφισθείσης Εἰκόνης, καὶ μετ' ἐ-

πιμελείας σοχαοδεῖσα, τήν τε εὐτεχνίαν, καὶ ἐπιμέλειαν τῶ τεχνίτη,
 δηλαδή τῶ Ἀποστόλου θαυμάσασα, πολλὴν τινα ὥραν κρατήσασα ταύ-
 την τὴν Εἰκόνα εἰς τὰς Ἀχραύτους Χεῖρας αὐτῆς, ἐξεφώνησε τὰ ἀδό-
 μενα ἐκεῖνα τὰ παρὰ τῷ Συγγραφίῳ ιστορικῷ ῥησίδια, τὸ, ἡ Χά-
 εις τῷ ἐξ ἐμῶ Τεχθεύτος νὰ εἶναι μὲ αὐτήν. ὦ Χάεις! ὦ Πλοῦτος
 Θεὸς! ὦ Οὐραῖος Μυροθήκη! ὦ Εὐεργεσία μυριόπλυτος! Κεχαριτω-
 μένη Κόρη, Σεβασμιωτάτη ἀπείρανδρε Μήτηρ· μέγιστα τὰ Θαυμά-
 σιά σε, καὶ παραδόξα, ἅπερ ἐδώρῃσω τῇ Εἰκόνι σὺ ταύτη. Πῦ ἦσθε
 τώρα οἱ φιλακροάμονες Εὐσεβεῖς; ἠκούσατε; ἐμάθετε τὸ αἴτιον, διὰ
 τὸ ὅποιον καὶ χαριτοβρύτως εἶναι ἄπειρα τὰ Θαυμάσια τῆς Ἀγίας
 Εἰκόνης ταύτης; ἐπληροφορήθητε ὅσον ὀλίγον τὸ κύριον, καὶ ἀληθεῖς
 τῆς ὑποδείσεως, δι' ἣν αἰτίαν τοσῶτον παρὰ πασῶν τῶν ἄλλων Εἰκό-
 νων τῶν παρὰ τῷ Ἀποστόλῳ Λευκῷ ἱσορηθεισῶν ἰχαιρώθη αὕτη ἡ Ἀ-
 γία Εἰκὼν παρὰ τῆς Θεοτόκου, καὶ Ἐλεῖσα ὀνομάσθῃ καὶ λέγεται; ἐ-
 βεβαιώθητε δι' ἣν αἰτίαν ὑπερέχει, καὶ διαφέρει πάσας τὰς ἄλλας
 ζωγραφισθείσας Ἀγίας Εἰκόνας τὰς παρὰ τῷ αὐτῷ Ἀποστόλῳ Λευκῷ,
 αὕτη ἡ Ἀγία Εἰκὼν, ἥ καὶ Κυκκίότιος ἐπιφημίζεται; Τέτη λοιπὸν
 εἶναι ἡ αἰτία, ὡς προείρηται, ὅτι ἡ Μήτηρ τῷ Θεῷ τὴν ἐπεείλαβεν
 εἰς τὰς Παναχραύτους Χεῖρας τῆς, καὶ ὅτι κρατήσασα ὥραν ἰκανὴν αὐ-
 τήν, ἐκτείνασα τὰς Θεολαμπεῖς Ὀφθαλμούς τῆς εἰς τὸ ζωγραφισθὲν
 Σεβάσμιον Πρόσωπον τῆς Ζωγραφίας, μὲ τὰς Θεοειδεῖς Χάριτας τὴν
 ἐβράβευσε, καὶ μὲ τὰ ἐκφωνηθέντα λόγια, ὅπῃ ἀπὸ τοῦ Πανάχραντον
 αὐτῆς Στόμα ἐξῆλθεν, καὶ ὁ ἀχνὸς ἐκεῖνος, καὶ ἡ ὕγρασία τῆς Θεϊκῆς
 Χάριτος, μὲ τὴν ὁποίαν ἐξῆλθεν ἡ φωνὴ ἐκείνη ἀπὸ τοῦ Πανάγιον
 αὐτῆς Στόμα, ἡ λέγουσα τὸ, ἡ Χάεις τῷ ἐξ ἐμῶ Τεχθεύτος νὰ εἶναι
 μὲ αὐτήν, Μυριοχαριτοβρύτου ἀπειργάσατο ταύτην, καὶ Δεδοξασμέ-
 νην τὴν ἀπέδειξεν ἐν παντὶ καιρῷ, καὶ ἐν πάσῃ τῇ Οἰκουμένῃ· πάντα

δὲ τὰ Γενή διὰ τῆς ἀπειρῶν αὐτῆς Θαυμάτων, ὁρῶντες, καὶ ἀπολαμ-
 βαίνοντες, καὶ ἀντλῶντες ὁσημέραι σωτηριωδῶς ἐκ τῆς Πηγῶν τῆς Ζωηρ-
 ρήτων τῆς Πανάγνου Δεσποίνης ἡμῶν, τὸ, Κυκλιότιστα βοῶσι, καὶ δέον-
 ται, εἰ ἄρα μετὰ Πίσεως αἰτήσωνται τὸ αἶτημα αὐτῆς, καὶ ἀδιστάκτως
 πιστεύσωσι τυχεῖν τῆς ἐντεύξεως. Διὰ τῆτο λοιπὸν οἶμαι, νὰ εἶναι καὶ
 ἀφειώρητον τὸ Πανάχραντον αὐτῆς, καὶ Θεοειδὲς Πρόσωπον τοῖς προσ-
 ερχομένοις αὐτὴν καταπαράζεσθαι· τίμιν δὲ τρόπῳ, καὶ πῶς, καὶ δι' ἣν
 αἰτίαν, καὶ πόθεν, καὶ πότε ἤρξατο τῆτο γενέσθαι τὸ μὴ Θεαθῆναι τὸ
 Πρόσωπον αὐτῆς, δημοποιήσωμεν εἰς τὸ ἐξῆς λεπτομερῶς ἐν τῇ Διη-
 γήσει, πρὸς πληροφορίαν τῆς ἀπειρέργως εὐλαβουμένων φιλευσεβῶν,
 καὶ ἀποσόμοσιν τῆς περὶέργως ἐξεταζόντων αἰετλαβῶν τινῶν, καὶ ἀνε-
 ρευνούντων τὰ περὶ τὰ τοιαῦτα ὑπερφυσικά παρὰ Θεοῦ Χαρίσματα,
 μὲ φυσικὰς λογαριάσμεν, καὶ σοφιστικὰς τρόπους τε, καὶ λόγους· καὶ τὸ
 πῶς, τὸ ὑπὲρ τὸ πῶς μὴ νοῶντες, κατὰ τὸν Χρυσορρήμονα Ἰωάννην,
 ἀκολοθῶντες σεσοφισμένοις μύθοις, ἀφεύτες τὴν δύναμιν τῆ Θεῶ καὶ
 τὴν δωρεὰν αὐτῆς ἀρνέμενοι, καὶ τὴν Σοφίαν τῆ Κόσμου μαυθαίνοντες,
 μωραίνονται τῇ ἑαυτῆς ἀπάτῃ, καὶ θέλοντες τὴν φιλίαν τῆ Κόσμου,
 καὶ ἀγαπήσαντες ταύτην, ἀρνῶνται τὴν τῆ Θεῶ φιλίαν, καὶ τῷ Δια-
 βόλῳ συμμερίζονται, κατὰ τὴν τῆ Ἀποστόλου Ἰακώβου φωνὴν, τὴν
 λέγουσαν· εἴ τις θέλει φίλος εἶναι τῆ Κόσμου, ἐχθρὸς τοῦ Θεῶ κα-
 θίσταται· καὶ ὁ Κύριος ἐν Εὐαγγελίοις, διατάττων τοῖς Μαθηταῖς
 αὐτῆς, ἔλεγε αὐτοῖς προσέχειν ἀπὸ τῆς ζύμης τῆς Φαρισαίων· ἐκεῖ-
 νοι δὲ μὴ γινώσκοντες τὴν δύναμιν τῆς Λόγου, ἐνόμιζον περὶ ἄρτους ἐστὶν ἡ
 ἐπιταγή· διὰ τῆτο ἤκυσαν παρὰ τῆ Διδασκάλῃ αὐτῆς τὸν ἔλεγχον.
 εἶπε γὰρ αὐτοῖς· πῶς ἔ νοεῖτε; ἀκμήν, καὶ ἡμεῖς ἀσύμετοι ἐσέ; πῶς
 ἔ νοεῖτε ὅτι οὐ περὶ ἄρτους εἶπον ὑμῖν, ἀλλὰ προσέχειν ἀπὸ τῆς δι-
 δαχῆς τῆς Φαρισαίων; Οὕτω λοιπὸν καὶ τὰ νῦν μερικοὶ τινες δοκισίσοφοι
 ὄν-

ὄντες, καὶ τὰ περὶ Θεῶ ἀκριβολογῶντες, καὶ μετὰ πάσης περιεργείας, ἐρευνῶντες ἐν τῇ ἀπωλείᾳ αὐτῆς ἑαυτοὺς συνιστῶσι, πλανῶντες, καὶ πλανώμενοι, μὴ εἰδότες τὰς Γραφάς, μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, καὶ ὑπὲρ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, μᾶλλον ἠγάπησαν τὴν δόξαν τῆς αὐθρόπων. Ἀπὸ αὐτὰ λοιπὸν ὥς καταλάβωμεν, καὶ ὥς ἔλθωμεν εἰς φρόνησιν, μὴ ἀπισθῦντες τοῖς Θαύμασι τοῦ Θεοῦ. ἡ γὰρ Βασίλισσα τὸ παντὸς εἶναι μεσίτεῖα εἰς τὸν Μονογενῆ της Υἱὸν διὰ τὴν ἄφεσιν τῆς ἁμαρτιῶν μας, ὅταν μετ' εὐλαβείας προσφέρωμεν αὐτῇ εὐπείθειαν μετὰ ταπεινοφροσύνης, διότι ἡ ταπεινότης διώκει τὰς δαίμονας ἀπὸ ἡμῶν, ἡ δὲ ὑπεριφάνεια μᾶς κάμνει δαίμονας. Ὅθεν καὶ γὰρ, μὲ ἄκραν ταπεινῶσιν μετ' εὐλαβείας πρὸς τὴν Θεοτόκον διὰ τὰς ἀπείρους Χάριτας ὅπως ἀπόλαυστα, καὶ ἀπολαμβάνω καθεκάστην ἀπὸ τὰς πλαστίας εὐεργεσίας της, θαρρῶντας εἰς τὴν Ἀβυσσον τῆς χαρίτων της, ἐπιχειρίσθην τὸ ὑπὲρ δυνάμιν μου τῶτο ἔργον, εἰς τὸ νὰ κάμω καταγραφὴν τῆς Περιγραφῆς ταύτης, ἥτις καὶ πρῶτον τύποις δέδοται, ἐν συντομίᾳ ὁμως, διὰ τὸ βίαιον τοῦ Συγγραφέως, καὶ διὰ τὸ κατεπείγον αὐτῷ νεφελικὸν πάθος, τὸ ὁποῖον δὲν τὸν ἄφηνε νὰ ἡσυχάσῃ, ἢ νὰ ἔχῃ τινὰ ᾄδωσιν, καὶ διὰ τῶτο ἐβιάζετο νὰ πλειώσῃ τὸ ποθέμενον, πρὶν ὁ Θάνατος καταλάβῃ αὐτὸν, φοβόμενος τὴν ἐκ τοῦ πάθους οδύνην, μήπως ἐκ ταύτης προλάβῃ αὐτὸν Θάνατος. Ὅθεν, καὶ ὡς ἐδυνήθη ἠψατο τὸ ἔργον, καὶ εἰς τέλος ἤξε τὸ ζητούμενον, καθὼς καὶ μόνος του δημοποιεῖ ἐν τῷ Προοιμίῳ τῆς πρῶτης Ἐκδόσεως, ὁ Συγγραφεὺς ὁ ἴδιος, ὁ ἀοίδιμος λέγω Πατριάρχης τῆς Ἱεροσολύμων, Κύριος Ἐφραίμ, ὅς τις ἐννέα καίδεκα Χρόνους ὑπῆρξεν ἐν Κύρῳ Καθηγεμῶν τοῦ Ἑλληνομυσείου, καὶ πολλὰς τῆς μαθητῆς παιδείας, καὶ μαθήσει κατακοσμῶν, μετέβη καὶ κεῖθεν, καὶ εἰς Ἱεροσόλυμα πορευθεὶς, τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον τῆς Ἱεροσολύμων ἐκληρώσατο.

Δέξασθε λοιπὸν πάντες τὴν παρῶσαν Πειγραφὴν τῆς τῷ Κύκκου Μονῆς λεγομένην, ἥτις περιέχει ἐν αὐτῇ τὰ περὶ τῆς Ἀγίας Εἰκό-
νος, καθὰ εὑρέθησαν γεγραμμένα παρὰ τοῖς Συγγραφεῦσιν, ἅτις καὶ
ἐγράφησαν, μετὰ διάφορα θαύματα ἀρχαῖα, καὶ τὰ μετέπειτα ὅπως νεώ-
τεροι ἔγινον παρὰ τῆς Χαριτοβρύτου Ἀγίας Εἰκότος, καὶ ἐδόθησαν εἰς
τύπον, καὶ τὰ συγγειλιώδη Γράμματα τὰ Συνοδικὰ καὶ τὰ παρὰ τῆς Ἀ-
γκυρῶν Πατριαρχῶν βραβευθέντα τῇ Ἀγίᾳ Μονῇ ταύτῃ τῷ Κύκκου,
ἵνα μὴ ἡ πολυκαιρία καταναλώσῃ αὐτά. Σὺν τοῖς ἐτυπώθησαν καὶ
τινὲς Κανόνες πρὸς τὴν Ἀειπάρθεον Θεοτόκον, καὶ εἰς τὴν Χαριτόβρυ-
τον Εἰκόνα αὐτῆς πρὸς ὠφέλειαν κοινὴν πάντων ἡμῶν τῆς Ὀρθοδό-
ξου, καὶ Εὐσεβῶν Χριστιανῶν, ἧς καὶ ἡ Χάρις εἴη ὑμῖν ᾗ παντοῦ.

Τῇ Ὑπεράγνῳ Δεσποίνῃ καὶ Μητρὶ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν,
Παναπαίλῳ, καὶ Μυριωνύμῳ, Ἀπειρανδρῶ τε,

Κ Α Γ Ἀ Ε Ι Π Α Ρ Θ Ε Ν Ω Κ Ο Ρ Η

Τῇ δαλκίῃ μὲ μετ' εὐλαβείας, ἐκ μέσης ψυχῆς,
ὀφειλομένη μὲ ἄκραν προσκύνησιν.

Ταν ὁ εὐλαβὴς Χρῆσιανὸς ἔχη πάντοτε τὸν Θεὸν
εἰς τὸν νῦν τε, καὶ τὸν ἐνδυμῆται καθεκάστην μὲ
τὴν μνήμην τῆς καρδίας του, ἐκείνη ἢ ἐνδύμησις
τὸν δίδει μεγάλην χαρὰν, καὶ εὐφροσύνην εἰς τὴν
ψυχὴν τε· ὅταν ὁ εὐλαβὴς Χρῆσιανὸς εἰς τὰς θλί-
ψεις τε, καὶ στενοχωρίας, προσκαλίσῃ τὸν Θεὸν εἰς τὸ λόγῳ τε, μὲ
τὸ μέσον τῆς Προσευχῆς, διασκεδάζεται ἀπὸ λόγῳ τε ἐκείνη ἢ θλί-
ψις ὡσὰν τὰ νέφαλα, ὅπῃ διασκεδάζονται εἰς τὸν αἶρα. Δεδοξασμέ-
νον νὰ εἶναι τὸ ὄνομα τῷ Κυρίῳ μυριάκις· διότι ὅσα πάθη, καὶ θλί-
ψεις συνεχώρησεν ὁ Θεὸς εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος διὰ νὰ δοκιμάσῃ
κάθε ἀνθρώπον, ἀκόμι ἄλλα τόσα, καὶ περισσότερα περὶ πλέον προη-
τοίμασε καὶ τὰ ἱατρικὰ τέτων τῆς παθῶν, καὶ τῆς θλίψεων εἰς θε-
ραπείαν εἰς ἐκείνους, ὅπῃ τὰ ζητήσεν, ἢ τυχὸν νὰ εἶναι τὰ πάθη ψυ-
χικά, ἢ καὶ σωματικά· διότι ὅσοι εἶναι φρόνιμοι, καὶ νυνεχεῖς ἀνδρες,
καὶ ἔχῳσι βάρους τῶ νοός των, καὶ εἶναι σοφαστικοί, τὰ διακρίνουν ὅλα
αὐτὰ, καὶ τὰ σοχάζονται, πῶς ὁ Θεὸς εἶναι ὅπῃ βλέπει ὅλα, ὅσα
γίνονται εἰς τὸν Κόσμον, καὶ ἔχῳσι Πίσιν πῶς χωρεῖ τὴν θέλησίν
τε κανεὺα παρᾶγμα δεῦν γίνεται εἰς τὸν Κόσμον. Ὁ λόγος μὲ εἶναι
τοιῦτος, ὅτι ἐγὼ ἤμην μικρότερος ἐν τῷ οἴκῳ τῷ Πατρὸς μὲ, ὁ δὲ ἐ-

μὲ Θείος, ὁ καὶ πρὸ ἐμῶ φροσάτης π, καὶ καθηγόμενος τῆς Μουῆς ταύτης Κύριος Παρθεσίος, ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενόμενος αἰδιδίμος ἀνὴρ· οὗτος λέγω ἐξ ἀπαλῶν ἐνύχων ἀνὰ θρέψας με, καὶ εἰς τὴν τῆς νεότητος ἡλικίαν ἀγαγών με, γυμνάσμασι νουθεσιῶν, καὶ ψυχοσωτηρίων ὁδηγιῶν, παιδεύων, καὶ διδάσκων με ἀσημέραι, ἐβελήθη διάδοχον αὐτῷ ποιηταί με ἐν τῇ Μουῇ ταύτῃ· ἐγὼ δὲ ὥκνου ἐἰς τὸτο, καὶ ἐναντιούμην αὐτῷ, παροβάλλων τὸ τῆς νεότητος ἄσκατον, τὸ ἀηδες καὶ ἄφρακτον τὰ περὶ τῆς ἐσίμων, καὶ συνηθειῶν τῆς Μουῆς, τὰς κόπας, τὰς ἀγῶνας, τὰς περιπασσάς, καὶ συνεχεῖς κινδύνους, καὶ ἀντιστάμενος ἀπεποιούμην. Οὕτως ἔν ἐκεῖνος ἀγωνιζόμενος, ὡς ὑπέρβηρος ὢν, καὶ ἀδύνατος, ἔφθασε καὶ τὸ τέλος τῆς ζωῆς αὐτοῦ, τὸ μεταλλάξαι τὸν βίον τοῦτον, ἐπεὶ αὐθροπος ὢν, ἔφρετε νὰ δοκιμάσῃ καὶ τὰ ἀνθρώπινα· ἔτω δὲ μετασᾶς τὸν πῦθεν, καὶ πρὸς τὴν ἄλλην ζωὴν μεταπθεῖς, πρὸς Κύριον ἀποδημήσας ὡς εἰκός, τὸ βάρος, καὶ τὸ φορτίον ἅπαν, καὶ τὰ περὶ τῆς Μουῆς ἐν ἐμοὶ ἀπέθετο. Ἐγὼ δὲ μὴ ἔχων ἄλλως πως ποιῆσαι, ἀνεδεξάμην αὐτὸ ἐκοντίπ, καὶ ἄκουτι, καὶ μὴ καὶ μὴ βαλόμενος.

„ Οὗτος ἔν ὁ μακάριος, μετὰ τὴν πυρκαϊᾶν τῆς Μουῆς, ἤφατο τὸ ἔργον τὸ κτίζειν τὴν Μουήν, ἐκ βάθρων ἀνέγειραι αὐτὴν βυλόμενος, ἐπεὶ καὶ ἡ πυρκαϊὰ ἅπασαν τὴν οἰκοδομὴν κατηνάλωσεν, καὶ ἀψάμενος τὸ ἔργον, καὶ ἀνέγειρας τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὴν οἰκοδομὴν ἀνάσας, πρὸς Κύριον ἀνιπαύσατο, ἐάσας ἅπαν τὸ βάρος, καὶ τὴν φροντίδα ἅπασαν εἰς ἐμέ. Ἐγὼ δὲ, συνεργεῖν, καὶ ἐπικέρω ἀντιλήψει τῆς Πανάγνης Μητρός τῷ Θεῷ ἡμῶν, μόχθω πολλῷ, καὶ ἀγῶνι, καὶ τῆς δαπάνης ἐκ ἐξαρκῆς, ἐκ οἶδα ὅπως ἀκονομήθησαν τὰ πράγματα, καὶ τὰ ἐλλείποντα καὶ χρεώδη ἀντεπλήρωσα, βοηθούσης τῆς Ἀγνῆς Θεομήτορος· πολλοὺς δὲ ἀγῶνας, καὶ κόπους δοκιμάσας, καὶ πειρασθεὶς ὁ αἰδίδιμος ρηθεὶς Κύρ Παρθεσίος, καὶ κινδύνους πολλοὺς ὑπομείνας παρὰ τῆς ἔξωθεν, καὶ παρὰ τῆς ἔσωθεν, τὰ τῷ βίῳ ἐγκατέλιπεν. Ἐγὼ δ' ὁμως, βοηθεῖν τῆς Θεοτόκου, ἐπιφορτισθεὶς τὸ βάρος, καὶ τὸν ὄγκον τὸσον τῷ χρέει, ὅσον καὶ τὴν ἅπασαν φροντίδα, εἶδεν ἐμαυτῷ συνεδῶς, εἰμὴ τὴν φροσασίαν, καὶ ἀντίληψιν τῆς Θεοτόκου,

μετὰ θερμῶν δακρύων ποροσπίπτων ἑμποροσθεν τῆς Χαριτοβρύτης αὐ-
τῆς Ἀγίας Εἰκόνης, κάμπτων δὲ τὰ γόνατά μου εἰς τὸ ἔδαφος, ἐπε-
φώνησα πρὸς αὐτὴν τάδε, ἀναξίως, καὶ ἱκετικῶς, οἰκτρῶς, καὶ ἐλεεινῇ
τῇ φωνῇ, αὐοίζας τὸ σῶμα, καὶ παμβέβηλά μου χεῖλη.

„ Πανύμνητε, ποῖος δύναται νὰ ἀποδείξῃ μὲ λόγους τὰς ἀπείρους
εὐεργεσίας, ὅτῃ κάμνεις πᾶντοτε, καὶ καθεκάστην εἰς ὅλους ἡμᾶς; ὦ
Κόρη Κυεῖνουμε, καὶ Μυεῖνουμε, Σὲ λοιπὸν αὐυμνοῦσιν ὅλοι αἱ
χορεῖαι τῆς Ἀγγέλων, καὶ αἱ φλογεραὶ γλῶσσαι, καὶ πνεύμοι, καὶ
τῆς Ἀσωμάτων τὰ στόματα. Λοιπὸν σὺ εἶσαι κῶαψυχὴ τῆς ἑδίκων
μας ψυχῶν, τὸ ἀγαλλίαμα τῆς καρδιῶν μας, ὁ φωτισμὸς τῆς ὁμμά-
των μας, ὁ γλυκασμὸς τῆς λαρύγγων μας, καὶ ἡ ἐλάφρωσις τῆς πόνων
μας, ἡ παραμυθία τῆς λυπυμενῶν, ἡ θεραπεία τῆς ἀδυνεύοντων, ἡ
ἐλπίς τῆς ἀπηλπισμενῶν, ἡ βοήθεια τῆς ἀβοηθήτων, ἡ ποροστασία
τῆς χηρῶν, ἡ παρηγορία τῆς ὀρφανῶν, ἡ λύτρωσις τῆς εὐερισκομενῶν
εἰς τὰς αἰάγκας, τῆς πολεμυμενῶν τὸ καταφύγιον, ἡ Ἀγία Χώρα,
καὶ τὸ ἀγεώργητον χαράφι· ἡ νοητὴ, καὶ ἀνῆρωτος ἄμπελος, ἡ κα-
θαρά Γῆ, καὶ ἐκλεκτὴ, Ἀγιώτατε τόπε, ὅρος ἀλατόμητον, δεδοξασ-
μένη Πόλις, ζωντανὸν Παλάτιον, πάντιμε Θάλαμπε, Χρυσοπορφύρω-
πε Πασὰς, Νυμφὼν ἀχειρόπλοκε, φλόγινον Ἄρμα τῷ Δόγῃ, ὑψηλὴ
τῷ Βασιλείῳ Καθέδρα, ὑπερνεφὴς καὶ μετάρσιε Κλίμαξ, Κόσμε τῷ
Κόσμῳ, καὶ Οὐρανὲ λογικέ. Ναὶ ἄσπιλε, καὶ Τέμενος ἄσυλον, πύ-
λη φωτὸς, Θεσαυρὲ Μυστηρίων, ἑμψυχε Παράδειστε, πολυανθέστατε
κῆπε, λειμὼν ἡδύπνοε, ἡ ἀνέξαυτλητος πηγὴ, ἡ ἀδαπαύητος κρήνη,
ἡ αἰένου καὶ ἀφθονοῦς βρύσις, ἡ καλλονὴ τῷ Ἰακώβ, ἡ ρίζα τῷ Ἰε-
σαί, ἡ ῥάβδος τῷ Ἀαρὼν, τὸ σκῆπτρον τῷ θεῷ Δαβὶδ, τῆς ἀρε-
τῆς τὸ βλάστημα, τὸ τῆς φύσεως αἶθος, ὁ τῆς κτίσεως καρπὸς, ἡ
τῷ γένους εὐγένεια, ἡ παραδόξως πεχθεῖσα, καὶ συλλαβῆσα ἀσπό-
ρως, καὶ πεχῆσα ἀφθόρως, τῆς ἀνθρώπων ἡ δόξα, τῆς Ἀγίων τὸ κρά-
τος, τῆς Ἀγγέλων τὸ θαῦμα, ἡ θυγάτηρ τῷ Ἀδάμ, ἡ χρυσέφυδρος
μυροθήκη τῷ Πνεύματι, ἡ Ἀειπάρθενος Μήτηρ τῷ Χριστῷ, ἡ αὐύμ-
φευτος Νύμφη τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ, ἡ ἐξαίρετος κατοικία τῆς Παντα-
τίς Τεράδος· Σὺ Πανάμωμε, σὺ Δέσποινά ἡμῶν τῆς ἀναξίῳ, καὶ ἀ-
χρείῳ,

χρείων, καὶ ἐτιδανῶν δέλων σε, Μήτηρ Θετή, ἐλεῦσα· σὺ πανάσπιλε
 θεοχαρίτωπε, σὺ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἅπαντα τὸν χρόνον τὴν ποιμένην σε
 ταύτην, τὴν πνευματικὴν σε ἐκλογάδα, τὰ φυτευθέντα κλήματα ταύ-
 τα, ἐν τῇ ἀμπέλῳ τῷ ὕμῳ σου, παρὰ τῷ γεωργῷ τῷ Πατρὶ τῷ φώ-
 των φυλάττοις, καὶ ἀπολιόρητον ἐκ τῷ ὁρατῷ καὶ ἀοράτῳ ἐχθρῶν,
 καὶ Ὁρθόδοξον καὶ Εὐσεβὲς, ἁγρωτόν τε, καὶ ἀνιπεριέασον παντοίων ἀ-
 νέμων ἐναντίων δαιμονικῶν. Δέσποινα, ὦ Δέσποινα, ὦ Κυρία πάντων
 ἡμῶν τῷ ταπεινῶν, καὶ τῷ εὐσεβῶν, καὶ Ὁρθόδοξων ἀπάντων Χειρια-
 νῶν· ὦ Κόρη, Μήτηρ τῷ Ἐμμανὲλ, ἐπτάκωτος λυχνία, ἣν εἶδεν ὁ
 Προφήτης Ζαχαρίας, ἐλαία ἔσα κατάκαρπος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ,
 πειριβεβλημένη πεποικιλμένη ἐν χρυσωτοῖς χρυσαῖς ἐν τῇ δόξῃ τοῦ
 Θεοῦ, καὶ ἐν τῇ δεξιᾷ τῷ ὕμῳ σου ὡς βασιλίσσα ἐνδόξως καθεμένη, καὶ
 ὡς Ἀνασσα, καὶ Δέσποινα πάντων, βασιλικῶς βράβευσσα δῶρα ἐρά-
 νια· ραῖον καὶ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν τῷ ταπεινῶν δέλων σου ρανίδα
 ἐλεημοσύνης, καὶ εὐσπλαγχνίας τῷ Ἐλέῳ σου, ὡς Ἐλεῖσα, καὶ εὐερ-
 γείας θείας καταπλετίζοντα ἅπαντας τὸς μετ' εὐλαβείας, καὶ πόθῳ
 σοι, θερμοῖς τε δάκρυσι τὴν γῆν καταβρέχοντας. ὦ Δέσποινα, ἐπί-
 σκεψαι ἡμᾶς, ἀπολύμεθα· ὠρόφασον Δέσποινα· ῥῦσαι Δέσποινα,
 τὴν Μοῦνην ταύτην, Κόρη Παντίβασος, ἐν ᾗ ἐφίδρυται ἡ Εἰκὼν τῆς
 Θείας σου Μορφῆς, ἣν αἰαλαβῶσα εἰς τὰς Παναχραῖτες σου Χεῖρας
 ἡγίαςας, καὶ Μυρίοις Χάρισι Θεῖαις κατεπλέτισας. Σῶσον δὴ, ὦ
 Σῶσον δὴ Μήτηρ Ἀπειρανδρε, Χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Μονογε-
 νῆς σου ὕμῳ, τῷ Κυρίῳ, καὶ Θεῷ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃ ἡ
 Δόξα, καὶ τὸ Κράτος εἰς τοὺς ἀπεραντὺς αἰῶνας τῷ αἰώνων. Ἀμήν.
 Ἀμήν. Ἀμήν.

Τῆς σῆς εὐεργετικωτάτης Δεσποίνης, καὶ Κυρίας ἡμῶν
 ὑποκλινῆς, ἀνάξιος, καὶ εὐπελὴς δῶλος

Μελέτιος Ἱερομόναχος Κύριος.

ΣΤΙΧΟΙ ΪΑΜΒΙΚΟΙ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ

ΘΕΟΤΟΚΟΝ ἈΕΙΠΑΡΘΕΝΟΝ ΚΟΡΗΝ,

Σιωπευόμενος παρὰ τῇ Ἱεροδιδασκάλῃ

ΚΥΡΙΟΥ ἘΦΡΑΪΜ,

Τοῦ καὶ ἐς ὕστερον Ἱεροσολύμων χρηματίσαντος.

Ἐξαι τὸ μικρὸν τὸτο δῶρον Παρθεῖ,
 Παρ' αὐδρὸς οἰκτρῇ, καὶ ἀμαρτωλῇ πάνταν,
 Χεῖρ' εἴ πε δέλῃ Ἐφραΐμ, σὲ τ' οἰκέτῃ,
 Τῆς Παρθενομήτορος Ἀγίας Κόρης,
 Μητρὸς Θεῷ Λόγῃ τε, τῇ καὶ Δεσπότῃ.
 Τῶν ὁρατῶν τε παύτων, καὶ ἀοράτων,
 Ὅν σ' αἶς λιταῖς ποιήσον ἱλεων Κόρη,
 Ὡς ὕσα Μήτηρ Ἑλέες καὶ Εὐσπλαγχνίας,
 Ὅπως παράχοι μοι τὴν λύσιν πῶν πταισμάτων,
 Καὶ ἀξιῶσαι μὲ Οὐρανῶν Βασιλείας.

ἘΤΕ-

Ε Τ Ε Ρ Ο Ι

ΕΙΣ ΤΑ΄ ὍΡΗ

ἘΝ ὍΓΣ ΚΑΓ Ἡ ΜΟΝΗ ὬΚΟΔΟΜΗΘΗ.

ΚὉ κκς Ὅρος Χαῖρε, φῶς γάρ σοι ἐφαῖνῃ,
 Κόρης Ἀγνῆς, Πανάγνυτε καὶ Παρθεύς,
 „ Εἰκὼν Ἀγία, ἰσοεῖα πε πάλαι,
 Γατρῷ κ' Ἀποσόλῃ, Λυκᾷ τῷ φίλῃ.
 „ Εὐαγγελιστῷ Θεῷ Μητρός, τῷ Ζωγράφῃ,
 Ἐν σοὶ ὠκοδόμηται Μονὴ Ἀγία,
 „ Κυκκιότισσα τὴν ἐπωνυμίαν ἅμα,
 Διὰ σ' εὐφημυμένη καὶ λεγομένη,
 „ Παρ' ἅπαντας δέ, τρανῶς πῶς κ' ἀδομεύῃ.
 Τέσσαρ' ὄρη πέριξ, καὶ σὺ δ' εὖ πλησίον,
 „ Σαφῶς δηλῶσί σε ὄνομα· Μαρία,
 Εὑρεῖται τανῦν Μονὴ ὡς ὁράται,
 „ Συνεργάσης Κόρης Μητρός τῆς Παρθεύς.
 Τέρπῃ Ὅρος Κόκκς, γεγόνασι γάρ σοι,
 „ Παραδόξα σημεῖα πολλά τε ἄλλα,
 Πάντιμα πανενδόξα, καὶ ἀνήκυσα.
 „ Σὺ δ' αὖχημα Εἰκὼν τε ἢ σεβασμία.

ὩΣ ἘΚ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥΤ' ὍΡΟΥΣ.

ΚὉ κκς Ὅρος κέκλημαι Παρθεύς Κόρης,
 Δόξα τῇ Κυρίᾳ, ἔχω τὰ Βραβεῖα.
 „ Χάεις τῇ Ἀγνῇ, ἔχω τὰ Μεγαλεῖα.
 Ἀββὼς Ἡσαΐας, Ἑρμιοικίτης,
 „ Δόμον ὠκοδόμει, κ' Ἀναογα ὁδήγει,
 Ὁ Βασιλεὺς δ' Ἀλέξιος τῶν Κομνηνῶν,
 „ Ἰδίοις δαπαῶνσι, κτήτωρ ἐγεγόνει.

ἘΤΕ.

ἜΤΕΡΟΙ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΑΡΘΕΝΟΝ.

Η Μοῦνην Κόρη ἐγείραυτε ἐκ βάθρων,
Σὴ ἀντιλήψει διατήρει τῆς ἀβλαβῶν,
Οἰκίας σὺς, γυμνοὶ πεφυκότες θείας
Ἐπικυρείας, καὶ ἀρετῆς τε ἀπάσης,
Λύτρωσιν αἰτῶσιν ἀμαρτιῶν τ' ὅλων.
Παῦν γὰρ ὑπάρχεις ἐλέες πέλαγος.

ἜΤΕΡΟΙ
Εἰς τὴν ἀττὴν μητροπαρθενον κορην.

Κ Ὁρη Μαρία, καὶ Παρθεύε Ἀναστα,
Θεῶ τε Μητρ, καὶ Πύλῃ κεκλεισμένη,
Τρυφῆς Παράδεισε, Νόων τ' αἰωτέρα,
Ἐπάρχεις γὰρ Ἀγνῶς, καὶ Οὐρανῶν πλατυτέρα.
Ὅρεσι τῷ Κόκκῳ, ἐπήξω Μοῦνην σὴν,
Σύνθετον Σκηνὴν, ἐφιδρῦναι θ' Ἀγίαν,
Σεπτὴν δὲ Εἰκόνα, Ἐλεῖσθαι ὄντως,
Χαριτοπλήρωτον, Θείαν πανευδόξως.

ἜΤΕΡΟΙ

Εἰς τὸ Ὅρος.

Οὔρος τῷ Κόκκῳ, τί σκυθρωπάξεις, καὶ ταραττεται;
 Ἀπ' ὅλα τῆς Κύπρου τὰ Βενά, ἱξεύρεις τί εἶσαι;
 Μυελόπλατον ναί, κοσμοπόθητον, καὶ ὠραίον,
 Κάλλιστον Ἀνθισμα, καὶ Ῥόδον εὐωδίασμενον.

ἜΤΕΡΟΙ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ.

Πεῦτε Βενά τῷ Κόκκῳ, πεύτε σοιχεῖα, Μαρία,
 Πεύτ' αἰοθητήρια Ἄνδρὸς Ἀγίῳ βοηθεῖα,
 „ Εὐίδρυσαν, ἐπηῶν, Κόκκῳ Μοῦνῃ τὴν Ἀγίαν,
 Ἡσαῖε τ' οἰκοδομήν, σεπτὴν, καὶ θαυμασίαν.
 „ Ἀλέξιος ἦν Κομνηνῶν, Βυζαντίδος Βασιλεὺς,
 Τῆς Κεχαλειτωμένης, καὶ Ἐλεῖσης Ταμιεὺς,
 „ Παρὰ Μητρὸς Θεῷ φοβεισθεῖς, καὶ αἰαγκασθεῖς,
 Πέμπ' Εἰκόνα τῆς Παρθεύς, ὡς ἔτω προσαχθεῖς.
 „ Εἰς τὴν τῆς Κύπρου Νῆσον, τὴν περὶ ὠκυμνον εὐθύς,
 Ἐκ τῆς Θυγατρὸς τῆς Ἀρνης, παρ' ἐλπίδα καὶ ἐγγὺς,
 „ Ἡ Νόσος φυγαδευθεῖσα, καὶ ἐκ ἧς πόνων ἅμα,
 Ὑμνεῖ τὴν Ἀχραντον, ἀπαλλαγεῖσα. ὦ θαῦμα!

ΣΤΙΧΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΤΤΗΝ ΤΗΣ ΚΥΚΚΟΥ
ΑΓΓΑΝ ΕΙΚΟΝΑ.

- „ **Θ** Εἴπε Μητρός Εἰκόνα, ἰσόρητον Ἀχέστωρ,
Μαθητῶν, καὶ Ἀπόστολε, Λακῶ Εὐαγγελήστωρ.
„ Χάειν γὰρ ἔλαβες, ὡς ἄλλος ἔποτε τῷ Ζωγράφῳ,
Ἄνωθεν σοὶ προσεκομίδηται, στανίδες Θεῶν
„ Τειῶν, Σεπτῷ Σεβασμίων παραδόξως Εἰκόνων,
Προσάγματι Θεῶν, καὶ Χαρίτων Οὐρανίων,
„ Παρ' Ἀρχαγγέλων τῷ Γαβριήλ, εὐαγγελίσαντος,
Εὐαγγέλια τῆς Χαράς, τῇ Κόρῃ μηνύσαντος.
„ Νοῖ, καὶ καρδίᾳ φοβῶ, τρέμων δὲ καὶ χεῖρ σὺ,
Ἰσόρητον ἅ προσετείχης, μὲ τὴν εὐπείθειά σου.
„ Χεῖρα κίνησον, καὶ κάλαμον, τῶργον ἐκπλήρωσον,
Χάεις τὰς χερσί σου Λακῶ, τὴν Κυρίαν δόξασον.
„ Χάεις Θεῖα τῇ διανοίᾳ σου ὑπερεῖδοξε,
Δόξα τῇ εὐεργεσίᾳ σου Κόρῃ πανεῖδοξε.
„ Κύριός σοι ἀπεκάλυψεν, ὡς Μύσῃ σε Θεῶν,
Ἄγγελον ἔχεις Μηνυτὴν, καὶ ὁδηγὸν τῷ Ἀγίῳ.
„ Βάλ' ἀρχὴν εἰς τῶργον, χαίρων ὦν καὶ τῇ διανοίᾳ,
Οὐδεμία δυσκολία τῇ σῇ μεγαλοψυχίᾳ.
„ Μίγα θαῦμα, πῶς Μητροπάρθενος ἦν ἀτενίζουσα,
Κατὰ βάθος σοχαίρουσα, λίαν δὲ θαυμάζουσα.
„ Ἐπαίνει, ἠύχετο, τῇ καρδίᾳ, ἅπτασα τῇ χεῖρ,
Χάεις ἔφησεν ὑμῶς, ἐλθέτω καὶ τίς ἀπορεῖ;
„ Εἰκόνι τῇ ἐμῇ· ἀμα δ' αὐτὴ χαριτωθεῖσα,
Ἵπὲρ πλέον ὅμως εὐθέως θαυματοποιεῖσα,
„ Λαμπρότητας ἢ τὰς τυχεύσας παρὰ τῷ Σωτῆρι,
Ἦρξατο πλεῖν ἰάσεις ἀμα, ὡς ἐκ τῷ δοτῆρος.

- „ Φῶς ᾧ, καὶ δόξα Κυρίῳ ἐπεσχίασεν αὐτήν,
 Καθὼς ἐζήτησεν ἡ Μήτηρ, τὴν Χάριν δι' αὐτήν.
- „ Ὅπως, καθὼς ἐξέχει ὁ Οὐρανὸς ἀπὸ τὴν Γῆν,
 Τοιαύτην ἀπ' ἄλλας ὅλας, ἔχει διαφορετικὴν,
- „ Τὴν χάριν καὶ αὐτὴ, ὡς ἀδελφότητος παντελῶς,
 Σκεπασμένη ἀκριβῶς μὲ σκέπην, φαίνεται δ' ἑδαμῶς.
- „ Πειρικεοσμημενὴ φαιδρῶς, δόξη τῇ Θεϊκῇ,
 Πειρασάπτουσα, λαμφρότητι τῇ φωτισικῇ.
- „ Μὲ ἀκτῖνας μαρμαρυγὰς ἀποσίλβουσα πολλὰς,
 Ἐκπέμπουσα, καὶ ἐκχέουσα, εὐωδίας θαυμασὰς.
- „ Ἐνθρονισμένη δὲ, ἐν ᾧ ἐφίδρυται Θρόνῳ,
 Κρότος γίνεται πολλάκις, τῷ καιρῷ, καὶ τῷ χρόνῳ.
- „ Εἴτ' αἶψα ἐξέρχεται ἐκ τῆς θυεidos, λεπτόθερμος,
 Καρδίας τῇ εὐψύχων ἀναψύχων, ὡς εὖσμος.
- „ Διὸ οἱ προσελθόντες ἀσπάζονται, καὶ ἐγκρίσασιν,
 Φόβῳ κρατῶνται, ὅπως τῇ ποιῇ μὴ περιπέσωσιν.
- „ Ὅθεν οἱ ἀδιορδῶτως ἐγγύστατες, βαρίως
 Παιδευόμενοι, χαμαὶ πίπτουσιν ἑδαφιαίως.
- „ Μέγα ἀλαλάζοντες, δεινοπαθῶς οὐδύρονται,
 Τῇ δὲ φλογὶ τῆς καρδίας αὐτῆς καταφλέγονται.
- „ Ἀμα δ' εὐχῆς γενομένης παρὰ τῆς Τερέων,
 Ὁ πάχων ἰαῖται, καὶ λυτρῆται τῇ παλαμναίων.
- „ Μεγάλα τε θαυμασὰ, παράδοξα τὰ τελέμενα,
 Ὑπέρμετρα καὶ ἀνεκδιήγητα τὰ ὀρώμενα.
- „ Ὅμως ἀνθρώπινος καὶ Ἀγγελικὸς νῆς ἀδυνατεῖ,
 Νὰ νοήσῃ νὰ ἰδῇ, τὴν διήγησιν νὰ κρατῇ.
- „ Νὰ μετείσῃ τινὰς, εὐκολώτερον εἶναι σαφῶς,
 Τ' Ἄσπρα τ' Οὐρανῷ, ἄμμον θαλάσσης διατ' εἰν' ἀληθῶς,
- „ Παρὰ νὰ γράψῃ βέβαια, καὶ ποτὲ νὰ διηγηθῇ,
 Θαύματα τὰ ἄπειρα, καὶ ὁ νῆς θέλει ἀλκοιῶθῃ.
- „ Κάλμιον ἐν τῷ σιγᾷ, ἢ τὸ εἰπεῖν, καὶ λαλῆσαι,
 Διότι ταῦτα εἰς τὸν νῆν, καὶ δύνανται χωρήσαι.

ΣΤΙΧΗΡΑ' ΨΑΛΛΟΜΕΝΑ

Εν τῇ Λιτανίᾳ τῇ τῆς Κοιμήσεως Ἑορτῇ τῆς Θεομήτορος, λιτανευόντων
 τῶν Ἱερῶν Πατέρων, καὶ περὶ εὐχόμενων τὰ πέριξ ὅλα τῆς Μονῆς
 πρὸς αὐτίαν, μετὰ τῆς Χαριτοβρύτου Ἀγίας, καὶ Θεομητορικῆς
 Εἰκόνης, συνακολουθούντων καὶ Λαῶν ἀπείρων καὶ κατέχοντες
 ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν φῶτα, καὶ κηρία ἀπτούμενα,
 περιέρχονται μετ' εὐλαβείας ἅπαντες, ψάλλοντες,
 καὶ ᾄδοντες τὰ παρόντα, ἀσκεπῆς τῇ
 κεφαλῇ, δέει πολλῶ, μετὰ φωνῶν,
 καὶ λαμπάδων, καὶ εὐώδων
 θυμιαμάτων.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐπὶ κλίνης σε νεκρὸν, Χριστοῦ Φοιτοῖται καθορῶν-
 πες, σὲ τὴν Μητέρα Ζωῆς, δάκρυσι κατέβρεχον τὴν γῆν
 ἐν ἄσμασι· καὶ τῷ πόθῳ ἠπείγοντο, καρδίᾳ καὶ χεῖλε,
 Σῶμα τὸ πανευδόξον σου περιπτύξασθαι. ὅμως, συσπλ-
 λόμενοι φόβῳ, μέλποντες ἐβίων σοι Χαῖρε, Μητρ' Ἀει-
 πάρθενε Θεόνημφε.

Ὅμοιον.

Ὅτε ἐν τοῖς ὅμοις σε νεκρὸν, αἶροντες οἱ Μῦσται τοῦ Λόγου, σὲ
 τὴν Μητέρα Θεοῦ, μῦρα καὶ ἀρώματα Ἀγγέλων Ἄγνιατα, Οὐ-
 ρανόθεν χομίζοντες, ἀνόμενον ἐκ πόθου, ᾄδοντες ἐν ἄσμασι τοῖς Μύ-
 σαις ἔλεγον· τί οὖν, ἀδυμεῖται τῇ λύτῃ; τέρποντες βοήσατε πᾶσι,
 ἡ Ἀγνή πρὸς τὸν υἱὸν μεδίσαται.

Ὅμοιον.

Δόξα, κὶ νῦν. Ἦχος πλ. α΄.

Πρὸς τὸ, Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον.

Επὶ τὴν ὑπερβάλλουσαν Μητέρα Θεῶν ἡμῶν, Τιμιωτέραν πάσης Κτίσεως, καθορῶν ὁ σὸς Θεὸς υἱός, φίλος τε ἡγαπημένος τοῦ Θεοφρώπου Λόγου, κειμένην νεκρῶν ὑπτίαν, ἐπιφώνει γοερῶς, θρήνοις τε καὶ δάκρυσι, κὶ ὀδυρόμενος ἔλεγεν· οἶμοι, Μητράδεε παύλανε! ἦν ὡρὰ μικρὸν πεθεῖσθαι, ἐν τῇ τῇ ἐλαίῳ. Ὁρεῖ, ἱκετεύουσαν κὶ δεήσεις προσφέρουσαν, τρέμοντα δὲ τὰ δεῦδρα κορυφὰς ὑποκλίνοντα, κὶ προσκυνοῦντά σοι. τὸν δὲ Γαβριὴλ τὸν Μέγαν Ἀρχάγγελον καταπτάντα, κὶ μηνύοντά σοι τὸ μετάρσιον τῆς αὔρου, καὶ τὸ Χαῖρέ σοι λέγοντα. πῶς δὲ νῦν, ὑπτίαν καὶ νεκρῶν βλέπωσι; οἶμοι, τὸν ζεῶν, τὸν ἀπορφανισθέντα παρὰ σῶ. οἶμοι, τὸν ὑπερηδεῖτα σῶ τῆς Μητρός, καὶ Θεῶν μαγαλῶν. πῶς οἶσω Μητερ; κὶ ᾧ παραδόξων πραγμάτων, κὶ ἀνέκδιγητόν Θεαυμάτων ἡ δύναμις νοεῖν τὴν σαφήνειαν. ὦ Θεαυμάτων παραδόξων· ὦ Μητερ Θεοτοκε, ὅντως μεγαλεῖα τὰ σά, Δέσποινα Θεοτόκε. ὅθεν Θεαρχίῳ νεύματι, παύτοθεν ἤρχοντο, οἱ Θεασώται διὰ νεφῶν, ὁρῶντες τὸ Θεῖον Σκηνὸς σε νεκρὸν, ἐξεσηκότες γοερῶς, ἄσματα θεῖά σοι ἀνέμελλον, ὦ Δέσποινα ἐκβοῶντες, ποίαις χερσί σε προσψάυσαντες, κηδεύσωμεν τὸ σὸν ἀκήρατον Σῶμα; μεγαλυνόμεν σε πανευλαβῶς Πανάχραντε Δέσποινα, αὐμνούντες σου τὴν Θεῖαν Μετάστασιν.

Τὰ παρόντα Ἰδιόμελα ψάλλονται, ὅτε ὁ λαὸς ὅλος ἀσπάζεται τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, μετὰ τὴν Λιτὴν, ὁ δὲ ἀσπασμὸς γίνεται, ἔξω τῆς πύλης. Ψάλλονται δὲ, τὰ αὐτὰ ὡσαύτως καὶ ἐν πάσαις ταῖς Λιτανίαις, ἐν αἷς δέονται τῇ τῇ Θεῷ ἡμῶν

Μητεῖ, ἐν καιρῷ αὐχμῶ, κὶ λιμῶ, κὶ αἰφνυδίων
Θανάτων, καὶ δυσκρασίας ἀνέμων.

Ἦχος α΄.

Λράμεν δαιτυμόνες, κὶ τῆς Παρθεῖας ἱεράσαι, ἐπὶ τῇ χειροβούτῳ Πανηγύρει αὐτῆς, μὴ συναρπαδεύτες συμβολία τῷ δράκοντος, ὡς ἡ φορομήτωρ πάσαι ἐν Ἑδέμ. ὁ γὰρ δόλιος ἐχθρὸς, φθονεὶ τὴν Σωτηρίαν ἡμῶν, Ἀναστα δὲ Κόρη ἀντιβραβεύσῃ ἡμῖν, ἅπασιν τοῖς Πιστοῖς, Δῶρα Οὐράνια.

Ὁ αὐτός.

Λεῖπε τὸ Σύστημα τῇ Πιστῶν, Χειροφόροι Λαοὶ, κὶ τῆς Κύπρου οἱ βλασαί, συνελθόντες πάντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ, πλησιάσαντες ἐν τῇ τῇ Κόκκῃ ὅρει, ἄπειτε τῇ τῆς Παρθεῖας Μονῇ πανευλαβῶς, αὐτλῶντες τὸν Πνευματικόν, Οὐράνιον Πόμα καὶ ἡδὺ, Χάριτας Θεῖας παρὰ τῆς

τῆς Ἀχραΐας, διὰ τῆς Θεομητορικῆς Εἰκόνης. νέμει ᾧ ἡμῖν τὰ βραβεῖα δαψιλῶς, πλαστῶς καὶ παραδόξως τὰς χάριτας ἐπιχορηγεῖται. δεῦτε ἴδετε Θαύματα παραδόξα, πάθη ποικίλα, καὶ νοσημάτων ἀρρώγηματα θεραπευόμενα· ψυχικῶν παθῶν τραύματα ἀπαλαττόμενα, κακουργειῶν ἔλκη δεινὰ ἰώμενα. Ἴδου ἡ Ἀνασσα, συτρίγγυστα παραλύτης, καὶ φυγαδεύουσα δαίμονας, λεωφὲς καθαρίζουσα, καὶ χωλὸς αἰορθεύουσα, καὶ πάντων τῶν χαλεπῶν παθῶν τὴν ἀπαλλαγὴν παρέχουσα, ἰᾶται τὰς ψυχὰς ἡμῶν, καὶ τὰ σώματα. κωφὸς εὐλάλης ποιεῖ, καὶ τὸς ἐν θαλάσῃ κινδυνεύοντας παραδόξως αἰεὶ διασώζει. Δεῦτε ὅν σκιρτίσατε μετ' εὐφροσύνης, καὶ χορεύσατε ἀγαλλόμενοι πνευματικῶς, ἐπὶ τῇ Πανηγύρεϊ αὐτῆς, συνεορτάζοντες βοηθατε τῇ Κόρῃ· ὦ Πανσεβάσμιε Παρθεῖ, ὦ Παναγία, ὦ Δέσποινα ἀπερόγαμε Μαρία, Κυκχιοτίσσης Εἰκὼν Θαυματουργοτάτη, ρῦσαι ἡμᾶς λιμῶ, καὶ λοιμῶτε ἀνυχμῶ, καὶ πάσης ἄλλης αἰτίας ἐπιβλαβῆς, τὴν σὴν ᾧ προσασίαν κεκτημένοι ἀγλαοφανῶς, φερρέμεθα κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Δεῦτε καὶ Ὁρδοδόξων τὸ Σύστημα, πνευματικῶς συνελθόντες, συνεορτάσωμεν, ὕμνους ἐξάδοντες, ἐν τῇ τῆς Θεοτόκου Πανηγύρεϊ, κραυγάζοντες, Παναγία ὑπεράμωμε, στήριγμα ἀρράγκης, καὶ τεῖχος ἀπολυόρητον τῆς Νήσου Κυπρίων. ἐξαίρετος δὲ ταύτης τῆς Ποίμνης σὺ, Κυκχιότισσα. εἰμὶ γάρ σε ἔχημεν ὡς ἀτιν ἐπίκουρον, πάντως γενώμεθα σὺ κατὰβρωμα δαιμόνων, Πανύμνητε. τί σοι ὡς στενέγκωμεν ὑπὲρ τέτων Πανάμωμε Δέσποινα; τὴν Πίσιν βεβαίαν, Ἀγάπην τὴν εὐδικεινῇ, καὶ Ἐλπίδα, τὴν εὐθερμον καὶ μόνιμον, δι' ὧν σωσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος β'.

Μεγάλῃς εὐεργεσίας ἀπολαύειν μέλλοντες Πισοί, πανευλαβῶς τῇ Ἀγίᾳ Εἰκόνι προσδράμωμε, τῆς Πανυμνήτης καὶ Θεομήτορος, τὰς ψυχὰς ἡμῶν μουσικῶς ἀγιαζόμενοι. Μήτηρ ᾧ ἡμῶν ἡ Θετὴ, ἡ τὸς ὕψος ἐφορῶσα καὶ ποιῶσα ἔλεος, κλίνει ἑαυτὴν καὶ εὐχὰς δεχομένη χοϊκῶν, πάσης ἐναντίας δυνάμεως, ἀσφαλῆ δωρεῖται τὴν ἐπίβασιν. Ταύτη ἐκβοήσωμεν εὐχαριστῶντες, ὦ Δέσποινα ἀντιλαβὴ ἡμᾶς, καὶ λύτρωσαι ἐκ τῶ πονηρῶ, σὺ ᾧ εἰ ὡς ἀτις ἡμῶν, καὶ βοήθεια.

Ὁ αὐτός.

Παρήλθεν ἡ ἀλαίη τῆς ἀρᾶς, τῆς σῆς Νηδύος ἀσπόρου τετοκῆας Πανύμνητε. πάντες ᾧ ὁρῶντες ἐν σοὶ, τὰ ὑπὲρ φύσιν παραδόξα Μυστήρια, ὡς ὁρέχομεν τῇ χαλιτοβρύτῳ σου Εἰκόνι πόθῳ τε, καὶ χαρᾷ, καὶ τῶν αἰτημάτων ἐκ ἀμοιβῆς, λυτρώμεθα τῶν δεινῶν ἡμῶν, περασμων τε καὶ θλίψεων.

Ἦχος

Ἦχος γ'.

ΠΩς μὴ θαυμάσωμεν, τὰς μητρικάς σε χάριτας Πανσεβάσμιε; σῶζεις ᾧ ἡμᾶς, λιμὲν λοιμῆ πε, καὶ αὐχμὲν, καὶ δαιμόνων ἐκράτων, καὶ κινδύνων ἀφαρπάξασα· τὰς ψυχὰς ἡμῶν καὶ τὰ σώματα, διατηρῶσα ἐκ τῆς σκανδάλων καὶ πονηρῶν, καὶ φθορᾶς καὶ κακώσεως διασώξασα Κόρη, Σεβασμία διὰ τῆς Χαριτοβρύτου Εἰκόνης σε Θείας, ἣν ὁ Θεὸς Λαλῶν ἀνισορήσας σοι ἀπέδωκε. Χαριτοβρύτως ταύτην οὖν κατεκόσμησας Θείας Χάρισι, προσψαύσασα παναχραῖτοις χερσίν σε, διὸ ἄσπιλε δι' αὐτῆς σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἦχος δ'.

ΠΝαογα Μαριάμ τῆς Κύρου τὸ καύχημα, καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ καὶ τῆς Ὀρθοδόξου τοῦ Σύστημα, προσπίπτομεν σοὶ μετὰ φόβου, οἱ ἐν δεινοῖς ἀμαρτήμασιν. Μήτηρ ᾧ ἡμῶν ὑπάρχεις Πανάχρατε Δέσποινα. Συγγενὲς ἐν φρονοίας μὴ ἐπιλάβῃ Ἀχρατε. γυμνοὶ ᾧ ἐσμεν Θείας ἐπισκέψως, Χαριτόβρυτε Κόρη, μὴ παρίδῃς φωνὰς ἀμαρτωλῶν, ἱκετεύουσα τῷ τῆς ὅλων ἡμῶν Θεῷ, ὅπως γενηται ἡμῖν ἴλεως, καὶ δωρήσεται ἡμῖν ἀμαρτιῶν τὴν ἄφεσιν· καὶ ᾧ ἔχεις τὸ δύνασθαι, ὡς Μήτηρ ἔσα τῷ κτίσει σε, ἐπίδειξον ἡμῖν ἀσφαλῶς τὴν ἐνέργειαν, διὰ τῆς Χαριτοβρύτου σου Εἰκόνης Κυκκιότισης, ἀνδρε Θεόνυμφε· ἐπιβραβεύουσα, καὶ σῶξας ἡμᾶς διὰ τὸ μέγα ἔλεος τῷ Τιῷ σε, Πανακχήρατε Θεόνυμφευτε, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χειρῶν.

Ὁ αὐτός.

ΕΠρεπε τῇ πειφίμῳ Νήσῳ τῆς Κύρου, τὴν Εἰκόνα ἔχειν τῆς Θεοτόκου, ὡπερ τινὰ Κόσμον Οὐράνιον, Ὁσαυρύνετε πολύτιμον καὶ ἄστυλον. αὕτη δὲ καταπλήττουσα πάντας, τοῖς Χαριτοβρύτοις αὐτῆς Θαύμασιν, συνεγείρει τὰς Πιστὲς ἀσμάτων τῆς Θεοφρεπῶν, ὡς ἐρασὰς τῆς δωρημάτων αὐτῆς. ταύτη ἐκβοήσωμεν, Κυκκιότισης Εἰκῶν Θεόνυμφε Κόρη, σῶζε ἡμᾶς τῇ μεσιτείᾳ σε Πανύμνητε Δέσποινα.

Ὁ αὐτός.

ΠΑῦτες οἱ ἐρασαί, τῆς Δέσποινης ἡμῶν Παρθεύου τε καὶ Ἀγνῆς, Φιλόχειροι Λαοί, προσελθόντες μετ' εὐλαβείας, προσεγγύσατε ἀδιστάκτως. ἡ γὰρ μητρόθεος Ἀνασσα, πάρεστιν εὐμενῶς ἡμῖν τοῖς φιλοτέκνοις, εὐεργετοῦσα καὶ ἰασαμένη ἡμῶν τὰ νοσήματα, λύουσα τὰς σειρὰς τῶν ἀμαρτημάτων ἡμῶν. Ταύτη ἐκβοήσωμεν, προσδύμως ἀνὰ κράζοντες· ὦ Παναγία Κυκκιότισα φρόφδοσον, διὰ τῆς σῆς Εἰκόνης, Σεπτῆς τε, καὶ Χαριτοβρύτου, ἐπευεργετῶσα ἡμᾶς, καὶ καταπλετίζουσα Πάντιμε μυελώνουμε Κόρη. Δεῦτε οὖν, πανευλαβῶς ἐνατερίζοντες αὐτῇ, φωτιζώμεν τῇ διανοίᾳ· μουσικῶς πανηγυρίζοντες. ἰδὲ ἡ Μήτηρ ἡμῶν καὶ πιστῶν, ἡ πάσης τῆς κτίσεως Ἀνασσα, ἡ καὶ

Ἀγγέλων χαρὰ, καὶ Μεσίτεια ἀμαρτωλῶν, ἡ σώζουσα τὰς ψυχὰς ἡμῶν διὰ τὸ τόκον αὐτῆς.

Ὁ αὐτός.

Λεῦτε τῷ Κυρίῳ τὸ Σῶμα Χειροφόροι Λαοί, οἱ τῷ Φωτὸς υἱοί, καὶ συνεορτασαὶ τῆς Θεοπαίδος Ἀγνῆς, ἄρατε τὰς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, τὸν νῦν ἀνιπτάμενοι ἐπιγινώμεν μυθεῖς τὴν δύναμιν. τί τὸ βάθος, τίς ὁ πλῆθος, καὶ τὸ ὕψος τῆς πανηγύρεως. ἡ δὲ σεπτὴ τῆς Θεομήτορος Εἰκὼν, Χαιριτόβρυτος ἔσα, Κυρίῳ ἐστὶ τὸ ἀγλαΐσμα. Ὁρδοδόξων τὸ καύχημα, Βασιλέων τὸ νίκος καὶ τρόπαιον, κατ' ἐχθρῶν ὁρατῇ καὶ ἀοράτῳ. δόξα καὶ πλῆθος ἀπάντων τῷ ἐπ' αὐτῇ πεπεδῶται, πανευλαβῶν Χριστιανῶν· τῷ Μοναζόντων ἐστὶ τὸ σεμνολόγημα, τὸ Κόκκον Ὁρους τὸ ἀγαλλίαμα, Ἀρχιερέων ἡ εὐφρέπεια, καὶ τῆς Μονῆς ταύτης ἡ ποροσάτις καὶ ἀντίληψις· παντὸς δὲ τῷ Κόσμου, ὁ Κόσμος, καὶ Μοναζουσῶν καλλωπισμὸς καὶ εὐφρέπεια. ἡ τῷ Ὁσίων εὐφημος τερπνότης, καὶ θυμηδία· ἡ κατὰ τὸ ὄνομα Κυκκιστίοσα, καὶ κατ' ἐνέργειαν χαιριτόπλοτος, Ἐλεῖσάτε καὶ Ἀναοσά· καὶ γὰρ οἱ μὴ ἔχοντες ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις, ποροσελθόντες ἀρύσασθαι ἀπολαβόντες ἑαυτοῖς, καὶ ἐμπληθεύετε τῷ δωρεῶν τῆς Ἀναῶδρος ἡμῶν Μητρός. Ἐλαιον ἀγαλλιᾶσεως, φωτισμὸν νοὸς καὶ διανοίας· ἔλαιον χρηστότητος, χάριτος Θεοφεγγῆς τῆς Σοφίας. Ἐλαιον Ἀγιασμοῦ Μῦρον Οὐραίου, Θεοδότου δωρεᾶς, καὶ τροφῆς πνευματικῆς. Τράπεζα γὰρ τῷ Λόγῳ ἐστὶν ἡ Πάναγνος, ἐκτρέφουσα Θεὸν πενῶσας ψυχὰς. Ἀλλ' ὦ Παρθενομῆτορ Κόρη, διὰ τὸ ἀχραῦτε Τόκῳ σε, ἐλέησον, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὁ αὐτός.

Οὕτως ἔδειξε Νῆστος Κυρίῳ, υπεραίρεσθαι καὶ μεγάλα αὐχεῖν, κομίζοντα κατὰ νῦν καὶ διαύοισιν, ὡς πεφυκῆα καθεῖδρα τῆς πρώτης Γενεῖαι. ἔχεις δὲ Κυκκιστίοσης τῆς Θεομήτορος, ἰσοριόγραφον Ἀποστολικὴν Εἰκόνα, τῆς ἀσπύρου τὸν Κύριον ἡμῶν Τεκῆσης. καθεομολογεμένη δὲ βόησον, κραυγάζουσα, καὶ ἀποδιδῶσα τῇ τῷ Θεοῦ ἡμῶν Μητρί τὰς εὐχαριστίας ὑμνος, μεγαλύνει ἡ δόξα μὲν λέγουσα, τὸν Ἀνακτὰ Θεὸν τὸν ἀποδόντα μου, τὴν τῆς Θεομήτορος Χαιριτόβρυτον ταύτην Εἰκόνα. τὴν ὑπόληψιν τῷ ἀξιομάτων με, καὶ ἀνάπαυσιν τῷ ἐμῶν κροτάφῳ, τὸ ὕψος τε τῷ ἀπείρων Θαυμάτων, καὶ βάθος τῆς εὐπλάγχθυας, καὶ πλῆθος τῆς ἐμῆς πτωχείας, καὶ μήκος τῆς σωτηρίας. διὸ αἰτουμένη βόησον· Ἀναῶδρε Κόρη, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ Λαῷ σε διὰ τὸ Θεὸς Τόκῳ σε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. α'.

Προσελθόντες συνεγγύσατε, ὁ τῷ Θεῷ Λαὸς ὁ Ἅγιος, οἱ πεφωτισμένοι Πνεύματος Κυρίῳ ἤκατε, καὶ τῇ Πανάγνῳ Μητρί τῷ Θεῷ ἡμῶν,

ἡμῶν, ὡδαὶ ἄστατε, ἐπὶ τῇ χαρμοσύνῃ αὐτῆς Ἑορτῇ. ἡ δὲ Ὑψι-
λοτέρα τῇ Οὐρανίων αὐῶ Ταγματῶν, καὶ ἀσυγκρίτως Τιμιωτέρα, Παρ-
θεύος καὶ Σεβασμία ταχὺς ἐστὶν εἰς ἀντίληψιν, καὶ ἀρωγὸς ἡμῶν ἐ-
πίκυρος, καὶ ἐκ ἰσχύσει ἡμῖν ὁ νοητὸς ὄφης, ὁ νῦν ὁ Ἀστυείος κα-
ταπαλαίειν ἡμᾶς, τῇ προστασίᾳ αὐτῆς. ἀλλ' ὦ Πανάχραντε Ἀγνή,
μὴ ὑστειρίσης ἡμᾶς τὸς τὴν σὴν ᾠροσασίαν κεκτημένους, τῆς Μητρικῆς
σου Χάριτος. μὴ ἀποβάλῃς ἡμᾶς ἀπὸ σοῦ, Κόρη Ἀχραντε, μήποτε
καταυχυνθῶμεν ἀθλίως, ὑπὸ τῇ δαιμόνιῳ οἱ τάλαντες. Πῶς εἰσὶ τὰ
ἀρχαῖα σε ἐλήν, ὦ Πανάμωμε Κόρη; ποῦ δὲ πρὸς ἡμᾶς τοὺς αἰα-
ξίους, καὶ τὰ σὰ μητρικὰ σπλάγχνα; καὶ πῶς φύγομεν οἱ δεινοί, τῆς
σῆς ᾠροσασίας ἐκ ἔσσης; πῶς οἴσομεν τὰ παγγχάλεπα δεινὰ, ὦ Δέ-
σποινα; τί γινώμεθα, ἀδελφεινῶτες παρὰ σοῦ Πανακῆρατε; Σῶσον
εὐόδοσον ὦ Ἐλεῦσα πρᾶγματι καὶ ὀνόματι, πρὸς φθασον καὶ ἀντίλα-
βὴ ἡμᾶς, τῷ ἀπώρῳ Τόκῳ σε, Ἀχραντε Θεόνυμφε.

Ὁ αὐτός. πλ. α'.

ΛΕῦτε φιλέοργοι Λαοὶ, καὶ Θεόφρονες Πατέρες πρὸς τὴν Παρθεύον
δράμωμεν, νέμει δὲ τὰ βραβεῖα ὡς τὸ Θεοῦ Μήτηρ, Εἰκὼν δὲ
ταύτης χαριτωθεῖσα ἐξ αὐτῆς, τὰς χάριτας ἐπιχορηγεῖ ἡμῖν διὰ τῆς
Θεότατος, ἀπείρως καταπλητίζουσα πάντας βεβαίως. Πόθῳ ἔν προ-
σέλθωμεν τῇ Μητρὶ τῷ Θεῷ ἡμῶν, δεόμενοι αὐτῇ ἐκτενῶς, κραυγά-
ζοντες Παναγία τῷ Κύκλῳ πρὸς φθασον, ἐξελεῖ ἡμᾶς, καὶ ῥύσαι Ποί-
μνην σὴν, καὶ λαὸν ἀναπολόγητον Κυκκίότιον παναμώμητε, κατὰ-
βαλλε δὲ τῇ ἐχθρῶν τὰ φρυάγματα, τῇ παναλκιεσάτῃ καὶ παντο-
κρατορικῇ, δυνάμει τῷ Υἱῷ σε Ἀχραντε.

Ἦχος πλ. β'.

ΧΑΐροις Ἀνασσα Ἀγνή, Μητροπάρθενε Θεοτόκε Κόρη· σὲ ἱκετεύο-
μεν οἱ δούλοί σε, μετὰ πόθου εἰλικρινῶς. σὺ δὲ πέφυκας, πα-
λάτιον τῷ Λόγῳ παύωμνητε Κόρη, καὶ δὲ ἀνεδείχθης Δέσποινα, Οὐ-
ρανὸς καὶ Ναὸς τῆς Θεότητος. σπλάγχνα δὲ μητρικὰ ἀνάλαβεσσα,
καταπολέμησον ὡς ποτὲ ὁ Δαβὶδ, τὸν ὑψηλόφρονα Γολιάθ, ἐχθρὸν
ἡμῶν τὸν παμπόνηρον, ἐσφενδονίσασα τῇ σφενδόνῃ τῆς σῆς δυνά-
μει, καὶ καταβάλλουσα, τὴν ὀφρὺν αὐτῷ πανάχραντε Δέσποινα. ἀλλ' ὦ
ἐμψυχε Ναὶ, καὶ Κιβωτὲ ἀγιάσματος, ἐκπινον τὴν χεῖρά σε τὴν ἁμα-
χον, καὶ θραύσον τῇ ἐχθρῶν ἡμῶν τὰ φρυάγματα, σὺ δὲ εἰ Χειριστῶν
ἡ ἐλπίς, ἡ ἠδύνουσα τὰ πικρὰ νάματα τῇ ἁμαρτιῶν ἡμῶν τῇ σῇ Χά-
ριτι, ἡ ὁδηγῶσα ἡμᾶς ἐν ὁδῷ μετανοίας, καὶ σῶζουσα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Ω Νεολαία τῆς Παρθεύς τε καὶ Μητρὸς τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὦ Ἱερὸν
Σύστημα, καὶ συναΐθροισμα τῇ Πατέρων ὁ χορὸς, ἀγγελιδὸν ἡκα-

τε γονυπετῶς τῇ Πανάγνω, λέγοντες πρὸς αὐτήν, ἐν ὅλῃ τῇ ἰσχύει ὑμῶν μετ' εὐλαβείας, καὶ διανοίας καθαρᾶς. Ἀνασσα Δέσποινα ἡ ἐλπὶς ἡμῶν, καὶ βοήθεια διὰ τῆς σεπτῆς, καὶ χαριτοβρύτης σου Εἰκόνας, ἐλέησον Ποίμνην σὴν. ἡμεῖς γὰρ Λαὸς σου, καὶ πρόβατα νορῆς σου, σῶσον ἡμᾶς Πανάχραντε διὰ τὸ Τόκος σου.

Ὁ αὐτός.

Τῇν δεκάχορδον κινύρου τὸ Δαβὶδ, τὴν τὸ Σολομῶντος χρυστὴν Κλίην, ἐν ἣ αὐδρες ἐξήκοντα δυνατοὶ ἐκύκλυν αὐτήν· τὴν ἐπτάφωτον τὸ φῶτος λυχνίαν τὴν χρυσαυγίζουσαν, ἐν ἣ τὸ λαμπάδιον ὁ Χειστός. τὴν τὸ Ἀαρὼν βλαστήσασαν Ράβδον. τὴν Στάμνον τὴν χρυστὴν, ἧς ὁ Λόγος τὸ Μῶνα. τὸ τὸ Κόκος Ὅρος σεπτὸν σεμνολόγημα, συνελθόντες ἀδελφοί, ὕμνοις ἐπαίνων, ἐγκωμιάζοντες εἰπώμεν. Θεοτόκε Ἀειπάρθενε, Κεχαλειτωμένη Χαίρει Μήτηρ Θεῷ, Ἀρχαγγελικῶς αὐμνοῦντές σου δεόμεθα, φύλαττε Πανύμνητε ἀβλαβῇ Ποίμνην τὴν σὴν, ἐκ λύκων ἀοράτων λυμαινομεύων αὐτήν, καὶ σῶσον ἡμᾶς πανάσπιλε Δέσποινα.

Ὁ αὐτός.

Πανύμνητε Ἀνασσα, Παρθενομῆτορ Κόρη Πανάμωμε, καὶ Δέσποινα πάντων, ἐπίδε ἐπὶ λαῷ τοῦ πολλά ἡμαρτηκότος σοι, ἴδε τὴν ταπείνωσιν ἡμῶν, ἴδε καὶ τὴν κάκωσιν, πάντως ᾧ ἀπολώλαμεν Ἀχραντε. θαυμάσωσον ἡμῖν τὰ ἐλέη σου, αὐχμῆ, λιμῆ, καὶ λοιμῆ διὰ τῆς Σεπτῆς Ἀγίας σου Εἰκόνας ἀπακλάττεσθαι, ὅτι δύνασαι ὅσα θέλεις Πανάχραντε· μήποτε εἰπωσι τὰ ἔθνη, πῶς ἐστὶν ἡ βοήθεια αὐτῆς; ἡρετήσω δὲ ἐν τῷ τῷ Ὄρει, ἐφιδρυνθῆναί σου τὴν Χαριτοβρυτον Θεῶν Εἰκόνα, Πανακῆρατε Κόρη ὡς ἐν Πόλεσιν Ἀγίοις, μὴ παλίδης ἡμᾶς, ἀλλ' ἐγκαίνισον ἡμῖν ταῖς σαῖς μητειαῖς εὐεργεσίαις, ἐγκαίνια καθαρότητος πνεύματι ἡγεμονικῷ, τοῖς Οὐρανίοις δώροις καταπλετίζουσα τὰς σοὺς δούλῃς, ἀλλ' ὦ Κυκκίότισσα λεγομένη, καὶ Ἐλεῖσα πεφυκῆα, σκέπε ποίμνην σου σεπτὴν, Λαὸν τὸν Ὁρθόδοξον. κληρὸς ᾧ ἐκλεκτὸς τὸ Τίτῃ σου ἐσμεν ἅπαντες. δέξαι τὰς δεήσεις ἡμῶν, ὑπὲρ λαῷ ἡμαρτηκότος καὶ ἀπεγνωσμένου, καὶ σῶσον Παναμώμητε τὴν κληρονομίαν σου, διὰ τὸ ἀφράς Τόκος σου.

Ἦχος Βαρύς.

Λεῦτε φιλεόρτων τὸ Σύστημα, πνευματικῶς πανηγυρίζοντες, τῇ Μητρὶ τῇ Θεῷ ἡμῶν ἄσσωμεν ἄσματα Ἑόρτια. ὑπὲρ ᾧ λόγον καὶ εὐνοίαν τὸ Θαῦμα αὐτῆς· πᾶσα δὲ γλῶσσα ἀπορεῖ εὐφημεῖν κατ' ἀξίαν αὐτήν. χεῖλεσιν ἔν ἀναξίοις πείλειως ἀτερίζοντες πρὸς αὐτήν, θερμῶς ἀνακράζωμεν· Παναγία Παρθένε, ρῦσαι ἀναπολόγητον κληρὸν σου, εἰς σὲ ᾧ θάρρυντες σωζώμεθα πάντες.

Ἦχος

Ἦχος πλ. δ'.

Παραδόξα σήμερον, πλῆνται Θαύματα ἐν τῇ Μονῇ, τῆς Θεοτόκου καὶ Παρθεύς Μητρός. τὰ Οὐραῖα Τάγματα, περιίπταμένα, περικυλῶσι τρόμῳ σεπτῶς, τὴν πανσέβασον αὐτῆς μορφήν, ὡς οὐσα ἐξ αὐτῆς, πλήρης Χάριτος πεπλευτικῶς. βαβαὶ ἤ χαρίτων, ὧν ἡ-
ξιώθης Μονὴ τῷ Κύκλῳ; μεγάλα τὰ σὰ δωρήματα, καὶ μείζονα τὰ αὐχήματα. μακρόθεν ᾗ ἡκασιν ἐπὶ σοὶ ἐξ Ἀνατολῶν, καὶ Δυσμῶν, Βορρᾶ τε καὶ Θαλάσσης, ὑοὶ φωτὸς, προσκομίζοντές σοι δῶρα τίμια καὶ εὐδοξά, πνευματικῶς· ἅπαν γένος ἤ βροτῶν ἕκαστος καθὰ δύναται, καὶ προσαίρειν ἣν κέκτηται ἀγαθὴν. τὰς παραδόξους Θαυμασιουργίας, ἐν αἷς διὰ τῆς Χαιτοβρύττε σου, Σεπτῆς Εἰκόνος κατεπλουτί-
θησαν καταγγέλλουσιν, εὐμενῶς τὰς ἀπείρους Χάριτας κηρύττοντες, καδομολογῶσιν εὐλαβῶς τὰ ἐν αὐτοῖς ἐπιπεσθεύτα Θαύματα, δο-
ξαζόντες τὴν πανύμνητον Ἀναοσαν, καὶ Θεόπαιδα Μαρίαν τὴν Ἀγνὴν, ἐξ ἧς τὸ αὐθὺς Χειρὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Χαίρετε ὄρη, καὶ τὰ βενά, τῷ Κύκλῳ δὲ μᾶλλον ἀγαλλιέσθω τὰ τότε δεύδρα, καὶ τὰ ἤ ὀρέων πεύ-
κη, οἷς ᾗ πρόσπερον οἰκῶντο θηρία ἄγρια καὶ σαρκοφάγα ὄρνεα, νῦν ἡ ἔρημος βλαστὰς ἀνθρώπων ἀνέβλασεν, καὶ τὰ ὄρη κατοικίαι Ἀ-
γίων γεγόνασιν. Ὡς ἤ παραδόξων θεωριῶν· ὡς θαυμασίας ἀλλοιώ-
σεως· ὧντως παράδοξα ταῦτα, καὶ ὑπὲρ νῦν ἐκπληττόμενα. διὸ μεγα-
λύνομεν τὸ Πανάγιόν σου Ὄνομα Ἀχραντε. Κηρύττομεν τὴν Χάριν ἣν ἐδωρήσω τῇ Ποίμνῃ σου ταύτῃ· καδομολογῶμεν αἰνῶντες, τὴν σὴν κρατίστην ἀντίληψιν, δι' ἧς ἔσωσας ἡμᾶς τῷ ἀφθόρῳ Τόκῳ σου.

Ὁ αὐτός.

Ωφθῇ ἡ φωτοφανὴς λαμπάς, τὸ Ἄρμα τῷ Λόγῳ, ἡ Παστὰς ἡ ἔμψυχος, ἡ Νοτὴ Τράπεζα, ὁ τῷ Γεδεὼν Πόκος, ἡ τῷ Ἀαρὼν βλαστήσασα Ῥάβδος, ἐξ ἧς ἡ Σατὴρία ἡμῶν ἐβλάστησεν. ἡ Βάτος ἡ ἀκατάφλεκτος μείναςα, ἡ Πάαννος Ἀναοσα καὶ Ἀγνή, ἡ δαδευῶσα ἐν τῇ Ἑορτῇ καὶ πανηγύρει αὐτῆς τὰς ψυχὰς ἡμῶν, καὶ εὐφραίνουσα τὰς καρδίας πάντων τῶν Φιλεόρτων, διὰ τῆς Χαιτο-
βρύτου αὐτῆς Θείας, καὶ Ἀγίας Εἰκόνος. Προέλθωμεν οὖν αὐτῇ μετὰ πόθου καὶ φόβου, καταπαζόμενοι τοὺς παναχρᾶτους αὐτῆς πό-
δας, αἰτέμενοι θερμῶς, τὴν λύσιν ἡμῶν πλημμελημάτων ἡμῶν, καὶ αἰώνιον ἀπόλαυσιν ἡμῶν Οὐρανῶν, ἐκβοῶντες αὐτῇ μετὰ πίστεως καὶ πόθου καρδίας. Παντάνοσα Μαριάμ, ἐπισκέψαι ἡμᾶς Ἐλεού-
σα, διὰ τῆς σεπτῆς σου Εἰκόνος Κυκλιότισσα, μήποτε εἶπῃ ὁ ἐχθρὸς ἡμῶν, Ἰσχυσα ὑπὲρ αὐτούς. ἔμπλησον ἡμῶν τὰς καρδίας, Σείσαι χάρισι τοῦ Υἱοῦ σου, διὰ τὸ μέγα αὐτῷ ἔλεος, Ἀχραντε Χειροτιανῶν ἡ ἐλπίς.

Ο

Ὁ αὐτός. πλ. δ'.

Σήμερον ἡ ἀνύμφευτος κ' Παρθεύς, Δῶρα Θεῶα ὡς Ἀναογα ἐπι-
 βραβεύει ἡμῖν τοῖς Πισοῖς, ἡρετήσασα κατοικεῖν, ἐν Ὀρεσσι τέ-
 τοις τῷ Κόκκῳ. Σεπτῇ γὰρ Εἰκὼν ἐφίδρυται ἐνθάδε τῇ Μονῇ, τῆς
 Θεόπαυδος Ἀγνῆς· κάμπτοντες δὲ τὰ γόνατα ἡμῶν, παυελαβῶς προσ-
 πίπτοντες καὶ ἱκετεύοντες προσεῖπωμεν· ὦ Χαεῖτόβρυτος Εἰκὼν, Ὀρ-
 δοδόξων τὸ κλέος, Κυκχιότογα Σεπτῇ, Μαρία Ἀνύμφευτε, σῶσον
 χαεῖτωσον πάντας ἡμᾶς, πλήρεις γὰρ μόλυσμάτων ἐσμεν, ἔμπλεοι
 οἱ τάλαντες· ἀλλ' ἀπόπλυνον διασώζουσα τῇ δεινῶν ἡμῶν, τῇ μεσι-
 τεῖα σε Πανύμνητε.

Π Ε Ρ Ι Γ Ρ Α Φ Η

Τ Η Σ Ί Ε Ρ Α Σ

Σ Ε Β Α Σ Μ Ι Α Σ Κ Α Ι Β Α Σ Ι Δ Ι Κ Η Σ

Μ Ο Ν Η Σ

Τ Η Σ Υ Π Ε Ρ Α Γ Ι Α Σ Θ Ε Ο Τ Ο Κ Ο Υ

Τ Ο Υ Κ Υ Κ Κ Ο Υ Ε Π Ι Φ Η Μ Ι Ζ Ο Μ Ε Ν Η Σ,
Κ Α Τ Α Τ Η Ν Ν Η Σ Ο Ν Κ Υ Π Ρ Ο Ν.

Ἡ βέβαια τῷ Θεῷ τὰ Χαρίσματα εἶναι γεμάτα χρη-
στότητος, καὶ πλειότητος κατ' εὐὰ εἰς τὰ λόγια τε, ἐπειδὴ
καμὲν ἀπλείωντον Χάρισμα, καὶ ἀγαθὸν ᾠροῦσιν ἀπὸ
τὸ ἄκρον τέλος, καὶ πεποιτοῦν καὶ πελεταρχικὸν ἀγαθὸν,
ὡς αἰετα περὶ τὰ Ἄποστολος Ἰάκωβος ἐφιλοσόφησε,
λέγων· „ Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ, καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον, αὐτῷ
ἐκ καταβαῖνον ἀπὸ τοῦ Πατρὸς τῆς φώτων“. ἀλλὰ τὸ πλέον ὑψη-
λόν, καὶ σεβάσμιον ὅπου ἔδωκεν εἰς τὸν ἀνθρώπον ἤδη πλασθέντα,
δὲ μοῦ φαίνεται νὰ εἶναι ἄλλο, παρὰ ἡ Σοφία· διὰ τί μετ' ἐκεῖνο
πλεῖται εἰς τὸ εἶναι ἀνθρώπος, καὶ ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον ἐκεῖνον,
διὰ τὸν ὅποιον ὁ Θεὸς τὸν ἐπλασεν, ἦγεν εἰς τὴν ὁμοίωσιν τοῦ Πλά-
σου τε, κατ' ὅσον εἶναι δυνατόν νὰ ὁμοιωθῇ τὸ ὑλικὸν μὲ τὸ αὔλον,
εὐδύνων τὰς γνωστικὰς αὐτῆς, καὶ ὀρεκτικὰς δυνάμεις εἰς τὸ Θεῶν θέ-
λημα. καὶ αὐτὴ ἡ πλειότης τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πλεονέστερα, καὶ ὑψηλότερα
ἀπὸ τὴν τῆς ἄλλων ζώων πλειότητα, τῆς ἐν τῷ αἰσθητῷ τῷ Κόσ-
μῳ, καὶ ἐκεῖνο λοιπὸν ὅτε τὴν πλεονέχει εἶναι καλλιότερον, αἰώτερον,
καὶ ὑψηλότερον ὅλων τῶν λοιπῶν πλεονεσιῶν. Διὰ τοῦτο ὁ εὐθεὺς Παῦ-
λος, ἀπαλειψόμενος τὰ τοῦ Πνεύματος Χαρίσματα, εἰς τὴν πρώτην
τάξιν κατατάττει, καὶ τίθει τὴν Σοφίαν, λέγων· „ ἐκάσῳ δίδοται
,, ἡ φανέρωσις τοῦ Πνεύματος πρὸς τὸ συμφέρον· ὃ μὲν γὰρ δίδοται
,, διὰ

„διὰ τῷ Πνεύματος Λόγος Σοφίας, ἄλλω δὲ Λόγος Γνώσεως, κατὰ
 „τὸ αὐτὸ Πνεῦμα, ἐτέρω δὲ Πίσις ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι, ἄλλω δὲ,
 „Χαρίσματα ἰαμάτων ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι“. ἐν οἷς Πρῶτον ἔταξε
 τὸν λόγον τῆς Σοφίας. Δεύτερον δὲ, ὡς ὑποβεβηκότα, τὸν Λόγον τῆς
 γνώσεως. Τρίτον δέπε, κατωτέρω, τὴν Πίσιν, καὶ ἐπειδὴ θεωρεῖται
 τὸν Λόγον ἀπὸ τὰς ἐνεργείας τῆς Θαυμάτων, διὰ τὸτο τὰ ἐνεργήμα-
 τα τῆς Δυνάμεων, καὶ τὰ τῆς Ἰαμάτων Χαρίσματα ἐν τῇ κατωτάτῳ
 τίθῃσι χώρα. Καὶ ὁ Ἡσαΐας ὁμοίως λέγει, ὅτι εἰς τὸν ἐκ τῆς ρίζης
 Γεογαυ αὐθήσαντα, πρῶτον ἐπαπαυέται Πνεῦμα Σοφίας, καὶ Συνέ-
 σεως, καὶ ἐφ' ἐξῆς τὰ λοιπὰ Πνεύματα, ἦγον τὰ Χαρίσματα τῷ Πνεύ-
 ματος. καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπαγγέλλεται ἐξαποσείλαι Σοφὸς εἰς ἐκείνους ὅπως
 ἠθέλων πισεύσῃ εἰς αὐτὸν, καὶ λέγει ἕως. „ἰδὲ ἐγὼ ἀποσέλλω πρὸς
 „ὑμᾶς Προφῆτας, καὶ Σοφὸς, καὶ γραμματεῖς, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκτενεῖτε,
 „καὶ σταυρώσετε“. καὶ ὁ Δαβὶδ ὅταν ἐφορόκοπτεν εἰς τὸ κρεῖττον, καὶ
 καλλίωτερον κατορθώνοντας τὰς ἀρετὰς, εἰς τὴν Σοφίαν ἐκαυχᾶτο, καὶ
 ἔλεγε, πῶς νὰ ἐκατάλαβε τὰ Μαρτύρια τῷ Κυρίῳ ὑπὲρ τὰς Πρεσ-
 βυτέρους. αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς ἐσόφισεν αὐτὸν ὑπὲρ τὰς ἐχθρὰς αὐτῷ τὰς
 ἐντολάς τε. ὀλιθίσας δὲ, καὶ ἐκκλίνας τῆς εὐθείας ὁδῷ, τὴν Σοφίαν
 εἶχε μείζονα κατήγορον, ὅτι τὰ ἀδηλα, καὶ τὰ κρύφια τῆς Σοφίας
 ἐδηλώθησαν εἰς αὐτὸν, αὐτὸς δὲ ταῦτα παριδὼν τοσοῦτον ἐξώκυλε,
 καὶ ἐγκρέμνησεν. Ὁ δὲ υἱὸς αὐτῷ Σολομών, ὁ διὰ τὴν υπερβολικὴν Σο-
 φίαν, τὴν ἐκ Θεῷ δωρηθεῖσαν αὐτῷ, Σοφὸς κατ' ἐξοχὴν ὀνομασθεῖς,
 πόσα ἐγκώμια πλέκει καταπαύω εἰς αὐτὴν τὴν Σοφίαν, εἰς τὸ Βι-
 βλίον ὅπως ἐπέγραψε, καὶ τὸ ὀνόμασε Σοφίαν, ἀπὸ τὸ Ἐβδομον Κε-
 φάλαιον ἕως τὸ Ἐνδέκατον, σήσας περὶ αὐτῆς τῆς Σοφίας παραγμα-
 τεῖαν ὀλόκληρον, θεωρῶν, καὶ παρακινῶν πάντας, Βασιλεῖς τε καὶ
 ἰδιῶτας πρὸς τὴν ἐκείνης περὶποίησιν, ὡσαύτο ὅπου ὑπερέχει αὐτὴ ἡ
 Σοφία τὰ σκῆπτρα τῆς Βασιλείων, καὶ τῆς Θρόνων, ὑγιείας τε καὶ εὐ-
 μορφίας, καὶ χρυσῷ, καὶ ἀργύρῳ, καὶ παντοίας πειρασίας, καὶ τῆς λοι-
 πῶν ὅσα εἰσὶ τοῖς ἀνθρώποις πειρασάσαστα. Ταύτης τῆς Σοφίας τὸ
 ὕψος, καὶ τὴν δόξαν, καὶ τὴν ὠφέλειαν ὅπως δίδει εἰς τὸν Κόσμον νὰ
 ἠθέλαμεν ἐπιχειρεθῇ νὰ ἐρμηνεύσωμεν, ἔτε νῦν, ἔτε ἡ γλῶσσα, ἔτε
 ὁ χρόνος ἐξήρκεσεν αὐτῇ ἡμῖν. Διὰ τὸτο πέμποντες τοὺς φιλομαθεῖς
 εἰς τὰ ρηθεύτα τῷ Σολομόντος Κεφάλαια, παρακινῶμεν νὰ τρυφήσω-
 σιν ἐκεῖ τὸν Παραδείσον τῆς ἐκείνης ἐγκωμίων, καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ προ-
 κείμενον ἔλθωμεν. Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ ταῦτα ἔως ἔχει, (ἀπορία)
 ἀξίον εἶναι νὰ ἐρωτήσῃ τινὰς τί παθὼν ὁ Παῦλος μετὰ τοὺς λοιποὺς
 Ἀποστόλους, καὶ μετ' ὅλον ὅπως γνωρίζοντες αὐτοὶ οἱ Ἀπόστολοι πῶς εἶ-
 ναι ἐκεῖνοι οἱ ἴδιοι Σοφοί, τὸς ὁποῖους ὑπεσχέθη ὁ Κύριος νὰ πέμψῃ

εἰς τὸν Κόσμον, διὰ ἐκείνους ὅπῃ ἔχουσιν νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸ Πανά-
γιόν τε Ὄνομα, καὶ λέγουσιν αὐτοὶ οἱ Ἀπόστολοι μὲ ὅλον τὸ εἰς ἄλ-
λως κάποιος τύπος, ὅτι ἡ Σοφία εἶναι καταργημένη, καὶ ἀπολλύμενη,
καὶ προκείμενη ἀπὸ αὐτὴν τὴν Σοφίαν, τὴν μωρίαν τὴν κηρύγματος,
ὁμοίον ποιεῖν τοῖς τὸ σκότος ἐπαυνοῦσι, καὶ τὸ φῶς διαβάλλουσι. Λέ-
γουσι λοιπὸν, ὁ μὲν εἶας ἀπὸ αὐτῶν, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος· ὁ Χει-
σὸς μὲ ἀπέστειλεν εὐαγγελίσασθαι ἐκ ἐν Σοφία λόγῳ, ἵνα μὴ κε-
νωθῇ, τίς τις καταφρονεθῇ ὁ Σταυρὸς τῶ Κυρίου. ὕστερον φέρει καὶ
μαρτυρίαν πρὸς βεβαιώσαν τὸ λόγῳ τὸ ἀσφάλειαν, ἀπὸ τοῦ Ἡ-
σαΐα, καὶ λέγει· γέγραπται ἡ ἀπολὼ τὴν Σοφίαν τῇ Σοφῶν, καὶ
τὴν συνέσει τῇ συνετῇ ἀφαιτήσω· πῶ Σοφός; πῶ Γραμματεὺς; ποῦ
συζητητὴς τῶ αἰῶνος τότε; ἐχὶ ἐμώρηνεν ὁ Θεὸς τὴν Σοφίαν τῶ Κόσ-
μῳ τότε; τὸ ὁποῖον σὺ φαίνεται νὰ εἶναι ὕβρις τῆς Σοφίας. Καὶ οὐ
μόνον ὁ Παῦλος ἔχει τοιαύτην γνώμην παρ' ἐαυτῷ, ἀλλ' καὶ τὸς ἄλλους
παρακινούμενος λέγει, μηδεὶς ἐαυτὸν ἐξαπαπάτω, εἴ τις δοκῇ Σοφός εἶ-
ναι ἐν ὑμῖν, ἐν τῷ αἰῶνι τῷ μωρὸς γενέσθω, ἵνα γείνηται Σοφός·
ἡ ἡ Σοφία τῶ Κόσμου τῶτου μωρία παρὰ τῷ Θεῷ ἐστὶ· γέγραπται
γάρ, ὁ δραστήσιμος τὸς Σοφὸς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῇ. καὶ πάλιν λέ-
γει· Κύριος γινώσκει τὸς διαλογισμὸς τῇ Σοφῶν ὅτι εἰσὶ μάταιοι. Ὁ
δὲ Ἀπόστολος Πέτρος λέγει καὶ αὐτὸς, ὅτι ὁ σεσοφισμένους μύθοις,
ἐξακολοθήσαντες ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν τὴν τῶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χει-
σοῦ δύναμιν, καὶ πειρασίαν· ἀλλ' ἐπόπτει γινώσκοντες τῆς ἐκείνου μεγα-
λειότητος. Ἐκ τῶτων ἔν τῇ δοκούντων διαβάλλειν τὴν Σοφίαν, ἡθελε
νὰ εἴπῃ τινὰς ὅτι ἀγωνίζονται οἱ αὐτοὶ Ἀπόστολοι νὰ προσάψωσι
μῶμον, καὶ κατηγορίαν εἰς τὴν σφάταιν τῆς ἀρετῆς, (διότι αὐτὸ εἶναι
ἡ παλίδεσις τῆς Σοφίας) περὶ ὅτιον δὲ ὅμως εἰς τὸ νὰ ὁμοιωθῇ τι-
νὰς μὲ τὸν Θεόν. διότι τί ἄλλο πρᾶγμα εἶναι ἡ Φιλοσοφία παρὰ
τάχα νὰ ὁμοιωθῇ τινὰς μὲ τὸν Θεόν κατὰ τὸ δυνατόν; Τὰ ὅσα λοι-
πὸν εἶπον (λύσις) οἱ Ἀπόστολοι δεῖ λαμβανόμενοι τοῖς τῷ τρόπῳ.
ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἴδια λόγια τῇ Ἀποστόλων, ἡμπορεῖ νὰ εὑρῇ τινὰς τὴν
ἐξήγησιν τῶ νοήματος, αἰσίως καὶ ἔχῃ προσοχὴν μὲ ἀκρίβειαν. Δύο
λογίων εἶναι ὁ τρόπος τῆς Σοφίας· ὁ εἶας τρόπος λέγεται ἀπλῶς
Σοφία, καὶ Σοφία Θεῶν· ὁ δ' ἄλλος, Σοφία τῶ Κόσμου τότε, καὶ τοῦ
αἰῶνος τότε. λέγεται καὶ ἀνθρωπίνη, καὶ Σοφία τῶ λόγῳ ὀνομάζεται,
ἡ γὰρ μόνον μὲ λόγον συνίσταται, καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρόμοια. καὶ ἡ
μεῶ πρώτη, καὶ ἀπλῶς Σοφία εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία ἀπὸ τὰ κτίσμα-
τα γνωρίζει τὸν κτίστην, καὶ ἐρμηνεύει καὶ τὸν λατρεύμενον αἰαβιβάζου-
σα τὸν νῦν ἡμῶν ἀπὸ τὴν κάτω ὕλην εἰς τὸν αὐλὸν τεχνίτην, καὶ
δημιουργὸν τῇ ὁρατῇ πάντων, καὶ ἀοράτων. Ἡ δευτέρα εἶναι ἐκείνη, ἡ

ὅποια εἰς τὰ κτίσματα μόνον ἐναπομένουσα, καταβιβάζει εἰς τὴν κτίσιν τὴν δόξαν τῶ κτίσαντος, καὶ ἀποπλανᾷ τὸν ἀνθρώπου μακρὰν ἀπὸ τὸν Παιήντα, δελεύουσα μόνον ἐν τῷ αἰῶνι τῷ τῷ, καὶ τῷ παρόντι Κόσμῳ, τοῖς εἰς τὰ εὐδία, καὶ φθαρτὰ ἐποτημένοις, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι καὶ αἰῶνι τῷ Κόσμῳ καταργημένην, καὶ ἀπολυμένην, ὡς ἀπολέσασθαι τὰς ἐξακολουθήσοντας αὐτῇ. Διὰ τὴν πρώτην Σοφίαν λέγει ὁ Παῦλος πῶς ὁ Θεὸς τὴν ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν Κόσμον, διὰ τὴν γνῶσιν ὁ Κόσμος μὲ τὸ μέσον αὐτῆς τὸν Θεόν. Ὁ Θεὸς ἐφάνερωσε τὸ γνωστὸν αὐτῷ τοῖς ἀνθρώποις, τὰ ἃ ἀόρατα αὐτῷ ἀπὸ κτίσεως Κόσμου τοῖς ποιήμασι νοόμενα καθοράται, ἢ αἰδίοις αὐτῷ δυνάμεις, καὶ θεότης· ἐπεὶ ὅμως ἐν τῇ Σοφίᾳ τῷ Θεῷ, ἐκ ἔγνω ὁ Κόσμος διὰ τῆς Σοφίας τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεός, διὰ τῆς μωρίας τῷ Κηρύγματος σωθῆναι τὰς πιστεύοντας. Διὰ τὸν δεύτερον τρόπον τῆς Σοφίας λέγει, βλέπεται τὴν κλήσιν ἡμῶν Ἀδελφοί, ὅτι ἔ πολλοὶ Σοφοὶ κατὰ σάρκα, ἔ πολλοὶ εὐγενεῖς, ἀλλὰ τὰ μωρὰ τῷ Κόσμῳ ἐξελέξατο ὁ Θεός ἵνα τὰς Σοφὰς καταχύνη. Ποίους Σοφὰς ἐννοεῖ ἐδῶ ὁ Ἀπόστολος; ὅχι ἐκεῖνος ὅτῃ ἔχεν τὴν ἀληθινὴν καὶ Θεῖαν Σοφίαν· δεῦ ἐννοεῖ ἐκεῖνος ὅχι. ἀλλὰ ἐννοεῖ ἐκεῖνος, οἱ ὅποιοι νομίζοντες, καὶ φαντάζοντες πῶς νὰ εἴναι Σοφοί, διὰ τὴν καταλάβωσι τὴν γνῶσιν τῆς κτισμάτων, ἐμωραῖσθαι περὶ τὴν κτίσιν, καὶ ἡλλαξάν τὴν δόξαν τῷ ἀφθάρτου Θεοῦ, ἐν ὁμοιώματι εἰκόνας φθαρτοῦ ἀνθρώπου. Οἱ τοιοῦτοι λέγονται Σοφοὶ μὲν, ἀλλὰ κατὰ σάρκα, διότι μόνον τὰ σαρκικὰ δογματίζουσι, καὶ τὰ ἀνθρώπινα, μὲ συλλογισμὸς τῆς ἐντέχνου Σοφίας, μηδὲν ὅλως συγχωρῶντες τῷ Πνεύματι· διὰ τῷτο, καὶ ψυχικὸς τὸς ὀνομάζει ὁ αὐτὸς Ἀπόστολος. Ψυχικὸς ἄνθρωπος ἔ δέχεται τὰ τῷ Πνεύματος τῷ Θεῷ, μωρία γὰρ αὐτῷ ἐστὶ, καὶ ἔ δύναται γνῶναι ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται. Οἱ τοιοῦτοι ὅταν ἀκούσωσι τὰ θαύματα τῆς Πίσεως ἡμῶν, μυκτηρίζοντες, καὶ περιγελῶντες τὰς Κήρυκας λέγουσι· τί αὐτὸ θέλει, τί ζητεῖ, τί παράττει, τί συγχίζει ὁ ἀπερμολόγος ὅτος; τί θέλει νὰ λέγῃ καὶ νὰ κηρύττῃ; ἢ πάλιν τὰς τοιαύτας κήρυκας οἱ τοιοῦτοι λεγόμενοι Σοφοί, φοβερίζοντες τὰς ἀγγελίας καταπαύων, καὶ φωνάζουσιν· αὐτοὶ εἶναι ὅτῃ ἀνακατώγουσι, καὶ συγχίζουν, καὶ παράττον ὑμῖν τὴν πόλιν, καὶ πάντα ἡμῶν τὰ δόγματα ὀνομάζουσι μαϊνίας, καὶ μωρίας, τὰ ὅποια ὑπερβαίνουσιν ἀσυγκρίτως τὴν ἐκείνων ὑψηλὴν, καὶ μετέωρον νομιζομένην Σοφίαν, καθὼς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος· ὅτι τὸ μωρὸν τῷ Θεῷ, σοφώτερον τῆς ἀνθρώπων ἐστὶ. διὰ τὴν ἐκεῖνο ὅτῃ αὐτοὶ δεῦν ἠμπόρεσαν νὰ κάμωσι μὲ ὅλην τὰς τὴν Σοφίαν, ἤγουν τὸ νὰ λυτρώσωσι τὰς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν πλάνην τῆς εἰδωλίου, καὶ ἀπὸ τὰ αἰχρὰ ἔργα νὰ τὰς φέρωσιν εἰς τὴν Θεογνω-

γνωσίᾳ, καὶ σωφρονισμόν, ἐδυνήθησαν, καὶ ἠμπόρεσαν οἱ παρ' αὐτοῖς νομιζόμενοι μωροί, καὶ ἀδυνεῖς, ἐξηθενημένοι τε, καὶ ἀγενεῖς. Ὅταν λέγωσιν λοιπὸν οἱ Ἀπόστολοι τὴν Σοφίαν ἀπολυμένην, καὶ καταργημένην, ἐννοῶσιν ἐκείνην, ὅτῃ χωρίζει τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ τὸν Χεῖδον, καὶ τὸ κατ' αὐτὸν Εὐαγγέλιον, ἡ ὁποία μὲ τὸ νὰ μὴ φθαῇ ἕως τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, λέγεται φθειρομένη, καὶ ψευδής, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς Θείας, καὶ ἀληθινῆς, ἥτις ἐκ ἀφαιρεθῆσεται ποτὲ ἀπὸ τῆς περὶ ποιημένων αὐτῆς. Καὶ ὅταν πάλιν λέγωσιν οἱ Ἀπόστολοι πῶς δὲ εὐαγγελίζονται ἐν Σοφίᾳ λόγου, ἐννοῶσι μόνον περὶ τῆς ἐν λόγῳ μόνῳ, καὶ κορυφαίας κειμένης, ἡ ὁποία τὴν αἰκὴν γοητεύσασα, καὶ ἐπ' ὀλίγον πέρψασα, καὶ γλυκαῶσασα, ἀπῆλθε μὴδὲν βελτιώσασα ἐπ' ἀρεταῖς τὸν ἀκούοντα· διότι αὐτὴ ἠθέλε διορθωθῇ ὁ Κόσμος μὲ τοιαύτην εὐπεχρον Σοφίαν, δικαίως αὐτὴ ἠθέλεν ἀναφέρεσθαι ἡ καύχητις εἰς τὰς ἀνθρώπιναις τέχνας. ἀλλ' ὁ λόγος μὲ καὶ τὸ Κήρυγμα μὲ (λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος) ἐκ ἔστιν ἐν παιδαῖς ἀνθρώπινης Σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἀποδείξει Πνεύματος, καὶ δυνάμεως, ἵνα ἡ Πίστις ἡμῶν μὴ ᾖ ἐν Σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεῶ. Δὲ ἀρνῦνται ὅμως τὴν ἀληθινὴν Σοφίαν οἱ Ἀπόστολοι, διότι εἰς ἄλλο μέρος πάλιν λέγει ὁ αὐτὸς Παῦλος· „Σοφίαν λαλῶμεν ἐν τοῖς τελείοις, Σοφίαν δὲ οὐ τῷ αἰῶνος τούτου, οὐδὲ τῇ ἀρχόντων τῷ αἰῶνος τῇ καταργημένῳ, ἀλλὰ λαλῶμεν Σοφίαν Θεῶ ἐν Μυστηρίῳ, τὴν ἀποκεκρυμμένην, ἣν προῶ-
 „ εἰσεν ὁ Θεὸς πρὸ τῆς αἰώνων εἰς δόξαν ἡμῶν“. Τὸ δὲ, ἐμύρωσεν ὁ Θεὸς τὴν Σοφίαν τῷ Κόσμῳ τότε, δηλοῖ ὅτι ἀπέδειξεν αὐτὴν μω-
 ραῶ, μὴ δυνήθησαν νὰ κατορθώσῃ ἐκεῖνο ὅτῃ ἐκατόρθωσεν ὁ Σταυ-
 ρὸς, καὶ οἱ ψαράδες οἱ Ἀπόστολοι ἔκαμαν, καὶ ἐκατόρθωσαν, μὲ τὴν δύναμιν τῷ Θεῷ, καὶ ἐκεῖνο ὅτῃ παρακινεῖ νὰ εἶναι εἰς τὴν μωρίαν οἱ εὐσεβεῖς, δὲ ἐννοεῖται τὸτο ἀπλῶς μόνον, ἀλλὰ λέγει ἐν τῷ αἰῶ-
 νι τούτῳ. „εἴτις δοκεῖ Σοφὸς εἶναι ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, μωρὸς γενέσθω,
 „ ἵνα γενηται Σοφός“. ὥσῳ νὰ ἔλεγεν τρόπον τινὰ, ὅποιος κατὰ τὴν γνώμην τῷ Κόσμῳ σοφισεύεται, καὶ ζητεῖ νὰ μάθῃ μὲ ἀκρίβειαν μὲ λόγον, καὶ ἀποδείξῃ, τὰ ὑπὲρ φύσιν διδάγματα τῆς Εὐσεβείας, ἐκεῖνος βέβαια ἀρνεῖται τὸ Κήρυγμα τῷ Σταυρῷ. Διὰ τὸτο λοιπὸν ὅποιος καὶ αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος πρέπει νὰ ἀφήσῃ τὰς τοιαύτας φαντασίας, καὶ νὰ μακρυνθῇ ἀπὸ τὰς βιασικὰς συλλογισμὰς, ἀναγκαζόμενος νὰ καταλάβῃ τὰ ὅσα δὲ εἶναι καταληπτὰ, καὶ νὰ προσδράμῃ μὲ ἀ-
 πλότητα, χωρὶς τινὰ περιέργειαν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν τῷ Δεσπότη Θεῷ τῇ ὅλῳ, καὶ νὰ δεχθῇ, χωρὶς τινὰ πανουργόδιον ἐξέτασιν, τὰ τῆς Πίστεως, (διότι ἡ τοιαύτη Σοφία δὲ εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς σω-
 τηρίαν) καὶ μὲ τέτοιον τρόπον γίνεται Σοφὸς ὁ τοιοῦτος, ὅποιος καὶ αὐ-

εἶναι ἐκεῖνος, ἐπειδὴ καὶ σώζεται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καὶ καθὼς προσά-
ζει ἡ Πίστις μας καθεὶ εὐα πιστὸν, καὶ γίνεται νεκρὸς ἐκὼ θέλῃ καὶ
ζήσῃ, καὶ ἡ νέκρωσις αὐτῇ δὲ βλάπτει, μάλιστα καὶ ὠφελεῖ· ἐπει-
δὴ καὶ γίνεται αἰτία ζωῆς· πέποιεας λογῆς προσάξει καὶ γίνεται καὶ
τιναὶ μωροὶ εἰς τὸτον τὸν Κόσμον, ἥγην κοινὰ εἰς τὰς Φιλοσόφους
τὸ Κόσμον, διὰ τὸ ἀπὸ τῶτο γεννᾶται ἡ ἀληθινὴ Σοφία τῆς αἰ-
νίης ζωῆς. Τότε δὲ γίνεται μωρὸς ὁ ἀνθρώπος εἰς τὸν Κόσμον, ὅταν
καταφρονῶντας τὴν ἔξωθεν Σοφίαν, καὶ εἶναι βεβαιωμένος πῶς δὲ
τὸν ὠφελεῖ πανπλῶς ἡ ἔξω Σοφία διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς τε,
διὰ μέσου τῆς Πίσεως τῷ Ἰησοῦ Χριστῷ. Ἀλλὰ πρὸς τί τέλος ὁ λόγος
μας ὅτος ποιεῖται, καὶ ἐμάκρυνεν ὅπως; ὁμως τὸ πρᾶγμα τὸ συμ-
βαῖν, μὲ ἀναγκάζει ὅτω τὸν λόγον μεθιδεῦσαι. καὶ διὰ τί; διότι
πολλοὶ ὅπως λέγονται εὐσεβεῖς, καὶ καυχῶνται εἰς τὴν δύναμιν ταύ-
της, θαύματα δὲ πιστεύουσιν. ὦ τῆς ἀσεβείας! καὶ ὅταν δὲ πιστεύου-
νται τὰ θαύματα, μήτε τὰ Μυστήρια εἶναι ἄξια Πίσεως, ἐπειδὴ ὑπὲρ
φύσιν εἶναι καὶ ἐκεῖνα, καὶ τῶτα. Ἀκούσατε λοιπὸν κατὰ τὸ παρὸν τὴν
διήγησιν τῆς περιγραφῆς, καὶ τότε χάριτι τῆς Παναγνῆς Μητρὸς θέλο-
μεν φανερώσει, καὶ περὶ τῆς θαυμαστικῆς ἐξηκτιζομένης. Δεσποῖνα Θεο-
τόκε, προηγῶ ἡμῖν, καὶ γενῶ βοηθός· δὸς λόγος δύναμιν ἡμῖν.

Δὲν εἶναι ἀμφιβαλλόμενον εἰς τὰς Ὁρθόδοξους καὶ προσκυνητὰς τῆς
Ἀγίας Εἰκόνας, πῶς εἶναι τὸτο ἔργον Θεῶν, ἡ τιμητικὴ λέγω τῆς
Εἰκόνων προσκύνησις, παραδεδομένη ὑπὸ τῆς Θεῶν Ἀποστόλων, καὶ
αὐτὴ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ. ἐπειδὴ πρῶτος αὐτὸς τὸ ἔχον τὸ
ἑαυτοῦ ἐκτύπωμα Ἰερὸν Μανδήλιον πρὸς Αὐγάρην ἐπεμψε, καθὼς
ἐν τῷ περὶ Εἰκόνων πρῶτῳ Λόγῳ τῷ Δαμασκηνῷ ἐμφέρεται αὐτοῖς
ρήμασι. „λόγος αὐθεν εἰς ἡμᾶς παραδεδομένος κατέστιν, Αὐγάρων
„τὸν Ἐδίοσης Ἀνακτα φημί, τῇ τῷ Κυρίῳ πρὸς Θεῶν ἐκτυρσευθέν-
„τα ἔρωτα ἀκοῇ, ἀποσταλκεῖν Πρέσβεις τὴν ἑαυτὴ ἐξαιτῶντας ἐ-
„πίσχεψιν. εἰ δὲ ἀρνηθεῖν τὸτο δράσασθαι, τὸ τότε κελεύει ὁμοίωμα
„Ζωγράφῳ ἐκμάξασθαι. ὁ γινῶντα τὸν πάντα εἰδόντα, καὶ πάντα δυ-
„νάμενον, τὸ ράκος εἰληφεῖν, καὶ τῷ Προσώπῳ προσενεγκάμενον,
„ἐν τῷ τῷ οἰκείῳ ἐναπομύρξασθαι Χαρακτῆρα, ὅς καὶ μέχρι τῷ
„νῦν σώζεται“. Καὶ ὁ Ἰερὸς δὲ καὶ Θεὸς Ἀπόστολος Λεκάς ἰσόρησε
πρῶτος Εἰκόνας Ἀγίας τῷ Δεσπότῃ Χριστῷ, καὶ τῆς Θεοτόκου, μὲ τὴν
αὐτῆς προσαγῆν, καὶ τῆς Κορυφαίων Ἀποστόλων, καθὼς δείκνυται τὸτο
ὅχι μόνον ἀπὸ τὸν βίον τε, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν Θεῶν Δαμασκηνόν, καὶ
ἀπὸ ἄλλης μεταγενεστέρας. Συμπεραίνεται δὲ αὐτὸ καὶ ἀπὸ ἄλλα τι-
νὰ, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ ὑπόμνημα τῷ μεταφραστῇ Συμεῶνος, ὅπως κά-
μνει εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν Λεκά, εἶδα καὶ λέγει περὶ αὐτῶ. „ὁ δὲ
„ τῆς

Η' Θεοτόκος ἡ Γερῶν Λυκά, ὡς ἀγγέλει, Ἰσορῆσαι τό Θεοῦ αὐτῆς ἀντί-
 τυπον. Ἄλλ' εἰλος δ' αὐτῇ Τρεῖς Σανίδς ποιῆσαι, καὶ τοῦ Συγγραφέα.

„ ἢ ἄλλων ἐς χαιέσατον, ὅτι καὶ αὐτὸν τὸν τῷ προσλήμματος τῷ
 „ ἐμῷ Χειρῶ τύπον, τὸν τε τῆς αὐτοῦ Τεκνῆς, καὶ δέσης τὸ πρόσλημ-
 „ μα, Χαρακτῆρα παρῶτος ἔτος κηρῶ καὶ χρώμασι βάψας, ἐν Εἰκό-
 „ νι τιμαῖσθαι μέχει καὶ νῦν παραδίδωκεν“. ὁ δὲ ἀκόλουθον εἶναι νὰ
 ἱστόρησεν εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Ὁ Ἀπόστολος καὶ ἄλλας Εἰκόνας Δεσποτι-
 κας, καὶ Θεομητορίας. ὁ λόγος ὅμως εἶναι περὶ τῶν τελῶν ἐκείνων
 Εἰκόνων τῆς Θεομήτορος, ὅπου φαίνεται ἐγγράφως, ὡς εἶπομεν, εἰς
 τὸν βίον τε, νὰ ἔδειξε ταύτας παρὸς τὴν Παρθεύον ἐτι ζῶσαν, ἀφ' ἧς
 τὰς ἱστόρησεν, εἰς τὰς ὁποίας εὐαρεσηθεῖσα καὶ ἡ Παρθεύος, εἶπε
 τὸ περιαδόμενον ἐκεῖνο. „ ἡ χάρις τοῦ ἐξ ἐμοῦ Τεχθέντος δι' ἐμοῦ
 „ μετ' αὐτῆς“. διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐπλήτηται ὡς εἶκος ξεχωριστὴν χά-
 ριν αἱ τρεῖς αὗται κατ' ἐξοχὴν. ἐξ ὧν ἡ μεν μία, ἡ καὶ πρώτως ἱσο-
 ρηθεῖσα, ὡς φασίν, ἡ μὲν τὸν Μονογενῆ αὐτῆς ὦν ἔχουσα, Ἐλεῦσα
 ἐπιγράφεται, ὡς δεομένη τῷ Τῷ αὐτῆς ἵνα ἐλεήσῃ ἡμᾶς. ἡ δὲ ἑτέρα,
 ἡ καὶ ἔχουσα τὸν Μονογενῆ ἐξ ἀεισερῶν, λέγεται Ὁδηγήτρια, ὡς ὁ-
 δηγῶσα ἡμᾶς, ἡ τὸν Ὁδηγῶντα ἡμᾶς εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς Οὐρανῶν
 φέρουσα. Ἡ τρίτη δέ, ἡ ἔχουσα τὸν Μονογενῆ ἐκ δεξιῶν, Ἐλεῦσα καὶ
 αὐτὴ γράφεται, ἡ ὡς ἐλεῦσα ἡμᾶς, ἡ ὡς τὸν ἡμᾶς ἐλεήσαντα γεν-
 νήσασα, καὶ ἐν ἀρχαῖς φέρουσα. Αὕτη λέγεται καὶ Ἐλεῦσα τῷ Κύκ-
 κῳ, διὰ τὸ ὅπως ὀνομαζόμενον Ὅρος τῷ Κύκκῳ, τῷ μετονομασθέντος
 Κύκκῳ. ὅπερ ὕστερον ὡς δοκεῖ προστετέθη, παρὸς διαφορὰ τῆς ἄλλης
 Ἐλεῦσης. διὰ τὸ ὁποῖον ἴσως αἴτιον, καὶ Κυκκίότιον ταύτην ἐπέγρα-
 ψαν εἰς τὸ Ἀργυρὸν Κόσμημα, γενόμενον κατὰ τὰς χιλίας πεντα-
 κοσίους ἐβδομήκοντα ἐξ χρόνου ἀπὸ Χειρῶ. καὶ μὴ θαύμαζε εἰς τὴν
 ἐπιγραφὴν. διὰ τί, καθὼς ἡ διὰ θαλάσσης ἐλθοῦσα Θαυματουργὸς
 Εἰκὼν τῆς Θεομήτορος ἡ ἐν τῇ Βασιλικῇ Μονῇ τῆς Ἰβήρων, Πορταί-
 τισα ἐπιγράφεται, ἐπεὶ ἐγγὺς τῆς πόρτας ἐστὶ, καθὼς καὶ ἡ δέλη-
 σεν, ἔτω καὶ αὐτὴ Κυκκίότιον ἐπεγράφη. ἐπεὶ ἐξελέξατο εἰς κα-
 τοικητήριον τὴν κατὰ τὸ Ὅρος τῷ Κύκκῳ Ἱερὰν Μονὴν, ἐν τῇ Νήσῳ
 Κύκκῳ. ἔτω καὶ ἡ Ὁδηγήτρια ἡ ἐν τῷ μεγάλῳ Σπηλαίῳ ὄσα,
 Σπηλαιότιον λέγεται. Καὶ ταῦτα μετὰ τὰ περὶ τῶν τελῶν σεπτῶν Εἰ-
 κόνων τῆς Θεομήτορος, λεγόμενα καὶ γραφόμενα. Ὁ δὲ τῆς Περιγρα-
 φῆς Συγγραφεὺς, γράφει τὸν Ἀρχάγγελον Γαβριὴλ ἐπιδῶναι τῷ Ἀ-
 ποστόλῳ Λευκῷ τὰς σαναίδας τῶν τελῶν τῶν Εἰκόνων. τὴν μίαν πρῶ-
 τον, τῆς δίχα τῷ Μονογενῆ Εἰκόνας, καὶ τὰς λοιπὰς δύο ὕστερον, κα-
 θὼς τὸτο φαίνεται καὶ ἐν τῇ Ζωγραφίᾳ. Μία δὲ ὁλόκληρος εἶναι τῆς
 Εἰκόνας ἡ σαναὶς καὶ ἀσηπτος, ὡς καὶ ὁράται. Πρῶτον δὲ φησὶ τὰς τρεῖς
 ταύτας Εἰκόνας πεμφθῆναι εἰς Αἴγυπτον παρὰ τῷ Θεῷ Λευκῷ, ἴσως
 διὰ τὰς ἐκεῖ ὄντας Ναζαράϊδας, καὶ βίον Ἀγγελικὸν παρῶτως διὰ τῷ

Εὐαγγελιστῇ Μάρκῳ μεπερχομένῳ θάυμασίως Πιστὴς, κατὰ τὸν Φίλωνα Ἰνδαῖον, καὶ τὸν Παμφίλῳ Εὐσέβιον· ἐξ Αἰγύπτου δὲ πάλιν, ἡ μὲν τῆς Ὀδηγήτειας Ἀγία Εἰκὼν, ὑπὸ τῆς Εὐσεβῶν Βασιλείων ἐφέρθη εἰς Κωνσταντινούπολιν, καταπεθεῖσα εἰς τι εὐαγὲς Μοναστήριον, τῆς Ὀδηγήτειας ἐπονομαζόμενον, καὶ ἄπειρα ἐποίει θαύματα. Κατὰ δὲ τὸς χρόνους τῷ Εἰκονομάχῳ Λέοντι τῷ Ἰσαύρῳ, λέγουσιν ὅτι ἐτέθη εὐνι Κιβωτίῳ ἀσφαλτωθεύτι καλῶς, καὶ ἐρρίφθη εἰς θάλασσαν, καὶ μετ' οὐ πολὺ ἐξέβη εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, λαμπρῶς ὑποδεχθεῖσα ὑπὸ τῷ τότε Πατριάρχῳ, καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ· καὶ κεῖθεν πάλιν ἐκομίσθη εἰς τὸ Βυζάντιον (ὡς τῆς φήμης διαδοθείσης) διὰ προσαγῆς τῆς μετὰ ταῦτα Βασιλευσάντων Ὀρθοδόξων Βασιλείων. Ἡ δὲ Ἐλεῦσα λεγομένη, ἡ δίχα τῷ Μονογενῆς, ἔκ οἷδα ὅπως ἐφέρθη, ὡς λέγει, ὡρῶτον εἰς Ἀττάλειαν, εἴτα ὑπὸ τῆς Περσῶν κυριευθείσης τῆς Ἀτταλείας, ἐφέρθη εἰς τὴν Νῆσον Κύπρον, διὰ τὸ εἶναι πλησίον. Κάκεινθς δὲ ὑπὸ τῆς Σαρακηνῶν κατακυριευθείσης, ἐκομίσθη εἰς τὰς Ἀθήνας, κατὰ τὸν Συγγραφεῖα, διὰ τὸ ἀκμάζειν ἐκεῖ τότε τὴν Σοφίαν, πρὸς τὸ ἔχειν αὐτὴν τὸς σοφῆς Ἀθηναίους, ὡς λέγει, βοήθειαν, τὴν δ' ἐτέραν, ἥτις καὶ ἐπεγράφη ὕπερον Κυκκίότιοσα, τὴν ἔσσω ἔτι ἐν Αἰγύπτῳ, διὰ τὰς ἐκεῖσε καταδρομας, ἡθέλησάν τινες τῆς Εὐσεβῶν κομίσαι εἰς τινα Νῆσον πρὸς φύλαξιν. ὅθεν καὶ λαβόντες αὐτὴν εὐλαβῶς, ἔδωτο ἐν πλοίῳ, καὶ ἐπλεον· θεία δὲ παραχωρήσει Σαρακηνοὶ τυχόντες, αὐτὲς ἡχμαλώτους, καὶ ἔλαβον καὶ τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, μετὰ παντὸς τοῦ ἄλλου ὄλβου· ἀλλ' ὁ Θεὸς ὁ ἀκατανοήτοις καὶ ἀρρήτοις τρόποις τὰ πάντα πανσόφως οἰκονομῶν, ὁ πατάσων καὶ πάλιν ἰώμενος, εὐθὺς τότε κατέβαλε τὴν ὀφρὺν τῆς ὑπερφαύων Σαρακηνῶν πλοῖα γὰρ Βασιλικά ἀνέφανίσαν τῆς Ῥωμαίων, αἱ καὶ συλλαβόντα αὐτοὺς, αἰχμαλώτους ἤγαγον εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα ἔδωτο ἐν τῷ Παλατίῳ.

Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Συγγραφεῖα ἐν συντομίᾳ εἶπον· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ, ὥσπερ πάντα τ' ἄλλα κειμήλια τὰ Θεῶν, καὶ Ἱερὰ Λείψανα, διὰ συνδρομῆς τῆς Εὐσεβῶν Βασιλείων ἐκομίσθησαν εἰς τὴν Βασιλευσάν, ἔτω καὶ αἱ Ἀγίαι Εἰκόνες διὰ τὴν ἐν αὐταῖς χάριν, καὶ τὰ δι' αὐτῆς ἐνεργέμενα ἄπειρα θαύματα, ἀπήχθησαν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Πῶς δὲ πάλιν, ἡ μὲν ὡς λέγεται εὐρέθη εἰς τὸ κατὰ τὴν Πελοπόννησον Εὐαγὲς Μοναστήριον τῷ Μεγάλῳ Σπηλαίῳ, ἡ Ὀδηγήτεια, ἡ δὲ Ἐλεῦσα ἐν τῇ Ῥωσσίᾳ, ἡ δὲ Κυκκίότιοσα ἐν τῇ Κύπρῳ, ἄλλοι ἄλλα λέγουσιν, ἅπερ γράφειν ἔκ ἀναγκαῖον.

Πλὴν ἐπεὶ ὁ λόγος ἡμῶν ἐστὶ περὶ τῆς ἐν τῷ Σεβασμίῳ Μοναστηρίῳ τῷ Κύκκῳ Χειροβρούτου Εἰκόνος, εἰπόμεν πάλιν, κατὰ τὸν Συγγρα-

γραφεία τῆς Πειραφῆς, ὀλίγα. εὔτε τῆς κατὰ τὴν Ἱερὰν Ἑκκλησίαν παλαιᾶς Ζωγραφίας, δεικνύσης τὰ περὶ τῆς ἀποκομίσεως τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης, καὶ ὅσα διὰ τῆς ἀκοῆς παρελάβομεν. Εὐεῖσκετο, ὡς προείρηται, ἐν τῷ Βασιλικῷ Παλατίῳ ἢ ἐκ δεξιῶν ἔχοντα τὸν Μονογενῆ Σεβασμῖα Θεομητορικὴ Εἰκὼν, ἢ καὶ μέγα ἔχουσα τὸ αἰδέσιμον διὰ τὸν Ἰσοειογράφον Ἀπόστολον Λακκῶν, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐτιμᾶτο ὑπερβαλλόντως ὑπὸ τῶν Εὐσεβῶν Βασιλέων, φυλαττομένη καλῶς ὑπὸ τῶν κατὰ καιρὸς Βασιλευόντων, ὡς μέγας τις Θησαυρὸς, καὶ καύχημα τῶν Ῥωμαίων, καθὼς καὶ ἐστὶ τῇ ἀληθείᾳ. Κατὰ δὲ τὸ ἑξακχιχίλιον πεντακοσιοστὸν πεντηκοστὸν ἔτος, καὶ ἐπέκεινα τῆς τῷ Κόσμῳ Κτίσεως, κατὰ τὰς χρόνας τῶν Κομνηνῶν Βασιλέων, περὶ αὐτὸ που σχεδὸν τὸ ἑξακχιχίλιον ἑξακοσιοστὸν, ὅτε ὁ Κομνηνὸς Ἀλέξιος ἐβασίλευε, καὶ ἦν ὑπὸ τὴν Ἐπικράτειαν τῶν Ῥωμαίων πάλιν ἡ Κύβηρος, ἐπέμποντο ἐν τῇ Νίσῳ παρὰ τῷ Βασιλέως ἄρχοντες, ἀξίωμα ἔχοντες Δουκός. Ἀμφιβαλλομενον δ' ἐπέστη τὸ ἔτος, ἐπεὶ καὶ ὁ Βασιλεὺς ἀμφιβάλλεται, οἱ μὲν γὰρ τὸν Κομνηνὸν Ἰσαάκιον λέγουσι, τὸ πέμπτον ἔτος τῆς Βασιλείας αὐτοῦ, ὅς τις δύο ἔτι μόνον ἐβασίλευσεν· εἰ δὲ καὶ εἶχεν ἔτος καὶ τέκνα, Ἰωάννην καὶ Μαρίαν, ἀλλὰ διὰ τὰ μεσολαβήσαντα πεισματικά, καὶ πολυχρομιότητα ζητῶντα, δὲ ἀκολυθεῖν νὰ ἦτον ὁ Ἰσαάκιος ὁ ἔτι ὀλίγον βασιλεύσας, ὡς εἴρηται. Λοιπὸν ἀληθέστερον εἶναι πῶς ἦτον ὁ Κομνηνὸς Ἀλέξιος, (ἀγκαλὰ καὶ νὰ μὴν εἶχε θυγατέρα μονογενῆ) ἐπειδὴ εἰς τὸν καιρὸν πύττα φαίνεται νὰ ἦτον Μανυὴλ ὁ Βουτυμίτης, τὸν ὁποῖον λέγει ὁ Συγγραφεὺς νὰ ἐχρημάτισε Δέσπας τῆς Κύβηρος. πλὴν ἐν Σ'. καὶ ΓΑ. καὶ ΙΔ'. Βιβλίῳ Ἀννης Κομνηνῆς Καισαρείου τῆς Πορφυρογεννήτης, ἔκ ἐμφέρεται ὡς Δεξὸς ὁ Βυτομήτης Μανυὴλ, ἐν Κύβηρῳ ὅμως ἐπορεύθη, καὶ τὸν ἀποστᾶτην Ῥαφωμάτην ἐνίκησε, καὶ πάλιν ἦλθεν εἰς Κύβηρον, ὅτε παρὸς Βελιδεῖνον τὸν Ῥῆγα Ἱεροσολύμων ἐπέμφθη παρὰ τῷ Βασιλέως Ἀλεξίῳ. ὥς ἡ Δεξὸς ἐχρημάτισε Κίβηρος, εἴτε καὶ μὴ, ἐν Κύβηρῳ ὅμως καὶ ἦλθε, καὶ διέτειψε, Στρατηγὸς ὢν αἰετος, καὶ ἀξία πτιμημένος μεγίστη, καὶ συμπεραίνεται ἐκ τούτου ἀληθὲς εἶναι τότε Βασιλεῖα ὑπάρχειν τὸν Κομνηνὸν Ἀλέξιον, ὡς καὶ ἀπεδείχθη.

Οὗτος ἔν ὁ Βυτομήτης Μανυὴλ διατείβων ποτὲ ἐν Κύβηρῳ, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ μεύῃ κατὰ τὸν καιρὸν τῷ Θέρει ἐν τῇ Λευκοσίᾳ, διὰ τὴν ὑπερβολικὴν τῇ Ἠλίᾳ καύσιν, καὶ τὸ πνιγῶδες τῷ αἵερος, ἐπορεύθη μετὰ καὶ ἄλλων ἀρχόντων εἰς τόπας ψυχρὰς καὶ αἰερώδεις πρὸς φυλακὴν τῆς υἡείας, καθὼς εἶχον συνήθειαν νὰ κάμνουν τῷτο οἱ προεσῶτες τῆς Κύβηρος, εἰς τὸν καιρὸν ὅπῃ ἐγεύοντο ὑπερβολικαὶ καύσεις. Ἦλθον λοιπὸν εἰς τὸ μέρος τῆς Μυριανθέσης, κακεῖ διατείβοντες, πολ-

πολλάκις ἐπορεύοντο εἰς τὰ πλησίον ὄρη καὶ τὰς ὄρυμνας, κυνηγῶντες, καὶ τὰς ἵππους γυμνάζοντες.

Ἦσαν δὲ τότε εἰς τὰ ὄρη τῆς Κύκκου, καὶ εἰς τὸν Ἀκαίμαν τὸν περὶβόητον μάλισα, πλήθην Μοναχῶν ἀνάχωρητῶν, καθὼς καὶ εἰς τὸ ὄρος τὸ Κόκκυ, τὸ μετονομασθέντος Κύκκου, ἐγγὺς οὗτος τῆς Μυριανθόσης, εὐεῖσκετο Μοναχὸς τῆς ἐνάρετος, Ἡσαΐας ὀνόματι, γυμνὸς καὶ ἐν σπηλαιῶ τινὶ κρυπτόμενος. Τῶτον ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, διώκων ἀγέμια, ζῶα ἕτω καλέμενα, ὁ Βετομίτης Μαννὴλ εὗρε μόνος μόνου εἰς τὸ ὄρος, κεικοπιακῶς ὦν ἐκ τῶ κυνηγίου, καὶ περὶλυπος διὰ τὸ μοναθῆναι τῆς οἰκῆς πλαυθεύτα. Ἠρώτησεν ἔν αὐτὸν λέγων, τίς εἶ σύ; καὶ πῶς ἡ κατοικία σου; ὁ δὲ ἔκ ἀπεκρίθη αὐτῷ, ἀλλ' ἐφυγε, μὴ θέλων γνωσθῆναι. ὁ δὲ καταφρόνησιν ἑαυτῷ νομίσας τῶτο ὁ Δεῦξ, ὁ μόνου ὕβρισε τῶτον, καχόγερον ἀποκαλῶν, καὶ τοῖς ἀρχασι μὴ πεπαισόμενον, ἀλλὰ καὶ ἔτυφεν αὐτὸν αἰλιῶς, ὑπὸ τῷ θυμῷ παροξυνθεὶς, καὶ ἐπὶ γῆς αὐτὸν ρίψας τοῖς ποσὶ κατελάκτιζε. Ταῦτα πάχων ὁ Ὀσσιος, ἐδόξαζε κλαίων τὸν Θεόν, ὡρραία ὁμως τῇ φωνῇ εἶπε καὶ ὡρὸς τὸν ἄρχοντα.

Οὐκ ἀρκεῖ σοι, ὦ ἀνθρώπε, ἡ τοσαύτη εὐτυχία, καὶ ἡ ἀπόλαυσις τῶν ἡδίων τῆς Νήσου, καὶ ἡ τῶν Πόλεων, καὶ Κωμῶν κατοικία, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς τὰς ἐν ἐρήμοις ἐνοχλεῖς ἀναιτίως, καὶ κακοποιεῖς ἕτω, μηδὲν ἀδικηθεὶς; ἀπελθε ἀπ' ἐμοῦ, καὶ πάντως ἀποδώσει σοι πονηρὸν τὸ αὐταπόδομα ὁ Κύριος, ὅτι αὐτῷ δῆλος εἰμὶ ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλός. Ὁ δὲ Δεῦξ, ὑπὸ τῷ θυμῷ νικώμενος, εἰς ἕδρὰ ταῦτα ἐλογίσατο, ὅτε ἐλυπήθη τὸ σύνολον, ἀλλὰ τὸν ἵππον βιάζων, εὗρε τὰς συντρόφους αὐτῷ, καὶ ἦλθον εἰς τὴν κώμην, ὅπως διέπειρον ἀναπαυόμενοι. Δεὺ ἐπέρασε μετὰ πολὺς καιρὸς, καὶ ἐρχόμενος εἰς τὴν Λευκοσίαν ὁ Δεῦξ μετὰ τῶν λοιπῶν, ἀδελφῆτεν ἀδελφείαν βαρυτάτην, καὶ σχεδὸν ἀνίατον, τὴν λεγομένην Λιθαρχίαν, ἐκ τῆς ὁποίας τὸν θάνατον ἐννοῶν, ἐκλαμιν ἀπαρηγόρητα, καὶ ἐπεκαλεῖτο τὸν Κύριον εἰς βοήθειαν. ἕτω γὰρ πάντες οἱ ἄνθρωποι πάχοντες, καὶ οἱ πλείστοι μάλισα, περιπίπτοντες εἰς συμφορὰς καὶ ἀδελφείας, ἐνθυμῶνται τῷ Θεῷ, καὶ μετανοῶσι, κατὰ τὸ, „ἐν θλίψει ἐμνήσθημέν σου“. Τότε δὲ τότε ἐνεθυμήθη καὶ ὅσα ἐποίησε τῷ Μοναχῷ Ἡσαΐα ὁ Δεῦξ, καὶ οἶαν ἀπανθρωπίαν ἀναιτίως ἔδειξε ὡρὸς αὐτὸν, καὶ ἐγνώρισεν ἀληθῶς, ὅτι διὰ τὴν ἁμαρτίαν αὐτὴν παιδεύεται. ὁ δὲ καὶ προσηύξατο τῷ Θεῷ μετὰ δακρύων, παρακαλῶντας καὶ τὸ χάρισμα τὴν υἰεῖαν, διὰ καὶ ὑπάγει ὁ ἴδιος ζητῶντας καὶ λάβῃ τὴν συγχώρησιν, ὑποχόμενος μετὰ χαρᾶς καὶ κάμῃ τὴν ἱκανοποίησιν ὅπως ἤθελε διορίσῃ πρὸς αὐτὸν ὁ Ὀσίος. Ταῦτα δὲ τῷ Δακὸς ἐκ βάθους καρδίας εὐχαρίσας, ἐπήκυσεν ὁ Θεός, τῷ δὲ Ὀσίῳ ἀπεκαλύφθη ἅπαν-

ἅπαντα, καὶ ὅτι τὰ γινόμενα Θεῖα ἦν Οἰκονομία, ὅπως ἡ ἐν τῷ Βασιλικῷ Παλατίῳ εὐεσκομένη Θεομητορικὴ Εἰκὼν, ἡ παρὰ τὸ Ἱερογράφῳ ἱσορηθεῖσα Λεκά, ἔλθῃ διὰ τὸ Δεκάς ἐν Κύπρῳ, εἴπῃ τὸτο ἐπὶ θείλῃμα Θεῶ, καὶ ὅπως ἀρέσκειται ἡ Ἱπέραγνος Δέσποινά. διὸ καὶ ἐκελεύθη τῷ Ὁσίῳ ἐκ τῆς θείας ἀποκαλύψεως, ἵνα κανονικῶς προσάξῃ ἐρχομένῳ τῷ Ἀρχοντι, ὑπηρετῆσαι τῇ Θεῇ ταύτῃ Οἰκονομίᾳ τὸ ἐλθεῖν δηλαδὴ τὴν Θεομητορικὴν, καὶ Χαριτόβρυτον Εἰκόνα ἐν Κύπρῳ δι' αὐτὸ, ὅτι ἄλλως ἐ συγχωρηθήσεται, καὶ εἰς τὸτο μηδεὶν δειλιάτω, ὡς δὴθεν ἀδύνατον· τὰ γὰρ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις ἀδύνατα, παρὰ τῷ Θεῷ δυνατά. Ταῦτα, ὡς ἐπροσάχθη ὁ Ὁσίος, εἶπε τῷ Ἀρχοντι, τῷ ζητῶντι μετὰ δακρύων συγχώρησιν.

Ὡς δὲ ὁ Δεξ τὸτο ἤκουσεν, ὅλως ἐξεθαμβήθη, καὶ μετὰ κλαυθμῶ, ἔκραξε· „ συγχώρησόν μοι Πάτερ, ὅτι ὑπὲρ δύναμιν τὸ ἐγχείρημα· „ τίς γὰρ εἰμὶ ἐγὼ, ὁ πάντων τῶν Βασιλικῶν Ἀρχόντων ἑσχατος, ὅς „ τίς πολμήσω τοῖσιν τί εἴπῃ τῷ Βασιλεῖ; ἀδύνατον τὸτο Πάτερ, „ καὶ ἄλλη ἔσω μοι ἡ ἱκανοποίησις“. Ἀλλ' ὁ Ὁσίος, εἰ θέλεις, εἶπε, συγχωρηθῆναι, τὸτο ποίησον, καὶ ἔξεις πάντως βοηθὸν τὴν Θεοτόκον εἰς τὸ ἐγχείρημα. ἐπεὶ ὅτω μοι ἀπεκάλυψεν. Εἰς ταῦτα τὰ λόγια καὶ ἄλλα πλείονα ὅπῃ παρὰ τῷ Ὁσίῳ ἤκουσε, θαρρήσας ὁ Ἀρχων, ἐσυγκαταίνευσεν καὶ ὑπηρετήσῃ εἰς τὸτο, ὅσον τὸ δυνατόν, πλὴν ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Ὁσίον καὶ ὑπάρχῃ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Βασιλευσάν, εἰς τὸ ὅποιον ἔστερξε καὶ ὁ Ὁσίος, μόνον καὶ ἀπολαύσῃ τὸ ποθέμενον. Οὕτω γὰρ συνταξάμενοι τότε ἀμφότεροι ἀνεχώρησαν.

Ἐλθόντος δὲ τῷ ὀρίσμενῳ καιρῷ, ὅτε ἐμελλεν ὁ Δεξ εἰς Κωνσταντινέπολιν ἀπελθεῖν, ἐμήνυσεν τὸτο τῷ Γέροντι κατὰ τὴν συμφωνίαν. ὁ δὲ ἐλθὼν μετὰ χαρᾶς, καὶ εὐχάμενος, εἰσέβησαν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ πλεύσαντες καλῶς, ἐφθασαν Θεῶ εὐδοκῆντος εἰς τὸ Βυζάντιον. Τότε δὲ ὁ μετ' Ὁσίος μὴ σέργωντας καὶ εὐερίσκειται εἰς ὁσιότητα ἀρχοντικά, ἐπορεύθη εἰς τόπον ὀλίγον ἡσυχον, καὶ γνώριμον εἰς τὸν Ἀρχοντα· ὁ δὲ Μαννὴλ ἐπορεύθη εἰς τὰ Βασιλικά εἰς προσκύνησιν τῷ Βασιλεῶς, διὰ καὶ φανερώσῃ εἰς αὐτὸν ὅσα ἦτον ἀνάγκαῖα, καὶ καὶ δώσῃ λόγον κατὰ τὸ σύνηδες τῆς καλῆς αὐτῆ διοικήσεως, καὶ ὅχι μόνον ἀπαξ ἐπορεύθη εἰς τὸν Βασιλέα, ἀλλὰ καὶ δις καὶ πολλάκις, πλὴν ἐκ ἐτόλμα περὶ τῆς ὑποθέσεως ἐκείνης λαλῆσαι λόγον· ἐζήτηε ὁμῶς τὸν ἀρμόδιον καιρὸν, διὰ τί ἐγνώριζε, καθὼς ἔλεγε εἰς τὸν Ὁσίον, τὸ πρᾶγμα δυσκολοκατόρθωτον, καὶ εἰς τὸν Βασιλέα πολλὰ βαρετὸν φαινόμενον, ὅθεν ἐσιώπα τὸν καιρὸν ἐξαγοραζόμενος. Ἀλλὰ τί τὸ ἐνπύθεν; ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ διαφορᾶς φροντίδας πεισιχισμένος, ἀναγκαζόμενος μάλιστα καὶ ἀπὸ ἐχθρῶς, ὅπῃ ἤγειραν ὡς ἐναντίοι πο-

λέμμε, καθὼς τὸτο συμβαίνει πολλάκις εἰς τοὺς Βασιλεῖς, ἐκίνησε κατ' αὐτῆς, θέλωντας νὰ τὸς τιμωρήσῃ διὰ νὰ ταπεινωθῇ. Ὁ δὲ Ὀσιος μὴ ὑπομένωντας νὰ ὑπερῇται τόσον καιρὸν τὴν ποδωμένην ἡσυχίαν τε, ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Ἀρχόντα ἐκεῖνον ἄδαιαν νὰ ἔλθῃ εἰς Κύπρον, παραγγείλας αὐτῷ νὰ φυλάττῃ τὴν ὑπόχεσιν ὅτῃ ἔκαμε, καὶ εὐεσκώντας τὸν καιρὸν ἀρμόδιον, νὰ ἀναφέρῃ τὸτε τῷ Βασιλεῖ, ἐπειδὴ τὸτο εἶναι τῆς Θεοτόκου τὸ θέλημα. Ταῦτα ἀκούων ὁ Δῶξ ἐλυτεῖτο, μὴ θέλωντας νὰ πέμψῃ ἄφρακτον τὸν Ὀσιον, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος μὴ δυνάμενος νὰ κατορθώσῃ τὸ θέλημά τε· ὅθεν ἐπειδὴ νὰ κρατήσῃ ἐκεῖ τὸν Ὀσιον δευ' ἦτον δυνατὸν, ἐφορῶσαζεν εὖα Ζωγράφον ἐπιτηδεῖον, καὶ ἰσόρησε δύο Ἀγίας Εἰκόνας, εἰς τὴν μίαν τὸν Δεσπότην Χρυσὸν, ἐπὶ Θρόνῳ καθήμενον, καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὴν Ἀγίαν Τελαῖδα, κατὰ τὸν τύπον τῆς φιλοξενίας τῆς Ἀβραάμ, καὶ καίτωθεν τὴν Θεοτόκον, καὶ πρὸς τὰς πόδας αὐτῆς ἐκ δεξιῶν τὸν Μοναχὸν Ἡσαΐαν, καὶ ἐξ αἰσιτερῶν τὸν Βυτομήτην Μαννὴλ, καθὼς ὁ Συγγραφεὺς λέγει, καὶ αὐτὰς μετ' ὁ Δῶξ δίδωντας εἰς τὸν Ὀσιον, καὶ χρήματα ἱκανὰ πρὸς οἰκοδομὴν Ναῦ, τὸ ἔδωκεν ἄδαιαν κλαίωντας, καὶ παρακαλῶντάς του νὰ εὐχεταί διὰ λόγους τε, χωρὶς νὰ ἀμφιβάλλῃ διὰ τὴν ὑπόχεσιν. Ὁ δὲ Γέρον ἐμβὰς εἰς πλοῖον, ἐφθασεν εἰς τὴν Νῆτον Κύπρον Θεῶ βοηθεῖα, καὶ πορευθεὶς εἰς τὴν αὐτῷ κατοικίαν, ἐχαίρετο μετ' αὐτὴν ποδωμένην ἡσυχίαν τε, ἐλυτεῖτο δὲ διὰ τὴν ἐσράφην ἄφρακτος.

Οὕτως ὢν εὐεισκόμενος, βλέπει πάλιν κατ' ὄναρ ὅπερ καὶ πρόπερον, καὶ φωνὴν ἤκουσε λέγονταν· μὴ λυπῇς Γέρον· ὀλίγη γὰρ παρελθόντος χρόνου, ἐλεύσεται πρὸς σὲ ἡ Χαριτόβρυτος τῆς Θεοτόκου καὶ Θαυματουργὸς Εἰκὼν, οἷς ὁ Κύριος γινώσκει τρόποις, καὶ ὡς ἀρέσκειται ἡ Ὑπέραγνος Δέσποινα. Ταῦτα χρηματιοθεῖς δι' ὀνείρα ὑπὸ Ἀγγελικῆς ὀπτασίας ὁ Ὀσιος, ἤρξατο κτίζειν Ναὸν εἰς ὄνομα τῆς Ὑπερουσίου Τελαῖδος, ὡς ἐκελεῖσθαι, ὃν καὶ ἀπαρτήσας, ἔδειτο ἐν αὐτῷ τὰς δοδεκάσας παρὰ τῇ Δεκάδῃ Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ τὰς ἐρχομένους πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ ὄρει δεχόμενος, κατέστησεν ἐκεῖ Μοναστήριον, καὶ ἐκ ἐπαυτεν ἀδιαλείπτως εὐχόμενος, ὅπως τελεωθῶσι τὰ τῆς ὁράσεως. Καὶ ἔτι μετ' ὁ Ὀσιος· ὁ δὲ Θεὸς, ὁ πάντα πρὸς τὸ συμφέρον οἰκονομῶν, μὴ θέλων μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν ἐσέρηται τὸ τῆς Ἐκλήμων Γένος μετὰ τὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἄλυσιν, ὑπερῇσθαι καὶ τῆς Θεομητορικῆς ταύτης καὶ Χαριτοβρυτῆς Εἰκόνας, ἀκούσατε τί ὠκοδόμησεν.

Ἦσαν Οὐγαπέρει τῷ Βασιλεῖ Ἀλεξίῳ, κατὰ τὰς Ἱστορίας, εἰ καὶ ὁ Συγγραφεὺς Οὐγάτηρ, φησὶν· ἦν Μονογενὴς τῷ Βασιλεῖ, ἴσως δὲ καὶ τότε μία ἢ Οὐγάτηρ τῷ Βασιλεῖ ἢ πρωτογενὴς, ὡς μήπω γεννηθεῖσιν τῶν ἄλλων. αὕτη γὰρ ἢ τὸ Βασιλέως Οὐγάτηρ, ἢ καὶ πολλὰ ἀγαπο-

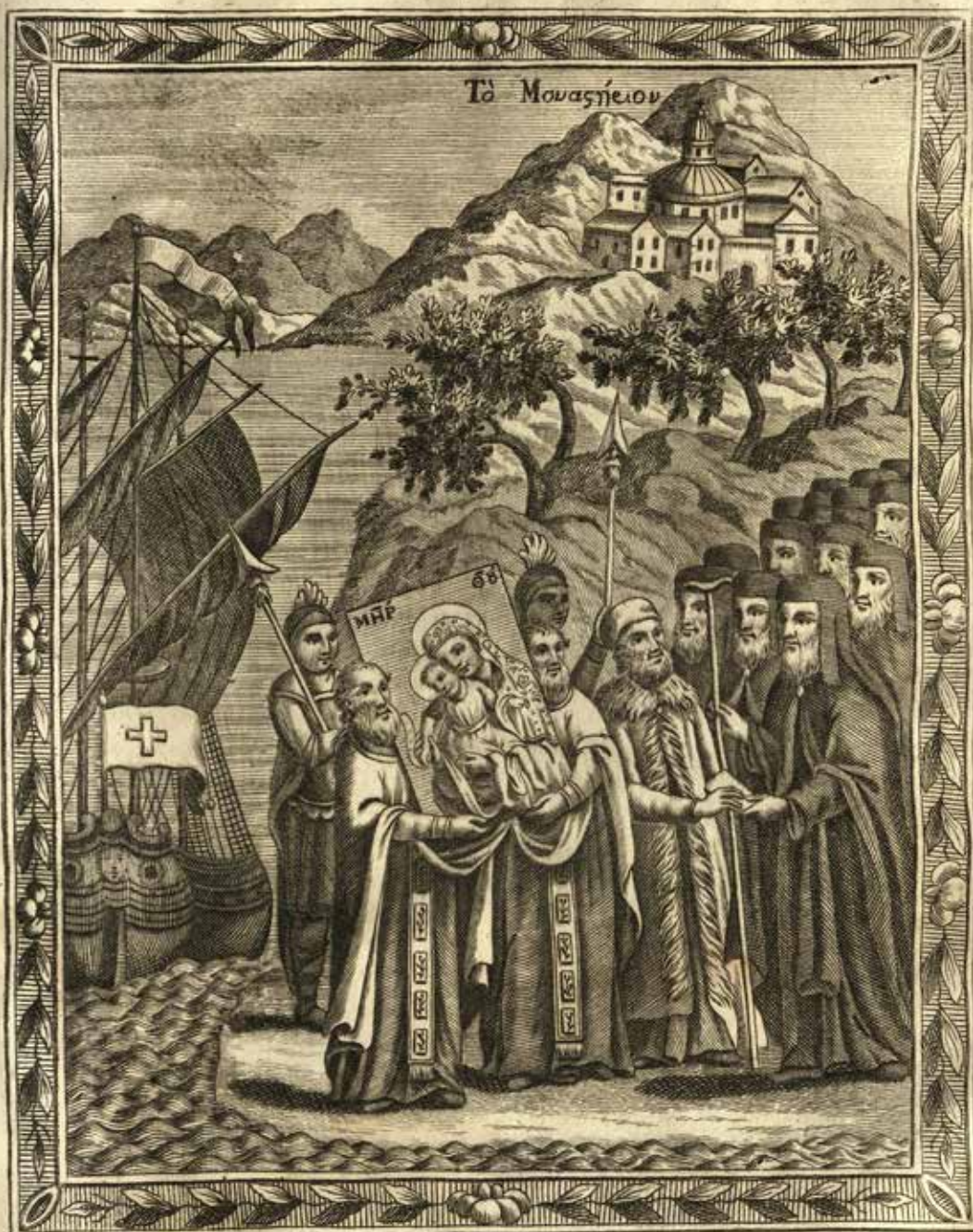
Οὗτοι δὲ αὐτὰ παρὰ τῷ Βασιλέως τῇ Ἀγίᾳ Εἰκόνι .

μενὴ τῷ Βασιλεῖ, ἀδελφίσασα δεινὴν καὶ αἰάτην νόσον τὴν λεγομένην Διθαργίαν, ὁμοίαν ὡς πορεύεται τὸ ὄντος ἐν τῇ Νήσῳ Κύπρῳ Δυκός, ἠλέγχοντο πᾶσαι αἱ τῶν ἱατρῶν μέθοδοι, ἀδυνατοῦσαι εἰς θεραπείαν τῆς πάθους. τοτέων δὲ συνδραμεύντων ἱατρῶν, εἰδείς ἐδυνήθη θεραπεῦσαι τὴν τῷ Βασιλέως Ουγατέρα, ἀλλὰ πάντες σχεδὸν θάνατον αὐτὴν ἐψηφίσαντο. Ἦλθει ἐπὶ τέτοις ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐκ τῆς λύπης παλδαίχας ποταμίδον ἔχυνε τὰ δάκρυα, οἷα Πατὴρ τῆς Κόρης φιλόσοργος. Ἐτυχε δὲ τότε κατὰ θείαν οἰκονομίαν ἐν τῷ Παλατίῳ καὶ ὁ Βυτομήτης Μαννὴλ, καὶ βλέπων τὸν Βασιλέα περὶλυπον, ἐσκυδρώπαζεν ὡς εἰκός καὶ αὐτός· ὁ δὲ Βασιλεὺς τῆτον ἰδὼν, εἶπεν·

„Οὐδεὶς δύναται ἐλεῆσθαι με, λέγων μοι τὴν ἰατρείαν τῆς Ουγα-
 „ τρός μου; Τότε ἀπεκείθη καὶ ὁ Δεῦξ τῷ Βασιλεῖ, μόνῳ τε ὄντι, καὶ τῷ
 „ καιρῷ ὡς ὄντος ἀρμόδιός· ἐγὼ, εἶπεν, ὦ Δέσποτα Βασιλεῦ, ἐν Κύ-
 „ πρῳ τὴν αὐτὴν ἐδοκίμασα ἀδελύειαν, καὶ ἐμὴ ἐβόηθητέ μοι ὁ Κύ-
 „ ειος, δι' εὐχῶν τινός Μοναχῆς Ἡταίης, πάλαι αὖ ἐπεδυνήκειν, ὅθεν
 „ καὶ ἐξαγγέλω σοι νῦν τὴν ἰατρείαν τῆς Ουγατρός σου, καὶ Κυρίας ἡ-
 „ μῶν, καὶ ἐὰν ποιήσης ὡς λέγω σοι, ταχέως ἰαθήσεται“. Ταῦτα τῷ
 „ Βυτομήτῃ λέγοντος, ὑπόχεται ποιῆσειν πάντα ὁ Βασιλεὺς, καὶ προέ-
 „ τρεπεν αὐτὸν λαλῆσαι, ὅπως ταχέως γεθῆται ἡ θεραπεία τῆς Ουγα-
 „ τρός τε. ὅθεν ὁ Μαννὴλ τὴν ἐντολὴν τῷ Γέροντος ἐνδυμᾶμενος, βλέ-
 „ πων μάλιστα καὶ τὴν γενομένην θείαν οἰκονομίαν, ἔλεγε θάρρυντος τῷ
 „ Βασιλεῖ· „γνώσον ἔσω σοι, ὦ Βασιλεῦ, ὅτι ἐντολὴν ἔλαβον παρὰ τῷ
 „ Γέροντος ἐκείνῳ καὶ Ἀγίῳ Ἀνδρὸς, ἀναγγεῖλαί σοι, ὅτι τὸτο ἐσὶ τὸ
 „ θέλημα τῷ Θεῷ, καὶ τῆς Θεοτόκου Παρθένης, ἀποσεῖλαι τὴν ἑσσαν
 „ ἐν τῷ Παλατίῳ Θεομητορικὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, ἐν τῇ Νήσῳ Κύπρῳ
 „ πρὸς τὴν κατοικίαν αὐτῆς, κατὰ τὴν ἀποκαλυφθεῖσαν αὐτῇ Θεῶν
 „ Ὀππασίαν· ὅπερ ἐὰν μὴ ποιήσης, ἐκ εἰς καλόν σοι ἀποβήσεται,
 „ εὐδὲ ἡ Ουγατὴρ σου ἰαθήσεται· κακείνος δὲ ἦλθε μετ' ἐμῆς, θέλων
 „ δηλώσαί σοι τὴν Θεῶν Προσαγὴν δι' ἐμῆς. ἐγὼ δὲ μὴ τολμῶν τοιῶ-
 „ τόν τι εἰπεῖν τῇ Βασιλείᾳ σου, ὡς μηδὲ τῷ καιρῷ τὸτο καλέσωντος,
 „ ἀνιχώρητε πάλιν, ἐντειλάμενός μοι μετὰ ἐπιτιμίας τὸ ἀναγγεῖλαί
 „ σοι πάντα, καὶ ὡς βύβει ποιήσον“.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς, ἔμενε περὶλυπος, πλὴν ὑπέχετο ἐὰν
 ἰαθῇ ἡ Ουγατὴρ αὐτῆς, τὸτο ποιήσειν, μάλιστα δὲ καὶ μετὰ δακρύων
 ἔκραξεν· „ἐπὶ τὸτο ἐσὶ σὸν θέλημα, Θεοτόκε Παρθένε, τίς εἰμὶ ἐγὼ
 „ ὁ εὐπείθης τῷ ἐναντιωθῆναι τῇ σῇ βουλῇ, Κυρία μου Δέσποινα; πλὴν
 „ τὸτο δέομαι ἐξ ὅλης μου τῆς ψυχῆς, ἵνα λυτρώσης τὴν Κόρην μου
 „ ἐκ τῆς αἰνίας καὶ δεινῆς ἀδελφείας, καὶ πάντως ἀποσεῖλω ἐτίμως τὴν
 „ ἐν τῷ Παλατίῳ μου Σεπτὴν Εἰκόνα σου ἐν τῇ Νήσῳ Κύπρῳ“. Ταῦ-

τα ὁ Βασιλεὺς συνταξάμενος, εὐθὺς ἡ νόσος ἐφυγαδεύετο, καὶ ἡ ἀ-
 δευῖσα πᾶν ῥῶνύετο, καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἰεραπεύθη πλείως ἡ φωνὴν
 νεκρὰ καὶ ἀναίσθητος. Θαυμαστὸς οὕτως ὁ Θεὸς, ὡς ἐνδόξως ποιῶν τέ-
 ρατα, κατὰ τὸ εἰρημεῖον. Ἀλλ' ὁ μὲν Βασιλεὺς, τῆς Θυγατρὸς αὐτοῦ
 ἰεραπευθείσης, ἐπελάθετο ὅπερ καὶ συνετάξατο, μὴ θέλων μάλιστα
 τοιοῦτε Θησαυροὺς σερπιδῆναι, τῆς Θεομητορικῆς λέγω ταύτης Εἰκόνος·
 ὁ δὲ Θεός, ὃς οὐδὲ μυχτηρίζεται, κατὰ τὸν εἰπόντα, τί ἐποίησεν;
 ἀδυνεῖ ὁ Βασιλεὺς ὡς παραβάτης τῆς ὑποχέσεως, ἣν καὶ ἐνδυμηθεὶς
 διὰ τὴν ἀδυσίαν, ἐκάλεσεν εὐθὺς ἄριστον Ζωγράφον, καὶ ἐνετείλατο
 αὐτῷ ἰσορῆσαι Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, κατὰ πάντα ὁμοίαν τῆς ἐν τῷ
 Παλατίῳ Ἱερᾷ Εἰκόνος, βεβλόμενος ταύτην ἀποστῆλαι ἐν Κύκῳ.
 Ἀλλ' ἡ Θεοτόκος, εὐδ' αὐτὴ ἀρεσκομένη ἐν τούτῳ, ἐφάνη κατ' ὄναρ τῷ
 Βασιλεῖ, μετ' ἀπειλῆς λέγουσα· „Βασιλεῦ τὴν σὴν Εἰκόνα ἔασον
 „ ὧδε, τὴν δ' ἐμὴν ἀπόσειλον ταχέως ἐν τῇ Νήσῳ πρὸς τὸν Μονα-
 „ χὸν Ἡσαΐαν, ἔγω δ' ἐγὼ ἀρέσκομαι“. Εἰς ταῦτα εὐτρομος γενό-
 μενος ὁ Βασιλεὺς, ἐξηγέρθη τῷ ὕπνῳ ἔμφοβος, καὶ εὐθὺς ἐφορостаξε
 τοῖς περὶ αὐτὸν εὐτρεπίσαι τὸ βασιλικὸν πλοῖον, εἰς τὸ ὁποῖον με-
 τὰ πάσης τιμῆς τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, ἐκόντι ἀέκοντι θυμῷ, καὶ εὐλα-
 βῆτινα Ἱερομόναχον, διὰ Καθηγμένον, ὡς λέγουσι, χρήματά τε ἰ-
 κανὰ πρὸς οἰκοδομὴν Ναῦ, ἀπέστειλε πάντα πρὸς τὸν τοτε Δῆκα τῆς
 Κύκκου, πρὸς αἶζων αὐτῷ διὰ γράμματος, ἐγχειρίσαι ταῦτα τῷ Μο-
 ναχῷ Ἡσαΐᾳ, τῷ ἀσχυμένῳ κατὰ τὸ ὄρος τῶ Κύκκου, συνεργῶν
 αὐτῷ ἐν πᾶσι, καὶ ὑπακῶν τοῖς παρ' αὐτῷ λεγομένοις· ἅπερ πάντα
 γέγονασι, κατὰ τὸ βασιλικὸν ἐπίταγμα. Ἐλθούσης δὲ τῆς Θεομητο-
 ρικῆς καὶ Χαριτοβρύτου Εἰκόνος ἐν τῇ Νήσῳ Κύκῳ, ἀπειρα εὐθὺς
 ἐγεύοντο Θαύματα, καὶ ἐπληρώθη τότε ἡ Προφητεία τῶ Ἡσαΐᾳ, ἡ
 ἐν Κεφαλαίῳ κδ'. λέγουσα· „διὰ τὸτο ἡ δόξα Κυεῖς ἐν ταῖς Νήσοις
 „ ἔσαι τῆς Θαλάσσης, τὸ ὄνομα Κυεῖς ἐνδοξὸν ἔσαι“. Ὁ δὲ Ἡσαΐας
 λαβὼν αὐτὴν εὐλαβῶς παρὰ τῶ Δεκά, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὡς ὁ Βασι-
 λεὺς ἐκέλευσεν, ἤρξατο κόπτειν τὸ ὄρος, καὶ κτίζειν ἐν αὐτῷ Ναὸν
 μέγαν, εἰς ὄνομα τῆς Θεοτόκου, ἐν ᾧ καὶ τὴν Σεπτὴν Εἰκόνα ἀπέθετο,
 καὶ κελλίᾳ ἔτι πρὸς ἀνάπαυσιν τῶ Μοναχῶν, ἅπερ καὶ πλείσας, καὶ
 Ἡγμένον ἐν τῇ Μονῇ καταστήσας, καὶ Τυπικὸν ἐν αὐτοῖς διαταξά-
 μενος, πῶς δεῖ τὸς ἐν τῇ Μονῇ διάγειν Μοναχούς, καὶ ἄλλα ὅσα πρὸς
 ψυχικὴν σωτηρίαν ἀποβλέψουσιν, ἐφρόντισεν ὑπερον καὶ περὶ τῆς Ζωο-
 τροφίας τῶ ἐν τῷ Μοναστηρίῳ, γράψας τῷ Δεκά ὅσα ἦν ἀναγκαῖα.
 Ὁ δὲ Δεξὶς ἐδώρῃσατο χάριν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῇ Μονῇ δύο
 Κύμας, πλησίον αὐτῇ ἔστας, ὄνομα τῇ μιᾷ Μήλον, τῇ δὲ ἑτέρᾳ
 Μηλικυεῖον· καὶ πάλιν ἑτέραν εἰς τὸ μέρος τῆς Λευκοσίας, Πειριστε-
 ρῶν.

Τὸ Πλοῖον ἐλθὼν ἐν Κύπρῳ προσδέχεται, ὁ Ησαΐας μὲν τὸ Δευκὸς,
τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, καὶ παρ' αὐτῆς λαμβάνει τὰ Χρυσόβδλλα καὶ ἐρχομένων
αὐτῶν ἐν τῇ Μονῇ τὰ καὶ τὴν ὁδὸν δεύδρη, κλίνουσι τὰς κορυφὰς αὐτῶν

ρῶνα καλυμένην· ἅπερ πάντα καὶ διὰ Χρυσοβέλλης ἐπεβεβαίωσεν ὕπερον
 ὁ Βασιλεὺς. Διὰ τὸτο γὰρ δικαίως καλεῖται καὶ Βασιλικὴ Μονὴ τῇ
 Γερῶν Μονασήσιον, ἐπεὶ διὰ βασιλικῶν χρημάτων ἐγεύετο, καὶ ὑπὸ
 βασιλικῶν δωρημάτων οἱ ἐν αὐτῇ ἐτρέφοντο, καὶ καὶ πάντα Λατῖνοι,
 κυριεύσαντες τὴν Κύπρον κατὰ τοὺς χιλίους ἑκατὸν ἐννεήκοντα χρόνους
 ἀπὸ Χρυσῆ, ἐκ τῆς Μονῆς ἀφείλονται· καὶ τὸ κάλλος δὲ τῆς Μονῆς
 καὶ ὁ Ναὸς, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῇ σκεύη, Βιβλία, Ἱερὰ Ἀρχεια,
 Διαθήκαι, Χρυσόβελλα, καὶ ὅσα ἄλλα, διεφθάρησαν ὑπὸ τῷ γενο-
 μένῳ ἄφρῳ ἐμωρησμένῳ, κατὰ τὸ ἑξαχιχίλιον ὀκτακοσίον ἐβδομη-
 κοσίον τέτιον ἔτος ἀπὸ Κόσμου γενέσεως, χιλισμῷ δὲ τετακτοῦ ἐξη-
 κοσῷ πέμπτῳ ἀπὸ Χρυσῆ, ὅτε καὶ ὑπὸ τὴν ἐπικράτειαν τῆς Δυτικῶν
 ἔτι ἡ Κύπρος ἦν, ἀγκαλὰ καὶ διαφόρων· πρῶτος γὰρ ὁ Βασιλεὺς
 Ἀγγλίας Ῥιχάρδος κυριεύσας αὐτήν, ἐπώλησεν εἰς τὰς Τεμπλάρας,
 ἔτοι δὲ πάλιν εἰς τὸν Γάλλον Γεῖδωνα, τῷ ὁποίῳ ὁ ἀδελφὸς ἐλέγετο,
 κατὰ τὸν δοθέντα αὐτῷ τίτλον, Ῥῆξ, ἡ Βασιλεὺς, καὶ διὰ τοῦτο
 φαίνονται μέχρι τῶ νῦν ἐν Κύπρῳ Παλάτια Ῥηγός, καὶ ἄλλα πάλιν
 διεφθαρμένα τῆς Ῥηγανας καλέμενα, ἐπεὶ τὰ Δουκὸς κτίσματα
 δεῦ λέγονται ποτὲ Ῥηγός, ὥσπερ ὅτι ὁ Ῥῆξ εἶναι τῷ Δουκὸς ἀνώτε-
 ρος, καθὼς καὶ τῷ Ῥηγός πάλιν ὁ Βασιλεὺς. Ὑπερον δὲ πάλιν ἦλ-
 θεν εἰς τὴν ἐξουσίαν τῆς Γερουσιῶν ἡ Κύπρος, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς
 χεῖρας τῆς Ἑνετῆς, ἕως τὰς χιλίους πεντακοσίας ἐβδομήκοντα χρόνους
 ἀπὸ Χρυσῆ, ὅτε ὑπέπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ὁθωμανῶν, κατὰ τὸν
 Γεωγράφον Μελέτιον, κυριεύοντων ταύτην καὶ μέχρι τῶ νῦν, ὅθεν καὶ
 δεκαεποσάρων ὄντων ἐν Κύπρῳ Ἐπισκόπων πρότερον, οἱ Λατῖνοι ὁκτὼ
 ἐποίησαν, πέντε καὶ τῆς Ῥωμαίων, καὶ πέντε καὶ τῆς Λατίνων· τὸν Λευ-
 κοσίας Ἀρχιεπίσκοπον Λατίνων, πλὴν ἐχὶ Κύπρου, ἀλλὰ Λευκοσίας
 μόνον ὀνομαζόμενον, τὸν δὲ Σωλίας Ῥωμαίων. Ἀμμοχῆς Λατίνων.
 Καρπασίων δὲ Ῥωμαίων. Νεμεοῦ Λατίνων. Κυραίων δὲ Ῥωμαίων.
 Πάφου Λατίνων, Ἀρτενός δὲ Ῥωμαίων· καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲ
 τῆς Ῥωμαίων, οἱ Λατῖνοι πάλιν εἶχον τὴν προεδρίαν, κατὰ τὸν Συγ-
 γραφεὰ τῆς εὐρεθείσης Περιγραφῆς. Ἐγὼ δὲ ἐν ἄλλοις ἀνέγνω, ὅτι
 ἐὰν μὴ ὁμολόγησιν καὶ χεῖλεσι καὶ γράμμασι φρονεῖν ὅσα ὁ Πάπας,
 οἱ χειροτονεῖσθαι μέλλοντες Ἀρχιερεῖς, καθὰ τῷ βεβλημένῳ ἔξουσιν ἰ-
 δεῖν ἐν τῇ Βιβλίῳ περὶ τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις Πατριάρχουσάτων τῷ
 Γερῷ Δοσιθέῳ, ἑδαιμῶς ἐλάβανον ἀδειαν παρὰ τῷ Ἀρχοντος τῆς Νή-
 σος τῷ χειροτονεῖσθαι. ὅθεν καὶ Ἰωσήφ ὁ Βρυένιος, ὁ διὰ τὴν Σοφίαν
 καὶ ἀρετὴν περὶ ὧν, σφοδρῶς κατὰ τῆς Κυπρίων φέρεται, προδότας
 ἐν τούτῳ καλῶν τοῦ Ὁρθοδόξου φρονήματος τῆς Ἀνατολικῆς Ἀγίας
 Ἐκκλησίας· διὰ τὸ ὁποῖον καὶ Συνοδικῶς οἱ Ὁρθόδοξοι Πατριάρχαι,

καὶ οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς ἀπέκοψαν τότε τὰς Κυτεῖας τῆς Ἐκκλησίας, εἰ καὶ ὕστερον προσκλαυρούς καὶ μετανοώντας ἀπεδέξαντο, ἀπολογούμενος τὸ το ποιεῖν ἀκωσίως οἰκονομίας χάριν, καὶ ἀληθεύειν τὸ το δοκεῖ, ἐκ τῶ σωζομένου μέχει τὸ νῦν ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ Λατινικοῦ, καὶ Ἑλληνικῷ ἴσθι, τὸ δοθέντος τοῖς προσκλαυρούς Κυτείοις γράμματος, παρὰ τῶ τότε Πάπα Ἀλεξαύδρῳ τῷ Τετάρτῳ. Νῦν δὲ ὑπὸ τὴν ἐπιπράττειαν ὕψης τῆς Ἑθνικῶν τῆς Κύπρου, πέσαρεις ἐν αὐτῇ εἰσὶν Ἀρχιερεῖς. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου, καὶ Νέας Ἰερουσαλῆμ, (ὁ καὶ μακαριώτατος λεγόμενος, διὰ τὸ Αὐτόνομον, ὃ ἔλαχε καὶ Κυτείων Ἐκκλησία, ἐξ Ἀποστολικῆς παραδόσεως, καὶ ἐπιβεβαιώσῃ τὸ το διὰ Κανόνων καὶ Ἱερῶν καὶ Οἰκουμενικῇ Τεῖτῃ Σύνοδος, τὰ ἀρχαῖα ἔθνη, καὶ τὰς τῆς Πατέρων Ὁρῆς ἀκαίνοτομήτας μένειν διακελεύσασα, διὰ τὰς ἐνοχλῶντας τότε τῆς Ἀντιοχείας προστάτας.) καὶ οἱ τρεῖς Μητροπολῖται, ὁ Πάφῳ, ὁ Κιτιέῳ, καὶ ὁ Κυρηνείας.

Ἐπαινετοὶ ἐν οἱ Κύπριοι, ὅτι μὴ ὄντες πλέσιοι ἀπὸ χρήματα, πλετῶσιν ἀπὸ Θεῆα ἀληθῶς Ἀναθήματα, καὶ Σεβάσματα, οἷον ἐς τὸ ἐν Λευκάροισι τίμιον ξύλον, ὅπερ ἔδετο κτίσασα τὴν ἐν τῷ Ὁρει Μονὴν καὶ Βασιλὶς Ἑλένη, ἐξ Ἱερουσαλὴμ ἐπανακάμπτεσα, καὶ τότε ὑπὸς ἐγγόνει, ἐπὶ δεκαεπτὰ ἔτη τῆς αὐομβείας ἐπικρατέσεως, δι' ἣν καὶ ἡ Νῆστος σχεδὸν ἐρήμωται, κατὰ τὸν Γεωγράφον Μελέτιον· καὶ ὁ ἐν τῷ Ὁμοδῶ Ἅγιος Καννάβος (τὸ χοινίον λέγω ἐκεῖνο μετ' ὃ τὸν γλυκύτατον καὶ Δεσπότην, τὸν Θεοφύλακτον Ἰησοῦν ἔδησαν οἱ παράνομοι) θαυμάσια ἀπειρα πλῶν, καὶ εἰς τὰς δαιμονιζομένους μάλισα ὡς φειττόντων τῆς δαιμόνων τὴν αὐτὰ δύναμιν, καθὼς καὶ αὐτοὶ μαρτυροῦσιν οἱ δαίμονες ἐκ τῆς αὐθρόπων ἐξερχομένων. Ἀφήνω γὰρ λέγω τὰς εὐερισχομένας θαυματουργὰς Εἰκόνας· αφήνω γὰρ λέγω τὸ Ἀποστολικὸν τῷ Ἱερῷ Φιλίππῳ Κρανίου, καὶ ἄλλα Ἁγία Λείψανα, καὶ μάλισα τὸν ἐν τῷ Κύκκῳ εὐερισχόμενον Ἅγιον Θρόνον, ἐκ σαυίδος ὄντα, ἔχον ἐν ἑαυτῷ ἐντέχως μέρη Ἁγίων Λειψάνων πολύτιμα, ὡς μεμαρτυρημένα, καὶ εὐωδίας πλήρη· αφήνω γὰρ λέγω τὸν εἰς τὴν σκαλίαν τῆς Λάρνακος Πόλεως μέγιστον Ναὸν τῷ Ἁγίῳ Λαζάρῳ, ἀρχαιότατον, ὡς μαρτυρεῖ καὶ ἡ οἰκοδομὴ ἐκ τῆς χρόνων αὐτῶ ὡς λέγεται, ἐν ᾧ καὶ τὸ Ἱερὸν Μνημεῖον τῷ Δικαίῳ αὐτῷ Λαζάρῳ, ὡς Κιτιέῳ Ἱεράρχῳ χρηματίσματος· αφήνω γὰρ λέγω τὸ πλησίον τῆς Ἀμμοχέστου ἀπήλαιον, εὐδα τὸ Ἀποστολικὸν τῷ Ἁγίῳ Βαρνάβᾳ εὑρηται Λείψανον, μετὰ τῶ κατὰ Ματθαῖον Ἁγίῳ Εὐαγγελίῳ, ἐν τοῖς χρόνοις τῷ Αὐτοκράτορος Ῥωμαίων Ζήνωνος, δι' ὃν καὶ Ἀποστολικὸς Θρόνος λέγεται, ὃν ἔχει ὁ Μακαριώτατος Κύπρος, καθὰ καὶ ὁ ζηλωτὴς Δοσίθεος, ὁ Ἱεροσολύμων Πατριάρχης μαρτυρεῖ ἐν Βιβλίῳ ἐ. περὶ τῆς Ἱεροσολύμοις Πατριαρχευσάντων, ὅτι καὶ τῷ Κναφέως Πέτρου.

τῶν τῷ Ἀντιοχείᾳ ἐνοχλῶντος τὸς Κυτεῖς, βασιλικῶς ὑπὸ τῷ Ζή-
νωνος ὤρεται. „ἔχον τὸ αὐτεπρέαςον καὶ αὐτόνομον τὴν τῇ Κυτεῖων
Ἐκκλησίαν, κατὰ τὸς Θεῖς Κανόνας, καὶ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν.“
Ἐγγὺς τῷ Ἀποστολικῷ τῷ Μνήματος μέγιστος καὶ ἀρχαῖος Ναὸς κα-
θοράται, τῷ Ἀποστόλῃ Βαρνάβᾳ, ἐπισκευασθεὶς καὶ ἔτος ἐν ταῖς ἡ-
μέραις τοῦ Μακαριωτάτου Κύρ Φιλοθέου, ὡς καὶ τοῖς πᾶσι δῆλον·
ἀφήνω νὰ λέγω καὶ τὸν Ναὸν τῷ Θαυματουργῷ Σπυρίδωνος, εἰς Τει-
μουθοῦντα τὴν Ἐπισκοπὴν αὐτοῦ. Ταῦτα πάντα παρατρέχω, ἐπειδὴ
σκοπός μοι ἐστὶ καὶ λόγος περὶ τῆς Χαειτοβρύτα Θεομητορικῆς Εἰκό-
νος, τῆς Ἐλεῆτης τῆς Κύκκῃ, καὶ Κυκκιστίσσης ἐπιγραφομένης, ἡ ὁ-
ποία ἀληθῶς ἐστὶ καὶ σωτηρία τῇ Κυτεῖων καὶ καύχημα· ὅθεν καὶ
πάντες οἱ μόνον Χεϊσιανοί, ἀλλὰ καὶ Ἑθνικοί, εὐεισκόμενοι εἰς τινὰ
περίεσιν ἢ κίνδυνον, Παναγία μου τῷ Κύκκῃ ἐπιβοῶσιν· ἔγω πολὺ
τὸ ἀδύσμιμον τῆς Ἱερᾶς ταύτης Εἰκόνος μαρτυρῶσιν οὐ μόνον οἱ αὐ-
θρωποι, ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ ἀνείδητα ζῦλα· μέλει ἡ δὲ τῷ νῦν φαίνον-
ται δένδρα ὑποκλινῇ, εὐδα τὸ φῶτον ἐξέβη τοῦ πλοῖος ἡ Θεομητο-
ρικὴ αὕτη Εἰκὼν. Ἀλλὰ τί τῷτο πρὸς τὴν καθεκάστην πλῆμενα ἄπει-
ρα Θαύματα ἐν ξηρᾷ καὶ θαλάσῃ, εἰς τὸς μετὰ Πίσιως αὐτὴν ἐπι-
καλυμένους, καὶ εἰς ἀνομβείας μάλισα; ὥς, εἰ μὴ ἦν ἐν τῇ Κύκκῳ
ἡ Ἀγία Εἰκὼν αὕτη, πάλαι αὖ ὑπὸ τῆς ἀνομβείας ἀπώλετο, κα-
θὼς ποτὲ καὶ ἐρημώθη, ὡς μὴ γενομένης ὑπὲρ ἐπὶ δεκαεπτὰ ἔτη, καθὰ
προείρηται· μάλισα δὲ τὰ νῦν ἀπώλετο αὐτὴ ὡς μὴ δυναμένη ἀνέχειν
ὑπὸ δύο φοβερῶν δεινῶν μασιζέσθαι, τῆς ἀνομβείας καὶ τῆς ἀκελδος.

Εἰ δὲ προβάλῃ τις, καὶ πῶς οὐ διαλαμβαύσιν περὶ ταύτης τῆς Μο-
νῆς οἱ Ἰσραηλιτοί, ἔπε μὴν περὶ τῆς ἐν τῇ αὐτῇ Ἀγίας Εἰκόνος ὡς πα-
ρὰ τῷ Ἀποστόλῃ Λακᾷ ἰσορηθείσης, γνωσκέτω, ὅτι οὐ σκοπὸς τοῖς
Ἰσραηλιτοῖς τὰ τοιαῦτα συγγράφειν, ἔπε ἡ περὶ τῆς ἐν Κύπρῳ Ἐκκλη-
σιας γράφειν τί, Βασιλικῆς Μονῆς καὶ αὐτῆς λεγομένης, διὰ τὸν
Κτίτορα Ἰσαάκιον τὸν Κομνηνόν, καλυμμένης τε ἔγω, διὰ τὸ ἐγκλει-
σον ἐν αὐτῇ χρηματίσαι τὸν ἐπ' ἀρετῇ διαλάμποντα Ὅσιον Νεόφυ-
τον, καθὰ καὶ ἡ ἰδιοχείρως ἐπιβεβαιωμένη ἐκείνη Διαθήκη, ἡ μέλει
τῷ νῦν σωζομένη ἐν τῇ Μονῇ, μαρτυρεῖ καὶ τὸ Πατριαρχικὸν Συνο-
δικὸν Συγγεληῶδες Γράμμα, γεγόμενον κατὰ τὸ ἀχλὰ· ἔτος τὸ
Σωτήριον· ἔπε περὶ τῇ ἄλλων εὐαγῶν Μοναστηρίων, καὶ μεγάλων,
καθὼς εἶπαι φανερὸν εἰς τὸς ἀναγνωσκοντας τὰ Ἱστορικά· ἀλλ' οὐδὲ
περὶ τῆς Σεπτῆς Θεομητορικῆς Εἰκόνος γράφεται, τῆς ἐν τῷ Κύκ-
κῳ, καθὼς οὐδὲ περὶ τῆς ἐν τῷ Μεγάλῳ Σπηλαίῳ, ἔπε μὴν περὶ τῆς
ἐν τῷ Ἀθῶνι τῆς Πορταϊτίσσης· ἀρκῶσι ἡ δὲ αἱ Κτητορικαὶ Διατάξεις
καὶ συγγραφαὶ εἰς τὸ δηλῶσαι ἐκάστη Μονασθεῖς τὰ προνόμια καὶ χει-
μή-

μήλια. Εἶδ'ε τίς ἔποι, καὶ πῶς οἱ Λατῖνοι κυριεύσαντες τὴν Κύπρον
 δευ' ἔλαβον τὴν Ἀγίαν ταύτην Εἰκόνα; ἀποκείμενοι εἰς αὐτόν· κα-
 θώς κυριεύσαντες καὶ τὸν Μωρέαν, δευ' ἔλαβον ἔδ'ε τὴν ἔσταν ἐν τῷ
 Μεγάλῳ Σπηλαίῳ. ἴσως δ'ε ὁ ταῦτα φοροβάλλων, ἀγνοεῖ τὴν τῇ
 Ῥωμαίων εὐλάβειαν, οἱ τινες φοροδύμως στέργουσι τῆς ζωῆς στερηθῆ-
 ναι, ἢ τῇ τοιούτων Σεβασμάτων. Φαίνονται μάλιστα καὶ ἐν Κύπρῳ κα-
 τὰ τὸ "Όρος τῷ Κύκκῳ πολλά Σπήλαια, εἰς τὰ ὅποια πολλάκις και-
 ρῷ καλοῦντος ἐκρυπτον τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, καθώς καὶ νῦν ποιῶσιν οἱ
 ἐν τῇ Μονῇ Πατέρες ἐν καιρῷ καταδρομῆς, ἔχοντες μετὰ στοχασμῷ
 ἄλλην Ἀγίαν Εἰκόνα ἴσην ἐκείνης, καὶ κατὰ πάντα ὁμοίαν, τὴν ὁποίαν
 θέτουσιν ἐν καιρῷ ἡρέας εἰς τὸν τόπον ἐκείνης, κεκαλυμμένην ἔσταν
 καὶ αὐτήν, καὶ τοῖς πολλοῖς ἀγνοομένην. Διὰ τὸτο ἴσως καὶ ἔδ'ε ἐκόσ-
 μησαν αὐτὴν πρὸ τῆς αἰχμαλωσίας, ἵνα μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ δια-
 φέρεν τῆς ἄλλης· μετὰ δ'ε τὴν τῇ Ἑθνικῶν ἐπιπράττειαν, ἔξ' ἔτη πα-
 ρήλθον, καὶ ἐκοσμήθη ἡ Ἀγία Εἰκὼν, Ἠγχευμένουτος τότε Γρηγο-
 εῖς. Ἦν δ'ε καὶ ἔξ' ἀρχῆς κεκαλυμμένη, ὥς μὴ ἔσταν κεκοσμημένη, καὶ
 μέχει τῷ νῦν δ'ε πάλιν ἐστὶ μετὰ Μανδῖς, διὰ τὸ "Αγίου Πρόσωπον
 τῆς Θεομήτορος, καὶ τῷ Δεσπότη Χρυσῷ· τὸτο δ'ε ἀφ'ἑδ'ε ἀκόσμητον
 κεκαλυμμένον ὅμως ἐστὶ, καὶ ἔδ'εῖς τολμᾷ ἀνακαλύψαι τὸτο, ὡς παι-
 δευθέντων διὰ τὴν τόλμην πολλῶν, τῆς αἰτίας ἀγνοομένης, καὶ ἴσως
 διὰ τὴν αὐτῇ ἀπιστίαν, καθώς καὶ τὸτο ἔπαθε καὶ ὁ Ἀλεξανδρείας
 Γεράσιμος ὁ Σοφώτατος ἐκεῖνος καὶ Ἀγιώτατος, κατὰ τὸς χιλίους ἑξα-
 κοσίς ἐνεσθῆντα ἐννέα· παιδευθεῖς ὅμως μικρὸν, πεισὺν ἐκράξε μετὰ
 δακρύων τὴν Ἱεροτυρίαν ταύτην εἶναι τῷ Ἀποστόλῃ Λευκᾷ, καὶ ζητεῖ
 διὰ τὴν τόλμην συγχώρησιν, ἧς καὶ ἔτυχεν ὡς μετανοήσας· διὰ τὸ
 ὁποῖον καὶ αὐτὸς ἐβεβαίωσεν ὑπερον τὸτο διὰ τῷ ἰδίῳ Γράμματος, ὅ-
 περ καὶ κατασπαρδήσεται ἐν τῷ πέλει, καὶ τοι ἀσάφεις ὄν, διὰ τὸ χει-
 ϱῶδες τῆς συντάξεως, μετὰ καὶ ἐπ'ἑκὼν Πατριαρχικῶν Γραμμάτων.

Φαίνεται ὅμως ἐν τῇ Ζωγραφίᾳ πῶς εὐέλσκετο ἀσκητῆς ἡ Ἀγία
 εἰκὼν ἐν τῷ Παλατίῳ τῷ Βασιλέως, ἐμβαλλομένη δ'ε ἐν τῷ βασι-
 λικῷ πλοίῳ ἐκαλύφθη πάντοθεν διὰ ἀσφάλειαν, καὶ ἐκτοπὴ ἦν ἔπω
 κεκαλυμμένη μετὰ μανδῖς οἰκονομικῶς. "Όταν δ'ε ἀλλάσσωσι τὸ λεγό-
 μενον τὸτο Μανδῖον τῆς Ἀγίας Εἰκόνης, ὅποθεν ἰσάμενοι τὴν ὑπε-
 ρεισίαν ταύτην ποιῶσι μετὰ φόβῳ, καὶ τρόμῳ. Ἐγὼ τολμᾶν ἐν τοῖς
 τοιούτοις εἰ δέλω, (ἔμαθον δ'ε ἔξ' ὧν ἔπαθον) ἕκαστος δ'ε ποιείτω ὡς
 βέλεται, ἐὰν ὅπως καὶ δύναται· ἔδ'ε γάρ ὁ Ἀγιώτατος Πατριάρχης
 Ἀντιοχείας Σύλβεστρος, ἐτόλμησε τὸ τοιούτον ἐν τῇ Ἀγίᾳ Εἰκόνι,
 ἔπε ὁ Ἀλεξανδρείας Κοσμάς, ἔπε ὁ πρὸς αὐτὴν εὐλαβέστατος Ἀρχιε-
 πίσκοπος τῆς Κύπρου Φιλόθεος.

Ὅντως εὐλογημένοι οἱ τοιαύτης ἐκάστοι ἀπολαύοντες Χάριτος, καὶ Μακάριοι οἱ εὐλαβῶς περιπτυοσόμενοι, Ὑπέραγνε Δέσποινα, τὴν Ἀγίαν ταύτην καὶ Θεῖαν Εἰκόνα σου. Χάρις ᾧ ἀληθῶς ἐξεχύθη ἐν αὐτῇ, διὸ καὶ ἀπείροις μεγαλύνεται Θαύμασι, καθὰ καὶ τὰ Συνοδικὰ μαρτυροῦσι Γράμματα, γεγόμενα κατὰ τὸ χίλιοςδὸν ἑξακοσίουδὸν ἐβδομηκοστὸν δεῦτερον ἔτος τὸ Σωτήριον, ἐν ᾧ τρεῖς περιέχονται Πατεράρχαι, ὁ Κωνσταντινουπόλεως Διονύσιος, ὁ Ἀντιοχείας Νεόφυτος, καὶ ὁ Ἱεροσολύμων Δοσίθεος, παρόντες κατὰ θεῖαν οἰκονομίαν τότε ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅτε παρῆν καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου Νικηφόρος· ὁρῶνται δὲ καὶ Μητροπολίται υπογεγραμμένοι ἐν τοῖς διαφόροις ἐκ τῆς Οἰκουμένης Κλήματος, καὶ Λεόντιος ὁ Κυρηνίας, οἵτινες ἐπιβεβαιῶσι τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον τῷ Κύκκῳ ὡς Σταυροπήγιον, καὶ ἀνερόχλητον εἶναι παρά πάντων Ἱερωμένων καὶ Λαϊκῶν διακελεύονται μετὰ βαρυτάτων ἐπιτιμίων, ἀρχαμένους καὶ τὰ κατὰ καιρὸν Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου, τῷ Κανονικῷ μόνον Μνημοσύνῳ, ὡς ἀποφαίνονται. Βλέπε δὲ καὶ ταῦτα Θεῖαν Οἰκονομίαν, καὶ θαύμαζε, δοξάζων καὶ πάντῳ τὴν Ὑπέραγνον Δέσποιναν· ἐπεὶ ᾧ παρῆν τότε συνεδριάζων τοῖς λοιποῖς καὶ ὁ Ἀλεξανδρείας ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὠκονόμησεν ἡ Ἀγία Θεοτόκος, καὶ ὁ μόνον ἐβεβαίωσεν ὅσα καὶ οἱ λοιποὶ Πατεράρχαι, ἐλθὼν ἐνταῦθα προσκυνήσεως χάριν, ὁ αἰδὶμος ἐκεῖνος Πατεράρχης Ἀλεξανδρείας Γεράσιμος, ἀλλὰ καὶ τὴν Θεομητορικὴν Εἰκόνα (ἥς αὐτόπτης ἐγενέτο) παρά τῷ Ἀποστόλῳ Λακκᾷ ἰσορηθῆναι ἐμαρτύρησεν, ὡς δηλοῖ τὰ γραφόμενα. σῶζονται γὰρ ἐν τῇ Μονῇ τὰ Γράμματα ταῦτα μέχρι τῶ νῦν, καὶ τὰ ἴσα τῶν κατεσφώθησαν ἐν τῷ Κώδικι.

Ἐχει δὲ τὸ Ἱερὸν τῶτο Μοναστήριον μετόχια, καὶ ἐν ἄλλοις διαφόροις τόποις, οἷον ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐν Φιλιππουπόλει, ἐν Σμύρνῃ, ἐν Ἀτταλείᾳ, καὶ ἀλλαχοῦ, ὡς διὰ τῆς ἐλεημοσύνης τῆς Χριστιανῶν κυβερνόμενον ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς, μὲν τὰ λεγόμενα ταξίδια. Ἐν Κύπρῳ δὲ ἔχει ταῦτα· τὸ τῷ Ἀγίῳ Γεωργίῳ εἰς Πεντάγειον, ὅπερ καὶ δωρήσασθαι τῇ Μονῇ πρῶτον τόν τε Δάκκα λέγουσι, καὶ Γεώργιον ἐκ τῶν καλεῖσθαι συμπεραίνουσιν, ὅς τις καὶ τὸς νερομύλῃς ἐχαρίσατο τῷ Μοναστηρίῳ, ὅτε πρῶτον ἐκτίσθη παρά τῷ Ἡσαΐᾳ, καὶ τὸ τῷ Σωτήρῳ, τὸ λεγόμενον Παῖιον, ὅπερ ἐπρός τις ὕπερον τῇ Μονῇ ἐδωρήσατο· τὰ δὲ λοιπὰ εἰς μεταγενέστερα, οἷον τὸ τῷ Ἀρχαγγέλῳ, ἐγγὺς τῆς Λευκασίας, καὶ ἐν Μεσαυρίᾳ, καὶ τὰ ἐν Πάφῳ, ὁ Σίρτις λεγόμενος, καὶ τὸ Πολέμι. Ἀρμόδιον ἐστὶν νῦν γράψωμεν λοιπὸν καὶ περὶ τῷ Ἀγιασματος τῆς Παναγίας, εἰς ποῖον μέρος, καὶ πῶς εὐρέθη.

Μοναχὸς τις πορευόμενος εἰς ἐργασίαν τῆς Μονῆς ἐν καιρῷ θεῖῳ, καὶ ἐλθὼν ἀνώγει τῆς Βασιλικῆς, περιβόλιον αὐτῇ εἰς τὸπον

καλέμενον Πυργί, ἀποκαμῶν δὲ ἀπὸ τὸν καύσωνα τῷ Ἡλίῳ, κατε-
 τρύχετο ὑπὸ τῆς δίψης, καὶ ἔπιε χαμαὶ λιποθυμῶν· ὅθεν δηδεῖς
 τῇ Θεοτόκῳ θερμῶς καὶ μετὰ δακρύων, εἶπε· Παναγία Θεοτόκε σῶ-
 σόν με, ὅτι ἐκ τῆς δίψης ἀπόλλυμαι. Εὐθὺς ἔν η̄ ταχὺς εἰς ἀντίλη-
 ψιν, τῇ αὐτὴν μετὰ Πίσεως ἐπικαλυμμένων ἐπρόφθασεν αὐτὸν· καὶ
 ἤκουσε φωνῆς λεγούσης αὐτῷ, κτύπητον μὲ τὴν χεῖρα σου τὸν λίθον
 ἐφ' ὃν κάθησαι, καὶ εὐείσκεις ὕδωρ· ἦν δὲ ὁ λίθος παμκεγένης εἰς
 πέπον αἰχμον καὶ πελείως αὐδρον. Ὁ δὲ ἔτω ποιήσας, εὐθὺς, ὡς τῇ
 Θαυμασίῳ σου Δέσποινᾳ! ἀνέβλυσεν ὕδωρ γλυκύτατον, ἐξ οὗ ἔπιε,
 καὶ ῥωνύμενος ἀνέστη καὶ ἐπορεύετο χαίρων, καὶ γραφεὶς εἰς τὴν Μονὴν,
 ἀνῆγγειλεν ἅπαντα τοῖς Πατρᾷσιν. Ἐκτοτε ἔν μέχρι τῆς σήμερον,
 ἐκεῖ γίνονται Θαύματα χάριτι τῆς Θεοτόκης, καθὼς σαφές ἐστι μαρ-
 τυρῶσιν καὶ οἱ ἰαθεῖτες, ἐξ ὧν ἐστὶν εἰς Ἱερομόναχος Μελέτιος τῆς νο-
 μα, ὅς τις ἔπαχε κεφαλαλγίαν μεγίστην τοσούτον σφοδρῶς, ὅσον καὶ
 ἐπείσθη ἡ κεφαλὴ τε ὅλη, καὶ ἀπελπισθεὶς ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινην δύ-
 ναμι, ἐπρόσφρεξεν εἰς τὴν Θεοτόκον, καὶ πορευθεὶς εἰς τὸ αὐτὸν Ἀ-
 γίασμα, καὶ λαβὼν ὕδωρ ἔλασε τὴν κεφαλὴν τε, καὶ παρευθὺς, ὡς
 τῷ Θαύματι! ἐκ τῷ πάθους ἀπηλλάγη.

Ἐπὶ δὲ τις Μοναχὸς Ἀντώνιος καλέμενος, κακοδρόμος τῆς Μο-
 νῆς, πληγωθεὶς εἰς τὸν εὐα πόδα αὐτῷ, ἔλκει θανατηφόρῳ, τόσον
 ὅτῃ ἐλεπρώθη ὅλον τὸ ποδάριόν τε, ἐξόδευσε εἰς Ἱατρὰς πλείστα,
 καὶ μὴ εὐρὼν καμίσιν Θεραπείαν ἢ ἰατρείαν πελείαν, εἰς τὴν μνήμην
 αὐτῷ ἦλθε τὸ Ἀγίασμα, καὶ προσδραμὼν μετὰ δακρύων καὶ θερμῆς
 πίσεως, καὶ ἐπικαλεσάμενος τὸ Παύμνητον Ὄνομα τῆς Θεομήτορος,
 ἔφθασεν εἰς τὸ Ἀγίασμα, καὶ λαβὼν ἐξ αὐτῷ ὕδωρ, ἔπλυνε τὸ πό-
 दा τε, καὶ εὐθὺς ἀπεκατέστη ὑγιής, καὶ ἀπῆλθεν ἀγαλλόμενος, καὶ δο-
 ξάζων τὴν Ὑπέραγνον Δέσποιναν.

Ἐπὶ δὲ τις Μοναχὸς Παρθεσίος ὀνόματι, κατατρυχόμενος ὑπὸ
 ἀδενείας τῷ πυρετῷ, ἐπέκεινα τῇ δεκατετάρτῳ μηνῶν, εὐθὺς ὅτῃ ἔπιε,
 νιψάμενος ἐκ τῷ Ἀγιάσματι, τὴν ὑγίαν ἔλαβε. Τί ἔν ἀπαριθμῶ
 εὖ καὶ εὖ, ὅτῃ ὁσημέραι ἀποπελνῶνται, μὲ τὴν δύναμιν τῆς ἀειπαρ-
 θεύς καὶ Θεόπαιδος Δεσποίνης, ἀναιρίθητα καὶ ἀνεδιήγητα πέρασια καὶ
 θαυμασία ἐξ αὐτῷ τῷ Ἀγιάσματος, ὥστε ὅς τις προσέλθῃ εἰς αὐ-
 τὸ μετὰ θερμῆς πίσεως ἐλευθερῆται (ὡς τῇ Θαυμασίῳ σου Μήτηρ
 ἀπείραυδρε οἷα ἐδώρήσω τῷ Ἀγιάσματί σου!) ἀπὸ κάθε αἰσίου πά-
 θος, ὅτῃ ἠθέλει ἔχει.

Ἐτι ἀφήτω νὰ λέγω καὶ τὴν Μονὴν καλεσμένην, καὶ ἐπιλεγομένην,
 ἣ οἶδα ὅπως, τῶν Ἱερέων, ὡς ἐν αὐτῇ καθοράται γεγραμμένον,
 ἡ Μονὴ τῶν Ἱερέων, διάσημον τὸ πάλαι Μοναστήριον, καὶ ἀρχαῖον,
 ὡς

Οἱ Προσερχόμενοι τῇ Ἀγιάσματι τῆς Θεοτόκου, καὶ διαφόρων
ἀδελφῶν ἀπαλαττόμενοι.

1. Λίθος ἐκ τῆς ὁποῖας Βρῦναι τὸ Ἀγίασμα.

ὡς κτισθεὶς ἐγγὺς τῆς Βασιλείας τῷ μεγάλῳ Κωνσταντίνῳ παρὰ τῷ Ἁγίῳ Εὐτυχίῳ, συνεργὸν ἔχοντος καὶ τὸν Μέγαν Νικόλαον, ἔτι Λαϊκὸν ὄντα, καὶ ἀπὸ εἰδωλικῶν Ναὸν μιανὰς τινας Θεῶς τῆς Ἑλληνῶν, εἰς Ναὸν μέγιστον καὶ κάλλιστον τῆς Θεοτόκου παρ' αὐτῇ ἀνοικοδομηθεύ-
 τα, ὡς μέλει τῷ νυν ὁρᾶται, εἰ καὶ μὴ ἡ αὐτὴ οἰκοδομή· καὶ τόπος δὲ δείκνυται παρὰ τῇ ἐκείσε εὐερισκομένῳ, ἐν ᾧ ἰδίως φοροσήχετο ὁ Μέγας Νικόλαος, Προσευχὴ λεγόμενος μέχρι τῆς σήμερον. Τῷ-
 το ποῖνον τὸ πάλαι διάσημον Μοναστήριον, διαφθαρεὺς καὶ ἐρημωθεὺς, ἐγένετο μετόχιον τῷ Κύκκῳ, καὶ ἀνοικοδομήθη παρὰ τινος Νικηφόρου, Ἡγούμενος ἐπιγραφόμενός Κύκκος, καὶ Μονῆς, ὅς τις καὶ Ἀρχιεπίσκοπος ἐχρημάτισε Κύκκῳ ὑπερῶν. Οἶδα ὅτι ἀπιστήσῃσι τοῖς γραφομένοις οἱ ἀναγινώσκοντες, καθὼς ἠπίσαν καὶ γὰρ πλὴν ἀπειθῶν ἐκείσε, ἐ-
 ζήτησα πειρίεργως ἐγγραφόν τι πρὸς βεβαίωσιν τῆς λεγομένης· ἀλλ' ἔ-
 δεὺ ἔχειν ἔλεγον οἱ ἐκείσε Πατέρες. Πειριερχόμενος γὰρ τὸ σκευοφυ-
 λάκιον Θεωρίας χάριν, εὗρον ἐκεῖ παρερρίμμενον, ὡς ἀγνούμενον, μι-
 κρόν τι τετραδίου, ἐν μεμβρανίαις παμπάλαιον, καὶ ἀναγνὼς αὐτὸ Ἑλ-
 ληνικὸν ἔχον ὕψος, ἔγνω μέρους εἶναι ἐκ τῷ Βίῳ τῷ Ἁγίῳ Εὐτυχίῳ,
 ὡς ἄλλον Μωϋσεῖα αὐτὸν ἐπαινεύοντος τῷ Συγγραφίῳ, καὶ καθὼς Μω-
 σεῖ δέδωκε βοηθὸν ὁ Θεὸς τὸν Ἀαρὼν, ἔτω τῷ Ἀγίῳ Εὐτυχίῳ δι-
 δάσκοντι ἐν Κύκκῳ, ἐδόθη βοηθὸς ἐκ Θεῶ ὁ Ἱερὸς Νικόλαος, λέ-
 γοντος. Καὶ πρὸς πίσωσιν τίθημι αὐτολεξί τὰ ἅπερ εὗρον ἐκείσε ἀ-
 παραμείωτα. „καὶ καθάπερ τῷ Μωϋσεῖ φησὶ ἐδόθη βοηθὸς ὁ Ἀα-
 „ρὼν, ἔτω καὶ τῷ Εὐτυχίῳ ἐδόθη ὁ Συσρατιώτης Νικόλαος· μετ' αὐ-
 „τῷ γὰρ τὸν Ναὸν τῆς ἀκαθάρτου Θεῶς κατέβαλε, καὶ κάλλιστον πέρι-
 „νος τῆς Ἁγίας Θεοτόκου ἀνήγειρε, καὶ ἐκ τῆς λίθων τῆς Θεομάχης
 „καὶ ἀκαθάρτου Θεῶς, τὸν ὁρώμενον Ἁγιον Οἶκον ἀνοδόμησεν. Εὐτύ-
 „χιος μὲν πὸς λίθους ἤνεγκε, Νικόλαος δὲ ἐλαξεύσατο, καὶ ἀμφοτέ-
 „ροι ἀνοδόμησαν· καὶ ἡ Θεοτόκος Ἀγνή καὶ ἀμόλυντος ἐνοίκησε, Νι-
 „κόλαος τῆς Λυκίας τὴν Προεδρίαν ἐμπιστεύεται, ὁ δὲ Μακάριος
 „Εὐτύχιος ἐνταῦθα κατέμεινεν ἐν τοῖς πόνοις, τῇ καρπῶν αὐτῷ ἀ-
 „γαλλόμενος“. Καὶ ταῦτα μὲν ἐξ ὧν ἐτύχουμεν Γραμμάτων ἱκανὰ
 πρὸς πίσωσιν.

Καιρὸς δὲ δηλῶσαι καὶ περὶ τῷ γενομένῳ πρώτῳ ἐμπρήστῳ, καὶ ὅσα
 ἀκόλουθα, ἔτι δὲ καὶ τινα Θαύματα συγγράψαι, καὶ ἅπερ εὐάρεκα
 μάλισα, καὶ ἔτω τέλος ποιῆσαι· ἐπεὶ ὅδε εὐκαρῶς γράφειν πλείονα,
 καὶ ταῦτα γὰρ ἐν βίᾳ ἔγραψα. Εἶθε δὲ ἀποδεχθεῖν τῷτο εὐμενὲς ἡ
 Ὑπέραγνος Δέσποινα, καὶ ὁ Μονογενὴς Υἱὸς αὐτῆς Ἰησοῦς ὁ Θεῷδρω-
 πος, ἰλασθεῖν διὰ φρεσβεῶν τῆς Μητρὸς αὐτῆς ἐπὶ ταῖς ἀμαρτίαις
 μῶ, καὶ παράχοιμοι πελείω τὴν συγχώρησιν, καὶ ἐπὶ τῷ φοβερῷ αὐτῷ
 βή-

ρήματος ἀκαταίχυντον τὴν παράσασιν, ὅτε ἐλεύσεται κεῖναι ζῶντας καὶ νεκρὰς, κατὰ τὰς Γραφάς. Ὑμεῖς δέ, ὦ Πατέρες Σεβάσμιοι, διχομένοι τὸτο φροδύμως, (καὶ τοὶ μὴ γινόμενον ὡς ἐζητήσατε κατὰ πάντα ἀπλοϊκῶς, ἀλλ' ἔν ἑδὲ πάλιν Ἑλληνικῶς, μεταξύ δὲ τῶτων, κατὰ τὰς διαφορὰς ὑποθέσεις, ἀποκλίνον πότε μὲν εἰς τὸν Ἑλληνικὸν χαρακτῆρα, πότε δὲ εἰς τὸν ἀπλοϊκώτερον, ὡς καὶ ἐδυνήθημεν, καὶ εἰς ὠκονόμησεν ἡ Πανταύαστα.) εὐχεσθε ὑπὲρ ἐμῶ πρὸς τὸν Κύριον, καὶ τὴν ἀειπάρθενον Δέσποιναν, μὴ ἀμνημονῶντες τῆς ῥημάτων, ἀλλὰ φυλάττοντες τὰς Μοναστηριακὰς Παραδόσεις, καὶ Ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας ὡς παρελάβετε, καὶ μάλιστα ὑμεῖς οἱ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως Γέροντες, καὶ οἱ κατὰ καιρὸς Πρεσβύτες, φροντίζοντες πάντοτε διὰ τὸ συμφέρον τῷ Ἱερῷ Μοναστηρίῳ, καὶ μᾶλλον διὰ τὴν ψυχικὴν ὠφέλειαν τῇ ἐν τῇ Ἀγίᾳ ταύτῃ Μαύδρᾳ περιεχομένῳ, ὡς λόγον ἀποδώσουσιν ὑπὲρ αὐτῆς, καθὼς ὁ Θεὸς λέγει Ἀπόστολος. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶτων ἱκανά.

Ὁ δὲ ἐμωρησμός ὅπως ἐγένετο, κατὰ τὸν Συγγραφέα, τὸν καὶ μαρτυροῦντα, ὅς τις συνέγραψε πάντα διὸ καὶ πιστεύεται ἄξιος· ἐπειδὴ μετὰ τὸν ἐμωρησμόν πευτήκοντα καὶ ἑπτὰ ἔτη παρήλθον, ὅτε συνεγράψεν αὐτὸς πάντα ταῦτα, καὶ διώρθωσε καλῶς ὡς γράφει, πλὴν δὲν φανερώνει καὶ τὸ ὄνομά τ' οὐ εὐλογημένος, καὶ ὄντως ἀξιωμακάριος διὰ τὸτο ὅπῃ συνέγραψεν, ἀγκαλὰ καὶ διὰ τὴν φροδοκίαν τ' καὶ διόρθωσιν ὅπῃ λέγει, δεῦν χρειάζεται μαρτυρίαν τινὰ, ἐπειδὴ μαρτυρῶν τὰ γραφόμενα. Συνέτρεχον ἔξ ἀρχῆς εἰς τὴν Μονὴν διὰ τὰ ἀπειρα τῆς Θεοτόκου Θαύματα πανταχόθεν ἀσθεῖς, καὶ δαιμονιζόμενοι, καθὼς καὶ τὰ νῦν, ποθόντες νὰ ἀπολαύσων τὴν ὑγίαν τ' ἦν δὲ καὶ πτωχὸς τις ἐν τῇ Μονῇ τότε, ἀσθενὴς ὢν, καὶ πλείως ληθαργός, ὅτε καὶ κατὰ φθόνον τῷ διαβόλῳ, ἐγκώλιος τις ἐκ τῆς πλησίον Κωμῶν, ἐπορεύθη εἰς τὸ Ὄρος εὐρεῖν ἀγριομέλι, ὅπερ καὶ κατὰ συγκαλείαν εὐρών, ἐπέθηκε πῦρ τῷ διώξαι τὰς μελίτσας. Αἶφνης δὲ ἐκ τῶ πυρὸς ἐκείνου φλόξ μεγάλη ἐγένετο, καὶ τὸ βόρειον μέρος πυρπολήσασα, ἔφθασε καὶ μέχει τῆς Μονῆς. Ἦν δὲ ὁ ληθαργὸς τότε κοιμώμενος παρὰ τὸς πόδας τῆς Θεοτόκου, καὶ βλέπει ἐν ὁράματι τὴν Ἱπέραγρον Δέσποιναν, λέγουσαν αὐτῷ· „ἐγέρθητι ταχέως, καὶ λαβὼν τὴν Εἰκόναμα, φεῦγε, καὶ σῶζε“. Ἐξυπνὸς ἔν γεγόμενος ὁ ἀσθενὴς, καὶ διασάμενος ἑαυτὸν μὲν ὑγιᾶ, τὸ δὲ πῦρ ἐγγίσαν τῇ Μονῇ, λαμβάνει τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, ὡς τῷ Θαύματος! καὶ ἔρχεται ἕως τῷ Πεύκῳ, ὅς ἦν αὐτῷ τῆς Μονῆς πρὸς τὸ Νότιον μέρος, καὶ ἐπέθηκεν αὐτὴν ἐν τῷ Πεύκῳ, ὃ καὶ τὰς ρίζας οἱ Εὐσεβεῖς αὐτίπασαν δι' εὐλάβειαν. ἔστι δὲ νῦν ἄλλος τις μέγας, ὡς ὁράται, ἐγγὺς τῷ τόπῳ, εὐ-

εἶδα ἦν ἐκεῖνος. Θεασάμενοι δὲ μετὰ ταῦτα καὶ οἱ ἐν τῇ Μονῇ Πατέρες τὴν φλόγα, μηδενὸς ἄλλης φροντίζοντες, ὤρμησαν τὸ λαβεῖν τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα ἐκ τοῦ Ναοῦ, μὴ εὐρόντες δὲ αὐτὴν ἐθαύμαζον, καὶ ἀπορῶντες ἐδρήνουν ἀπαρηγόρητα. Ἀλλ' ἐπεὶ τὸ πῦρ ἔμνον τὸν Ναόν, ἀλλὰ καὶ τὴν Μονὴν ὅλην ἐπυρπόλει, ἔσαν κατασκευασμένῃ ἐκ ξύλων, ἔφευγον κλαίοντες, τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν πραγματευόμενοι. Πυρποληθέντος δὲ τοῦ Μοναστηρίου, καὶ πάντων τῶν ἐν αὐτῷ Βιβλίων, Εἰκόνων, Κεμηλίων, καὶ τῶν λοιπῶν, ὅτε ἔμελλε πλησιάσαι τὸ πῦρ ἐνθα ἦν ἡ Ἀγία Εἰκὼν, παρακρήμα ὑπὸ Θεῆας δυνάμεως ἐπαναστραφέν ἀπετρίβθη. Τὸτο ἰδόντες οἱ Πατέρες ἔτρεχον πλησίον ἰδεῖν τὸ γεγονός, καὶ θεωρῶσιν αἴφνης ὑγιὴ τὸν πρῶτον ἀκίνητον, καὶ ἐν τῷ Πεύκῳ τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, καὶ πίπτοντες κατὰ γῆς ἔχουν ποταμὸν δάκρυα, λυπόμενοι μὲν διὰ τὴν φθορὰν τῆς Μονῆς, χαίροντες δὲ διὰ τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, πῶς δὲν ὑπερήθησαν τοιαῦτα Θηταυρῶ.

Ταῦτα ἀκροθεύτα εἰς τὸν Κρατῶντα τότε τῆς Νήσου, καλούμενον Ρεπιέρ Νπλαζανία, κατὰ τὸν Συγγραφεῖα, διηγούμενος δὲ μάλιστα πᾶσι τὰ γεγόμενα, καὶ τὰ τῶ παρῶν ἀδελφῶν καὶ ληθαργῶ, ἠθέλησε τὸ ἀνοικοδομῆσαι τὴν Μονὴν δι' εὐλάβειαν· ἀλλ' ἡ τότε Σύζυγος, διὰ τὸ εἶναι τὴν Μονὴν ἐν τῇ τοποθεσίᾳ τῆς Μυριαπολεως, ἣτις ἦν προῖκα αὐτῆς, ἐζήτησε δι' ἰδίων ἀναλωμάτων ἀνοικοδομῆσαι τὴν Μονὴν· συγκατανεύσαντος δὲ εἰς τὰτο τὸ ἀνδρὸς αὐτῆς, ἦν ὁ λόγος ἔργον εὐθύς, καὶ χρήματα ἐδόθησαν ἱκανὰ τοῖς Μοναχοῖς, ὡς ἀρχηγὸς ἦν τότε Λεκάς Ἱερομόναχος, καὶ Συμεὼν Μοναχός. Ἐν μηνὶ δὲ Ἰαννίῳ γενομένης τῆς ἐμπρησμῆς, εὐθύς ἀπ' ἀρχῆς Ἰουλίου, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος, ἤρξαντο τῆς οἰκοδομῆς τοῦ Ναοῦ, καίτινων κελίων, πληρωθέντων μὲν καὶ τῶ πέλῃς Δεκεμβρίου μηνὸς, κατὰ τὸ ἑξακισχίλιον ἐβδομηκοστὸν τρίτον ἔτος, συνδραμόντων πολλῶν εἰς τὴν οἰκοδομήν, καὶ πάντων χεδὸν τῶν Χριστιανῶν βοηθησάντων. Ἀλλὰ καὶ ἡ οἰκοδομὴ ἐκείνη, ἔσα ἐκ ξύλων, ἐκ οἷδα ὅπως, ὑπ' ἄλλου ἐμπρησμῆς πάλιν δεύτερον ἐπισυμβαίνοντος, καὶ αὐτὴ καὶ φθοιρήται, εἴτε ἀπ' ἄλλης τινὸς αἰτίας, ἅπαντα διεφθάρη, ἠγρυμνεύοντος τότε Συμεῶνος Ἱερομονάχου. Κατὰ τὸ χίλιον πεντακοστὸν τεσσαρακοστὸν δεύτερον ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, ἀνοικοδομήθη ὁ Ναός, καὶ τὰ Φοινικωτὰ λεγόμενα Κελία, τὰ πρὸς Δυσμᾶς, καὶ σώζονται μόνον ἐκ τῆς οἰκοδομῆς ἐκείνης ὡς παλαιὰ, καὶ τὸ Τραπεζαρεῖον· ἐπεὶ δὲ τὰ πρὸς Ἀνατολᾶς, καὶ τὰ κατὰ τὸ Νότιον μέρος εὐεισκόμενα νῦν Κελία, ἀνοικοδομήθησαν παρὰ τῷ ἀειμνήστῳ Ἡγυμένῳ Μελετίῳ, κατὰ τὸ χίλιον ἐπτακοστὸν Σωτήριον ἔτος, καὶ ἐπέκεινα. Ἡ δὲ μεγάλη φαινομένη Σπέρνα, ἐγένετο παρὰ τῷ μετ' αὐτῆς ἠγρυμνεύσαντος Μακαρίῳ Σωφρονίῳ, ἐπισαπνόντος ἐν τότε τοῖς πᾶσι, καὶ

τῷ Μακαρίτῳ Σκευοφύλακῳ Χειροδύλῳ, παύτων τῇ Πατέρων μοχ-
 θύων, καὶ ἐξαιρέτως τῷ μαίστωρῳ Χειροδύλῳ, κατὰ τὸ χιλιοστὸν
 ἑπτακοσιοστὸν ποταρακοστὸν πέμπτον ἔτος, ὅτε παροισάτιε τῆς Μονῆς
 ὁ οἰκονόμος Παρθεύσιος Ἱερομονάχος. Τότε ἀποδομήθη καὶ τὸ πλησίον
 τῆς Ἐκκλησίας Κελλίον· καὶ ταῦτα μετ' εἰδήσεως μικρᾶς χάριν ἐ-
 γράφθησαν ἐν συντομίᾳ, περὶ τῆς ἐλευστικῆς τῆς Ἁγίας Εἰκόνος εἰς
 Κύκλον, καὶ τῇ ἀκολουθησάντων δύο πυρκαϊῶν. Τὸ δὲ Δείψανον τὸ
 Ὅσις Ἡταῖς, ἔχ' εὐρέθη τὸ σύνολον, ἔδὲ ὁ τόπος, εἰς ὃν ἐτάφη
 ἐστὶ γνωστὸς, ἀλλὰ καὶ αἱ Κτητορικαὶ αὐτῷ Διατάξεις ὑπὸ τῷ γενομένῳ
 ἐμψωσμένῳ διεφθάρησαν.

Ἀλλὰ καιρὸς ἤδη καίτινα διηγήσασθαι Θαύματα τῆς Παρθεύς,
 διὰ τῆς Ἁγίας ταύτης καὶ Χειροβρύτου πλεοθεύτου Εἰκόνος· πάντα δὲ
 εἰπεῖν τὰ καθεκάστην γινόμενα, ἀδύνατον, ὅπως δὲ Οὐρανῷ, καὶ Βα-
 σίλει Γῆς τίς ἐξιχνιάσει; Ψάμμον τῆς Θαλάσσης καὶ Ἀσρα Οὐρανῷ
 τίς ἐξαειδήσει; εἰ δὲ ἐπιχειρήσῃ συγγράψαι ὅσα ἀκήκοα, καὶ
 ὅσα εἶδον, πᾶσις ἐπιλείψει με ὁ χρόνος διηγούμενον. Ἀλλὰ πρῶ-
 τον καὶ θαυμαστὸν ἄξιον ἐστὶ, πῶς ἀπαντᾷ τὸ Σεβασμιον τὸτο Μο-
 ναστήριον εἰς τόσα ἀπαραίτητα ἔξοδα, καὶ καταδραμαῖς τῇ ἔξωθεν
 πῶς εὐεισκόμενον ἐν ἑνὶ δυσβάτῳ τόπῳ καὶ ἀπαραμυθήτῳ, κατὰ τὰ
 σωματικά, ἔχει πάλιν ἱκανὰ τὰ πρὸς ζωάρκειαν; πῶς οἱ ἡμίονοι,
 τὰ τῆς Μονῆς λέγω Μυλάρια, ἀκαταπαύστως κοπιάζοντα τὰς τρα-
 χυτήτας τῇ Ὁρέῳ, πρὸς τὴν τῇ ἀναγκαίῳ κομιδῇ, ἔδὲν εἰσβλά-
 πτονται; ἢ μὴν οἱ στρατοκόποι αὐτοὶ, καὶ μάλιστα ἐν καιρῷ χειμῶνος,
 πῶς ποσέων ἀπερχομένων προσκυνητῶν μετὰ παιδίων, ἔδὲν δεινὸν ἐν
 ταῖς δυσχεραῖς, καὶ τῇ τραχύτητι τῆς οδοιπορίας πάχυσιν; εἰδέτε
 καὶ συμβαίνει ἐν τοῖς κρημνοῖς, παραδόξως πάλιν βοηθῶνται οἱ πίπτον-
 τες, καθὼς ποτὲ γέγονε νηπίῳ τινὶ κρημνισθέντι, καὶ παραδόξως φυ-
 λαχθέντι. Συνέβη δὲ τὸτο αὐτὸ καὶ ἐν τῷ παρωτοφάλτῃ Χρυσαύτῳ
 τῷ Ἱερομονάχῳ, πετόντι εἰς κρημνῶν τόπῳ, καὶ κίνδυνον ζωῆς ἀπει-
 λῶντα, ἐξ ἧς παραδόξως ἐσώθη διὰ τῆς Θεοτόκου, ὡς αὐτὸς μαρτυ-
 ρεῖ. Τίς γὰρ ἀειδμή τὰ εἰς τὰς ἀόθεν εἰς ἀπειρα Θαυμάσια, καὶ τὰ
 εἰς τὰς δαιμονιζομένους; μάλιστα τὰ γινόμενα εἰς τὰς ἐν Θαλάσσῃ
 πλείοντας, καὶ εἰς κίνδυνον ἐρχομένους; πῶς εὐθύς παραδόξως λυτρῶν-
 ται τὴν Θεοτόκον ἐπικαλούμενοι; καὶ ἀρκεῖ αὐτὶ πάντων εἰς μαρτυρίαν,
 ὁ ναυαγῆσας ἐκένος, καὶ ἐπὶ ψαδίῳ εὐδον τῆς Θαλάσσης καθεστὼς,
 καὶ τῇ δε καίεσσε περιφερόμενος, ὅς τις καὶ ἐσώθη εὐθύς διὰ τῆς Θεο-
 τόκου, ἐπικαλεσάμενος τὴν ἐν Κύκλῳ Χειροβρύτου Εἰκόνα αὐτῆς·
 διὸ καὶ ἐλθὼν ἐμόνασε, κατὰ τὴν υπόχεσιν· Γρηγόριος ὁστος ἐστίν.

Ἐπὶ δὲ τῇ Μοναχῷ Ἰάκωβῳ τῷ ὀνόματι, Ζωγράφῳ τὴν τέχνην,
 ἔχων

ἔχων εὐδον τε δαίμονα ποινὴν χρόνως ἰκανῶς, καὶ εἰς Κύπρον κατανη-
 τήσας, σώζων σκοπὸν διὰ τὰ προσπίπτην εἰς τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, καὶ
 τὰ προσκυνήσῃ αὐτήν, ὅπως τύχῃ ἰάσεως, μετέστη πείσεως ἐκινή-
 σεν ἐπὶ κτήνος καθήσας, ἐλθεῖν εἰς τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον, μετὰ καὶ
 ἐτέρων Χριστιανῶν. Ἐξερχόμενος δὲ τῆς Λευκοσίας τῆς Χώρας ἔξω-
 θεῖ, ἤκουον φωνὴν οἱ συνοδοιπόροι τοῦ ῥηθέντος Ἰακώβου, λέγοντα·
 Ἰακώβε, πῶς βύλεσαι τὰ ὑπάρχοντα; σρέψον ὀπίσω, καὶ μὴ πηγαίνῃς,
 ὅπερ γέγονε δις, καὶ τρεῖς· ἤκουον μὲν τὴν φωνήν, τινα δὲ ἐκ ἑω-
 ρων, ἐπεὶ καὶ ἐλάλει ἑσώθεν αὐτῷ ὁ δαίμων. Φοβηθεῖντες ἔν, ἠβέ-
 λοντο σφραῖναι εἰς τὰ ὀπίσω, ὁρῶντες δὲ τὴν αὐθροπὴν ἡσυχον ὄν-
 τα, καὶ μηδεὶς τὸ σύνολον ταρτατόμενον ἢ λαλῶντα, ἔλαβον θάρρος,
 ἐλπιζόντες εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐπικα-
 λήμενοι, ἐβαδίζον τὴν ὁδόν, καὶ ἐλθόντες ἕως ἡμῶν τὸ δρόμον, ἤκουον
 πάλιν λαλῶντα τὸν δαίμονα, καὶ σενοχωρῶντα τὸν Ἰακώβον, καὶ λέγον-
 τα· Ἰακώβε, τί κακόν σοι ἐποίησα; τῶρα τόσους, καὶ τόσους χρόνους
 ὅπως συνευρίσκομαι σὺν σοί, καὶ θέλεις τὰ ὑπάρχοντα εἰς τὴν Παναγίαν
 τὴν Κύκκον, διὰ τὰ μετέβησθαι; ἢ θάρρεῖς πῶς εἶναι καὶ αὐτὴ ἡ Εἰ-
 καὶ, ὡς αὐτὰς Εἰκόνας, ὅπως ἰσορεῖται σέως; ἕως τῶ νῦν εἰς καμείνα
 χρημὸν δὲ σὲ ἐρρίψα, ἥτε εἰς ὕδωρ, οὔτε εἰς πῦρ, καὶ διὰ τί σὺ
 θέλεις τὰ μετέβησθαι; ὅμως ἤξευρε πῶς δὲ σὲ ἀφῆκα τὰ προ-
 κυρήσας τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα. Οἱ δὲ σύντροφοι τοῦ Ἰακώβου, ἐβιάζοντο
 τὸ ζῶον ὅπου ἦτον ἐπιβεβηκώς. Ἀφ' οὗ ὅμως ἐφθασαν εἰς τὸ Ἱερὸν
 Μοναστήριον, καὶ περὶ εὐστατίως εἰς τὴν πύλιν τῶ Μοναστηρίου, ἐξηγῶντα
 τὰ ἐν τῇ ὁδῷ, ἐπέξυσσε μετ' αὐτῶν καὶ ὁ Ἰακώβος, καὶ ἐκάθησαν.
 Ἐλεγον ἔν αὐτῷ οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς, ὑπάγε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν
 καὶ σὺ τὰ προσκυνήσῃς, ὡς ποιοῦσι καὶ οἱ ἄλλοι. Ἐβλήθη δὲ δις καὶ
 τρεῖς αἰσθῆναι, ἀλλ' ἐκ ἡδύνατο εἰς τὸ παντελὲς σαλευσθαι· ἀλλ' ἐγι-
 νε τόσον βαρὺς καὶ ὀγκώδης, ἐκ συνεργείας τοῦ δαίμονος, ὥστε τὰ
 ἦτον τίς λίθος μέγας ἀκίνητος. Ἐβλήθησαν δὲ περιστοὶ ὅμῃ τοῦ
 ἐγχεῖν αὐτὸν, ὅμως οὐδὲ τὰ τὸν κινήσαν ποτὶς ἐδυνήθησαν. Ἐμεινε
 δὲ ἐκεῖ εἰς τὴν πύλιν τρεῖς ἡμέρας, ὕστερον δὲ μετὰ μέγαλον κόπον
 καὶ βίας, ἐφθασεν ἕως τῆς Πύλης τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐκεῖ ὁμοίως
 τὸν ἐμπόδισεν ὁ δαίμων τελείως, καὶ ἐκ εἰς αὐτὸν εἰσελθεῖν· ἔλεγε
 γὰρ, ἐκ εἴωσι εἰσελθεῖν. Ἀμφοτέρω δὲ αὐτὸν καὶ ἐβιάζοντο ἵνα ἐμβῇ
 ἑσὼ τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' αὐτὸς ἔμεινε ἀκίνητος. Ἐσάθη δὲ καὶ εἰς
 τὴν Πύλιν μερικῶς ὥρας ἐμποδιζόμενος, ὕστερον δὲ μετὰ μέγαλον στε-
 νοχωρίαν εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐλθὼν ἑμφαθεῖ τῆς
 Ἀγίας Εἰκόνας προσεκύνησεν, ὁ δὲ δαίμων φείτων τὴν δουραμὴν τῆς
 Ἀειπαρθένης, ἐρρίψεν αὐτὸν χαμαὶ, καὶ ἐλεηνῶς ἐπαύρασε, καὶ σφρα-
 γμῶς

δρῶς ἐπίραξε, καὶ εὐθὺς ἐξ αὐτῷ ἀνεχώρησε, τὴν συμφορὰν αὐτῷ ὀδυρόμενος, καὶ λέγων· ὑπάγω ὅτι διώκει με ἡ δύναμις τῆς Ἀγίας Εἰκόνας διὰ τῆς Θεοτόκου. (ὦ τῇ ἀνέλιχιάσῃ καὶ ἀπείρῳ Θαυμασίῳ σου Δέσποινα!) ἠγέρθη δὲ ταχέως ὁ αἰὼθεν Ἰάκωβος ὑγιής, καὶ σωφρονῶν, ὕμνος καὶ εὐχαριστίας ἀναπέμπων τῇ Θεομήτορι, ὅς τις μετὰ τὴν θεραπείαν ἰστόεισεν Εἰκόνας περὶ σῆς, μάλιστα εἰς τὴν Κύκκον.

Τίς δὲ ἀειθρῆσαι δύναται τὰ ἐν ταῖς αἰομβείαις παραδόξως φαινόμενα ὑδατῶδη νέφη; τίς εἰπεῖν ἰσχύει, τὴν ἀποσροφὴν τῇ ἐν ἀκαθαρσίαις ἔσῳν γυναικῶν. καὶ τί λέγω ταῦτα; ἀληθῶς τινὲς στείραι ἔπικον· ἀλλὰ λόντι ταλδίον ἐγενέτο εὐλαδον, καὶ ἔπρον ὡσεὶ νεκρὸν κείμενον ἔμφορσεν τῆς Θεομητορικῆς ταύτης Εἰκόνας, πεδραπειμενὸν εἰδείχθη. Ὡς οὖν Θαύματος! ἔσῳσαν μάρτυρες τῇ Θαυμασίῳ πάντων καὶ κήρυκες οἱ ἐν ἀδελφείᾳ γερόμενοι σκλάβοι τῆς Θεοτόκου, καθὼς καὶ ὁ ἐκ Κασορίας Ἀργύρης, ὅς τις ὑπότινος πάθους καταπνιγόμενος, καὶ εἰς κίνδυνον ζωῆς εὐεισκόμενος, περιέδετο ὡς δῆλος κατὰ τὸ σύνηδες τῇ τραχήλῳ τὸ Κολλέριον, ἐν τῇ Μονῇ τότε εὐρεθεὶς ὡς προσκυνητῆς, καὶ παραχρῆμα ἠλευθερώθη τῷ πάθει, ἰχώρων πολλῶν ἐκχυθεύτων ἐκ τῷ σώματος.

Καὶ ὁ στρατοκόπος δὲ Γεώργιος συντείψας τὸν πόδα αὐτῷ κατὰ τὴν ὁδὸν, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὑγιής παρ' ἐλπίδα πᾶσαν ἀπέδειχθη. Φαίνεται καὶ χεῖρα τις σιδηρὰ, εἰς μνήμην τῷ γενομένῳ πρὸς τινὰ Ἑθνικὸν Θαύματος. ἔτος γὰρ κινήσας τὴν χεῖρα κατὰ τῆς Ἀγίας Εἰκόνας, ἔλαβεν εὐθὺς τὴν παιδείαν τῆς χειρὸς αὐτῷ ξηρανθείσης. ὁ Θεὸς καὶ πάντες φεῖταισιν οἱ Ἑθνικοί, Παναγίᾳ τῇ Κύκκῳ ἀκρόντες. Καὶ Ἑθνικός τις, Σατράπης μέγας τῆς Νήσου, ἀκῶν περὶ τῆς Ἀγίας Θεομητορικῆς Εἰκόνας πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, καὶ ὅτι ἐνεργεῖ εἰς τὰς αἰομβείας, αὐχμῷ τότε ἐν τῇ Νήσῳ ὄντος, διὰ παιδείαν τῇ κατοικούντων, ἐκάλεσε τὸν Ἠγούμενον, καὶ μετ' ἀπειλῆς εἶπε πρὸς αὐτόν· ἀκῶ πῶς πλανᾷς τὸν Κόσμον καλόγερε μὲ εὖ σαφέντι ὅτ' ἔχεις ὁμῶς μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ἡξευρε, αὐτῶς καὶ δὲ γίνῃ βροχὴ, θέλω καύσει εἰς τὴν κεφαλὴν σου τὸ σουρέττι σου, (ἐννοῶντας τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα,) καὶ ὕπερον νὰ σὲ θανατώσω. Ταῦτα ὁ Ἠγούμενος ἀκῶσας, ἦλθεν εὐτρομος εἰς τὴν Μονὴν, καὶ νησιεύων ἐλιταύει μετὰ τῆς Ἀγίας Εἰκόνας περιερχόμενος. ἦν δὲ ἐν Μυριανθίστῃ ὅτε ἠγγικεν ἡ διωεία, καὶ λοιπὸν δεόμενος πίπτει κατὰ γῆς ἔμφορσεν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας, χύων ποταμῶν δάκρυα, ὥστε ὑγραθῆναι τὸ ἔδαφος, καὶ εὐθὺς, ὡς τῆς ἐν τῇ Χαλικοβρύτῳ Εἰκόνι σου μεγάλης Χείματος Ὑπέραγνε Δέσποινα! νέφος μικρὸν ἐφάνη περὶ τὸ μέσον τῷ Οὐρανῷ, καὶ σκό-

1. Τὸ Καλλέιον, δι' ὃ οἱ ἀποχευόντες σκλάβοι ἐλδοῦνται ἐκ
 θαφύρων Παδῶν, διὰ τῆς αὐτῶν Πίσεως.

Οὐδὲ τὰ Σαβαῖτις πεμφθεὶς, καὶ μετ' αὐτὴν πλῆθος στρατιωτῶν καὶ τῆς
Μουῆς, καὶ ὅτε ἐπλησίασαν, (ὦ τὸ Θαύματος.) μέγας ὑετὸς γέγονεν,
ὥστε ὀξείσθαι πάντα.

σκότος πολὺ ὕερον, ὥς καὶ ἐκινδύνευσαν ἐκ τῆς μεγάλης βροχῆς. Τότε γὰρ θαυμάσας καὶ ὁ Σατράπης, ἔδωκεν Ὀρεισμὸν Βασιλικὸν εἰς τὸν Ἠγούμενον, ἀνέμποδίσως νὰ περιέρχεται τὴν Νῆσον, λιτανεύων μετὰ τῆς Ἁγίας Εἰκόνας. Καὶ τὰδε μετὰ πάσαι ἐγένετο.

Τὸ δὲ νεωστὶ συμβῶν ἐν τῇ καταδρομῇ τῷ Βασιλικῷ Σατράπῃ, (ὁ πεκὴρ Πασιᾶς ἐστὶν ἕτος) καὶ ἐν ᾧρα θέρῃ, καθὼς οἱ πάντες γινώσκουσιν, ὡς τῷ Ἡλίου τότε ὄντος ἐπὶ τὸν Λέοντα, πῶς ἔθαιμάσασαι μοι, ὅπῃ ῥέει μοι τὸ δάκρυον γράφοντι; Ἐπεμπεν ἐκεῖνος ὁ ἐρασιχρήματος (ὁ υπερίμπασης ἐστὶν ὁ λεγόμενος) τὸν ὠμώτερον τῆς αὐτοῦ ὑπηρετῆς ἐπὶ τὴν Μονὴν, ἀπειλῶν τὰ ὀλέθρια. Ἐγὼ δὲ τότε, καί τοι ἀδελῶν, πλὴν ποροτροπῇ τῷ Μακαριωτάτῳ Ἁγίῳ Κύπρῳ Κυρίῳ Φιλοθέῃ, ἐπορεύθην τῷ ζητεῖν τὸν τῆς Μονῆς Οἰκονόμον, ὃν περ εὐρὼν ἐδήλωσα πάντα τὰ αὐτῷ ἀγνοούμενα, καὶ κλαίοντες ποροπέμψαμεν αὐτῷ, γράψαντες τοῖς ἐν τῇ Μονῇ ἔσιν, ἵνα πρὸς τοῖς ἀλλοις, τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα φυλάξωσι μάλιστα ἕστι τῇ σπηλαίων, ὅπῃ ποροίπομεν, ποροέχοντες καλῶς εἰς πάντα μετὰ ἀκαταπαύστων δεήσεων. Ἐφέρετο ἔν ἐν σπηλαίῳ τινὶ ἡ Ἁγία Εἰκὼν, λιτανευόντων τῆς Πατέρων μὲ δάκρυα· ἀλλ' αἶμα τῷ πεθῆναι ἐν τῷ σπηλαίῳ, ἐγένοντο βρονταὶ, καὶ ἀστραπαὶ φοβεραὶ, ὡ παραδόξῃ Θάύματος! ἐν τεισὶν ἡμέραις ἀκαταπαύσως, ὥς καὶ τὴν Κύβερτον ὅλην ἐτάραξαν, καὶ βροχὴ ῥαγδαία γέγονε ποσῶτον, ὅτου ἔδῃ ἐν χειμῶνι. ὅθεν ἐκ τότε ἐταπεινώθησαν οἱ ποροὶν ἀκαμπτοὶ καὶ σκληροὶ, καὶ μεγάλως ἐθελίασαν οἱ Ἐθνικοὶ ἅπαντες, χρήμασιν ὀλίγοις μόνον ζημιώσαντες καὶ τότε τὴν Μονήν. Δέον δὲ γράφαι καὶ τὸν ὕερον πυρπολισμὸν τῆς Ἁγίας Μονῆς, καὶ τὸν ἀναικατισμὸν αὐτῆς, καὶ ἔτι τέλος ποιῆσαι.

Κατὰ τὸ χίλιον ἐπτακοσιοστὸν πεντηκοστὸν πρῶτον ἔτος ἀπὸ Θεογωνίας, κατὰ τὸν μῆνα Νοέμβριον, ἐπυρπολήθη ἡδὴ τρίτον ἡ Ἱερά αὕτη Μονὴ ἐξ ὀλακλήρης, (ἐκ οἶδα ὅπως,) ὁμῶς μετὰ τῆς Ἐκκλησίας, ποροσατεύοντος τῷ αὐτῷ Οἰκονόμου Κυρ Παρθερίου, φυλαχθείσης αὐτῆς τῆς Ἁγίας Εἰκόνας, ὁμῶς μετὰ τῆς λοιπῶν Εἰκόνων, καὶ ὀλίγων Κεμηλίων. Κατὰ δὲ τὸ χίλιον ἐπτακοσιοστὸν πεντηκοστὸν πέμπτον ἔτος, ἀνοικοδομήθη αὐτῆς διὰ ποροσάτιων τῆς Θεομήτορος, παρὰ τῷ αὐτῷ Οἰκονόμῳ, ὑπομείναντος τῷ αἰοδίου θλίψεως καὶ σενοχωρίας, καὶ κόπης ἐκ ὀλίγης· ποσῶτον ἀγαπᾷ καὶ ποροστατεύει ἡ Ὑπεράγνος Δέσποινα τὴν Ἱεράν ταύτην Μονήν, δεκτῆρῶσα καὶ σκέπασσα αὐτήν, καὶ εἰς φροντίζουσα ὑπὲρ αὐτῆς· ὡς καὶ σαφές αὐτῇ τῇ Μονῇ ἡ ἰδία Θεοτόκος ἀπέδειξε· μετὰ ᾧ τὸν πυρπολισμὸν ἐρχόμενοι οἱ Πατέρες ἐκ τῆς Βασιλικῆς, τόπος ἔτι καλόμενος, εἰς τὴν Μονήν, εὐρὼν μακρόθεν εὐδον τῆς Ἐκκλησίας φῶτα φαίνοντα· πλη-

σιάζοντες δέ, ἔδεν ἔδεώρων, τεκμήριον ἀληθῶς σαφές, τῆς Θεοτόκου ἐπισκέψεως πρὸς τὴν Μονὴν τῆς· ὡς καὶ τὸ παρὸν Τροπάειον τῷ δευτέρῳ Κανόνος, ὅπῃ ἐν τῷ τέλει τῆς Βίβλου καπνοστρώθῃ, φανεροῦ εἰς τὴν πέμπτην Ὁδὴν.

„Νέον ὥφθῃ καὶ τῷτο, τῇ πυρποληθείσῃ σε Μονῇ Πανάμωμε, φῶτα ἐν εὐτήμοις ἡμερῶν κατὰ νύκτα ἐξάπτοντα, καὶ Γυνὴ ὠραία περὶ πολῦσα τὸν Ναόν σε, λαμπροφόρος τ' ὀφθεῖσα οἷς ἠθέλει“.

Καὶ ἄλλοτε πάλιν ἐβλεπον οἱ καθαροὶ τὸν βίον Πατέρες, Γυναῖκα περὶ βεβλημένην τὸν Ἥλιον, πάνυ ὠραίαν καὶ ὑπέρλαμπρον, περὶ ερχομένην τὴν Μονήν, (ὡς βεβαίῳ τὸ αὐτῷ Τροπάειον.) αὐτοκδομήσειεν δὲ αὐτὴν ἐκ βάθρων ὁ αἰμνῆτος, πρῶτον μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν, μετὰ θῶλε τρίχορον, εἶτα τὸ Ἦγουμενῶν πάνυ ὠραῖον μετὰ θῶλε, ὡς ὁράται νῦν, μετὰ τὴν σειρὰν τῆς αὐῶ, καὶ κατὰ Κελλίῳ, καὶ τὰ πρὸς Νότον Κελλία πετράχορα, πρὸς τοῖς τῷ τραπέζαριον, μαγειρεῖον, μαγειρίον, φῦρνον, καὶ κελλάειαν, ὅμῃ καὶ τὰ πρὸς Ἀνατολὴν ἀποβλέποντα Κελλία. Ὑπέμεινε δὲ ὁ αἰοδῖμος περὶ σάσεις, καὶ κινδύνους μεγάλους, ἐπεὶ ἀπαρτίζοντας τὴν Ἐκκλησίαν, ἐξαίφνης ἐγκρεμνίσθη ὁ θῶλος, πλακόνωντας ὑποκάτωθεν καὶ τὰς οἰκὸδομους, (ἐκ οἷδα δὲ εἶπε ἀπὸ ἀνεπιτηδεϊότητος τῆς κτιστῶν, ἢ διὰ τοῦ δείξει καὶ ἕτερον Θαῦμα ἢ Θεοτόκος·) ὅμως δὲ τῇ δυνάμει καὶ χάριτι τῆς Πανυμνήτης ἀβλαβεῖς ἐτηρήθησαν, ὡς καὶ τὸ Τροπάειον φανεροῦ τὸ κηρύττει, ὅν καὶ τῷτο ἐκ τῆς ἑκτῆς Ὁδῆς τῷ αὐτῷ Κανόνος.

Ξεῖον ὄντως εἰδείχθη, οἱ καταχωνύμενοι ὑπὸ τῷ κτίσματος, τῆς Μονῆς σε Κόρη, ἣν ἐξελέξω Εἰκότος εἰς οἴκησιν τῆς Κυκκιστίως, „σῶσι ἐφάησαν καὶ ζῶντες, τῇ σῇ χάριτι μόνῃ Πανδαύμασε“.

Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τῷ αἰοδῖμῳ κύρῳ Ἐφραίμ, ὁ θαυμαστίος ἕτος ἀνὴρ ἀνέγειρεν αὐτοῖς τὴν Ἐκκλησίαν ἕτω περικαλῇ καὶ ὠραίαν, ὡς νῦν καθοράται, ὑπομείνας πολλὰς συμφορὰς καὶ ζημίας, ὅπῃ αὐτὸς ἦτον τίς ἐξ ἡμῶν, βεβαίωτατα ἠθέλε παρατηρῆσαι τὸ ἔργον, καὶ σμικρύνῃ τὴν προθυμίαν τε. Εἶναι δὲ ἄξια ἐνθυμήσεως καὶ θαυμασμῷ τῷ Μακαρίῳ τῷ αὐτῷ τὰ κατορθώματα· πρῶτον μετὰ ἡ ἀγάπη, ἣν εἶχε πρὸς τὴν Θεοτόκον, ἢ ἔφεσις εἰς τὰ πνευματικά, ἢ γενναϊότης, καὶ μεγαλοψυχία, ἢ ἀκρατὴς ὑπομονὴ εἰς ἅπαντα τὰ τυχόντα. Μαρτύρομαι δὲ ὅτι ἐκ οἷδον ἕτερον ὡς αὐτὸν, ὥς ἐαυτὸς ἦτον ἐπὶ τὸς ἐξάπαντος ἠθέλε μεταστρέφῃ τὸν σκοπόν τε, μετὰ τὸν ἐγκρεμνισμόν τῆς Ἐκκλησίας, ἐπεὶ ἐκ ὀλίγῃ ζημία ἠκολούθησε· ὑπέρμετρος χεδόν. Αὐτὸς δὲ ὁ αἰμνῆτος ἅπαντα τῇ Θεοτόκῳ ἀνὰ δαίς, ἠρξάτο αὐτοῖς τὰ ἔργα εἰς τὸ κτίζειν, ἐλπίζων εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον; ἢ καὶ συνδραμεῖσα ἐβοήθησεν αὐτῷ, διὰ μέσθῃ τῆς φιλοχείστων, φω-

τίξασα τότες ἐπαρκῆν αὐτῷ, καὶ ἐπλείωσεν αὐτὸ τὸ θεάρετον ἔργον, καὶ αὐήγειρε τὸν ἔτι περὶφανῆ Ναόν, καὶ ἅπαντα τὰ περικαλλῆ Κτίρια, τὰ νῦν ἐν τῇ Ἀγίᾳ Μονῇ ὁρώμενα· ὅς τις καὶ μετὰ τὴν οἰκοδομὴν Ἠγέμενος ἐχρημάτισε, καὶ θεαρέτως ζήσας, καὶ πολιτευσάμενος, πλήρης ἡμερῶν γενόμενος, καὶ πολλὰς πρὸς Θεὸν προσαγαγὼν, διὰ τῆς ἐναρέτων ὑποδειγμάτων καὶ θεαρέτων πολιτείας αὐτῆς, ἀνεπαύσατο ἐν Κυρίῳ, εἰς τὸ μετόχιον τῆς ἁγίας Δομετίης· ἐνταφιασθεὶς εἰς τὴν Μονὴν τῷ Ἀρχαγγέλῳ, κατὰ τὸ χίλιον ἐπτακοσίου ἐβδομηκοσίου ἔκτον ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ, κατὰ μῆνα Ἰαννουάριον, καὶ μεταβάς ἀπὸ τῆς προσκαιρῆς ταύτης ζωῆς, εἰς τὰς αἰωνίους Μονάς, τῷ ἀπολαβεῖν παρὰ Θεοῦ διὰ τῆς ἀειπαρθεύους Μαρίας τὴν ἀνιμιωδίαν τῆς μόχθων καὶ ἀγῶνων τῆς, ὡς ὑπὲρ τῆς Μονῆς αὐτῆς λίαν μοχθήσας.

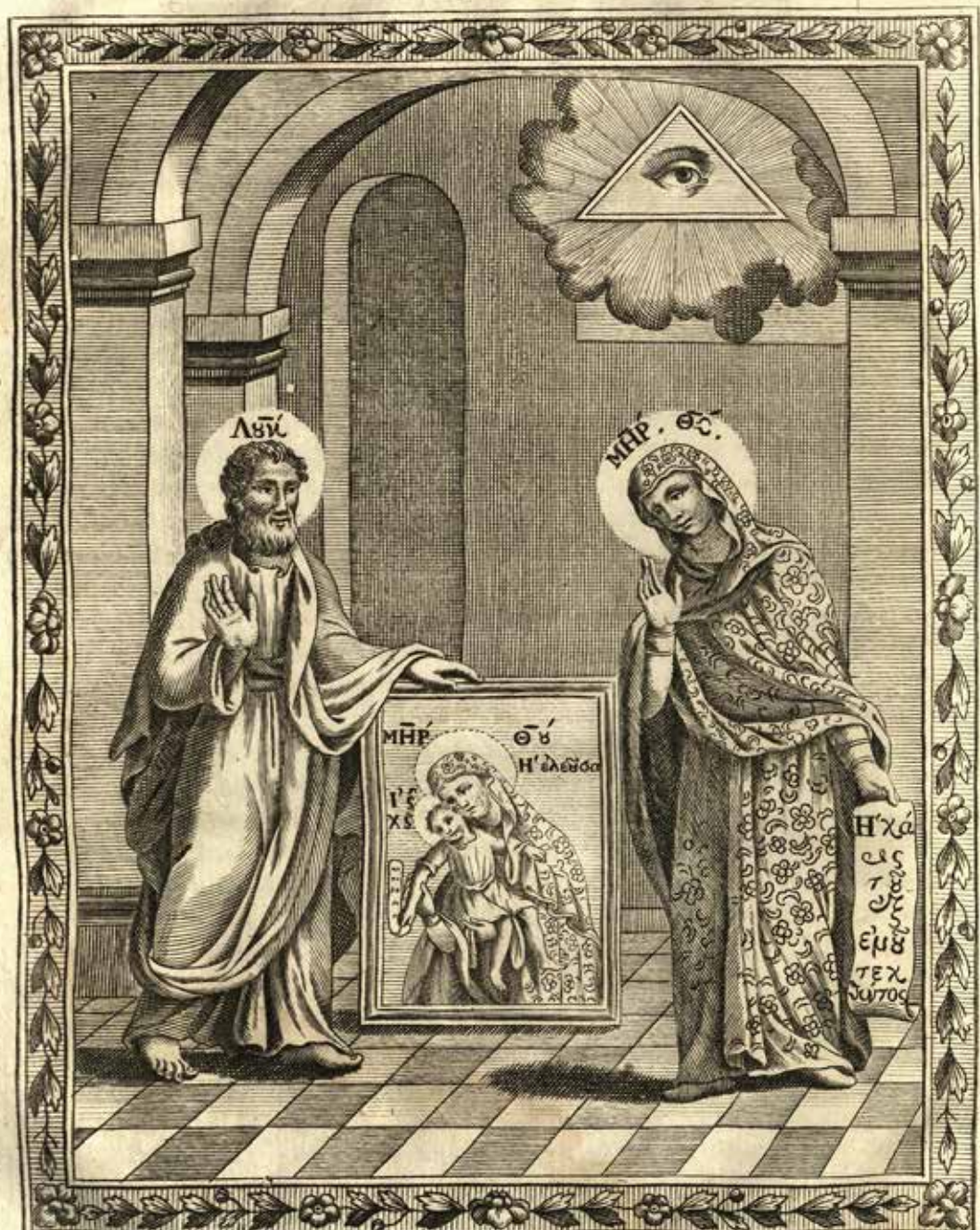
Καὶ ταῦτα μὲν ἱκανά· πάντα γὰρ γράψαι ἀδύνατον, ὑπέρμετρα ὄντα καὶ ἄπειρα, καὶ μάλιστα ἐν βίᾳ, ὡς τὸ καιρὸς ἔτι με κατεπεύγοντος, διὸ καὶ ὡς ἔτυχε γέγραπται, πότε μὲν Ἑλληνικῶς, πότε δὲ ἀπλοῖκῶς, εἰ καὶ πάντα ἀπλοῖκῶς παρεκλήθημεν γράψαι, ἀλλ' ἴσως ὡς ἐγενέτο ἔπος ἀρέσκειται καὶ ἡ Ὑπέραγνος Δέσποινα.

Ἐρρωθε οἱ ἀναγινώσκοντες, καὶ μέμνηθε τῶ ταπεινῷ Ἐφραίμ.

Σ Χ Ο Λ Ι Ο Ν.

Δὲν εἶναι ἀμφίβολον, ὅτι μὴν ἀπίστευτον εἰς ἀνθρώπον Χρειαζόμενον Ὁρθόδοξον, ὅτι νὰ εὐρίσκειται ἡ χάρις τῷ Παναγίῳ Πνεύματι εἰς τὰς ψυχὰς, καὶ εἰς τὰ σώματα τῶν Ἀγίων, ἀλλ' ἀκόμη καὶ εἰς τὰς Τάφους αὐτῶν, καὶ εἰς τὰς Εἰκόνας αὐτῶν, καθὼς τὸ μαρτυρεῖ Γεωάννης ὁ Δαμασκηνός, εἰς τὸν ᾠρῶν περὶ τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων Λόγον, μὲ τὸν μέγαν Γρηγόριον, ἔτι περὶ γράφοντες· „οἱ ὃδ' Ἅγιοι, καὶ „ζῶντες πεπληρωμένοι ἦσαν Πνεύματος Ἁγίου, καὶ πελευτησάντων αὐ- „τῶν ἡ Χάρις τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι ἀνεκφοιτήτως εἰσεῖ, καὶ ταῖς ψυ- „χαῖς, καὶ τοῖς σώμασιν ἐν τοῖς Τάφοις, καὶ τοῖς χαρακτῆρσι, καὶ „ταῖς Ἀγίαις Εἰκόσιν αὐτῶν, ὅ κατ' ἐσίαν, ἀλλὰ χάριτι, καὶ εὐερ- „γεσίᾳ“. Διὰ τὸτο καὶ θαυματουργεῖ ὁ Θεός, καὶ διὰ τῶν Εἰκόνων τες, καὶ διὰ τῶν Τάφων τες, καὶ διὰ τῶν σωμάτων τες· ὥστε κατὰ τὴν βεβαιότητα τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ μαρτυρίαν τῶν τῶν μεγάλων δύο Θεῶν Πατέρων, βεβαιότατα πρέπει νὰ πιστεύωμεν ἀδιστακτικῶς χωρὶς τινα ὑποψίαν, καὶ σύγχυσιν τῶ νοός μας, ὅτι ἡ Χάρις τῷ Παναγίῳ Πνεύματι νὰ εὐρίσκειται εἰς τὰ σώματα, εἰς τὰς Τάφους, καὶ εἰς τὰς Εἰκόνας ὅλων τῶν Ἀγίων, καὶ νὰ κάμνη ὁ Θεὸς διὰ μέσου αὐ-

αὐτῇ δαύματα ἄπειρα. Ἡ προσκύνησις, ὅπῃ γίνεται εἰς τὰς Εἰκόνας τῆς Ἁγίων ἀπὸ ὅλων ἡμᾶς τὸς Ὁρθοδόξους, δεῖ εἶναι λατρευτική, ἀμὴν εἶναι δαλκική, καὶ τιμητική. Ἡ δὲ προσκύνησις, ὅπῃ γίνεται εἰς τὴν Θεοτόκον, εἶναι ὑπερδουλική· δεῖ εἶναι οὐτε λατρευτική, καθὼς γίνεται εἰς τὸν Θεόν, ἔπε πάλιν εἶναι δαλκική, καθὼς γίνεται εἰς τὸς Ἁγίους, ἀμὴν εἶναι ὑπερδαλκική· διότι ἡ Θεοτόκος συνέλαβεν ἐν γαστρὶ αὐτῆς, καὶ ἐγενήσθη τὸν Μονογενῆ Υἱόν, καὶ Λόγον τοῦ Προανάρχου Πατρὸς, καὶ διὰ τὸ τοῦτο ὡς αἰωτέρως πάντων τῆς Ποιημάτων, καὶ πάσης Κτίσεως, καὶ Ἀγγελικῶν Δυνάμεων, καὶ τιμιωτέρως πάντων τῆς Οὐρανίων Νοῶν, ἡ προσκύνησις ὅπῃ γίνεται πρὸς αὐτήν, λέγεται Ὑπερδαλκική, δακρυοειτική ἀπὸ ἐκείνην τὴν προσκύνησιν ὅπῃ κάμνομεν εἰς ὅλους τὸς Ἁγίους, τὸσον εἰς τὸς Τάφους αὐτῶν, τὸσον εἰς τὰ Σώματα, ὅσον καὶ εἰς τὰς Εἰκόνας αὐτῶν. Καὶ λοιπὸν, καθὼς εἶπαμεν, ὁμῶς καὶ εἰς τὰς Εἰκόνας, τὰ Σώματα, καὶ Τάφους τῆς Ἁγίων ὅλων εὐεῖσκειται, καὶ κατοικεῖ ἡ Χάρις τῆς Παναγίας Πνεύματος, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν τῶν δύο Φωσῶν, λέγω τῶν Δαμασκηνῶν Ἰωάννη, καὶ τῶν Θεολόγων Γρηγορίων, πόσον μᾶλλον ἀκόμι πολλαπλάσιον, καὶ πολὺ περισσότερον δεῖ ἡθελε κατοικῆ, καὶ εὐεῖσκειται ὅλη ἡ πλειότης τῆς Χαρισμάτων τῆς Παναγίας Πνεύματος εἰς ὅλους τὸς Θεομητορικὰς Εἰκόνας τῆς Ἀειπαρθεύς Μαρίας; Αὐτὴ ὅπῃ ὀνομάζεται Μήτηρ τῶν Τῶν, καὶ Λόγος τῶν Θεῶν, αὐτὴ ὅπῃ λέγεται Οὐγάτηρ τῶν Βασιλέων τῶν ὅλων Θεῶν, Νύμφη τῆς Παναγίας Πνεύματος, αὐτὴ ὅπῃ ἦτον ἐκλελεγμένη, προωρισμένη πρὸ καταβολῆς κόσμου διὰ αὐτὸ τὸ Μυστήριον, δηλαδὴ νὰ γενήσῃ τὸν Υἱόν, καὶ Λόγον τῶν Προανάρχου Πατρὸς, αὐτὴ ὅπῃ ὀνομάσθη ἀπὸ τὸν Ἀναρχον Θεόν, πρὸ τούτων αἰῶνας πρότερον, Πειριερά Καθαροτάτη, Ἀμώμος, Ἐκλεκτή, Πλησίον, καθὼς εἰς τὸ Ἄσμα τῆς ἀσμάτων φαίνεται. „ὅλη „Καλὴ ἡ Πλησίον μου, ὅλη Καλὴ, καὶ μώμος ἐκ ἐσιν ἐν σοί. πε „ειριερά μου, νύμφη μου, ἐκλεκτή μου, ἡγάπησά σε ὑπὲρ πάντας τὰς „νεαίδας“. καὶ ἄλλα μύεα πολλὰ, ὅπῃ ἐὰν ἡθελε τινὰς νὰ τὰ ἀπαριθμήσῃ ὅλα εὐ πρὸς εὐ, καιρὸς δὲν ἐξαρχεῖ. Πνεῦμα Ἁγίον ἐπιῆλθεν εἰς αὐτήν, ὅταν παρὰ τῶν Ἀρχαγγέλων εὐηγγελισθῇ τὸν Εὐαγγελισμόν. Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς, καὶ Λόγος τῶν Προανάρχου Πατρὸς, ἔλαβε σάρκα ἀπὸ τὰ πανάχρονα αὐτῆς αἷματα, ἐννεαμηνίως προεξῆλθεν ἀπὸ τὴν Κοιλίαν τῆς κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, Θεὸς τέλειος, καὶ ἄνθρωπος τέλειος, Θεᾶνθρωπος ὁμοῦ ὁ αὐτὸς Ἰησοῦς Σωτὴρ ὀνομαζόμενος. Πῶς λοιπὸν, ἡ αὐτὴ ὀνομασθεῖσα Κεχαριτωμένη, καὶ ἐν γυναιξὶν ἀπάσας Εὐλογημένη, νὰ μὴ κατοικῇ εἰς τὰς Εἰκόνας τῆς, καὶ νὰ μὴ εὐεῖσκειται εἰς αὐτὰς ἡ Χάρις τῆς Παναγίας Πνεύματος; Πῶς;

ΟΤ' ερος Λευίας οροφείρα τῷ μορφῶν καὶ τῷ ἀνόνα, ἡδ' ἐπολξάμην εἶπε,
 ἡ χάεις τῷ εἰς ἐμὲ τεχνώτοσ ἀῆ μετ' αὐτηῖς.

εἰς τὰς δὺλεις τῆ Τιῦ της, καθὼς εἶπαμεν πρότερον, εἰς τὰς Εἰκόνας ἐκείνων, Τάφους, καὶ Σώματα νὰ κατοικῇ ἡ Χάρις τῶ Παναγίῳ Πνεύματος, καὶ νὰ κάμνῃ ὁ Θεὸς δι' αὐτῆς ἢ Ἀγίῳ ἅπειρα θαύματα, καὶ εἰς τὴν Θεοτόκον, ὅπου κατοικεῖ παῦ τὸ πλήρωμα τῆς Θεότητος σωματικῶς, εἰς τὰς Εἰκόνας μιᾶς τοιαύτης Μητρός τῶ Θεῷ ἢ ὅλων, μορφώματα καὶ ἐκτυπώματα, νὰ μὴ εὐρίσκωνται ὅλα τὰ Χαρίσματα τῶ Παναγίῳ Πνεύματος, πολὺ περισσότερον διαφορετικὰ ἀπὸ ὅλα τὰ σώματα, τάφους, καὶ Εἰκόνας ὅλων ἢ Ἀγίων; Βεβαίως καὶ ποῖος ἔξηχος, καὶ πλείως τῶ νῦ ὑπερημέως, ἡθελε τὸ κεῖν; Καὶ λοιπὸν, εἰαὶ ἀπλῶς μόνον, εἰς κάθε Εἰκόνα τῆς Θεότητος, ὅτῃ ἡθελεν ἱστοεῖσθαι κάθε τυχὸν Ζωγράφος, εὐρίσκεται ἡ Χάρις τῶ Ἀγίῳ Πνεύματος, καθὼς καὶ εἰς ὅλων ἢ λοιπῶν Ἀγίων τὰς Εἰκόνας εὐρίσκεται ἡ Χάρις τῶ Παναγίῳ Πνεύματος, πολλῶ μάλλον εἰς ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ὄχι μόνον πῶς τὴν ἰσοεῖσεν ὁ Ἀπόστολος Λεκάς, εἰς τοιοῦτος μαθητῆς τῶ Διδασκάλου Χριστοῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ Θεοτόκος ἡ ἰδία, τὴν αὐτὴν Εἰκόνα ἐπεῖλαβεν εἰς τὰς Παναχραυτεῖς Χεῖράς της, καὶ τὴν ἐκράτησεν ὥραν ἱκανὴν, καὶ τὴν ἐθεώρησε ἀρεπόντως, καὶ ἀρμόδιως, καὶ ἐκτείνασα τὰς Θεοφειγῆς Ὀφθαλμοῦς της πρὸς αὐτὴν, ἐκφώνησεν ἐκεῖνα τὰ χαριτωμένα λόγια, τὸ, ἡ Χάρις τῶ ἐξ ἐμοῦ Τεχθέντος νὰ εἶναι μετ' αὐτῆς. Δὲ ἀμφιβάλλει τινὰς εἰς τὸτο, λέγεσιν οἱ δοκισίσοφοι τῶ κόσμῳ τότε, οἱ ἡπατημένοι, καὶ μωροὶ κατὰ τὸν Ἀπόστολον, εἰς τὴν Σοφίαν τῶ κόσμῳ τῶ αἰῶνος τότε· δὲ εἶναι ἀμφιβολία λέγουσιν οἱ λεγόμενοι Ὁρδοδοχοί, ὅτι νὰ εὐρίσκεται ἡ Χάρις τῶ Παναγίου Πνεύματος εἰς ὅλας τὰς Εἰκόνας ἢ Ἀγίων, πολλῶ μάλλον εἰς τὴν τῆς Θεοτόκου· λοιπὸν, ποῖα εἶναι ἡ ἀπορία σου, ὅτῃ ἀπορεῖς σοφώτατε φίλε τῶ αἰῶνος τότε; ποῖον τὸ ἐρώτημά σε, ὅτῃ ἀμφιβάλλεις, καὶ μέ διαγμὸν πολὺν, συλλογισμὸς φέρεις εἰς τὸν ἑαυτὸν σου; εἰπέ. Ἡ ἀμφιβολία μου εἶναι, λέγει, διὰ τὸ πρόσωπον τῆς Ἀγίας Εἰκόνης, ὅτῃ δὲ τὴν θεωρεῖ καθ' εἰς· τὸτο μὲ ταράττει, καὶ μέ συγχίζει, καὶ ἀμφιβάλλω, διαζώ, καὶ ἀπιστῶ. Βεβαί τῆς ἀδελιότητος, καὶ ἀπιστίας! φεῦ τῆς ἀδιακρίτου διαθέσεως! τῆς μαρᾶς, καὶ αἰσάτου ἀποφάσεως! ἄκυστον αὐθροπεί, καὶ μὴ γίνε ἐρευνητῆς Μυστηρίων τῶ Θεῷ, τῶ ὁποῖς ἡ ἅπειρος Σοφία, καὶ ἡ Πρόνοια ἡ Θεική, κατὰ καιρὸς οἰκονομεῖ τὰ πάντα διὰ τὴν τῶν πολλῶν σωτηρίαν, καὶ ὠφέλειαν. Ἐδίωκεν ὁ Παῦλος εἰς καιρὸν, κατὰ ζήλον τῆς Ἰουδαϊκῆς Ὁρησκείας τὴν Ἐκκλησίαν τῶ Χριστοῦ, καὶ ἦτον διωρισμένος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Δαμασκόν, νὰ παλδεύτῃ ὅσους εὐρη Χριστιανούς, τὸν ὁποῖον ἐδίωκεσαν οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ἱερουσαλήμ· εἰς τὸν δρόμον ὁμῶς πηγαυάμενος, ἄκκε οὐρανόθεν μίαν φωνὴν, καὶ γίνεται ἔντρομος·

καὶ

ἢ λέγει ἡ φωνὴ πρὸς αὐτὸν, Σαὺλ, Σαὺλ τί με διώκεις; Ἀποκρίνεται ὁ Παῦλος, με φόβον, ἢ τρόμον λέγωντας· ἢ ποῖος εἶσαι ἐσύ, ὅπῃ ἐγὼ σέ διώκω, ποῖος εἶσαι εἰπέ μοι; τίς εἰ Κύριε; Λέγει ἡ φωνή, πρὸς αὐτόν· ἐγὼ εἰμὶ Ἰησοῦς, ὃν σύ διώκεις. Ἀκούσατε λοιπὸν σεῖς οἱ ἐρευνηταί, καὶ πειρίεργοι· ἡ φωνὴ ἐκείνη ὅπου ἐλάλησε πρὸς τὸν Παῦλον ἦτον φωνὴ Θεῶν, ὅπῃ θέλει νὰ εἴπῃ πῶς ἦτον ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος. Λοιπὸν διατί ἐλαλήθη ἐκείνη ἡ φωνὴ εἰς τὰ ὦτα τοῦ Παύλου; βέβαια διὰ νὰ φοβηθῇ ὁ Παῦλος, καὶ νὰ ἀπέχη ἀπὸ τὸν στοχασμὸν ἐκεῖνον, ὅπου εἶχεν εἰς τὸν νοῦν τε, εἰς τὸ νὰ καταδιώκῃ τὸς Χριστιανούς. Καὶ λοιπὸν δὲν ἦτον καλλιόπερον νὰ ἔλεγε ἐκείνη ἡ φωνὴ πρὸς τὸν Παῦλον, αὐτὶς νὰ εἴπῃ ἐγὼ εἰμὶ Ἰησοῦς ὃν σύ διώκεις, νὰ ἔλεγε ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεὸς ὃν σύ διώκεις; βέβαια, μὲ φαίνεται πῶς τὸτο ἤθελε δώσῃ πρὸς τὸν Παῦλον περισσόπερον φόβον, καὶ τρόμον· διότι ἄλλο εἶναι τὸ, ἐγὼ εἰμὶ Θεός, καὶ ἄλλο τὸ ἐγὼ εἰμὶ Ἰησοῦς. Διατί λοιπὸν δὲν εἶπε τοιούτης λογῆς ἡ φωνή; διότι τοῦτο εἶναι Πρόνοια Θεῶ, ὡ αὐθροπε. Πρόνοια Θεῶ εἶναι τὸτο, καὶ ἐγίνη οἰκονομικῶς, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸν Παῦλον ὁ Θεός. Νὰ τὸν χάσῃ ὁ Θεός; καὶ πῶς ἤθελε τὸν χάσῃ; πῶς; ἄκυστον. Ἐὰν ἤθελεν εἴπῃ ἡ φωνὴ πρὸς τὸν Παῦλον ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεός ὃν σύ διώκεις, ἤθελε στοχασθῇ ὁ Παῦλος νὰ εἴπῃ ὅτι ἐγὼ Θεὸν δὲν διώκω, ἀλλὰ διώκω Ἰησοῦν Ναζωραῖον, ἢ ὅπως ἤθελε πάλιν ἀκολουθῇ τὸν δρόμον τε, ἢ νὰ μὴ αἰδωθῇ παυτῶς τὸ πταῖσμά τε. Διὰ τὸτο ὡς ἤκατεν, ὅτι ἐγὼ εἰμὶ Ἰησοῦς ὃν σύ διώκεις, εὐθύς ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τε ὁ Παῦλος, ἢ ἔκραξε λέγωντας· Κύριε τί με θέλεις ποιῆσαι; ἢ κατηχηθεὶς ἀπὸ τὴν θείαν ἐκείνη φωνὴν τὸ τί νὰ κάμῃ, ἐγνώρισε τὸ μέγαλον πταῖσιμον ὅπῃ ἔκαμε, καὶ πηγαυάμενος εἰς τὴν Δαμασκόν, καὶ βαπτισθεὶς ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον Ἀνανίαν, ἐκήρυτε τὸν Χριστὸν παρρησία Θεὸν ἀληθινὸν εἰς ὅλας τὰς συναγωγὰς τῶν Ἰουδαίων, ἢ πέποιας λογῆς ἔγνε Σκευὸς Ἐκλογῆς. Ἐγνώρισας τώρα Πρόνοιαν, ἢ κηδεμονίαν Θεῶ αὐθροπε; ἐκατάλαβες Οἰκονομίαν Θεῶ, πῶς πάντοτε προνοεῖ ὁ Θεός τὴν σωτηρίαν τῶν αὐθρώπων, διὰ νὰ μὴ ἀπολεσθῶσι; κατὰ καιροὺς οἰκονομεῖ ὁ Θεός, ἢ προνοεῖ ὅλον τὸ πᾶν κατὰ γνώμην, ἢ ἡξέυρει ἡ Πρόνοιά τε διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν κατ' ἐνὸς αὐθροπε, μὲ διαφόρους τρόπους ὅπῃ γνωεῖζει ἡ πάντοφός τε Πρόνοια, ἢ κηδεμονία.

Ἰδέτεσεν ὁ Ἀπόστολος Λυκάς λοιπὸν τὰς τρεῖς Εἰκόνας τῆς Θεοτόκου, ἢ τὴν μεν πρώτην χωεῖς τὸν Μονογενῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς, ἣτις ἢ Ἐλεῖσα ὀνομάζεται, πρὸς τὸν ὅποιον Ἀπόστολον Λυκάα προσεκύμισε ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριὴλ καὶς σαιίδας, κατὰ γράφει ὁ Συγ-

Συγγραφεὺς, αὐτὴν πράξει, καὶ θεωρεῖα ἀρετῇ τε κεκοσμημένος, Συμεὼν τὸνομα· τὴν ὁποίαν ἀφ' ἧς τὴν ἐπορώσφερει ὁ Ἀπόστολος μετέπειτα ὤταν τὴν ἰσορίσει εἰς τὴν Θεοτόκον, ὠνεϊδίῃ ὑπ' αὐτῆς, ὡσὰν ὅπου τὴν ἰσορίσει δίχως τὸν Μονογενῆ εἰς τὰς ἀγκάλας της. Λαβὼν οὖν θάρρος ὁ Εὐαγγελιστὴς εἰς τὸτο, ὅτι ἐφώνη τάχα ἀριστόν εἰς τὴν Μητροπάρθεον νὰ ἰσοριδῇ ὁ χαρακτήρ τῆ Προτύπου αὐτῆς, πλήν τὸν ἤλεγξε διατὶ δὲν ἰστέρισε νὰ κρατῇ καὶ τὸν Μονογενῆ αὐτῆς Υἱὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της, ἀναχωρήσας μὲ χαρὰν πολλήν, καὶ πόδον ἀπλετον, ἰσορίσει τὴν δευτέραν Εἰκόνα, ἔχουσα τὸν Μονογενῆ εἰς τὰς αἰσεις, καὶ προσφέρων πάλιν καὶ αὐτὴν εἰς τὴν Θεοτόκον, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Ὁδηγήτρια, τὸν ἤλεγξε καὶ τότε ἡ Θεοτόκος λέγουσα, ὅτι ἐγὼ ἐγέννησα τὸν Υἱόν, καὶ Λόγον τῷ Προανάρχῳ Πατρὶ, αὐτὸν ἀπορᾶς ἀνδρὸς, καὶ μέινοντα Παρθενός, ἔτεκον αὐτόν, πῶς λοιπὸν εἶναι πρέπον νὰ τὸν κρατῶ ὡς Βρέφος εἰς τὰς χεῖράς μου ἀπὸ τὸ αἰσερόν; Δυσταρισηθεῖσα καὶ εἰς τὸτο ἡ Πανάγνος Δέσποινα, ἀπέβαλε τὸν αὐτὸν Ἀπόστολον ἀπέμωροδεύτης· καὶ ἔτις ἀναχωρήσας ὁ Δεκάς ἀπὸ τὴν Θεοτόκον, μὲ μεγάλην σπυδὴν, καὶ ἐπιμέλειαν ἰστέρισε ταύτην τὴν τρίτην, τὴν ἔχουσαν τὸν Μονογενῆ εἰς τὰ δεξιὰ, ἥτις καὶ Εὐλῆσα ὀνομάζεται· καὶ προσφέρων ταύτην μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Θεοτόκον, καὶ ἰδῶσα, καὶ ἀνὰ χεῖρας λαβῶσα ἡ Πανάγνος Δέσποινα, ζήτησασα δὲ καὶ τὰς ἄλλας δύο, καὶ σήσασα κατέναντι αὐτικρὺς αὐτῆς τὰς δύο ἐκείνας, καὶ τὴν τρίτην ἔχουσα εἰς τὰς Χεῖρας αὐτῆς, καὶ ταύτας ἀκείβως θεωρήσασα, καὶ ἐκφωνήσασα εἶπε τὸ, ἡ Χάρις τῷ ἐξ ἐμὲ Τεχθέντος νὰ εἶναι μὲ αὐτάς· ὥστε ὅπου ταύτην τὴν τρίτην, ἔλαβεν εἰς τὰς Παναχραύτας Χεῖράς της ἡ Θεοτόκος, καὶ ἰδῶσα καὶ θεωρήσασα, καὶ τὰς Θεολαμπεῖς Ὀφθαλμοὺς αὐτῆς πρὸς αὐτὴν ἀνὰτείνασα, καὶ Μητερικὴν Χάριν ζητήσασα παρὰ τῷ Μονογενεῖ αὐτῆς Υἱῷ, καὶ χαλεπώσασα ταύτας μὲ τὰ λόγια ἅπερ εἶπεν, ἀπέδωκεν αὐτάς τῷ Ἀποστόλῳ, καὶ Εὐαγγελιστῇ Δεκά. Τώρα λοιπὸν τί πλέον ἔμεινε; ἔμεινε καμμία ἀμφιβολία;

Καλὰ, λέγει ὁ Φιλόσοφος τῷ αἰῶνος τότε, καλὰ, αὐτὴ ἡ Ἀγία Εἰκὼν ὅταν ἐπῆγεν εἰς Αἴγυπτον, εἰς Ἀττάλειαν, μάλιστα ὅταν αἰχμαλωτίδῃ ὁ Στόλος ὁ Βασιλικὸς, ἦτον καὶ αὐτὴ ἡ Ἀγία Εἰκὼν εἰς τὸ πλεῦσιμον τῷ στόλῳ ἐκείνῳ, καὶ δὲν ἦτον τότε τὸ Πανάγιον Πρόσωπον τῆς Ἀγίας Εἰκόνης ἀσκεπές; ἀναμφιβόλως ἔτις ἔχει. καὶ πάλιν, ὅταν εἰς τὸ Βασιλικὸν Παλάτιον τόσας χρόνους ὅτῃ εὐελοσκετο δὲν ἦτον ἀσκεπές; βεβαίωτατα. ὁρῶς, εἶπεν. καὶ λοιπὸν διὰ τί τώρα δὲν θέλει νὰ δείξῃ τὴν Θεῶν της, ὡς καὶ πρόπρου εἰς ὅλους; Τὸτο εἶναι Πρόνοια Θεοῦ ἀνδρωπε, καὶ κηδεμονία· τότε εἶναι Οἰκονομία Θεοῦ,

Θεῷ, διὰ κάποια τέλη ὅπως ὁ Θεὸς προνοεῖ, καὶ ἡμεῖς δὲ γνωρίζομεν· καὶ ὅχι μόνον ὅταν ἦτον εἰς τὸ Βασιλικὸν Παλάτιον, ἦτον ἀσκητὴς αὐτῇ ἡ Ἁγία Εἰκὼν, ἀλλ' ἀκόμι καὶ ὅταν εἰς τὰς χιλίους πεντακοσίας ἐβδομήκοντα ἑπτὰ, μετὰ τὴν τῆς Ὁθωμανῶν κυριαρχίαν, ἐξ χρόνου ὕψερρον ἐκοσμήθῃ, καὶ ὁ κοσμήσας αὐτὴν βέβαια ἐθεώρῃ καὶ τὴν Θεῶν τῆς Θεοτόκου, καὶ τὸ Χειστὸν ὁμοίως τὸ Ἅγιον Πρόσωπον· πλὴν τὰ νῦν εἶναι ἀθέατος τοῖς πᾶσιν, ὥσπερ ὅπως ὅσοι ἐδοκίμασαν νὰ ἀνακαλύψωσι τὴν σκέπην, ἐν ᾗ κεκαλυμμένην ἔχουσιν τὴν Ἁγίαν Εἰκόνα, βαρέως ἐπαλειψήσθαι ἀπὸ τὴν Ὑπέραγνον Μητέρα τῷ Θεῷ, καθὼς εἶναι προγεγραμμένον εἰς τὴν Περιγραφὴν, μὲ ὅλον ὅπως ἐκεῖνοι ὅπως ἔκαμιν τὴν δοκιμὴν ἦτον ἄνδρες ἐνάρετοι, καὶ τῷ Θεῷ ἄνθρωποι· καὶ τὸτο Πρόνοια Θεῷ ἄνθρωπε, καὶ κηδεμονία πρὸς ἡμᾶς, εἰς τὰς ἐσχάτας καιρὸς τέτοις, καὶ ἀθλίαις, ἐπειδὴ καὶ ἡ ἀγάπη ἀπὸ ἡμᾶς ἐψυγήθῃ, κατὰ τὸν Ἀπόστολον· τὸ κακὸν αὐξησεν, ἡ ἀμαρτία ἐβασίλευσε, τὰ Θεῶν ἐκαταφρονήσθαι, ἡ εὐλάβεια ἀπὸ ἡμᾶς ἀποστοβήσθαι, τὰ θαύματα κατηγορεῖνται, τὰ Μυστήρια ἐμπαίζονται, τὰ πάντα ἐν ἀμελείᾳ, καὶ τὰ τῷ Κόσμῳ ὅλα κοσμῶνται, διὰ τὸτο καὶ ὁ Θεὸς προνοῶντις, ὡκονόμησε τοιούτω τρόπῳ, διὰ νὰ μὴ καταφρονηθῇ ἀπὸ πολλοὺς ἀνέυλαβεῖς ἡ Ἁγία Εἰκὼν τῆς Μητρός του, καὶ οὕτως ἤθελε κάμῃ τὴν ἐκδίκησιν, καὶ παιδεύσῃ τὰς τολμηρὰς ἐκεῖνους, νὰ ἀπολεσθῶσιν.

Εἰς τὰς ἀρχαῖας καιρὸς, καθὼς μᾶς φανερώνουσιν αἱ Ἐκκλησιαστικαὶ καὶ Ἱστορίαι, ὅταν τὸ κήρυγμα τῆς Εὐαγγελίᾳ ἀπλώνετο εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, ἦτον οἱ τότε πιστεύσαντες μὲ μίαν εὐθερμον ἀγάπην πρὸς τὸν Χριστὸν, καὶ μὲ εὐὰ διακαῇ ζήλον, πρὸς τοὺς ὅλους εἰς τὰς ἀγῶνας, χαρῆμενοι ἔτρεχον εἰς τὰ κολασήμια, καὶ βασανισήμια ὅπως τὰς ἔκαμιναν οἱ τύραννοι Βασιλεῖς, διὰ νὰ ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν, καὶ νὰ δυσδιάσωσιν εἰς τὰ εἶδωλα, ὅπως ἐπροσκυνῶσαν ἐκεῖνοι· τινὰς δὲν ἦτον τότε φοροδόται τῆς Εὐσεβεῖς Πίσεως, εἰδέναι ἀρνητῆς τῷ Χριστῷ· ὅλοι πρὸς τοὺς ὅλους εὐθερμοι, ὅλοι σύμφωνοι, μὲ μίαν γνώμην, καὶ ψυχὴν, καὶ καρδίαν ἔτρεχον εἰς τὸν Ἀγῶνα τῶν Μαρτυρίων, συναιείζονταν εἰς ὑπὲρ τῶν ἄλλων ποῖος ἀπὸ αὐτῶν νὰ προλάβῃ, νὰ τρέξῃ ἐμπρὸς, νὰ δοκιμάσῃ περισσότερα κολασήμια, καὶ βασανισήμια. Ὁ Οὐρανὸς ἐγέμισεν ἀπὸ Ψυχῶν Μαρτύρων, καὶ βλέπωντας ὁ Θεὸς τὴν προθυμίαν, καὶ διακαῇ ἔρωτα αὐτῶν, δὲν ἐμπόδιζε τὴν ὁμότητα τῶν τυράνων, ἀλλ' ἡμῶν τὰς ἀφίνε νὰ κάμνωσιν ἅπαντα κολασήμια, καὶ δεινὰ κατὰ εἰς τὰς Χρειαῖν, διὰ νὰ φανερωθῇ ἡ ἀνδρία, καὶ μεγαλοψυχία τῆς ἀληθινῶν Στρατιωτῶν, καὶ πιστῶν τῶν δούλων· καθὼς ἀναγιγνώσκομεν καθεκάστην εἰς τὰ Μηρολόγια, καὶ εἰς τὸν Συναξαριστὴν.

Τερον ὁμως ἀφ' ἧ ἐψυχραίνθη ἡ ἀγάπη τῆς Πίσεως ἀπὸ πολλοῦ, χεδὸν καὶ ἀπὸ ὅλης, κατὰ τὸν Τεροφάλτην Δαβίδ, ὅπῃ λέγει „παύ-
 „τες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρεώθησαν ἐκ ἔσιν ἕως εὐδὸς“ τότε ὠκονόμη-
 σεν ὁ Προνοητὴς Θεὸς, καὶ ἔπαυσε ὁ διωγμὸς ἔτος ἀπὸ τῆς τυραννὸς
 τῆς ἐδωλολατρῶν, ὅπῃ ἐκαμναν κατὰ τῆς Χεισιανῶν· καὶ διατί; διό-
 τι προθυμία ἀγάπης δὲν ἦτο· τὰ πνευματικά ὅλα ἀποτοβιόθησαν,
 οἱ αὐθροποὶ ἔγιναν σάρκες· ἔδειξεν ὁ συνιῶν τὸ καλὸν, διὰ τῆτο ἔπαυ-
 σεν ὁ διωγμὸς, καὶ τὰ Στέφανα τῆς Μαρτύρων ἐμποδιόθησαν, καὶ τὰτα
 ὅλα εἶναι Πρόνοια Θεῶ, καὶ φιλανθρωποτάτη Οἰκονομία, διότι ἐαυ-
 δὲν ἤθελε παύσῃ ὁ διωγμὸς, κατὰ τὴν ψυχρότητα τῆς αὐθροπῶν,
 ὅπῃ εἶχον εἰς τὴν Εὐσέβειαν, καὶ κατὰ τὴν δειλίαν, καὶ μικροψυχίαν
 ὅπῃ ἔδειχναν οἱ μεταγενέστεροι εἰς τὰ Μαρτύρια, ἀνάγκη ἦταν ποτε,
 ὅχι ὁ Οὐρανὸς νὰ ὑποδεχθῇ Μάρτυρας νὰ στεφανώσῃ, ἀλλ' ὁ ἀδὴς
 νὰ γεμώσῃ ἀπὸ ψυχῶν Χεισιανῶν. Εἶδες τώρα Πρόνοια Θεῶ; Τοιᾶ-
 νης λογιῆς ὠκονόμησε καὶ τώρα ὁ Θεὸς εἰς τὴν Ἀχραιτον Εἰκόνα τῆς
 Θεοτόκου, διὰ νὰ μὴ φαίνεται τὸ Τίμιόν της Πρόσωπον· εὖα μὲν, διὰ
 νὰ ἐξέχη, καὶ νὰ εἶναι διαφορετικὴ ἀπὸ τὰς ἰσορηθείσας ἄλλας Εἰ-
 κόνας τῆς ἐπιλοίπων Ζωγράφων, ὅπῃ χεδὸν κάθε Ζωγράφος ἱστορεῖ
 ἀπλῶς. ἄλλο δὲ, διὰ νὰ σώζεται ἡ Εὐλαβία παύτων τῆς Χεισια-
 νῶν αἰέποτε, καὶ παντοτινᾷ, πρὸς αὐτὴν τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, καὶ νὰ
 μὴ πλησιάζῃ ὁ τυχὼν ἀπλῶς, καὶ νὰ ἀσπάζεται ταύτην καθὼς τύ-
 χη, καὶ ὅποτε θέλῃ, λερωμένος, μεθυσμένος, καὶ φαγωμένος, καὶ πο-
 τισμένος οἶαν ὄρων θέλῃ, χωρεῖς διάκεισιν, καὶ δοκιμὴν τῆς συνειδή-
 σεώς τε, ὡς τάχα Εὐλαβείας ζῆλον δεικνύοντες, ἀλλ' ἔ κατ' ἐπίγνω-
 σιν ὁ ζῆλος αὐτῆς, κατὰ τὸν Ἀπόστολον.

Διὰ ταῦτα λοιπὸν τὰ αἷτια, καὶ ἄλλα παρόμοια εἶναι ὅπῃ δὲν θέ-
 λει ἡ Θεοτόκος νὰ βλέπῃ ὁ τυχὼν τὸ ἐκτύπωμα τῆς Προσώπου της εἰς
 τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, διότι ἐὰν εἰς τοιαύτην Κεχαριτωμένην παρὰ Θεῶ
 Εἰκόνα ὁ καθ' εἰς ἡθελε πλησιάζῃ ἀπλῶς μόνον ὡς τύχη χωρεῖς
 σκέψιν, κάθε καιρὸν, καὶ ὄρων ὅποτε βέλονται οἱ αὐθροποὶ, τί ἀκο-
 λαθεῖ νὰ γίνῃ; βέβαια ἡθελον καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα
 νὰ ἔχωσι τοῖσιν σίβας οἱ αὐθροποὶ, οἷον ἔχωσι καὶ εἰς τὰς ἄλλας
 ἀπλῶς Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ ἔτως ἡθελαν παύσῃ τὰ Θαύματα πλέον,
 καὶ μὴ κάμνῃ Θαύματα ποσῶς ἡ Ἀγία Εἰκὼν· διότι τὰ Θεῶ, λέ-
 γη ὁ Θεὸς Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, ὅταν Θεοδῶς, ἦγεν κατὰ τὴν
 ἀρίσκειαν τῶ Θεῶ δὲν τιμῶνται, ἐδεμίαν ἐνέργειαν Θεῶν ἀποτελῶσι
 Θαυμάτων, καὶ ἔτως ἡθελαν ἐμποδιθῇ μύρια καλὰ, ὅπῃ τώρα καθε-
 κάσῃν γίνονται, ἀπειρα, καὶ ἀναλείθητα, εἰς λωλῆς, κοιλῆς, καὶ εἰς
 διαφόρους αἰαίτους ἀδελφείας, καὶ πάθη αἰάτα, τὸσον ὥς ἀδυνατεῖ ἡ

γλῶσσα τῷ ἀνθρώπῳ νὰ τὰ διηγήθῃ. Ἐπειτα, ὅταν οἱ ἄνθρωποι συνηθίσωσι μὲ τὴν συνηθὴν Θεωρίαν, πολλαῖς φοραῖς κάμνοντες εὐαφράγμα, ὁποῖον καὶ αὐτοὶ εἶναι ἐκεῖνο, τότε ἡ συνηθεὶα τὸς κάμνει νὰ καταφρονῶσιν ἐκεῖνο τὸ ἔργον, καθὼς μὲ τὴν δοκιμὴν τὸ βλέπομεν καθεκαστήν. Καὶ λοιπὸν ὅταν οἱ ἄνθρωποι συχναίῃς, καθὼς εἶπαμεν, ἡθελεν πλησιάσῃ, εἰς ταύτην τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, μὲ τὴν πολυχαιρίαν, καὶ ἐκ συνηθείας νὰ θεωρῶσι, καὶ νὰ ἀπαύζωνται καθὼς τύχη, ἔξω ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπῃ ἡθελεν παύσῃ τὰ θαύματα, καὶ νὰ ὑπερηθῶσιν ἀπὸ τὰ τόσα καλὰ, ἡθελεν ἥσθε καὶ τὸτο. Τὸ ποῖον; ἡθελε κινήθῃ ὁ Θεὸς εἰς ὀργὴν, καὶ ἀγανάκτησιν, νὰ κάμῃ τὴν ἐκδίκησιν εἰς ἐκείνους τὸς πολυμήτεις, καὶ ἀδιακρίτους, νὰ στείλῃ παιδείαν πρὸς αὐτοὺς, καὶ ὅπως ἡθελε γίνῃ βλάβη ἐκ ὀλίγῃ, καὶ ὠφέλεια εἰς μία, καθὼς εὖ καὶρὸν ἐπῆγαν οἱ Πατέρες, καὶ εὗρον ἄνδρα τινα, ἔξω τῷ Ναῷ θηλυμανῶντα μετὰ γυναικὸς, καὶ εὗρον καὶ τὸς δύο καταξήρης, καὶ ἐκ ἐδυνήθησαν εἰς τὸ νὰ τὸς ἀποχωρίσωσι, καὶ ἔμειναν ὅπως μεμιγμένοι καὶ ἐτάφησαν. Ὁμοίως πάλιν, ἄνδρα τινα Σοδομίτην μὲ παῖδα τινα, ὅπῃ κάμνοντες τὴν ἁμαρτίαν, ἔμειναν ὅπως μεμιγμένοι καὶ οἱ δύο, καὶ ἄλλα πολλὰ μύρια τοιαῦτα. Φθαίνει μόνον τὸτο πρὸς τὴν Ἀγίαν αὐτὴν Εἰκόνα, ὅτι εἶναι χιλίων ἐπτακοσίων τελείοντα χρόνων Ζωγραφία, καὶ κανεὶς σημεῖον σήψεως δεῖ ἔχει ἀπαώτης, ὅτε μὴν δείξῃν τινα ἔχει, μάλιστα δεῖ δύναται τινὰς νὰ καταλάβῃ τί εἶδος πράγματος εἶναι, καὶ ὁποῖον βάξῃς τὸ μαχαίρει νὰ ἀκουμπήσῃ καὶ γλυσθῇ καὶ πάλιν, πολλαῖς θέλωσι νὰ τὴν μεταποτίσωσιν εἰς ἄλλο μέρος, καὶ ὅταν δεῖ ἀρέσκειται ἡ χάρις της, δεῖ εἶναι τρόπος νὰ τὴν σαλεύσωσιν ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον. Μετὰ τὸν πυρπολισμὸν τὸν τεῖτον πῶρα ὕστερον ὅπῃ ἐγένῃ, ἡθέλησαν νὰ τὴν ὑπάγωσιν εἰς ἄλλο μέρος, διὰ τὴν τραχύτητα τὸ τόπος, ὅπῃ εἶναι Ὀρη μεγάλη, καὶ Βυρὰ σκληρότατα, καὶ εἶναι δύσκολος πολλὰ ἡ ὁδοποιεῖα, καὶ ἐπλησίασαν νὰ τὴν σαλεύσωσιν ἀπὸ τὸν τόπον της, εἰς τὴν Βασιλικὴν ὅπῃ ἦτον, καὶ δεῖ ἐδυνήθησαν παντὶ ὁδῷ, καὶ ἰεστίας ποιοῦντες μετὰ εὐχῶν, μόλις κατέπαυσαν τὴν βροχὴν, ὅπου ἐπιπτεν εἰς τὴν γῆν ραχδαία ποταμὸν. Καὶ τίς δύναται νὰ ἀπαλειθμῇσθαι εὐ πρὸς εὐ τὰ ὅσα γίνονται εἰς Ἑθνικὰς, καὶ Ἐπιδιδύχους; ἰγνώεις πῶρα ὁ πολλὰ περίεργος ἐσὺ, καὶ ἐρευνητὴς τῇ ἀποκρυφῶν τῷ Θεῷ, καὶ ἐρωτᾷς διατί δεῖ φαίνεται ἡ Θεὰ τῷ Προσώπῳ τῆς Ἀγίας Εἰκόνης; τὸτο εἶναι Πρόνοια Θεῶ, διὰ τὰ αἷτια ὅπῃ φερείτομεν, μὴ ὅλου τὸτο δεῖ ἐμποδίζῃν τινα οἱ Πατέρες νὰ πλησιάσῃ, καὶ νὰ αἰοίξῃ τὴν σκέπην, καὶ νὰ ἰδῇ, πλὴν ὁ δυνάμενος χωρεῖν, χωρεῖτω.

Κατὰ τὸ χίλιον ἐπτακοσίων ἐβδομηκοσὸν ἔκτον ἔτος ἀπὸ Χρι-

58, εὐλαβὴς τὶς Ἱερομόναχος, Ῥόδιος, αὐτὸς ἐλλόγιμος, Ἰωάννης τὸ νομα, ἐξ Ἱερουσαλὴμ καταβαίνων εἰς Κύπρον, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Μονὴν τῆς Κυκκῆς, χάριν προσκυνήσεως, ἐζήτησεν ὅτι νὰ μείνῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ἐγκλειστος εὐλαβείας χάριν· οἱ δὲ Πατέρες, ὡσὰν ὅπως δὲ εἶχον τοιαύτην συνήθειαν, δὲ συγκαταύευσαν εἰς τὸτο. Ὁ δὲ Ἰωάννης θερμῶς δεόμενος, καὶ παρακαλῶν ἐδέετο ὅτι νὰ τὸν ἀφήσωσι νὰ μείνῃ μίαν νύκτα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μόνος. Τέλος ὁμοῦς συγκαταύευσαντες, τὸν ἄφησαν· αὐτὸς δὲ, ἀπολαύσας τοῦ ποθυμίου, κατὰ τὸ αἰτημά τε, καὶ μέινας μόνος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ, ἤρξατο ὡροσεύχεσθαι· εἶχε δὲ καὶ εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶ εἰς δέκα, ἢ καὶ δεκαπέντε κηρία διὰ νὰ ἀναγνώσῃ τὴν Ἀκολουθίαν τε, τὰ ὅποια τὰ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὸ Μανσάλιον, ὅπως ἦτον αὐτικρὺς τῆς Ἀγίας Εἰκόνης, καὶ ἤρξατο μετ' εὐλαβείας τὰς Οἰκας τῆς Θεοτόκου ἀναγνώσασθαι· εἴτα δὲ καὶ τὴν πρὸς αὐτὴν Παράκλησιν. Πληρωθείσης δὲ ταύτης, ἤρξατο καὶ τὴν ἄλλην Παράκλησιν· πληρωθείσης δὲ καὶ ταύτης, ἤρξατο πίπτειν εἰς τὴν γῆν, καὶ μετανίζειν· πίπτων δὲ, καὶ ἐγειρόμενος, καὶ μετανίζων, καὶ ἐκ τῶ κόπῃ ἀποκαμῶν, ἤρξατο διαλογιζέσθαι ἐν ἑαυτῷ· ἱκανὴ δ' ὦραν διαλογιζόμενος, (ἦσαν δ' αὐτῶ ἄνθρωποι δύο, ὡροσάγμενοι παρὰ τῷ Ἡγμενοῦ κεκρυμμένοι εὐδον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἰς τόπον ἀπόκρυφον, καὶ ἰώρων αὐτὸν παρατηρῶντες τί μέλλει ποιῆται.) πλητιάσας τῇ Ἀγίᾳ Εἰκόνι, καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα αὐτῶ εἰς τὴν σκέπην, ἐν ἣ ἦν κεκαλυμμένη ἡ Ἀγία Εἰκὼν, τοῦ ἀνακαλύψαι αὐτήν, ὦ τῷ θαύματος! βαβαὶ τῷ παραδόξῳ ὡραγματος! φῦ, καὶ πῶς ἀδακρυτὶ διηγῆσομαι τὸ γεγονός; ἐξαίφνης λαύρα τις λεπτοπατὴ, διεξελθῆσα ἐκ τῆς μικρᾶς θυρίδος ἐκείνης, καὶ εἰς τὸ ὡρόσωπον τῶ ἀνδρὸς διαδοθεῖσα, σηοθεῖς δὲ καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἴστατο, καὶ ἐπιστρέφας τὸ ὡρόσωπον αὐτῶ ὁ αὐτὸς πρὸς τὸ Μανσάλιον, βλέπει ὅτι τὰ κηρία ὅπου ἔβαλεν ἐπάνω εἰς αὐτὸ πλάγιως, τὰ ὅποια εἶχε διὰ νὰ ἀναγνώσῃ τὴν Ἀκολουθίαν τε, εὐθὺς ἀναψάν αὐτομάτως, καὶ ἔκαλον. Τὸτο βλέπων ὁ αὐτὸς παραδόξως, καὶ ἀμνηχανὲς γενόμενος τὸ, τί πράξαι ἐκ εἶχεν, εἰμὴ Παναγία Θεοτόκε μεγαλοφώνως βοήσας, καὶ πεινὶς πεσῶν ἔκειτο ἀλαλος. Ἐλθόντες δὲ οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι οἱ παρὰ τῷ Ἡγμενοῦ διοικοῦντες, λεληθότως εἰς τὸ φυλάττειν αὐτὸν, καὶ προσέχειν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἰδόντες κείμενον ὅπως ὡς ἡμιθανὴ γενόμενον, ἤγειραν αὐτὸν, καὶ ἔξω τε τῆς Ἐκκλησίας ἔξωσαντες, καὶ ἱάσαντες, μετ' ἱκανὴν ὥραν ἡρώτων αὐτῶ, τί ἦτον τὸ συμβῶν, ὅπως ἐπαθεῖν; Ἐίδως δὲν ἐν ὃ Ἰωάννης, ἀπευεῖ τῷ ὁμοματι ἰώρα αὐτὸς, μηδὲν δυνάμενος λαλεῖν· ἰδεὶς μὲντοι γε, ἔγνω τὸ γεγονός ἐκ τῶ Πατέρων, ἦν γὰρ ὦρα πετάρτη τῆς νυκτός. Ἀνα-

πίψας ἐν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ αὐτὸς, ἐπειδὴ εἰσῆλθεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἔκειτο ἑμφοροῦεν τῇ Ἀγίᾳ Εἰκόνι, ἔκρουσαν τὸ σίμαντρον τὰ ἀναγνώσασθαι τὸν Ὁρθρον, μετὰ δὲ τὴν ἀπόλυσιν, ἠρώτησαν αὐτὸν ἐξηκριβομένως, καὶ διηγήσατο αὐτοῖς τὸ συμβῆναι, ὅπερ ἔπαυσε, καὶ ἰώρακε. Δοξάσαντες δὲ τὴν Θεοτόκον ἅπαντες τὴν ταυῦτα μεγαλεῖα πεποιηῶσαν, διὰ τῆς Χαετοβρύτης αὐτῆς Ἀγίας Εἰκόνας, ἀπέλυσαν αὐτὸν λέγοντες, ὕπαγε Πάτερ ἐν εἰρήνῃ, καὶ διηγεῖσά τε ἰώρακας, καὶ πάχων ἐδοκίμασας.

Βλέπετε, ἀνδρες περὶ ἐργοί, καὶ ὑπερόπται τῇ ἀπορρήτων παραγμάτων; οἶδατε, οἱ ἐρευνηταί, καὶ ἐξετασταί τῇ τῷ Θεῷ Προνοίᾳ, οἱ λέγοντες τὸτο πῶς, καὶ ἐκεῖνο πῶς; πῶς; ἐκ οἷδας πῶς; ὑπὲρ τὸ πῶς, σὺ ἀποκρίνεται ὁ Χρυσορρήμων Διδάσκαλος. ὑπὲρ τὸ πῶς πάντα τὰ τῷ Θεῷ. φησὶν ὁ Πάτριος πάντα, ὡς ἡ Θεία Βούλησις αὐτῶν, καὶ θέλησις οἶδεν. ὑπὲρ φύσιν δὲ πάντα τὰ τῷ Θεῷ Θαυμάσια. Ἡ ῥάβδος τῷ Ἀαρὼν πῶς ἐβλάστησε; καὶ τάχα τὸ ἡεῦρεται ἐσὺ ὁ περὶ ἐργος; καὶ πῶς νὰ τὸ καταλάβῃς, ὅπῃ εἶναι ὑπὲρ φύσιν; Ὅλα λοιπὸν τὰ ὑπὲρ φύσιν γινόμενα παρὰ Θεῷ, εἶναι ἀκατάληπτα, ἀδύνατον νὰ τὰ χωρήσῃ ὁ νῦν τοῦ ἀνθρώπου. Πῶς τὸ Μῶντα ἐπιπτεῖ ἐκ τοῦ Οὐρανοῦ, καὶ εἶδεν εἰς τὴν γαῖαν τὴν γλυκύτητα τῶν κάδων φαγητῶν, ὅπῃ ἡθελε ζητήσῃ ὁ κάδων Ἰσραηλῆτης εἰς τὴν ἔρημον; Πῶς ἐχίονη ἡ ξηρὰ πέτρα, κτυπῶντας ὁ Προφήτης Μωϋσῆς μετὰ τὴν ῥάβδον τῆς, καὶ αὐγαλε γλυκύτατον νερόν; Πῶς ἡ Βάτης ὅπῃ εἶδεν ἐκαίετο, καὶ δὲν ἐκατακαίετο; Πῶς ὁ πόκος τῶν Γεδεων ἐπλημμύρησεν ὑετὸν, καὶ ἡ γῆ ἔμενε κατὰ ξηρος; καὶ πάλιν, ἡ γῆ ὅλη νὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ τὴν βροχὴν, καὶ ὁ πόκος, ἡ προβιὰ δηλαδὴ, νὰ μείνῃ κατὰ ξηρος; Πῶς αὐτὰ ὅλα; ὑπὲρ τὸ πῶς. ὑπὲρ φύσιν ὅλα, ὑπὲρ εὐνοίαν, καὶ ὑπὲρ κατὰληψιν ὅλα. Καὶ τῷ ἡμπορῶ νὰ σὺ ἀπαριθμήσω τώρα εὐὰ πρὸς εὐὰ, ὅλα τὰ ὑπὲρ φύσιν γινόμενα, καὶ γεγονότα, πῶς τὸ τίμιον λείψανον εἶναι ἄγνωστον τῷ Μεγάλῳ Παχωμίῳ; πῶς τῷ Μεγάλῳ Ἀρτεμίου; τῷ Μεγάλῳ Ἀθανασίῳ τῷ ἐν τῷ Ἀθῶ; πῶς τῇ τῶν Ὁσίων Λείψανῳ, τὰ ὅποια εἶναι ἀγνώριστα ἀπὸ ὅλους, καὶ δὲ ἡεῦρεται πῶς εὐείσκονται, οἱ ὅποιοι ἐπαρακαλέσαν τὸν Θεόν, νὰ μὴ τὰς φανερώσῃ, καὶ εἶναι ἀγνώριστοι εἰς ὅλους; Οὕτως ὁ Θεὸς εἰσακκεῖ φανῆς τῆς δεήσεως τῇ δούλῳ αὐτῷ, καὶ φίλῳ τῷ. Οὕτω, καὶ εἰς τὴν Χαετοβρυτον ταύτην Ἀγίαν Εἰκόνα τῆς Μητρός τῆς, τοιαυτῶς ὡονόμησεν ἡ Πρόνοιά τῆς, διὰ νὰ διαφέρῃ ἀπὸ ὅλων τὰς ἄλλων Ἀγίας Εἰκόνας, ὅπου εὐείσκονται εἰς τὸν Κόσμον τὰς Θεομητορικὰς, εἰς τὸ νὰ ἔχῃ τὸ αἰδέσιμον μέγα, καὶ τὸ σεβάσιμον, καὶ τὸ σέβας παρὰ τῇ Ὁρθοδόξῳ, διὰ τὴν ἣν περ Χάριν ὅπῃ ἡ Μητηρ αὐτοῦ ἐζήτησε ἀπ' αὐτὸν
τὸν

τὸν Σωτῆρα, τὸν Μονογενῆ αὐτῆς Τιδν, καὶ διὰ τὰ χαλεπότερα λόγια ὅπου αὐτὴ ἡ Παναχρωτος ἐκφώνησε, νὰ ἔχη χάριν ἡ Ἁγία τῆς Εἰκόν. Χάρις Θεία, Χάρις Οὐράνιος, Χάρις ἀνέξαλειπτος, καὶ Θεοβράβευτος, Χάρις ὅπως ἐζητήθη ἀπὸ μίαν Μητέρα τῷ Θεῷ, καὶ Χάρις ὅπως ἐδόθη ἀπὸ εὐὰ Τιδν τοῦτον, χωρεῖς Πατὴρ εἰς τὴν γῆν, καὶ χωρεῖς Μητὴρ εἰς τὸν Οὐρανόν· ἀπὸ εὐὰ Τιδν τοῦτον, ὅς τις εἶναι Δημιουργός, καὶ Ποιητὴς τῷ Παντὸς τῷ Κόσμῳ, καὶ Βασιλεὺς τῶν Βασιλευμένων τῶν αἰώνων ἀπάντων. Τί λέγεις τώρα εἰς ὅλα αὐτὰ Ἀρχὸν Σοφιστὰ, καὶ πρατολόγε; παῦσαι, μάταιε, παῦσαι· ἐλθέ εἰς τὸν ἑαυτὸν σου· συλλογίζου τὰ μόνιμα καὶ παντοτινά, τὰ ὅποια σοῦ γίνονται αἰτία νὰ ὠφεληθῇς, καὶ νὰ ζήσης αἰώνια, καὶ ἀθάνατα.

Ἡμεῖς γνωρίζομεν, καὶ καταλαμβανόμεν ἀληθῶς πῶς ζῶμεν μίαν ζωὴν ὅπως τρέχει, καὶ δὲν ἔχει σερῶσιν, μόνον περῶν, καὶ διαβαίνει, καὶ παρέρχεται, καὶ ἀκόμη ὅσον δὲ φαίνεται τὸ τέλος, τόσον πλέον ὀγλίγωρα φθαίνει, διὰ νὰ χωρεθῇ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Κόσμον, καὶ τόσον ἔξαφνα ἔρχεται τὸ τέλος τῆς ζωῆς μας, ὅπως δὲ φθάνομεν καὶ νὰ ἐτοιμάσωμεν τὰ πρὸς τὴν ἔξοδον τῆς ζωῆς μας· διατὶ ἡ ζωὴ ἡ ἐδική μας εἶναι μία σφάττα ὅπου δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ γυρίσωμεν ὅπισσω, ἡ ὅποια ἀπλώνεται ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς γεννήσεώς μας, ἕως καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς αὐτῆς ζωῆς, τῷ θανάτῳ μας δηλαδή. Αὐτὸς ὁ Κόσμος εἶναι ὡσαύτῃ εὐὰ ξεροδοχεῖον, εἰς τὸ ὅποιον κατοικῶν, καὶ εὐείσκονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅλα ὅσα εὐείσκονται, καὶ ἔχει ὁ Κόσμος αὐτός, σήμερον εἶναι ἐδικὰ μας, καὶ αὔριον τὰ ὀρίζον ἄλλοι τινὲς, καὶ ποτὲ δὲν θέλει τὰ ὀρίσει τινάς· καὶ ἔχομεν ὅλοι χρεὸς νὰ δώσωμεν λογαριασμὸν ἑμπεροδεν εἰς εὐὰ Κριτὴν, διὰ ὅλα ἐκεῖνα ὅπως ἐκάμαμεν. Χθὲς ἐγεννήθημεν, σήμερον ζῶμεν, καὶ αὔριον ἀποθνήσχομεν· διότι αὐτὸς ὁ Κόσμος, εἶναι κατοικία τῶν ζώντων, καὶ τάφος τῶν ἀποθανέντων. Λοιπὸν ἐν ὅσῳ ἔχομεν καιρὸν, ἅς ἐπιμεληθῶμεν νὰ ἀρέσωμεν εἰς τὸν Χειστόν. ἐν ὅσῳ ἔχομεν πῆς φρεύας μας, ἅς παχίσωμεν μὲ τὸ μέσον αὐτῶν τῶν φρεῶν, νὰ δοξάσωμεν τὸν Ποιητὴν μας Θεόν· ἐν ὅσῳ ζῶμεν, ἅς καμνῶμεν τὸ καλόν, καὶ ἀγαθόν· ἐν ὅσῳ εἶμαι ἐξουσίας τῶν πραγμάτων ὅπου ἔχω, ἅς στείλω ἀπὸ αὐτὰ εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἔχω χρεῖαν ὑπερὸν εἰς ὀλίγον καιρὸν· ἐν ὅσῳ ἔχω ἐξουσίαν νὰ γίνω Οὐράνιος ἄνθρωπος, καὶ ἔχει τὸ ἄδω δῶλος, ἅς ἐταμασθῶ διὰ νὰ ἀνέβω εἰς τὸν Οὐρανόν.

Ἡ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων ὅλων ὁμοιάζει μὲ τὴν θάλασσαν, καὶ ἡ ψυχὴ ἐκεῖνη ὅπως θέλει νὰ σωθῇ ὁμοιάζει μὲ εὐὰ καράβι, καὶ ὁ Καραβοκύρης εἰς αὐτὸ, εἶναι ὁ Νῆς τῷ ἀνθρώπῳ, καὶ τὰ καλὰ ἔργα εἶναι τὸ καλὸν φόρτωμα τῷ καραβίῳ, καὶ ὁ λιμενὴς ὅπως ἔχει νὰ ἀρά-

ξη τὸ καράβι εἶναι ὁ Οὐρανός· καὶ ἀκόμη, ὁμοιάζει ἡ ψυχὴ ἡ ἐδική
 μας, μὲ εὐὰ καράβι ὅπου ἐτοιμάζεται, διὰ τὴν κάμην πᾶν τὴν φύ-
 γη· καὶ ἀκόμη ὁμοιάζει μὲ εὐὰ στράτευμα, ὅτῃ προσμεύει πότε τὴν
 ἀκρότητίν τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος, καὶ τὴν κινήσῃ εἰς τὸν πόλεμον· καὶ
 πάλιν, ἐκεῖνος ὅτῃ προσμεύει τὴν προτρεχούσῃ ἀπὸ τὸν Βασιλέα τῶν
 εἰς τὴν αὐτοῦ ἡμέραν, ποῖαν ἄλλην φροντίδα ἡμπορεῖ τὴν ἔχει ὁ
 τοιοῦτος παρὰ τὴν ἐτοιμάζεται διὰ ἐκεῖνα τὰ πράγματα, ὅτῃ ἡθελε
 τὸν ἐρωτήσῃ ὁ Βασιλεὺς, καὶ αὐτὸς τὴν ἀποκρίνεται κατὰ τὴν ἀρέσ-
 κειαν τῶν Βασιλέως; Ὁ Ψυχὴ λοιπὸν τῶν ἀνθρώπων, εἰπέ λοιπὸν ὁ
 Ψυχὴ εἰς τὸ σῶμά σου τὸ ἴδιον· τὴν λοιπὸν ὅπου ἔφθασεν εἰς ἡμᾶς
 τὸ τέλος, καὶ ἡ συντέλεια διπλάσιος· ἔφθασε τὸ τέλος τῶν Κόσμου,
 ἔφθασε καὶ τὸ γῆρας· τὴν λοιπὸν ὅτῃ ἔκλινεν ἡ ἡμέρα, καὶ πλησιάζει
 ὁ ἥλιος τὴν βασιλεύσῃ. τί ἔχομεν τὴν κάμωμεν τώρα εἰς τὸν
 Κόσμον; ὁ καιρὸς μας εἶναι ὀλίγος, ὡς τὸσον ἀκόμη ὀλίγον, καὶ μέλ-
 λεις τὴν υπάγῃς εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ τὴν γίνῃς χῶμα, καὶ κόνις. Εἰ-
 πέ πάλιν καὶ σὺ Ψυχὴ τί κάμνεις ἐδῶ; πηγενε, καταφευγε εἰς τὸν
 Θεόν, μήπως καὶ κολαοῦσῃς εἰς τὸ αἰώνιον πῦρ· ἕως πότε ἡ γλυκύτης
 τῶν Κόσμου; ἕως πότε ἡ ἀνάπαυσις; ἕως πότε μόχθοι, κόποι καὶ δου-
 λεία; πολὺν χρόνον ἔζητας μὲ τὸν Κόσμον, ζῆσαι καὶ ὀλίγον καὶ
 διὰ τὴν σωτηρίαν σου· πολὺν καιρὸν ἐδουλεύσας εἰς τὴν πλάνην τοῦ
 Κόσμου· τὸ ὀλληγορήτερον ἐλευθέρωτον τὸν ἑαυτὸν σου ἀπὸ αὐτῆν,
 βαυε εἰς τὸν νῦν σε τὸς ἀπερασμένους χρόνους, ἐνθυμήσας ἀπὸ πόσον
 καιρὸν παραβλέπεις τὸς χρόνους ἐκείνους, καὶ πόσας φορὰς σὺ ἐχαιρί-
 ζετο καιρὸς ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ ἐσὺ τὸν καιρὸν ἀδεύσας· λοιπὸν, τῶ-
 ρα πρέπει μίαν φορὰν τὴν ἔλθῃς εἰς αἰδοῦσιν, διὰτὶ εἶναι εἰς τὸ Λό-
 γισμα συνθήκη γεγραμμένη ἀπὸ τὸν χρόνον, καὶ τὸν καιρὸν, εἰς τὸν
 ὁποῖον αὐτὸν καιρὸν αἰσίως καὶ δεῦ ἡθελες μεταχειροῦσθαι τὰ ἀρέπον-
 τα ὅτῃ σὺ χρειάζονται, ὁ καιρὸς ἐκεῖνος φεύγει ἀπὸ ἐσέως, καὶ σὺ
 φεύγεις ἀπὸ τὸν καιρὸν, καὶ τότε ταπεινὴ ψυχὴ δεῦ εἶναι τρόπος τὴν
 εὐρὴς ἄλλον καιρὸν. Ἐκεῖνος ὅτῃ ἔχασε χρυσίον, εὗρεν ἄλλον ἀντὶ
 διὰ ἐκεῖνα, ἀμὴ ἐκεῖνος ὅπου ἔχασε μίαν φορὰν τὸν καιρὸν, ποτὶ
 πλέον δεῦ τὸν ἥρε. Νὰ ὅπου ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν ὁ Ἄγγελος
 ὅτῃ ἔχει τὴν σὶ χεῖρσιν ἀπὸ τὸ σῶμα, ἔφθασε τὸ τέλος σε ταλαι-
 πωρη, πῶς κάθεται ἀμέμικτος; τί χαίρεσαι εἰς ἐκεῖνα, ὅπου εἰς ὁ-
 λίγον ἔχεις τὴν ἀφῆσθαι, τῇ ὁποῖων τὴν ὄψιν δεῦ τὴν βλέπεις
 αἰώνως; ἐξύπνησε, παραβλέψατα ὅλα, ἀπόσπασον εἰς τὸν Θεόν.
 Ἐχομεν τὴν ἀφῆσωμεν αὐτὰ τῶν Κόσμου αἰώνως, καὶ πλέον ὀπίσω
 δεῦ γυμίζομεν· ὅσον ἔχομεν πόδας, ὡς τρέχωμεν ὀπίσω τῇ καλῶν
 πραγμάτων· ἐν ὅτῃ ἔχομεν ὀφθαλμούς, ὡς τοὺς γυμίζομεν μὲ τὰ
 δά-

δάκρυα, πρὸ τῆς νῆς σκεπασθῆναι μετὰ τὸ χῶμα· ἐν ὅσῳ ἔχομεν χεῖρας, ἅς κάμνωμεν τὰ καλά ὅλα· ὁ καιρὸς καιροζυγῶναι, ἅς ἐκπνήσωμεν. Ἐγέρθητι ὦ Ψυχὴ· ἀγωνίσου, ἐπιμελήσου, ἅς ἐτοιμασθῶμεν ὦ Ψυχὴ· ὁ καιρὸς τὸ μισερῆμας ἐφθάσεν. ἀμὴ τί πρέπει ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ἐγὼ ὁ ταλαίπωρος ὅτε τὰ χράω αὐτὰ, ἐμαυτὸν ταλανίζω ὁ ἄθλιος, γεγόμενος Κεῖτης τῇ ἄλλων, καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν μου εἶμαι ἀδόκιμος. ἀλγυνή εἶναι ἡ πληγὴ μου, ἀγαπητά μου τέκνα. Τοῦτο τὸ πονημάτιον τὸ παραμικρὸν, τὸ ἕκαστα χεῖρει πῶν πολλῶν ἀνθρώπων, ὅτε περὶεργάζονται, καὶ ἐρευνοῦν τὰ ὑπὲρ φύσιν πράγματα, καὶ ἀπολύονται οἱ ἄθλιοι, καὶ θίλοντες νὰ εἶναι σοφοὶ μωραίνονται. Τίς εἶδε νῦν Κυεῖς, ἢ τίς σύμβουλος αὐτοῦ ἐγενέτο; βοᾷ Παῦλος ὁ Μέγας. ἀνιξερεύνητα εἶναι τὰ Κεῖματα τῷ Θεῷ, Τέκνα ἀγαπητά, καὶ ἀνέξιχνιάσοι αἱ ὁδοὶ αὐτῶ· μὴ πλανᾷτε, Θεὸς ἔμυκτηρίζεται, διότι θάνατος ἀμαρτωλῶν πονηρὸς, καὶ οἱ πονηρευόμενοι ἐξολοθρευθήσονται, κατὰ τὸν Δαβὶδ. Κεῖσις ἐστὶ, καὶ αὐταπόδοσις τῇ ἔργων, ὅσον τῇ ἀγαθῶν, ὅσον καὶ τῇ κακῶν. Πολλοὶ ὁμως λέγουσιν, ποῖος ἦλθεν ἀπὸ τὴν ἄλγην ζωὴν, καὶ τὰ ἐφανέρωσεν αὐτά; ποῖος τὰ εἶδεν αὐτὰ, καὶ τὰ ἀνῆγγελεν; ἅς ἦδε βέβαιοι, ἀγαπητά Τέκνα, ὅτι κανεὺς ἀπὸ τῆς ἀνθρώπου ὄχι, μήτε ἀπὸ τῆς Ἀγγέλου, καθὼς λέγει ὁ Θεὸς Χρυσόστομος, μήτε ἀπὸ τῆς Ἀρχαῖς, καὶ Ἐξουσίας τῶ Οὐρανοῦ. ἀμὴ ποῖος; ποῖος λοιπόν; ὁ ἴδιος αὐτὸς ὁ Ποιητὴς τῶ Κόσμου ὅλη, τοῦ ὁρατοῦ, καὶ ἀοράτου, αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Δεσπότης Χειστός, πορτὸ ἀκόμι νὰ φθάσῃ, καὶ νὰ ἔλθῃ ἐκείνη ἡ ἡμέρα, αὐτὸς ἀποφάσισε εἰς τὸ Θεῖον τε, καὶ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, διὰ ὅλης ἐκείνης ὅτε ἔχον νὰ κειθῆν τότε. Τί ἀποφάσισε; ἄκουε, ἔχε ὧτα τοῦ ἀκούειν. „ὅτι ἀπελεύσονται ἔτσι εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ „ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον“. Ὡ ἄθλιότης! ὦ καταδίκη αἰώνιος! ὦ ἀποχλωσιμὸς παράλογος! καὶ τοῖς ἀμαρτωλοῖς τότε!

Φείσαι ἡμᾶς Δέσποτα Πολυέλεε, καὶ μετὰ τὸν ἀμαρτωλὸν, καὶ μυριόπυτον τὸν πολλὰ ἡμαρτηκότα σοι. Ἰησοῦ τὸ Σωτήριον ὄνομα, ἐμὲ τὸν δῆλον, τὸν ἀνάξιον τῆς Ἀρχιερωσύνης βαθμὸν λαβόντα, καὶ ἀδετήσαντα, καὶ ποτὲ, καὶ ὕστερον τὰ Θεῖα σε προσάγματα παραβάντα. Πανταγάρσῃ Δέσποινα, Μήτηρ ἀπάντων ἡμῶν, σῶσον δὴ, πρόφθασον, ἐξελεῖ· πῶς ἀποσρέφεις τὸ Πρόσωπόν σε ἀπὸ ἡμῶν, ἀειπάρδενε Πανάμωμε; ἴδε τὴν κάκωσιν τῇ ἀμαρτιῶν ἡμῶν, ἴδε τὰς θλίψεις, τὰς πόνους, τὰς ἀνάστεναγμὰς, τὰ δάκρυα, καὶ ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν καταδυναστευόντων, καὶ καταθλιβόντων ἡμῶν δαιμόνων ἀνιλεῶν, καὶ ἐξάρπασον ἡμᾶς ἐκ τῶν θλιβόντων τούτων. Ναὶ Δέσποινα, Μήτηρ τοῦ λυτρωτῆ τῶν ψυχῶν ἡμῶν, σοὶ βοῶμεν Πανάχραντε Δέσποινα, ἅπαν-

ἅπαντες οἱ δὲ λοιποὶ εὐσεβεῖς· σὲ ἰκετεύομεν, τοῦ διόμεθα, ἀπολύ-
 μεθα, Μήτηρ, σῶσον ἡμᾶς· Χριστιανῶν τὸ Κέρας ὕψωσον, ἡμᾶς
 ἅπαντας, τὰς ἐν τῇ Μονῇ σου ταύτῃ οἰκῶντας, διὰ τῆς Χαριτοβρύτης
 Σεπτῆς Εἰκόνης περὶφρήσον, ὡς Κόρη Μυελώνυμε. Ψυχὴ, ὡς Ψυχὴ
 ἔγειρε, καιρὸς ἐξόδα ἔχει, κάμε, πνεύμασον· ἐτοιμασθῶμεν λοιπὸν,
 ὡς Ψυχὴ. ἀλλὰ σῶσον με, σῶσον με ὁ Πατήρ, ὁ Υἱὸς, καὶ τὸ
 Ἅγιον Πνεῦμα, ἡ Ἁγία Τριάς. Σῶτόν με ὁ εἷς, καὶ μόνος Θεός·
 ὅτι σοὶ ᾠρεῖται Δόξα, Κράτος, καὶ Προσκύνησις εἰς τὰς ἀπεραντὰς
 αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν,

Ὁ πάντων ἡμῶν, ἀπάντων τῶν ἀναγινωσκόντων τὸ παρὸν
 Πονημάτιον ἐν Χριστῷ διάπειρος Εὐχέτης,
 ὁ Πιστὶς Σαραφείμ, ὁ καὶ πρῶν Ἀγκύρας.

Τ Ο Ϊ Σ ' Ε Ν Κ Υ Κ Λ Ω

Σ Ε Β Α Σ Μ Υ Ο Ι Σ Π Α Τ Ρ Α Σ Ι ,

Καὶ πᾶσιν ἔτι τοῖς ἐντυγχάουσι τῷ ἱερῷ ποδουμένων ἐπίτευξιν . .

Νωστὸν ἐστὶ πᾶσι τοῖς τὰς Ἱσουλίας ἀγαγινώσκουσι, καὶ αὐτὰ ἔτι τὰ εἰς ἀπλὴν φράσιν εὐμεταχείριστα Βιβλία Ἱσουλικά, ὅτι μετὰ τετακοσίς χρόνους ἀπὸ τῆς ἐνσάρκας τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ Οἰκονομίας, ἐβασίλευσεν ὁ πρῶτος ἐν Βασιλεῦσι Χριστιανὸς ὁ Κωνσταντῖνος, καὶ μετὰ τῶτον οἱ ἄλλοι Βασιλεῖς Ῥωμαίων, ἕως τὸς χιλίους τετακοσίς πεντήκοντα τρεῖς ἀπὸ Χριστοῦ. Ἐκτοτε δὲ παρεδόθη, οἷς οἶδεν ὁ Κύριος Κείμεσιν, ἡ Βασιλὶς τῇ Πόλει, καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν Σκήπτρον εἰς τὸς ἐκ τῆς Ἀγαρ Ὀθωμανέας, τὸς κυριεύοντας αὐτὴν τετακοσίς καὶ ἐξήκοντα τέσσαρας ἡδὴ χρόνους. Ἐν τοῖς ἐν τῇ Κομνηνῶν Βασιλείῳ, μετὰ τὴν παρέλευσιν τῇ χιλίῳ ἐτῷ ἀπὸ Θεογονίας, κατὰ τὴν ἀκόλυστον ἑκατονταετηρίδα, ὅτε ὁ Κομνηνὸς Ἀλέξιος ἐβασίλευσεν ἐν Κωνσταντινπόλει, ἐκομίσθη ἡ Θεομητορικὴ Θαυματουργὸς Εἰκὼν ἐν Κύπρῳ, εἰς τὸ Μοναχοῦ Ἡσαΐου Ἀσκητήριον, τὸ εὐερισχόμενον εἰς τὴν Μυριανθῆσαν κατὰ τὸ Ὅρος τῷ Κόκκῳ, διὰ τῷ Δακῷ Ἐμμανυὴλ Βυτομήτῃ, καθὼς ἐδηλώθη τῷτο πλατύτερον εἰς τὴν Περιγραφὴν τῆς Μονῆς. Ἐδείχθη δὲ διὰ Πατριαρχικῶν Συνοδικῶν Γραμμάτων, πῶς εἶναι ἡ Ἁγία Εἰκὼν ἡ ἐπιγραφεῖσα Κυκλιότιοι, ἰσουλισμένη ἀπὸ τὰς χεῖρας τῷ Ἀποστόλῃ καὶ Εὐαγγελιστοῦ Δακῷ, καὶ ἴσως καὶ εἶναι ἐκείνη ὅπῃ ὁ Ἱσουλὸς Ξανδόπυλος γράφει, καὶ ἐπεμψεν Εὐδοκία ἡ Βατίλισσα ἀπὸ τῆς Ἱερουσαλὴμ εἰς Κωνσταντινὴν πρὸς τὴν Πυλχειάν, μίαν τῇ τελῶν ἐκείνων τῇ περιβοήτῳ καὶ θαυμασίῳ, ὅπῃ εἶδεν εὐαρεσθηθεῖσα καὶ ἡ Θεοτόκος ζῶσα. Ὅσαι γὰρ οἰκοδομαὶ ἐγεύοντο εἰς τὸ Ὅρος, ὅτε ἦλθεν ἐν Κύπρῳ ἡ Ἁγία Θεομητορικὴ Εἰκὼν, ἢτε Ναὸς, ἢτε Κελλίαι, καὶ πάντα τὰ Σκεύη καὶ Βιβλία διεφθάρησαν ὑπὸ τῷ γενομένῳ πυρπολισμῷ τῆς Μονῆς, κατὰ τὸς χιλίους τετακοσίς ἐξήκοντα πέντε ἀπὸ Χριστοῦ, ὅτε ἦν ὑπὸ τὴν ἐπικράτειαν τῇ Δυτικῶν ἢ Κύπρος. Ἀνοικοδομήθη ὁμοῦς πάλιν λαμπρῶς διὰ συνδρομῆς πάντων τῇ ἐν τῇ Νησῷ· ἀλλὰ καὶ αὐτίς κατὰ τὸς χιλίους πεντακοσίς πεσάρακοντα δύο, πυρποληθεῖσα δευτέρον ἢ Μονή, ἀνοικοδομήθη ταπεινῶς ὑπὸ τῷ τότε Ἡγμενεύοντι Συμεῶν, διὰ

Descriz. del Monast. di Chicco.

K

διὰ συνδρομῆς πάλιν τῆς Εὐσεβῶν. νῦν δέ, κατὰ τὰς χιλίους ἑπτακο-
 σίας πεντήκοντα πλείους τῆς Μονῆς πυρπολιθείσης ἤδη τρίτον, ἢ διέ-
 λιπευ ἢ τῆς Ὀρθοδόξων συνδρομῇ καὶ εὐλάβει· ὅθεν κατὰ τὰς χι-
 λίους ἑπτακοσίας πεντήκοντα πέντε ἀνοικοδομήθη λαμπρῶς ὁ Ναὸς, καὶ
 τὰ Κελλῖα ἅπαντα, ἐπιμελείᾳ τῆς Οἰκονομίας τῆς Μονῆς Κυρίᾳ Παρ-
 θεοῖς, ἀνδρὸς τιμῆς, καὶ Θεοσεβῆς. Ἐστὶ δὲ ὁ Ναὸς τείχος, καὶ ὁ
 μετ' ἐν μέτῳ τιμαῖται ἐπ' ὀνόματι τῆς ἀειπαρθένης Θεοτόκου, οἱ δὲ ἐκ
 πλαγίων, ὁ μετ' εἰς τῆς Ἀσωμάτων ἐστὶ καὶ Ἀγγελικῶν Ταγματῶν, ὁ
 δὲ ἔμπροσ πάντων τῆς Ἀγίων, ἵνα ὡς Βασιλίοντα ἔχη ἡ Θεοτόκος πα-
 ράταξιν ἐξ Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ἔνθα καὶ ἐκπελεῖται καὶ ἡ Ἐκκλη-
 σιαστικὴ Ἀκολουθία πάντοτε, καὶ ἡ ἀνάμακτος Οὐσία, πρὸς μνημόστυνον
 τῆς κτητόρων, καὶ πάντων τῆς ἐλευντῶν Ὀρθοδόξων. Τῆτι ἐν ἐτι φυλάτ-
 τετε μάλιστα, ὦ Πατέρες καὶ Ἀδελφοί, ἡ ἐνάρετος ζωὴ καὶ ἡ αὐτόκλειτος
 μετὰ ἀγάπης καὶ ταπεινώσεως, Μοναδικὴ Πολιτεία, διὰ τὴν ἡ Μεγαλειό-
 της καὶ Ἀγιότης τῶν τόπων χρεῖς ἀρετὴν, ἔδεν ὠφελεῖ. ἔπε ὅ οὐ Παρά-
 δεῖστος ὠφέλεισε τὸν Ἀδὰμ παρακείμενα, ἔπε ὁ Οὐρανὸς τὸν ἐπαρθέ-
 να Ἐωσφόρον καὶ τριακοσίας χρόνους ὅτῃ ἦτον κεχωσμένος καὶ ἀφανὴς ὁ
 Τάφος τῆς Κυρίᾳ, καὶ τὸ Σινᾶ ἀκατοίκητον, διὰ τὰς ἀσεβεῖς Βασιλεῖς
 καὶ δίδωκτας, οὐδὲν ἐβλάβη ἡ Πίστις, ἀλλὰ τότε μάλιστα ἐπληρώθη
 ἀπὸ πλήθους ἀνδρῶν, καὶ γυναικῶν, καὶ παιδίων ὁ Οὐρανὸς, μαρτυρη-
 σαύτων, καὶ τὸ ἴδιον ἐκχυσάτων αἷμα, διὰ Χειστὸν τὸν ἀληθινὸν
 Θεὸν ἡμῶν. Πόσας καταφρονήσεις ἔδειξεν ὁ Ἀδελανὸς, Γάιος, ὁ Πα-
 ραβάτης Ἰβλιανὸς εἰς τὰς Θεῖας Ναὺς, εἰς τὰ Ἱερὰ σκεύη, καὶ Εἰκό-
 νας, καὶ οἱ ἄλλοι ἀσεβέστατοι Τύρανοι; πόσα οἱ Σαρακηνοὶ καὶ Πέρ-
 σαι; πόσα ὁ κατακρημνίσας τὰ πόσα Μοναστήρια ἀσεβέστατος Βα-
 σιλεὺς Μελεκτάχαρ; πόσας ἐξυβρίσεις ἔδειξεν εἰς παρθενικά ἀφι-
 ρωμένα τῷ Θεῷ σώματα Μοναζουσῶν; πόσα τοῖς Ἀγίοις ἀνδράσι
 κακὰ ἐποίησαν καὶ ζῶσι, καὶ θανῶσιν, ὡς Εὐσέβιος, καὶ Κεδρηνὸς, καὶ
 Σωζόμενος ἰσορᾷσι; ἀλλ' οὐδεμία τῇ Ὀρθοδόξῳ Πίστει ἐλάττωσις.
 Καὶ νῦν πᾶσι τῶν Ἀγίων Ἁγία, καὶ ὁ πεισβήτος Ναὸς Σολομῶντος,
 εἰς χεῖρας ἀσεβῶν, καὶ ἡ δι' Ἀγγέλων ἐπιφανείας κτισθεῖσα Ἁγία
 Σοφία, καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ναοὶ εἰς ἀσεβεῖς παρεδόθησαν, οἷς οἶδεν ὁ
 Κύριος Κεῖμασιν, ἵνα μάθωμεν ὅτι τῷ Θεῷ οὐ χρεῖα τόπων, καὶ
 κτισμάτων, ἀλλὰ ψυχῶν, καὶ ὅτε ἀδελνεύμεν, τότε δυνατοὶ ἐσμεν·
 ὅθεν ἂς μὴ καυχώμεθα εἰς πλῆτον, εἰς μεγάλα κτίσματα, εἰς τί-
 πων Ἀγιότητα, ἀλλ' ἐν Θεῷ καὶ τῇ πρὸς Θεὸν καθαρᾷ ἡμῶν Λατρείᾳ,
 καὶ ψυχικῇ φροντισίῳ σωτηρίας. πάντες γὰρ ὑμεῖς, λέγει Παῦλος,
 εἰς ἐστὶ ἐν Χριστῷ, καὶ εὐ τὸ πολίτευμα ὁ Οὐρανός. Χριστιανοὶ ἐσμὲν
 ἅπαντες, καὶ ἐν τῷ αἵματι καυχώμεθα, καὶ τὸτο αἵ ἐπιμελούμεθα μάλι-
 στα

σα πάντων, τὸ ἀρέσκει Θεῷ διὰ τῆς ἐργασίας τῆς Θεῶν Ἐντολῶν, καθὼς τὸτο ἐδίδαξαν καὶ οἱ Ἀπόστολοι, καὶ Μάρτυρες, καὶ Ἱεράρχαι, καὶ Ὅσιοι, καὶ πάντες ὅσοι Θεῷ εὐπρέστησαν. Πρέπει ναὶ νὰ τιμῶμεν καὶ τὸς Ἁγίους τόπους, καὶ μάλιστα εὐδα ὁ Κύριος ἐργάσατο τὴν πᾶν ἀνθρώπων σωτηρίαν. Ὠρέπει νὰ ἔχωμεν εἰς τιμὴν τὰ Ἱερά Προσκυνήματα, καὶ τὸς Θεῖς Ναὸς, καὶ νὰ δέχωμεν τὴν δυνατὴν βοήθειαν πρὸς σύστασιν τάτων· πλὴν νὰ φροντίζωμεν καὶ διὰ σολισμὸν τῆς ψυχῆς μας διὰ τῆς ἀρετῆς περαιοτέρων. „Ὑμεῖς δὲ ἐσὲ, φησὶ Παῦλος, „Ναὸς Θεῶ Ζῶντος“. Λοιπὸν ἄς εἶναι ἐν πᾶσιν ἡ ἀγάπη τῷ Θεῷ, καὶ ὅχι τῇ ἁσπρῶν, ἢ τῇ ἡδονῶν, καὶ τῆς ματαιίας δόξης· ἄς εἶναι ἡ ἀγάπη τῆς ἀρετῆς, καὶ ὅχι τῆς κοσμικῆς ματαιότητος· τὰ φθαρτὰ καὶ γήινα ἄς καταφρονήσωμεν, ἐπειδὴ μὲ τὸν θάνατον πάντα ἀφανίζονται. Θεὸν δὲ μόνον ποθήσωμεν τὸ ἄκρως ἐφετὸν, τὸ ἄκρως ἀγαθόν, καὶ πάντων ἀγαθῶν τὸ ἀκρότατον· ἄς φυλάξωμεν ὅσα ἐδίδαχθημεν παρὰ τῷ Εὐαγγελίῳ, παρὰ τῇ Ἀποστόλῳ, καὶ παρὰ τῶν ἐν ἐπιταῖς Συνόδοις διαπρεψάντων Θεοφόρων Πατέρων. Εἰ τις δὲ τὰ ἐναντία εὐαγγελίζεται, καὶ ἄν Ἄγγελος ἢ ἐξ Οὐρανοῦ, ἔσω ἀνάθεμα. Τὰ ἐπιταῖς τῆς Ἐκκλησίας Μυστήρια εὐλαβῶς φυλάττοντες καὶ τιμῶντες, περαιοτέρων ὑπὸ τὰ ἄλλα ποροτεκνέον εἰς τὸ τῆς Θεῖας Εὐχαριστίας· ἐπειδὴ φαίνεται πλέον διὰ τῆς ἐπικλήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, αὐτὸ τὸ Θεωρούμενον Σῶμα, καὶ Αἷμα τῷ Κυρίῳ εἰς τὰ Ἱερουργήματα, ἢ νὰ εἰπῶ αὐτὸς ὁ Θεοῦ ἄνθρωπος Ἰησοῦς· καὶ νὰ εἰπῶ ἐν συντομίᾳ ἐκκλίνοντες ἀπὸ πάντων κακῶν, ἐπιτοκίας τε, καὶ βλασφημίας, ποιήσατε τὸ ἀγαθόν· ὅτι διὰ τὸτο γεγόναμεν Μοναχοί, ἵνα μὴ φρονῶμεν τὰ γήινα· ἀλλ' ὅλοι Πνευματικοὶ καὶ Οὐρανοὶ γενόμενοι, περὶ τῆς Θεῖας νὰ φροντίζωμεν, καὶ ὅχι νὰ τρυφῶμεν καὶ ἀνευλαβῶς νὰ διάγωμεν ποροσίχοντες χρήμασι καὶ κτήμασιν· ἀλλὰ καὶ εἴτι σωματικὸν ἐργαζόμεθα, ἔσω πρὸς δόξαν Θεῶ, ὡς καὶ ὁ Ἀπόστολος ἐρμηνεύει· „εἴτε ἐσθίετε, πίνετε, εἴτε πίνετε, εἴτε τί ποιεῖτε, πάντα εἰς δόξαν Θεῶ ποιεῖτε“. Ἐχετε καὶ τὴν τῷ Ὁσίῳ Χεισοδότῃ ὑποτύπωσιν τῆς ἐν Πάτμῳ Μονῆς, ὡς Κανόνα, καὶ εἰς τὴν Μονὴν ἡμῶν, καθ' ὃ καὶ ὁ τῆς Μονῆς Ἡγούμενος ἐνταῦθα ἐκλεγόμενος ὑπὸ τῆς Πατέρων, ψηφίζεται παρὰ τῶν αὐτῶν.

Ὁ Προεσὼς ὀφείλει εἰ μόνον πορονοεῖσθαι τῇ ἐσόδῳ τῆς Μονῆς καὶ ἐξόδῳ, ἀλλὰ πολλῶ μάλλον τῇ ψυχῶν. Τοῦτο ἄς ἐπιμελῆται καὶ ἀπὸ τῶν Γέροντας τῆς Συνάξεως· καὶ ὅχι μόνον αἱ Μοναστηριακαὶ τάξεις εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀκολουθίαν, καὶ εἰς τὴν Τραπεζίαν εἴτι νὰ ἐκπλῶνται κατὰ τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν, καὶ τὴν συνήθειαν τῶν Μοναστηρίων τῇ ἐν τῷ Ἀγιογύμῳ Ὄρει τῷ Ἀθῶνι, ἀλλὰ καὶ οἱ τα-

ζιδιῶται Πατέρες, εἰ καλῶς πολιτεύονται, ὡς κόττες πολλὰς, καὶ κιν-
 δύνες ἐν ξηρᾷ καὶ θαλάσῃ ὑπομείναντες, νὰ λαμβανῶσι τὴν πρέπου-
 σαν παρὰ τῆς ἄλλων τιμὴν, καὶ σχεδὸν νὰ θεωρῇται μία ἀδελφικὴ
 συντροφία· οἱ αἰώτεροι φρονούμενοι τῆς κατωτέρων, καὶ ἀγαπῶντες αὐ-
 τὰς, καὶ τὰ ψυχοσωτήρια συμβαλεύοντες, οἱ νεώτεροι πάλιν δεύχροντες
 τὸ φροσῆκον σέβας καὶ τὴν τιμὴν εἰς τὰς Γεροντοτέρους· πάντες δὲ ὑ-
 πακούοντες τῷ Προεσῶτι κατὰ Θεὸν πολιτευόμενοι, καὶ πρὸ ὀφθαλμῶν
 ἔχοντες τὸν θάνατον. Ἐσῶσαν εὐλαβεῖς, εἰρηνικοὶ, αὐτοκρίτοι, αὐε-
 χόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ, σεμνῶς βιούντες, ἐν φροσευχῇ, καὶ νη-
 σεῖα φροσκατερεῖντες, καὶ ἐν φόβῳ Θεοῦ πολιτευόμενοι, μὴ κατάλα-
 λοι, μὴ ὀργίλοι, μὴ αἰχροκερδεῖς καὶ φιλάργυροι, μὴ μέδυστοι καὶ ὑ-
 περήφανοι, μηδὲ ὄψεις γυναικίᾳς περιεργαζόμενοι, μήτε σκανδαλο-
 ποιοὶ· παράδειγμα ἐν πᾶσι ἅς ἔχωμεν τὰς παλαιὰς Πατέρας, καὶ ὅχι
 τὰς νῦν τὰς ἐν τῷ ὀγδόῳ (καὶ) αἰῶνι, ὧν οἱ πλείους χρυσολάτραι, ὑπο-
 κριταί, φιλήδονοι, ἐμπαίχται τῇ Θεῷ Μυστηρίῳ, τῆς Μοναδικῆς ἀ-
 κειβῆς πολιτείας κατήγοροι, καὶ τῶν Θεῶν ἐντολῶν περιφρονηταί, καὶ
 διὰ τὰ εἰπῶ τὰ τῷ Ἀποστόλῃ λόγια „κατὰ τὰς ἰδίας ἐπιθυμίας πο-
 „ρευόμενοι“· καὶ Θεὸς ἰλασθεὶς ἡμῖν φρεσβεῖται τῆς Θεομήτορος ἡς
 αἱ Ἑορταὶ γινέσονται μετὰ πάσης Εὐλαβείας, καὶ οἱ ξένοι καὶ προσ-
 κυνηταὶ τῆς Ἀγίας Εἰκόνης παραμυθεύσονται διὰ τῶν συνηθῶν τοῖς
 Μοναστηρίοις τροφῶν, μετὰ ἀγάπης, καὶ ὑπομονῆς, διὰ τὸ τῷ τόπῳ ἔρη-
 μον καὶ ἀπαραμύθητον· πόθεν ἡ δὲ δύναται τροφὰς ἀγοράσαι ἑαυτοῖς,
 καὶ τοῖς ὑποζυγίοις αὐτῶν, εἴτε Χεισιανοὶ, εἴτε καὶ οἱ διαβλίνοντες ἀσε-
 βεῖς; Δεδοξασμένος εἶη εἰς τοὺς αἰῶνας ὁ τρέφων πάντας Θεός. Οἱ
 Πνευματικοὶ νὰ φυλάττουν ἀπόκρυφα τὰ ἐξομολογούμενα· καὶ ὑπὸ
 πάντων ὡς κακὸς δυσφημίζεται ὁ ἐξομολογηθεὶς, ὑπ' ἐκείνων ὑδεμία
 χρεῖα ὡς κακὸς νὰ λέγεται ὁ αὐτός, καὶ μάλιστα νὰ μὴν ἀποβλέπῃ
 εἰς ἀργύρεα, εἴτε νὰ γίνωνται καὶ αὐτοὶ μετὰ τὰς ἐξομολογημένους συγ-
 καταπίπτοντες, ἀλλὰ κατὰ πάντα ἐν φόβῳ Θεοῦ νὰ οἰκοδομῶσι τὴν
 ψυχικὴν σωτηρίαν τῶν ἐξομολογημένων· καὶ οἱ ζητιανοὶ ἐτι σεμνῶς,
 καὶ καλογειρικῶς πολιτευόμενοι, νὰ ταπεινοφρονῶσιν εἰς τὰς βοηθῶντας
 αὐτὰς, καὶ μάλιστα εἰς τὰς κατὰ τόπον Ἀρχιερεῖς. Τὰ Βιβλία ἐπει-
 δὴ κατεκλήσταν, χρεῖα κατὰ μικρὸν νὰ ἀποκτηθῶσι, καὶ σπουδαίων
 φροντίς Μοναχῶν, ὡς τῇ Μονῇ χρησιμευόντων, καὶ καί τινες διὰ
 βαρβαρότητι εὐδὲ ἀκῆσαι ταῦτα θέλουσιν, ἀπὲς τῆς φρονοῦσας ἐναντίοι
 καὶ τῆς ἀρετῆς, καὶ αὐτὰ τῷ Θεωδωρῷ Σωτήρῳ ἡμῶν, τῷ εἰπόντος
 „ἐρευνᾶτε τὰς Γραφάς“· καὶ ἡ Ἱεροψάλτης Δαβὶδ „δράξαδε, φη-
 „σί, παιδείας μήποτ' ὀργισθῇ Κύριος“. καὶ Μυστικῶν ἐτι χρεῖα,
 διὰ κάλλος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκολουθίας, καὶ δόξαν Θεοῦ, εἰὼ κα-
 λῶς

λῶς γένηται, εἰ ἢ καὶ τῶν ἐκ ἀνάγκαιον, ἀλλ' ὅμως ἐς ἰσχύριον.
 Οἱ δοχεῖρες εἶπε κελάρης, καὶ ὁ ἐν τῷ Ἡγμενείῳ ὑπηρετῶν, χρεῖα
 νὰ εἶναι Πισοί, καὶ ἐν φόβῳ Θεῶ νὰ κυβερνῶσι τὰ πρὸς τροφήν ἀ-
 ναγκαῖα, ὡς μετὰ πολλὰ κόπον καὶ ἐξόδων κομιζόμενα εἰς τὴν Μο-
 νὴν· οἷτε Ἀμπελουργοί, καὶ οἱ ἐν τοῖς Μετοχίαις, ὡς Πισοί ἀς κά-
 μινσι τὴν ὑπηρεσίαν τας, καὶ οἱ στρατιώται ἐτι φροντίζοντες, καὶ τῶν
 τῆς Μονῆς ἡμιόνων. Τάσας ἀς ἐξετάζωσιν ὁ Οἰκονόμος τῆς Μονῆς καὶ
 ὁ Ἐκκλησιάρχης, καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ, μὴ παρόντος τῷ Προεστώτος,
 διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν ὑπηρεσίας τὴν Μονὴν· καὶ μάλιστα ἀς φροντισ-
 ται τὰ Μετόχια, ἐξ ὧν τὰ πρὸς ζωάρκειαν ποιεῖται τῇ Μονῇ· καὶ
 ὅλοι διὰ νὰ εἰπῶ ἐν συντόμῳ ἀποβλέποντες εἰς τὴν ψυχικὴν τας σω-
 τηρίαν, καὶ εἰς τὸ συμφέρον τῆς Μονῆς, ἀς κάμνη ἕκαστος τὴν ὀλ-
 θειῶσαν αὐτῷ ὑπηρεσίαν ἀγογγύως, ἀρκέμενοι εἰς τὰς διατροφὰς τὰς
 ἀναγκαῖας, καὶ τὰ σκεπάσματα, κατὰ τὸν Ἀπόστολον, περὶ ὧν χρεῖα
 νὰ φροντίζωσι οἱ φροσστατεύοντες τῆς Μονῆς. Εἰδέ τις ὡς ἀνθρώπος
 εἰς ἔγκλημα περιπέση ἀνθρώπινον, εὐθὺς νὰ ἐξομολογήται, καὶ μετὰ
 ταπεινώσεως ἀς διορθῶνται. Ἐὰν δὲ τὸ ἀμάρτημα φανερόν, καὶ ἐλεγ-
 χόμενος μάλιστα ἔ διορθῆται, ὡς ἀναγκαστὴς καὶ ἀμετανοήτως ἀμαρ-
 τῶν, ὁ τοῖστος ἀποδιωχθεῖτω, ἵνα μὴ καὶ ἄλλοις διαδόσιμον γένη-
 ται τὸ κακόν, καὶ ἀτιμίαν προσάψῃ τῇ Μονῇ· πλὴν τὰ τοιαῦτα οἰ-
 κονομικῶς ἀς γίνωνται, καὶ ἔ πεισματικῶς, καὶ ἐν φόβῳ τῷ τὰ πάντα
 ἐφορῶντος Θεοῦ. Οἰκονομικῶς εἶπον διὰ τὴν ἐπικρατέσαν Ὀθωμανικὴν
 Δυναστείαν· πρὸ πάντων δὲ τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀς ἐκτελῶνται εὐτάκ-
 τως, καὶ πάντες πρόθυμοι ἔσωσαν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀκολουθίαν,
 εἰς τὰς πρὸς τὴν Ὑπέραγνον Παρακλήσεις, καὶ μάλιστα πάντων ἐν
 τῇ Θεῇ Ἱερουργίᾳ μετ' εὐλαβείας καὶ κατανύξεως. Εἰς δὲ τὰς τῶν ἐ-
 ξωθεν ὕβρεις καὶ καταδρομὰς, ὡς διὰ τὴν ἀγάπην τῷ Δεσπότην μας
 Χριστῷ, καὶ τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως γιγνομένης, ἔστω ὑπομονὴ
 μέλει θανάτου, καὶ πολὺς διὰ ταῦτα ὁ ἐν Οὐρανοῖς μισθός. Οἱ Βίοι
 τῶν Ἁγίων Ἀνδρῶν ἔσωσαν ἡμῖν παράδειγμα, καὶ κανόνας, τῷ Με-
 γάλῳ Βασιλεῖ τῷ Ἀσκητικῷ. Ἐὰν δὲ τις ἐναντία φρονῇ, καὶ ἐν ἑα-
 ρετοῦ, καὶ πειθαρχίας, καὶ θυματοργάνῳ εἴη, ὡς ἐξηρημένος τῆς Θεῆς
 ἀγάπης καὶ ταπεινώσεως, ὅπως εἶναι τῷ Πιστῷ οἱ καρποὶ, καὶ τὰ ἀλη-
 θινὰ γνωρίσματα, ἀς μὴν εἰσάκεται ἢ πιστεύεται ὁ τοῖστος· ἐπειδὴ
 πολλοὶ ψευδοχρεῖται εἰσὶ, πλάνοι καὶ ὑποκρίνται, πλανῶντες ἀληθῶς,
 καὶ πλανώμενοι. Ἀληθῶς ἐν ἐσχάτοις ἔσμεν καιροῖς, ὅτι τὰ τῆς Μο-
 ναδικῆς ἀπειθείας, πανταχῶς ἡμελημένα, καὶ ἐν ὑποκρίσει μάλιστα
 διὰ νὰ μὴ λέγω καὶ ἐν ἀναισχυντίᾳ, ὥστε τινὰς μὴτε Θεὸν φοβεῖσθαι,
 μὴτε ἀνθρώπου αἰδεῖσθαι· καὶ οὐδεὶς περὶ ψυχῶν λόγος χεδόν, ἀλλὰ

πειρ σωματικῆς κυβερνήσεως ὁ ἀγὼν πάντων· καὶ οἱ πλείονες Μονα-
χικὸν χῆμα ἀναλαμβάνουσιν, ἐκ ἵνα σωθῶσιν, ἀλλ' ἵνα κυβερνηθῶ-
σι, καὶ ἀναπαυθῶσιν. Οὕτως ἐλεεινὰ τὰ καθ' ἡμᾶς· ἐκὼς ἡμῶν, ὅτι
ἀρετὴ πᾶσα πειροφρονεῖται, χρυσὸς δὲ θεοποιεῖται, καὶ οἱ τῶτον ἔχον-
τες τιμῶνται παρὰ πάντων· ἀλλ' ὅτε ἐπιφανήσεται ἡ φοβερὰ ἡμέρα
Κυεῖς, τότε πάντα μάταια ὀφόμεθα, καὶ ὅτι οὐδὲν ἡμᾶς τότε τῶν
κτισμάτων βοηθεῖ, ἀλλ' ὕδεν τότε ὄφελος. Λοιπὸν μὴ τὰς Θείας Γρα-
φάς ὡς μύθους ἡγούμεθα, ἀλλὰ ζήσωμεν Χριστιανικῶς, πὺς βίης τῶν
παλαιῶν Πατέρων μιμήμενοι, καὶ ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ τὴν ἐαυτῶν σω-
τηρίαν κατεργαζόμενοι, ὡς ξένοι ὄντες καὶ παροικοὶ ἐπὶ γῆς· μηδὲ τυ-
φλὸς ποιῶντες ἑαυτοῖς ὁδηγὸς, ὑπακούσωμεν εἰς τὰ θελήματα Σαρ-
κὸς, Κόσμου καὶ Διαβόλου, τῶν φοβερῶν ἡμῶν ἐχθρῶν, ἐς καὶ νικῆσαι
οἰκεία δύναμει μηδέποτε θαρρήσωμεν, ἀλλὰ τῇ Χάριτι τοῦ Θεοῦ
Σωτῆρος ἡμῶν καὶ Δεσποτῆ, τὸ κατὰ δύναμιν πρότερον εἰς ἐργα-
σίαν τῶν ἀρετῶν δεικνύοντες μετ' ἀγαθῆς προαιρέσεως.

Ταῦτα κατὰ τὸν τρέχοντα καιρὸν εἴρηται, ὡς οἶμαι καταληλῶς·
ικανὰ δὲ τὰ ἐν τῇ ὑποτυπώσει τοῦ Ὁσίου Χειροδόλου Παραγγέλμα-
τα πρὸς Μοναστηριακὸς, καὶ ἐδεμία χρεία τοῦ πλείονος λέγειν καὶ γράφειν·
οἶδαμεν δὲ πάντες τὸ ἀγαθόν, ἀλλ' ἔποιῶμεν τὸτο, ἐκ ἐν ἀρετῇ κα-
πιῶμεν, ἐγκυμῆς τῆς διανοίας ἡμῶν πάντοτε ἐπὶ τὰ πονηρά· ταῦτα
φημί, διὰ τὴν τρέχουσαν ὄντως πονηρὰν γενεάν, ὅτι πάντες ἀληθῶς ἐξε-
κλίνουμεν, ἅμα ἡχρεώθημεν, κατὰ τὸν Προφήτην, ἐκ ἔσιν ἕως ἐνός ὁ
ποιῶν χρηστότητα· ὁ φόβος ὁ ἀνθρώπινος μικρὸν συσέλλει ἡμᾶς καὶ ἡ ἐν-
τροπή, φόβος δὲ Θεοῦ ἐκ ἔσιν ἀπεύαντι τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν· πάντα ἃ
ὅσα αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἀμαρτῆσαι δύναται ἄνθρωπος, ἐν λόγοις πε, καὶ
ἐργοῖς, καὶ διανοήμασιν, ἅπαντες πράττομεν, καὶ καὶ ἑαυτὰς δικαίωμεν,
καὶ αὐτὴν δὲ ἀμελῶμεν τὴν Προσιυχὴν πολλάκις, καὶ καὶ προφάσεις ἐν
ἀμαρτίαις προφασίζόμεθα. Συγχωρήσατέ μοι Ἀδελφοὶ τοῦ παρόντος
αἰῶνος, ὅτι ἐκ τῶν οἰκείων κείνω τὰ ἀλλότεια. ἀμελῆς ἢ ἐγὼ καὶ ὑ-
ποκειτῆς, καὶ ἀρετῶν ἄμοιρος ἀληθῶς, καὶ καὶ ὁ Θεὸς πολλάκις διὰ τῶν
ἀμαρτωλῶν μου χειρῶν ἐποίησε θαυμάσια πρὸς δόξαν αὐτοῦ, (ἐπεὶ
καὶ δι' ἀναξίων ἐνεργεῖ ὁ Παντοδύναμος) καὶ τιμὴν ὡς οἶμαι τῆς Ἱερω-
σύνης καὶ τοῦ Διδασκαλικῆς ἐπαγγέλματος, διὰ τὴν τῇ προτερχομένων
πίσιν πε καὶ εὐλάβειαν, ἴσως καὶ ὀφείλειαν· ἀλλ' οἶδα ἐγὼ ἑμαυτὸν ἀμαρ-
τωλόν, καὶ μὴ μόνον Λειτουργόν Κυεῖς, ἀλλ' ὅδε ζῆν ὄντα ἄξιον, καὶ εἴδε
ἐλεῆσαι με Κύριος, πρεσβείαις τῆς Θεομήτορος, ὡς ἐν ἐλέει ἀνείκαστος, καὶ
μὴ κατὰ τὰ ἔργα με τὰ πονηρά, καταδικάσῃ με ὡς δικαιοκρείτης, καὶ Θεὸς
ἐκδικήσων· ὅθεν καὶ εὐχεσθε ὑπὲρ τοῦ ἀμαρτωλοῦ Ἐφραίμ πάντες οἱ ἐν-
τυχάνοντες, ὅπως εὖρω ἔλεος ἐν ἡμέρᾳ τῆς τῇ ἔργων ἀνταποδόσεως.

„Εν

„Εν τώτῳ ἐν καυχᾷσθε Ἀδελφοί ἐν τῷ συνεῖν καὶ γινώσκειν τὸν
 „Κύριον, καὶ ποιεῖν κείμενα καὶ δικαιωσύνην ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ μὴ ἐν χρή-
 „μασι, καὶ τόποις, ἢ βρώμασι καὶ πόμασι, ἐν οἷς ἔδεον ὠφελήθησαν
 „οἱ πειπατήσαντες· καὶ ᾧ καὶ τόποις καὶ γλώσσαις ποτε, καὶ ἀξιώμα-
 „σι διαφέροντες, ἀλλ' ἐν ἑσμεν ἐν Χριστῷ, μία Πίσις ἐν πᾶσιν, ἐν
 „Βάπτισμα, εἰς Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὰ αὐτὰ παρὰ πᾶσι Μυ-
 „στήρια, καὶ μία ἡ ἐλπίζομεν ἡ Οὐρανῶν Βασιλεία, καὶ τὸ ἡμῶν
 „Πολίτευμα“ κατὰ τὸν Θεὸν Παῦλον. Μὴ ἐν παραζηλῶτε τὸς πο-
 „νηρομενέας, μηδὲ τὸς ποιῶντας τὴν αὐνομίαν, καὶ ἐν τῇ οὐδῶ αὐτῇ
 „κατευδύνονται, μὴ ζηλῶτε τὸς ὑπερηφάνους καὶ μεγαλορρήμονας καὶ πλε-
 „σίους, ἀλλὰ ζηλῶτε τὸς ἐναρέτους, τὸς μετὰ σενοχρησίας βιῶντας, καὶ
 „ἐργαζομένους τὸ Ἄγαθόν, τὸς διὰ Χριστὸν πάσχοντας, καὶ πτωχεύοντες τῷ
 „πνεύματι. Μὴ ἀποβλέπετε εἰς τὰ κακὰ παραδείγματα, ἀλλὰ πάντα
 „δοκιμάζοντες τὸ καλὸν κατέχετε, καὶ ὡς μέλιοται ἐκ πάντων τὸ αὐτὸς
 „ἐκλέγετε πρὸς τὸ ἄγαθόν, καὶ εἰς τὰς ψυχωστικαίας συμβολὰς ὑπα-
 „κείμετε, φυλάττοντες τὴν πρὸς ἀληθείας εἰρήνην, καὶ ἀδελφικὴν ἀγάπην,
 „μὲ τὴν ὑποποιὸν ταπεινοφροσύνην, ἔτι δὲ καὶ τὴν καθαρότητα, χωρεῖς
 „γὰρ καθαρότητος οὐδεὶς ὄψεται τὸν Θεόν· ὁ δὲ καὶ Παῦλος ἔλεγε·
 „μὴ πλανᾷσθε, ὅτι ἔτε πόρνοι, ἔτε μοιχοί, οὔτε ἀρσενοκοῖται, οὔτε
 „μαλακοί, ἢ μέθυσοι, ἢ λοιδοροί, οὔ βλάσφημοι Βασιλείαν Θεοῦ
 „κληρονομήσαντες“. Καὶ εἰς τὸ Λευϊτικόν, θανάτου ὁ Θεὸς ἀποφα-
 „σίζει εἰς τὸς μοιχεύοντες, καὶ ἀρρενομανεῖς, λέγων· „ὁ μοιχεύων, καὶ ἡ
 „μοιχευομένη θανάτῳ θανατέσθω, καὶ ὅς αὐ κοιμηθῇ, φησὶ, μετ' ἀρ-
 „σενος, κοίτην γυναικὸς, βδέλυγμα ἐποίησεν, ἀμφότεροι θανατέσθω-
 „σαν, εὐνοχοὶ εἰσὶν“. καθαρὸς ᾧ ὁ Θεός, καθαρὸς ζητεῖ καὶ
 „τὸς Λατρευτὰς αὐτοῦ. Διὰ τὸτο καὶ παρορᾷ διὰ τῷ Ἡσαΐᾳ πρῶτον
 „να εὐαλῶμεν ἐκ τῆς καρδίας ἡμῶν τὰς πονηρίας, καὶ τότε να πορο-
 „σευχηθῶμεν“. ἄφετε, λέγων, τὰς πονηρίας, καὶ τότε δεῦτε καὶ δια-
 „λεχθῶμεν“. ὁ δὲ καὶ ἀμαρτανῶντες ἄς μετανοήσωμεν εὐθὺς ἀποποφα-
 „σίςως, δείχνοντες ὑπομονὴν ἐν τοῖς πειρασμοῖς ἀγογγύςως, καὶ τὸ τῷ
 „Γῶβ ἐν πᾶσιν ἐπιλέγοντες „εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον“. παύ-
 „τα γὰρ πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῶν οἰκονομεῖ ὁ φιλόψυχος Κύριος, καὶ
 „ἡμεῖς ἔκ οἶδαμεν. Ἀδιαλείπτως ἐν ποροεύχασθε, καὶ ἐν παντὶ εὐχα-
 „ριστεῖτε τῷ Τειστοπιδάτῳ Θεῷ ἐν ἡλικρινῶς, Ἀδελφοί, εὐχόμενοι καὶ ὑ-
 „πὲρ ἐμῶν τυχεῖν ἐλέως παρὰ Θεῷ, τῷ ὁποίῳ τὰς κείσεις μὴ ἐρευνᾶτε
 „μὲ ἀνθρωπίνως διαλογισμῶς· „τὰ κείμενα ᾧ Κυρίῳ Ἄβραμος πολ-
 „λή“. ὁ δὲ Παχώμιος διὰ λοιμικῆς ἐπλεύτησε, καὶ ὁ Μέγας Θεο-
 „δόσιος πολλὰ ἐν ἀσθενείᾳ κακοπαθῶν, τὸς ποροσερχομένους ἀσθενείας
 „ἐδεράπεινε δι' εὐχῆς, καὶ αὐτὸς κατέκειτο ἀσθενῶν, εὐχαριστῶν αἰετὶ τῷ
 „Θεῷ.

Θεῷ· καί τις Στυλίας ἐνάρετος, ὡς ἐν μεμβραῇ τινὶ Πατερικῇ ἀ-
νεγνωμεν, ὑπὸ Οὐρανῷ ὤφθη καυθεῖς, καὶ εἰς Οὐρανὸς χαίρῃσα ἢ
τότε αὐῇ ἦλθεν Ψυχὴ. Ἄλλος ἐνοχλεῖτο ὑπὸ δαίμονος καὶ ἐνάρετος ὢν,
πολλοὶ τε εὐσεβεῖς καταπνιγνύτες, αἱ τῶν ψυχῶν, ὡς καθαφαί πε-
ριστερὰ ἀνέπτησαν εἰς Οὐρανοῦς· ὅτε Μέγας Πατήρ ἦν ἐν Ἀδῶ
Ἀθανάσιος, κατακρημνισθεὶς ἐτελεύτησεν, ὑπὸ λίθων καταχωθεῖς,
καὶ ὁμῶς Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας· ὅθεν μὴ κείνεται κατ' ὄψιν, λέγω,
καὶ ἡμαρτημένως ὡς ἄνθρωποι, ἀλλ' ἄφετε τὴν Κεῖσιν πάντων τῷ Θεῷ,
τῷ Οἰκονομῶντι τὴν σωτηρίαν ἡμῶν πλειόνων πιστῶν αὐτῷ φίλων, ἐν
σενοχωρίαις, καὶ θλίψεσιν εἰς τὴν παρῶσαν ζωὴν, ἵνα ἐν Οὐρανοῖς
ἀπολαύσωσι τελείαν χαρὰν, καὶ δόξαν ἁληκτον. Εὐχαριστοῦντες ἐν ἐν
πᾶσιν, εὐ τὸτο μόνον κακὸν νομίζετε, τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὸ προσηρῶ-
σαι Θεῷ· διότι εἶναι ἁληθῶς κακὸν μόνον ἡ ἁμαρτία, ὡς χωρίζου-
σα ἡμᾶς τῷ Θεῷ, τὰ δὲ λοιπὰ δυσχερῆ, καὶ λυπηρὰ ὑπομείνωμεν εὐ-
χαρίσως, δοξάζοντες τὸν Θεόν, πάντα πρὸς τὸ συμφέρον ἡμῶν οἰκο-
νομῶντα· ὅτι αὐτῷ πρέπει δόξα, τιμὴ, καὶ μεγαλοπρέπεια εἰς τοὺς
αἰῶνας καὶ αἰῶνων. Ἀμήν.

ἸΣΟΝ ἈΠΑΡΑΛΛΑΚΤΟΝ
 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣ
 ΤΟΥ ἈΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ.

Γνω λόγος ὁ δίκαιος τοῖς Βασιλέων τε καὶ Ἀρχιερέων θώκοις, τῆς Εὐσεβείας χαρίζοιτο τὰς λογικὰς τὰ αὐχήματα, τὴν σφίσιν φανταζομένους χάριν ἐν Ἀγιασμῷ Κόσμῳ, καὶ παιδαρχίας λαμπρότητι, ἀφ' ἧ καὶ τὰ τῷ Νοῷ ἀγγισθῆναι, καὶ τὰ χετικά τρόπον αὐτῷ δυνάμει τὸν ἀνάλογον τελειῖται. δοκεῖ δὲ τοῖς κοινοῖς ὑπὸ τῆς κοινῶν εὐδόξιον εἶναι, ἰσορρόπῳ τ' αἰασαδμίζεταί πλάσιγγι. πῶς αἰν' ἐν τῷ ἐξόχῳ Παρθενοκαλλιμόρφῳ Θρόνῳ νοήσαιμ' αὐτῷ, ὃ μόνῳ εὐκλείας ὑπεροχὴν προσήκοντι, τῇ Βασιλέων Βασιλεῖ, καὶ Ναῶ ἀρχιεουργοῦντι τῷ ὑπερκοσμίῳ, τῷ καὶ πρὸ τῆς αἰώνων, εἰς τὸ παντεπίσκοπον ὄμμα προοραμεύῳ, καὶ εἰς ἐκλογὰς τὰς ὑπερφυεῖς διὰ τὸ ἀκηβδήλευτον καὶ παναμύμητον διατεταγμενῷ, Παρθενομήτορι φημι τῇ Ἀνυμφεύτῳ Μαρίᾳ ὅπως ἅπαντα ταῖς ψάμμοις ἰσάειδμα, τὰ τῆς Σεβασμιότητος ὑπάρχειεν μέτρα, τὰς πάντας δὲ δλον ὑπέχοντας τὸν αὐχεσά ἀπονέμειν ἢ καὶ ἐσι δίκαιον. αὐτοῖς ᾧ ἀκωλύτως τὸ Θεοφιλὲς ἀνατίμπλοσθαι θυμηδίας ἐφέλοιτο, ἔτω τιμᾶν τὰ ὑπέρτιμα εἰδόσι. πῶς δὲ ἡ Θεὸν Τετοκίᾳ, κλίσει καὶ πρᾶγματι Θρόνος ἐκείνῃ, ναὶ μὴν καὶ τοῖς τῷ Ἀρχιεκτονος προὔτεχνεῦθι σοφίσμασιν, ὡς ἀναφανδὸν τοῖς πάλαι ἐπλετ' ἀξιάγασα φαίαι, οἷς ὁ Θεὸς ἐφῆδοιτο Νῆς, οἷς περ πελῶν Ἰεζεκιήλ ὑπῆρχε. καὶ τῷ Ἰωάννῃ ὁ Χραιοφιλοςήθιος, ἡ τοῦ καλοῦ κηρύγματος χρυσοῦς φλογος Σάλπιγξ, ὃς ἄλλαις φρεσὶ τὰ ὑπὲρ νοῦν ὑπετόπαζεν. ὁ δ' ὁ γὼς Ἀμὼς συνευδοκῶν αὐτοῖσι λαμφοτέρῳ ἀπεμφαίνετο τὴν ὀπτασίαν. καὶ τοῖς τελσὶ δ' ἐμπης τὰ τῷ Θρόνῳ σχηματομορφῆτο χαρακτηρίσματα. τῷ μὲν ᾧ ὁ Θρόνος Σατφεροφαῖδιμος εἰδόκει ὑπερανισηκὼς τὸ σερέωμα μετὰ τε τῇ πτερυσομένῳ ζῶν. τῷ δὲ ὁ αὐτὸς ἐν Οὐρανῷ Θρόνος ἐωρᾶτο ἀστραποβροντόφωνος, καὶ φωτὸς λαμπᾶσι πρὸ προσώπου κλειζόμενος ἐπταείθμοις. ὁ δὲ καὶ τὸ τελειον ἀπεδείκνυσεν ὁμοίωμα. ὑψηλὸν γάρ καὶ ὑπερφερόμενον περιττοῖται τὸν δῶκον, ἴσα Θεῷ τοῖς εὐδοκίας μέτροις, ὡς ὁ Ἰεσοῖ γὼς Ψαλμικοῖς

μεμελώδηκε φωνήμασιν, ὑψηλὸν τὸν Οὐρανὸν Δεσπόζοντα φήσας, ἐφο-
 ρῶντα γε τὰ ταπεινά. ἦν δέ τοι καὶ Σεραφίμ ὀξυωπιδέροις ἐνατενίζεν
 ὄμμασι τὸν αὐτὸν περικυκλῶντα Θρόνον, καὶ ζυγῶ μεμορφωμένα δου-
 λείας, τεισαγία φωνῇ, τὸν ἐπὶ δόξης ὑμνολογεῖν καθεζόμενον. τῶ-
 νων χρώμασι τοῖς τοιοῖς δὲ τὴν ἔμφυχον, καὶ ὑπερεῖδοζον τὸ Θεῶν Κα-
 θέδρῳ καὶ αὐτὸς ἀναζωγραφίσαιμι, τελευτήχημον ἦν τοῖς Θεοσεβέσι
 περασήσας. ἴδει γὰρ τὸ χωρὲν ἴσας τὰς τὸ χωρὲν διαστάσεις φυ-
 λάττειν, (εἰ χωρεῖον διανοεῖν τὴν Θεομήτορα δέαν) ἀλλὰ γε καὶ ἄλλως
 αὐτὸν εἰποιμὶ ὡς ἀπειριγράπτω δέον, ἢ χωρῶμενον, ἢ χωρεῖν τὸ ἀχωρή-
 τε νοὸς διαφοροῖς ἔχουσι, καὶ παρεκάζειν τῷ ἐφεδρεύοντι, τὴν ἐφ' ἣν
 ὁ δοξαζόμενος ἰδρύεται. τὴνικαῦτα γὰρ καὶ ἡ Εἰκὼν ἐκείνη ἀνέλθειν
 ἀκούεται. ἀστραπαῖς μὲν ἔν γ' ἐχράετο τὸ καθαρόν πνεῦμα σὺν τε
 βουαῖς καὶ βρονταῖς ἐν τῇ τῷ Προφήτῃ ὁράσει. Φωνὴ δὲ τῷ ἄλλῳ εἰς
 ἄσματος τὸ τεισαγίον. αὐτῷ δ' ἔμοιγε τὰντὰ εἰς τὴν τρίτην τὴν ἰσαγ-
 γελον Παρθερίαν φυλάττεσαν θεολογηθεῖς διὰ τὸ ἰσοκλεῖς καὶ ἰσχυ-
 ρὸν κατ' ἀποκάλυψιν προσηυτρεπισμένην. ἀμαρύγμασι μὲν γὰρ τοῖς
 πατρίδων, τὸ πρὸ Τοκετοῦ Κόρη τῇ Ἀνυμφεύτῳ μορφεῖται κάλλος.
 τὸ δ' ἐν Τόκῳ αὖραις ταῖς τῷ ἰσοδυνῶς κοσμεῖται πνεύματος. τῇ δὲ
 τῷ ἐαυτῆς Μονογενῶς Τίτ καὶ Θεῶν δαλομάρφῳ προσλήψει, τὸ μετὰ
 τὴν κύησιν ὑπεραυγάζεται. ἐπικοιλῶν δ' αὐτῇ Θρόνος τῷ Θεῷ ὁ Κορη-
 πάρθενος, τεισαγίῳ Ὑμνῶ τῷ ὑπὸ χειλέων αὐλῶν, τῷ μὲν τὸ πα-
 νήγιος τὸ Γεννήτορος δέλημα, τῷ δέ, διὰ τὸ Θεῶν ἐν τῇ τῆς Θεομή-
 τορος Παναχραύτῳ Νηδυί Κίημα, τῷ δ' αὖτις διὰ τὴν πανάρρητον τῷ
 Πατροπροβλήτῃ συνέρχεται τε, καὶ χάριτος λαμφρότητα. ἐγνώκατε
 τὸν ἀγγελολοφαιδροχαιτόπλαστον τῷ Τεισυποστάτῃ Θεοῦ Θρόνον; τὴν
 γ' ἐν αὐτῷ σοφατεχνουργόκοσμον οἶδατε δέσιν; καὶ χῆμα τὸ Θεοειδὲς
 σὺν μορφῇ τῇ φωτοδοτίδι; τοιγαρὲν θεωρίας τῆς ἀμαλύντου ταυτησι
 γλιχόμενοι, ἀναγάγετε νοὸς ὀξύτητι τὸ φρόνημα, ἔχ ὑπερκοσμίους
 ἀπεικότως ἐποπτεύσαντες ὀφθαλμοῖς, ἅπαντ' ὑπερᾶσαν τε ὠραίσμα-
 τα, σπεύξατε τὰ σεβάσματα, καὶ ἐν Θεοσφιεῖ σεβασμιότητι ταύτῃ
 τὸν ἢ ἐπαπαυόμενον ὑμνήσατε, καὶ πᾶσαν ἄλλην πρὸς εὐχαριστήριον
 ἐπίδοτ' εὐχὴν. εἴτα τὴν αὐτὴν ὡς αὐτὸς οἶδεο χαρήσασαν τιμήσατε,
 νοῦτε καὶ σῶματι, τὰ ἐν ὑμῖν πρὸς αὐτὴν σενολεχέσατε, ὑποταγὰς
 ἀπάσας, καὶ ὑμνολογίας ἀοκνάτατα ἱεραῖς προσφερόμενοι. εἰ μὲν γὰρ
 τὸς μετὰ τινος, ὡς εἰπεῖν ἔπος, Ἀγιασμὸς κληρωσαμένος, τὰ Θεῶν
 ἴσα τῆς εὐλαβῆς ἔχειν εὐπειθείας, ὁ θεῖος ἀπεφάνητο λόγος (πολύ
 τὸ θαῦμα, ἔχ ὁ ὅρος τε περαιτέρω) ὡς καὶ Θεῶν τὸς ἀπειδυνάτους ἀπει-
 δεῖν. πῶς αἰρά γε τὰ τῇ Ὑπεραγίᾳ Παρθερίᾳ Μαρίᾳ τῇ πανααπίλῳ
 τῷ Θεῷ, καὶ Παιντῷ τῷ ὅλων Μητεῖ, τῇ τὰς ἱεραῖς ἀπάσας χάριτας

συλληξαμένη, τῇ τῆς καθαρότητι ψυχῆς ὑπερπέτασάσῃ, καὶ σώματος, τῇ τῆς ἀρετῆς ὑπερασφαλίσῃ τῷ κάλλει ἔχ' ὑπὲρ τὰ ἐξ Οὐρανῶ σιλαγίζοντα φῶτα, ἀλλ' ὑπὲρ τὰς Θεοειδесаύτας τὸ ὑπερκοσμίου σερεώματος Νόας, πῶς ὑμῶν τὰ Σεβάσματα ταυτὴ, ἢ πρὸς τὰς Θεαυγῆς τὸ ἀθανάτου Βασιλείως λειτουργούντας, ἐπιφῶναι εἰς ἑαυτὴν τὸν Παντοδύναμον μεγαλεῖα ποιήσασθαι, τὸ καὶ παρὰ τοῖς πολλοῖς σιγηθεῖν, μετὰ τῆς πρὸς Θεὸν μαρτυρίας, θαρρῶν αὐτῆς ὁ ἀχρεῖος ἀποφαίνομαι Λειτουργὸς τῆς Θεῶν ἡμῶν Καθηγεμόνων ἔτω πως κἀκείνων κηρυττόντων, τὴν πᾶσαν τιμὴν καὶ προσκύνησιν πρὸς τὴν Ἀειπαρθεῖον Θεοσφετῶς ἀναδέτειν. αὐτὰρ ὅτ' ἠοιδεῖ αὐτῇ τῆς ὑπερέρων καὶ ὑπεραθανάτων αὐγῶν τὸ ἀπειροδύναμον, ἀκλινῶς ἐπὶ τὰς ἀκλίνας, τὰς αὐτῇ ἐπιλαμπέσας, καὶ εὐσαφῶς ἀνατεινομένους, καὶ μετ' εὐλαβείας ἀναπτειρομένους ἱεράς, σωφρόνως αὐμνεῖν, καὶ ὑμνολογεῖν ἐποφελῶς, ἢ Ἀγίαις ἐγνωρίσθησαν Βίβλοις διὰ τὸ τῆς Θαυμάτων πλήθος, ἢ ἐν Σηκοῖς Ἱεροῖς τοῖς αὐτοῖς τῷ Ὑπερενδόξῳ ἐπιλάμπουσιν ὀνόματι, ἢ ἐν πίναξιν καὶ τοίχοις τῇ ὥραιοχημίᾳ, καὶ χρωμάτων τῇ ποικιλίᾳ μεμορφωμένης αὐτὰρ δ' εἶπεδεν καὶ μόνον τὸ υπεράγιον Ὄνομα ἐν σχήτλεισί τις τῆς γηγενῶν παρὰ ταῦτ' ἐκφωνήσεν, αὐτὸς ὀφείλειν τοῖς ἀκκοθεῖσιν ἀφδέγκτως γε μὴν, ἀλλ' ὅσας νοὸς εὐλαβείας, καὶ ταπεινότητος φρονήσει συσελλομένους ἱερολογεῖν τὸ φωτολαμπές καὶ παρθενικὸν Σκῆνος, καὶ ὑπ' ὀδόντας σεναγμοῖς ἀλαλήτοις αὐτῇ προσομιλῶν τὰς αἰνέσεις. εἰ δ' ἐγὼ ἔρην ἔτω καὶ δι' αἰτίας ὁποίας δῆτ' ἴσας σέβας ἀπαν ἀναπτέειν τὸ ἅγιον, πῶς αὐτὸ ἐν Εἰκόσι, καὶ ταῦτα ὑπὸ Ἀνδρῶν Θεοειδῶν, καὶ ἀγγελιομιμήτων τῷ βίῳ τυπωθεῖσι ποιήσεται τε; οἶδεν ἢ Ὑπερέσιος Φωτοχυσία πόδας τε καὶ χεῖρας, νῆπερ καὶ πᾶσαν σῶθῃσιν ἄλλην τέτων ἀγιάζειν τῶν ἐν σανίσιν ἀτυπώτοις Ἀγίων ὑποτυπώσεις, καὶ μορφώματα εἰκονογραφούντων, καὶ δι' αὐτῶν καὶ τὰς Εἰκόνας εἶδ' ὅτε θαυματουργῶν ἀποκαθίστασθαι πλήρεις· τισὶ δ' ἐπὶ ταῖς Ἀγίων κοινὸν Εἰκοσι, καὶ τοῖς ἐναρέτοις ἀπλῶν εἰκονογράφων. τί δὲ φαίμεν αὐτὸ ἐπὶ τῇ τῆς Θεομήτορος, καὶ μάλιστα γε ὑπὸ τῷ Μακαριώτατ' Εὐαγγελιστῇ Λεκά τῷ Θεολήπτῃ, καὶ Θεοφρόνῳ Ἀνδρὸς τῷ πισοτάτῃ Θεράποντος καὶ Θεῷ, καὶ Θεομήτορος; ἐκ ἄλλως ἀγαμαι καὶ νῦν διακοσμησθαι καὶ διαύοισιν, ἀλλ' ἢ ῥημάτων τοῖς ἀλαλήτοις. αὐτοτάτος δὲ ἐν Κύφῳ τῇ περὶ φανισάτῃ Νήσῳ παραγεγόμενος τὴν ἀνέκαθεν εὐφημιζομένην Ἀγίαν Εἰκόνα τῆς ἀειπαρθεύς Μαρίας, τῆς Ὑπεραγίας καὶ Ἀνυμφεύς Κόρης, τὴν τῷ Εὐαγγ. Μοναστηρίῳ, τῷ ὀνόματι Κύκκου, αὐτοῖς ἐώρακα ὁρμασιν. ἤμην δ' ἐγκωμιάζων τὴν τῷ Οὐρανῷ καὶ Γῆς Βασίλισσαν τῇ πληλίῃ καὶ ἀμαρτωλῷ γλώττῃ, καὶ δακρυοχύτῳ ἔλεγον φωνῇ.

Χαίροις Ἁγία Θεοτόκε, τὸ τῷ ἀχωρήτῃ Θεῷ προεκλεχθεὶς Χωρίον. ὁ Θεοκόσμητος Ναὸς τῆς ὑπερθεῖς δόξης, τὸ σεπτὸν ἀπάσης τῆς Οἰκουμένης κειμήλιον, ὁ ἀνθευωδέστατος τῆς Παρθενίας Στέφανος, τὸ φωτοφόρον τῷ Βασιλείῳ Παλάτιον, ἡ πάγχρυσος τῷ Πνεύματος Λυχνία. Χαίροις Μαρία, ἡ τὴν κατεχομένην εἰδωλομανίαν κτίσιν, εἰς ἀληθείας ἐπίγνωσιν ἀγαγῶσα. Χαίροις Θεοτόκε Μαρία, ἡ τῇ τοῦ Πνεύματος δυνάμει τὸν πειράζοντα διάβολον Οὐρανόθεν ἀπορρίψασα. Χαίροις ἡ Οὐρανὸν ὅλον ἀγαλλόμενον ἀποδείξασα. Χαίροις ἡ Ἀγγέλους τε, καὶ πάντας τοὺς ἐν Οὐρανῷ Πολιτάρχας, εὐφρανόμενους καθιστάσα. Χαίροις ἡ τὸ ἐκπεσόν πλάσμα, εἰς τὸν διαυγῆ τῷ Παραδείσου Χῶρον ἀνάληψασα. Χαίροις ἡ Τετοκῆα τὸν τοῦ παντὸς Ποιητὴν, τὸν ἐν Ἰορδαῇ βαπτισθέντα, τὸν δι' ἄπειρον ἔλεος σταυρωθέντα, καὶ ἐκ νεκρῶν ἀνασταύτα, καὶ εἰς Οὐρανὸς ἐν δόξῃ ἀνάληφθέντα. καὶ ἄλλα τινὰ τῶν θεοσεβῶν ἐξηρηυξάμην λογίων, καλῶνός με τῷ τῆς καρδίας ποροδύμῳ. ἀλλ' ὅσον τάχος σιγῇ ἀποκαθιστάω τὴν θείαν ἔκλεινα. (τὸ ᾧ λέγειν ὑπεριχύει εἰς τὰ δυσέφικτα τὸ σιγᾶν) εἰς ἕκασιν ἢ ἔπως εἶπω ἐγενόμην, τῆς Θεοτυπώσεως εἰσορᾶν τὸ καλλίκοσμον τῆς ἁγῶν ἐξηρημνῆς, καὶ κατὰ πᾶσαν εὐτεχνίαν ὑπειδρυμένης, ἡ ἀνὰ μιν ἴσκειν τῆς πνευματοχύτου χάριτος, εὐχῆς τε καὶ εὐλογίας τῆς ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀνέλαττώτῳ, χύσει ἐπιδεδείσης. καὶ πάλιν κατὰ πληξὶς κατείχετό με τὰ μέλη, τὰς χεῖρας τῷ τεισολβίῳ Μαθητῇ φανταζομένῳ, καὶ τὴν σφῶν ἐπίθεσιν ἐπὶ τῇ ἀγαθωνύμῳ καὶ ἀσυγκρίτῳ Ἱεροτυπίᾳ, καὶ ποτὲ μετ', τῆς ὠραιοτεχνίας αὐτογράφου εἶναι ἐδόκην τὴν τοσαύτην Χαριτόπλασον Εἰκόνα. ποτὲ δὲ πάντως Ἀχειροποίητον ταύτην ἐσυλλογιζόμην. ἐστρεφόμην δὲ, καὶ πλειστάκις εἰς τὸς ἐν τῇ Ἀσκήσει τῆς Ὑπερτίμῳ ταύτης Μονῆς, τῆς ἐν Χειρῶν νομμένης Ζωῆς τὴν εὐκλειᾶ καὶ ἀξίερασον διαγομένους ὁδόν, καὶ εὐλαβείας ἐκομπαζόμην τὰς θεοσφειπείς, καὶ ἦσαν ἀντίλαμπόμενοι πάντες τῷ τῆς ἀειπαρθένης Μαρίας φωτισικῷ κάλλει, τεισευδαίμονας δὲ κακείνους ἔκραζον, ἔποτε τῶν τῆς Σαββᾶ Βασιλείου ἐμνήσθην ρημάτων, τῶν πρὸς Βασιλείᾳ Σολομῶντα λαληθέντων, ἐξ αὐτῆς διὰ τὸ πληθὺς τῶν παιδῶν γενομένης, καὶ τῶν λειτουργῶν δόξαν τε τὴν ἐκείνων, καὶ φρόνησιν. ἀλλ' ἐώρακώς τοὺς νήψει τῇ πρεπύτῃ Μοναστῇ, ἢ μὴν τὰς θ' αὐτῶν εὐ μάλα ὁσφύας διεζωσμένους, τῶν παθῶν τε ψυχικῶν ἅμα καὶ σωματικῶν κατανδειζομένους. καὶ πάλιν αὐθις ἐκ καρδίας ἔφασκον συντελεθῆ. Μακάριοι οἱ παρά σοὶ ἐνοικῶντες, καὶ Εἰκόνας παρεσχηκότες τῇ εὐλογημένῃ Ἁγίᾳ Θεοτόκῃ. Μακάριοι, καὶ σπαισμακάριοι εἰσὶ, λαμπροὶ τε, καὶ εὐδόκιμοι, καὶ ἐν καλῷ τῆς ἐλπίδος τῆς τοῖς Ἀγίοις εὐτρεπισμένης ἰχνιλατοῦντες τὴν τῶν Ἀγίων

Πατέρων, καὶ Ἀσκητῶν εὐσεβείαν, αὐτῶν ἀγαθουργιῶν ταῖς αὖθις Μοναῖς αὐλοῦνται ἐκείνοις, ὁρῶς οἶμαι. Ἀλλὰ τί καὶ διὰ τὴν ἀξίαν αὐχίσω τὸ τόπῳ, καὶ τὸ ἥν ἐν τῇ αὐτῇ ἀσκήσει εἰρηναῖον, πολὺν κατὰ κόσμον πνεύματος, ἐποφειλές μοι τὸ ὑπὲρ αὐδρα πέλου ἦν, ἥν παρ' ἐμῶ τῇ Μονῇ τῇ πανευλαβεστάτῃ δωρήσασθαι, μηδέποτε δὲ ἥν φθορᾶς τῇ ὑσάτῃ ᾤμην ἐπιρρέοντων, ἀλλὰ ἥν τιμίων καὶ ἀδιασείσων· τὸτὶ δὲ τῆς Πατριαρχικῆς προτρεπύσης δαψιλεστάτης ἀξίας, ἔγω δέ μοι ἔνεσι τὸ διαταττόμενον. Ἡ ἡμῶν ἀποφαίνεται μετελιότης, καὶ ὑπόμνημα ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ τοῖς αὐτοῖς Θεοτεβέσιν ἐν Κυρίῳ Τέκνοις ἐμποιεῖται, πάντας τὰς τῇ Χειστῷ χάριτι κατακοσμῶντας τὸν βίον, τὰς ἐν ὑπεροχῇ καὶ ἀξίᾳ, καὶ τὰς ὑπὸ τὴν ὑπ' αὐτὴν ὑπεροχὴν· τὰς τε κατὰ κόσμον καὶ σῶμα ἐχνηκότας τὰ κύρια, τὰς τ' ἐν σχηματι ψυχῆς ἀοράτω, καὶ τὰς τροφῇ τῇ ἀφθάρτῳ τὰ ἀφρόσφορα ἐπιμελῶντας, τὰς τε Πατριάρχας καὶ Ἀρχιεπισκόπους, καὶ τὰς ἀπλῶς λεγομένους Ἐπισκόπους, καὶ τὰς κοινὰς πάντας προσέχειν ἀκλειῶς, καὶ εἰς ὅτις ἐνοχλῶντας τῷ λαμπρῷ τεταῖ, καὶ διαβολῇ τῷ Μοναστείῳ, βάρος τί καὶ τὸ ἔχατον ἀπονέμειν, ὡς ἀπαιτῶντας φέρ' εἶπεν ἐκ τῆς εἰσοδημάτων, ὥσπερ τὰς ἐκεῖσε Μοναστὰς ἀποδιδόναι ἐποφειλομένους τοῖς ἐξουσιάζουσιν, ἅπασι· καὶ εἰς μελετᾶν τὸ το βυλόμεθα τὰς ἐν τόποις ἐργοῖς ἴσως ἡδισμεύς, καὶ τὰ μάλισα αἴτημα, ἢ πελείως ἀφήρημα δράσαι, καμπειγομένους, ἀλλ' ὑπέχειν δῶλον τὸν αὐχεσά, καὶ Ναὸν σέβεσθαι τὸν ὑπέρτιμον, τὴν δ' ἐν αὐτῷ δοξαζομένην τῆς Θεομήτορος Ὑπεραγίας Εἰκόνα, καθάπερ τινα πολύτιμον Μαργαρίτην ἐν ταῖς ἰδίαις ψυχαῖς, καὶ οἷα Σέφανον τῇ δεξιᾷ Κυρίῳ εἰς κάλλος εὐφρέπειαν κατεσκευασμένον, καὶ διάχρυσον ὅλως ἱματισμόν, ἵνα ἐν τῇ αἰδίῳ τῷ Θεῷ Μακαριότητι τῷ Οὐρανῷ, καὶ Γῆς Ἀναοσαν εὐχαρισῶσαν τῇ ἥν ὅλων ἔχῃ σι βλασμιότητι. τὸν δ' ἐξ αὐτῆς ἀσώρως γεννηθέντα ἐν ἀνθρώπῳ πλείᾳ μορφῇ ἀποδεξόμενον Τῖον καὶ Θεόν, τὰς τ' ἀφθάρτους ἀποδεδωσόμενον μισθὸς, δοξάζοντες καὶ εὐλογῶντες αὐτὸν τῷ Ἀνάρχῳ αὐτῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ Ἀγαθῷ καὶ Ζωοποιῷ αὐτῷ Πνεύματι, εἰς τὰς αἰῶνας τῆς αἰῶνων. Ἀμήν.

Γεράσιμος Ἐλέω Θεῷ Πάπας καὶ Πατριάρχης
τῆς Μεγάλῃς Πόλεως Ἀλεξανδρείας, καὶ Κεκτητῆς τῆς Οἰκουμένης,
ὑπέγραψα ἰδίᾳ χειρί.

Γ Ρ Α Μ Μ Α
ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ,

Ἐκδοθὲν δι' ἀσφάλειαν, καὶ μαρτυρίαν τῇ Σεβασμίᾳ Μονῇ τῇ Κύκκῃ,

ΤΗΣ ὑΠΕΡΑΓΓΙΑΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ,
ΤΗΣ ΟΥΣΗΣ ΚΑΤΑ ΚΥΠΡΟΝ.

Του Ἀπαράλλακτον τοῦ Πρωτοτύπου.

ΔΙΟΝΤΊΣΙΟΣ ἘΛΕΨΘΕΟΥ
ἈΡΧΙΕΠΊΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ῬΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ.

Ὡς ἀγαθῶν ἔργων, ἀγαθώτερα πάντως εἰσὶ, τὰ πρὸς τὸν μόνον ἀγαθόν, καὶ ἀγαθοποιὸν ὄρον, ἀγαθονύμως ἀναφερόμενα, τὰ Θεὸν Ἀρχηγόν δηλαδὴ, καὶ πλεωτὴν ἐν θείῳ πλητύντα, ὃς ἐστὶν ὄντως τὸ αὐτάγαθον Ἀγαθόν, δι' ἃ τὰ πάντα μετοχικῶς μᾶλλον καὶ ἥττον ἀγαθόνυμα δέκνυνται, καὶ γινώσκειται κατὰ τὴν σφῶν ἐγγύς πως ἡ πόρρω διάδει-
σιν, πρὸς τὴν διὰ πάντων παντλή αὐτῆ ἀγαθότητα.

Διὸ καὶ πρὸ πάντων τίθεσθαι κατὰ πάντα λόγον ὀφείλομεν, ταῦτα φημί τὰ πρὸς Θεὸν ἀφορῶντα, καὶ πᾶσι τρόποις ὡς εἰκὸς ἐκδεύειν, ὑπερεπαινεῖν, καὶ μεγαλύνειν αὐτά, συνιστᾶν ἅμα καὶ βεβαιῶν ὅση δύνα-
μις· τί γὰρ ἄλλο Θεϊότερον αὐτῶν εἴη, καὶ πρεσβυτέρον τῷ ἐπ' ὀνόματι Θεῷ
πραττομένων, ὅπως τὰ πάντα διὰ πάντες, ὅσα περ αὐτὸ ἐν βίῳ ποιῶ-
μεν, εἰς δόξαν Θεῷ ποιῶν γραφικῶς διδασκόμεθα;

Ἐπειδὴ το γάρῃ καὶ τὰ νῦν Συνοδικῶς ἡμῖν κατηγγέλθη τὸ Αἰδέσι-
μον τῷ ἐν τῇ Νήσῳ Κύπρῃ κειμένῳ Σεβασμίᾳ Μοναστηρίῳ τῷ ἐπικεκλη-
μένῳ Κύκκῃ, καὶ ὅτι ἐπιφανὲς, καὶ ἐπίσημον ἔχηκεν εἰληχὸς, ἀπὸ τῆς ἐν
αὐτῷ σωζομένης, Θεῆς Προνοίας, καὶ προμηθείας, Θεομητορικῆς Σεπτῆς καὶ
Ἀγίας Εἰκότος, τῆς μιᾶς τῶν τελεῶν ὑπὸ τῷ Ἱερῷ Ἀποστόλῳ Λεκάῳ ἰσο-
ρηθεισῶν ἐκ τῆς αἰῶνος χρόνων, ἐξ ἧς ἰάματα βρούει, καὶ πολλὰ τῶν
δαυμάτων πολλάκις ἐμεγαλύνθη πάσαι, καὶ νῦν ἔχῃ ἥττον ἀκμαζέσης
δη-

διηρηκώς τῆς ἐν αὐτῇ Θείας Χάριτος, καὶ ἐπιστηρίζουσιν τοὺς Εὐσεβεῖς, ἀπειρομεγέθει εὐαγγελογικήα τῷ μεγαλείῳ πεποιηκότος πολλὰ περὶ τὴν Τεκῶσαν αὐτὸν, διὰ τῆς παντεργῆς ἑξαρχίας τῆς ὅλων καὶ μεγαλειότητος, ἐξ ὧν ἰδιοσυστάτως ὡς ἔχει τις εἶπεν κρείττονι δυνάμει συνίσταται τὸ Ἱερὸν αὐτὸ Καταγώγιον, ἀλλά γε μὴν καὶ ἡ τῆς Ὁρθοδόξων εὐλάβεια, φιλοτίμως οἷα προσήκει γεραίρειν αὐτὸ διὰ σπουδῆς ὅτι πλείους, μὴ διαλείψασα ταῖς δυναταῖς χορηγίαις, χάριν τῆς Θεομήτορος, σὺν πολλοῖς ἄλλοις τῆς πρὸς ἐπίδοσιν αὐτῷ συνεπλύντων, καὶ αὐτοδεσποτείας αὐτὸ ἡξίωτε λόγῳ Σταυροπηγίῃ τῷ κατὰ τόπον πρωτεύοντος Θρόνου, προνοία τῆς πάλαι Θεοφρόνων Ἀνδρῶν, καὶ τῆς Θεοφιλῶς ἐκείνης τῷ Θρόνῳ προσατευόντων, ἐπὶ τὸ διαμεῖναι ἐλευθερον, καὶ ἀνάλωτον χειρὸς τινος πλεονέκτιδος, καὶ περιστάσεων τοιούτων, δι' ὧν εἴωθε φθείρεσθαι τὰ καλά, καὶ τὰ ἀξιολόγα καταστρέφεσθαι, καὶ ζημίαν εἰς τὴν τυχεῶσαν τοῖς ἀνθρώποις προσερίβεσθαι. αὐτῶν καὶ καλλιεργηδὲν ἱκανῶς, συναφαπτομένῃ Θεῷ, καὶ εἰς ἐπίδοσιν φθάσαν, ἔχει τὸς ἀντιλαμβανομένους αὐτὸ, καὶ συνεπισκεπτομένους Πατέρας ἐκ ὀλίγων, Διαθήκας καὶ Τύποις ἐν ἀκριβεῖα τῆς Κτητόρων αὐτῷ σεμνῶς τε, καὶ θεαρέτως τὸ μοναδικὸν διαδλῶντας σάδιον, καὶ προμηθείαις πολλαῖς ἀμφιπονεύτας, καὶ εἰς αὐξησιν ἄγοντας τὸ ἀξιάγασον αὐτὸ Σλήνωμα, εἰς δόξαν τῆς Ὑπερενδόξης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ ζειπαρθένῃς Μαρίας, καὶ ἀξίαν εὐλάβειαν τῆς Ὁρθοδόξων, ψυχαγωγίαν τε, καὶ παραμυθίαν, ἐξ ὧν ἀπολαμβάνουσι πίστιν χαρίτων, καὶ ἰαμάτων πολλῶν, περὶ ὧν καὶ πληρεσέως ἐπληροφόρησεν ἡμᾶς, αὐτοπροσώπως ὧδε πορευθεὶς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ταύτης, φημι τῆς Νέας Ἰεσυνιαῆς, καὶ πάσης Κύπρου κύριε Νικηφόρος· εἰς τινος Σταυροπηγίῃ τὴν Σταυροπηγιακὴν ταύτην ἐλευθερίαν ἔγνωσαν οἱ ὑπερασπιζόμενοι αὐτῷ καὶ κικρατεστέρας ὀχυρῶσαι, καὶ δι' ἀντιληπτικῶν Γραμμάτων τῆς Πατριαρχικῆς περιωπῆς, καὶ μεγαλειότητος, τῷ καθ' ἡμᾶς Ἀποστολικῷ, Πατριαρχικῷ, καὶ Οἰκουμενικῷ τότε Θρόνῳ· ὧν τὴν ἀξιώσιν μὴ παριδόντες, ἀλλὰ φροτηνῶς ἀποδεξάμενοι μᾶλλον, ἅτε πρὸς εὐθεὴν ἔργον εἰσκαλεσμένῃν ἡμᾶς, καὶ ὡς ἀμφιεμένους αἰεὶ, τὴν δυνατὴν ἐπικρείαν ὅλαις χερσὶν ἐπιδραψιλεύειν αὐτοῖς τοῖς ταύτης χρήζουσι καταγωγίοις Θεῷ, καὶ τὴν τῆς τοιούτων σερέωσιν ἡκιστα ἐλάττωτος ποιημένους, πάντων τῆς κατὰ Θεὸν περιασπασαζομένων ἡμῶν.

Τότε χάριν γράφομεν, καὶ ἀποφανόμεθα τῇ δυνάμει, καὶ ἐξουσίᾳ τῷ Παναγίῳ Πνεύματι, γνώμῃ τῶν συνευδημόντων ἐνταῦθα Μακαριωτάτων Πατριαρχῶν, τῷ τῆς Θεσπρωτικῆς Μεγάλῃς Ἀντιοχείας, καὶ πάσης Ἀνατολῆς Κύριε Νεοφύτε, καὶ τῷ τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλήμ, καὶ πάσης Παλαιστίνης Κύριε Δοσιθέε, καὶ τῷ Μακαριώτατῳ Ἀρχιεπισκόπῳ τῆς Νέας Ἰεσυνιαῆς, καὶ πάσης Κύπρου Κύριε Νικηφόρε, σὺν ἅμα καὶ τῶν
πα-

παρευρεθεῶτων Ἱερωτάτων Ἀρχιερέων, καὶ Ὑπερτίμων τῶν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι πάντων ἀγαπητῶν ἡμῶν Ἀδελφῶν, καὶ Συλλειτουργῶν, ἵνα τὸ Ἱερόν αὐτὸ, καὶ Σεβασμιον Μοναστήριον τῆς Ὑπεραγίας μη Θεοτόκης τῆς Κύκκης καλέμενον, κατὰ τὰς περὶ αὐτὸ φιλοτιμίας τῶν πάλαι, καὶ νῦν Ἀρχιεπισκόπων τῆς Κύπρου, εἴη καὶ διαμένει Σταυροπηγιακόν, καὶ πᾶντὴ ἐλευθερον, καὶ ἀσύνδετον, καὶ ἀδελωτον, καὶ ἀκαταπάτητον, καὶ ἀνενόχλητον, καὶ ἀνεπηρέαστον μετὰ πάντων τῶν ἀφιερωμάτων αὐτῆς, καὶ Κτημάτων κινήτων τε καὶ ἀκινήτων, τῶν τε νῦν προσόντων αὐτῇ, καὶ τῶν μεθ' ὕστερον γενησομένων, μηδενὶ μηδεὶ ὅλως ὀφείλον παρέχειν μέχει καὶ ὀβολῷ, μήτε τῷ κατὰ καιρὸς Ἀρχιεπισκόπῳ Κύπρου, μήτε τοῖς περὶ τὰ Ὅρια τῆς αὐτῆς Μοναστηρίῳ Ἀρχιερατικῶσιν Ἐπισκόποις, ἀρκυμένῃς τῇ Ἀρχιεπισκόπῳ μόνῳ τῷ Κανονικῷ αὐτῆς Μνημοσύνῳ, καὶ πᾶσα χεὶρ βιαία, καὶ ἰταμὸς μακρὰν ἀπέχη τῇ Ἱερῇ αὐτῆς Μοναστηρίῳ, μηδενὸς κατεπεμβαίνειν αὐτῇ ἐπιχειρομένης αὐθαδῶς, καὶ ἀπαιτεῖν λαβεῖν τὸ οἶον, ἀλλ' ὑπάρχει πάσης καὶ παντοίας καταδυναστείας, καὶ δαλείας αἰώτερον, καὶ αὐτόνομον, καὶ αὐτοδέαστον, φυλαττομενῶν τῶν Προνομίων αὐτῆς, καὶ τῶν τυπικῶν Ἐνταλμάτων ἀπαρעγχειρήτων, καὶ ἀπαραδραύσων.

Ὅς δ' αὖ τολμήσῃ ποτὲ παρὰ τὰ ὧδε γεγραμμένα ποιῆσαι, καὶ ἐνοχλεῖσαι, καὶ διασεῖσαι τὸ Μοναστήριον αὐτὸ κατ' ὅποιον τρόπον, καὶ ἐπηρεάζαι, καὶ βλάψαι, ἀντιζημιῶσαι, ἢ τὴν ἐλευθερίαν αὐτῆς καταδολῶσαι, ἢ χεῖρα βιαίαν, καὶ γνώμην κατ' αὐτῆς κινήσαι, καὶ δυναστείᾳ τινὶ χρήσασθαι, καὶ ζητῆσαι λαβεῖν ἐξ αὐτῆς πολὺ, ἢ ὀλίγον, εἴτε τῇ Ἀρχιερατικῇ, εἴτε τῇ Ἱερατικῇ Καταλόγῳ ὑπάρχει, εἴτε καὶ τῆς Κοσμικῆς Πολιτείας, ἀφορισμένος εἴη ἀπὸ Θεῷ Κυρίῳ Παντοκράτορος, καὶ κατηραμένος, καὶ ἀσυγχώρητος, καὶ ἄλυστος μετὰ θανάτου, ἐν τῇ νῦν αἰῶνι καὶ ἐν τῇ μέλλοντι. αἱ πέτρας, καὶ ὁ σίδηρος λυθίσονται, αὐτὸς δὲ ἔδαμῳς, καὶ ἐνοχος τῇ πυρὸς τῆς Γεέννης· ἔχει δὲ καὶ τὰς ἀράς τῶν Ἀγίων Τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτὼ Θεοφύρων Πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ, καὶ τῶν λοιπῶν Ἀγίων Συνόδων· ὅθεν εἰς ἐνδειξιν καὶ ἀσφάλειαν, ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν Πατριαρχικὸν Συνοδικὸν Συγγειλιώδες, καὶ ἐπιβεβαιωτήριον Γράμμα, καὶ ἐδόθη πρὸς τὸ Ἱερόν, καὶ Σεβασμιον αὐτὸ Μοναστήριον τῇ Κύκκῃ.

Ἐν ἔτει Σωτηρίῳ, α' χοβ'. 1672.

Κατὰ Μῆνα Δεκέμβριον. Ἰνδικτιῶνος ια'.

„Νεόφυτος Ἐλέω Θεῷ Πατριάρχης τῆς Μεγάλης Θεσπόλεως Ἀντιοχείας καὶ πάσης Ἀνατολῆς.

„Δοσίθεος Ἐλέω Θεῷ Πατριάρχης τῆς Ἀγίας Πόλεως Ἱερουσαλὴμ καὶ πάσης Παλαιστίνης.

Νε-

Νικηφόρος ἐλέω Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Νέας Ἰερουσαλῆμ
καὶ πάσης Κύπρου.

„ Χρυσόδαλος.
„ Γερμανός.
„ Ἰάκωβος.
„ Σίλβεστρος.

„ Φιλόθεος.
„ Παΐσιος.
„ Χρυσανθος.

Οὗτοι εἰσὶν οἱ μέχει τῶ νῦν Ἀρχιεπίσκοποι
τῆς Κύπρου ὑπογεγραμμένοι.

ἘΚ ΤΟΥ ΟἴΚΟΥ ΜΕΝΙΚΟΥ ΚΛΗΜΑΤΟΣ
ὑΠΟΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΙ.

α. Ἡρακλείας, Βαρθολομαῖος.
β. Νικομηδείας, Νεόφυτος.
γ. Χαλκηδόνος, Ἱερεμίας.
δ. Νικαίας, Δαμασκηνός.
ε. Ἀδριανουπόλεως, Νεόφυτος.
ς. Πράσης, Καλλίνικος.
ζ. Φιλιππουπόλεως, Γαβριήλ.
η. Σερρών, Κύριλλος.
θ. Δρύσρας, Μακάριος.
ι. Τραπεζούντος, Ἰωάννης.
ια. Ἀγχιάλς, Δανιήλ.
ιβ. Γοτθίας, Δαβίδ.

ιγ. Δέρκων, Χρυσανθος.
ιδ. Βεργίου, Ἰωακείμ.
ιε. Πισιδίας, Παΐσιος.
ισ. Μομφρατίας, Λαυρέντιος.
ις. Ἀματίας, Γεράσιμος.
ιη. Μαρωνίας, Ἀνανίας.
ιθ. Γαύς καὶ Χώρας, Λεόντιος.
κ. Προικονήσας, Δανιήλ.
κα. Λιτίτζης, Θεοδόσιος.
κβ. Οἱ τότε Κυρηναίος Λεόντιος,
τῆς Κύπρου Ἐπίσκοπος.

ἜΤΕΡΟΝ ΣΥΓΓΕΙΛΙΩΔΕΣ ΓΡΑΨΜΑ,

Τὸ μετέπειτα, ἐς ὕστερον δοθέν τῇ Μονῇ.

ΣΕΡΑΦΕΪΜ ἘΛΕΩ ΘΕΟΥ ἈΡΧΙΕΠΪΣΚΟΠΟΣ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ῬΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ.

περὶ τὰ Θεῖα Σκηνώματα, Ἰερά τε Καταγώγια καὶ παντα-
χοδι διαπλῶντα Σεπτὰ Μοναστήρια, μέγιστα καὶ φροντίς,
καὶ ἡ περὶ τὴν σύστασιν, καὶ διαμονὴν αὐτῶν, καὶ μὴν καὶ διε-
ξαγωγὴν Θεοφιλῆς, καὶ θεάρετος διηνεκῆς ἀσκήδῃ, καὶ ἐπιμέ-
λεια ἢ διέλειπε πώποτε ὑπὸ τῆς καθ' ἡμᾶς τῆ Χρестоῦ μεγάλης Ἐκ-
κλησίας, οἷα δὴ κοινῆς Μητρὸς, καὶ τιθῆναι, καὶ εὐεργέτιδος ἀδιακόπως
ἐνεργεμεύει, κατὰ τὰ, ἅπερ πεπλήσθηεν ὁ Οἰκουμηνικός αὐτός Θεόνομος
Προνόμοιαι ἀντίλαμβανέσθαι τῶν ἀπανταχῶς εὐαγῶν τότεν Οἰκῶν διαφό-
ροις ἀντιληπτικοῖς τρόποις, καὶ χαρίζεσθαι τότεν τὸ εὐθετόν τε, καὶ νό-
μιμον, καὶ τότεν μάλιστα ὅσα Ἀρχαιότητι Ἐδίστημα διατελέσαντα,
καὶ ταῖς ἐν αὐτοῖς τελεμεύσαις Θαυματουργαῖς, ἐκ τῆς Θεῖας αὐτῶν
Χάριτος, ἀνὰ πάντων τὴν Οἰκουμενὴν διελθόντα καὶ περιλάλητα χρη-
ματίσαντα, Σταυροπιγιακῇ τε Ἀξίᾳ, καὶ Ἐλευθερίᾳ πετιμμεύσα, καὶ
παρὰ πῶς Εὐσεβείῃ, καὶ Ὁρθοδόξοις σεβάσματος, καὶ εὐλαβείας ἡ-
ξιμεύσα, εἴτα ταῖς καιρῶν κατὰ τὸ ἀντίξενον φθοροποιαῖς τισὶ περιπι-
τείαις περιπεσόντα, ἐν σερήσει ἐγεύοντο τῶν ἀνικαδῶν αὐτοῖς φιλοτι-
μηθεῶν διατὰ Πατριαρχικῶν Συγγεελίων, καὶ Συσατικῶν Γραμμάτων
τῆς καθ' ἡμᾶς Πατριαρχικῆς Περιότης, καὶ μεγαλειότητος, αἰτῶνται
χορηγηθῆναι αὐτοῖς φιλαγάθως τὴν εἰς τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν εὐκατάστα-
τον τάξιν ἀποκατάστασιν, διὰ μεταγενεσέρων Γραμμάτων, προηγεμένως
ἀποδοχῆς ἄξια κρίνονται κατὰ τὸ ἀπαραίτητον χρέος τοῦ καθ' ἡμᾶς
Οἰκουμηνικοῦ Θεόνομου, ὡς ἀπὸ ὀλοχερεσέρων ἀρχῆς, καὶ ὑπερεχέσης δυνά-
μειος, ἀποβάλλειν ὀφείλοντος ταῖς ἀπανταχοδὲν προταγομέναις ἱκετη-
ραῖς, ἐπὶ ᾧ προσάγει, καὶ κατὰ τὴν τῶν τοῖσιν ἐπιστήμων Ἰερῶν τῶ
Θεῶ Σκηνωμάτων, καὶ ἀνακαλεῖσθαι κηδεμονικῶς, τὴν ἐπισυμβάσαντάς
ταῖς περιστατικῇ ἐπιρείᾳ τε καὶ κάκωσιν. Ἐπειδὴ τοιγαρὶν ἀνῆνέθη,
καὶ ἐδηλοποιήθη ἡμῖν ὡς ἐκ μέρους τῶν Ὀσιοτάτων Πατέρων τῶ ἐν τῇ
Ἀγιωτάτῃ Ἀρχιεπισκοπῇ, καὶ Νήσῳ Κύπρῳ, κατὰ τὴν Ἐπαρχίαν
Κυ-

Κυρηνίας, διαπλύντος Ἱερῷ, καὶ Σεβασμίων Μοναστηρίων, τὸ τιμωμένον ἐπ' ὀνόματι τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ ἐπονομάζομεν τὸ Κύκκον, ὅτι τὸ Ἱερὸν αὐτῆς Μοναστήριον τότο, αὐθιγεν μεν καὶ ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἐξ αὐτῆς προκατάρξεως αὐτῷ Βασιλικὸν Κτίριον διετέλεσεν, ὡς διὰ βασιλικῶν δαπανημάτων ἀνέγειγερμενόν, καὶ Χρυσοβέλοις Βασιλικοῖς κατοχυρωμένον ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνῆς, κατὰ τὴν ἐμφαυρομένην ἀρχαίαν Ἰσορίαν τε καὶ παράδοσιν, ἣτις καὶ νῦν ἔτι Τύπῳ ἐκδέδεται Προνοίᾳ τῆς αὐτῆς Ὀσιωτάτων Πατέρων, καὶ πρόκειται τοῖς βελομένοις ἐπελθεῖν, καὶ ἀναγνῶναι ἐν Βιβλιαρίῳ ἐπιγεγραμμένῳ Περιγραφῇ τῆς Σεβασμίας, καὶ Βασιλικῆς Μονῆς τοῦ Κύκκου, ἐν ᾧ καὶ τὰ περὶ τῆς ἀχει τοῦ Θεοῦ Χάριτι σωζομένης ἐν αὐτῷ Θαυματουργῆς, καὶ Χαλεποβρύτης Θεομητορικῆς Εἰκότος, ὅφονται καὶ ἐπιγνώσκονται ἀχειβῶς, καὶ εἰς πλάτος ἀνεγγραμμένα, ὅσα τε αἰωνίως, καὶ εἰς ἅπαντα χρόνον ἐπιπλύνεται Θαυμάσια ὑπ' αὐτῆς, μιᾶς οὐσῆς ἐκ τῆς τελῶν Ἀγίων Εἰκόνων, ἃς ὁ Ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς Ἀγκῆς ὁ Θεοπέσιος εἰς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς Θεομητορὸς ἄριστα καὶ θείως ἰσόρησε, καὶ ἐξωγράφησε, ζωῆς ἔτι τῆς Θεοτόκου· ἐπονομάζεται δὲ Ἐλεῖσα, καὶ Κυκκίότισσα ἐκ τῆς τοῦ τόπου ἐπωνυμίας, τὴν τοιαύτην κλήσιν λαβῆσα· ἐν ἣ Περιγραφῇ ἰσόρηται, καὶ δεδῆλωται προσέτι καὶ τὰ περὶ τῆς συμβάσεως (κείμεσιν οἷς οἶδε Θεὸς) τρίτης πυρκαϊᾶς ἐν τῇ αὐτῇ Σεβασμίᾳ Μονῇ, τῇ μὲν δύο προτέρων πρὸ χρόνων πολλῶν ἐπιγενομένων, τῆς δὲ τρίτης καὶ τελευταίας πρὸ χρόνων ἤδη ὀλίγων ἐπισκηψάσης ἁθρόον, δηλαδὴ κατὰ τὸ χίλιον ἐπτακοσίου πεντηκονίου πρῶτον ἔτος τὸ Σωτήριον, ἔμπης καὶ τοῖς τῆς ἐμπρησμῶν τόπων ἐκάστῳ πανολεθρίῳ ἐπαγαγόντος, καὶ ἔ μόνον πᾶσαν τὴν Οἰκοδομὴν μετὰ τοῦ Ναοῦ ἄρδην ἀποτεφρώσαντος, ἀλλὰ καὶ ὅσα κινητὰ σκεύη, κειμήλιά τε, καὶ ἀναθήματα ὑπῆρχον ἐν αὐτῇ σὺν ἅμα τοῖς οἷς ἐκοσμεῖτο Βασιλικοῖς Χρυσοβέλοις, Πατριαρχικοῖς τε, καὶ Σταυροπηγιακοῖς Γράμμασι πυρὸς παρανάλωμα ἀπεργασαμένους, ἀλλὰ πάντων ἐκδαπανηθέντων ἐκ τρίτης, καὶ Θεῶν Χάριτι ἀνέγειρθέντων δαπανήμασι βαρυτάτοις, ἀσπιδῇ καὶ ἐπιμελείᾳ, καὶ ἀρρήτῳ φιλοπονίᾳ, τῆς ἐνασκαυμένων Ὀσιωτάτων Πατέρων, συνδρομῇ τε, καὶ βοηθείᾳ ἀπὸ τῆς τῆς Χειριστῶν ἐλεημοσύνης, ἡ Σεβασμία αὕτη Εἰκὼν διετηρήθη, καὶ ἔμεινεν ἀβλαβὴς Θεῶν δυνάμει, Χάριτί τε, καὶ Προσασίᾳ τῆς Θεομητορὸς, ἐκ τρίτης διασωθεῖσα, καὶ Θαύμασι μυρίοις τὴν ἅπασαν Νῆσον ἐπισκεπτομένη διηνεκῶς, καὶ τὸς ἐνοικῶντας αὐτῇ ἀπὸ πολλῶν πεπρατμένων, καὶ κινδύνων, καὶ νοσημάτων ἐκλυτρεμένη.

Οὕτως ἔν ἐχόντων τῆς κατὰ τὴν Σεβασμίαν ταύτην Μονῆς, ὡς ἀπὸ τῆς τύπῳ ἐκδοθείσης, ὡς εἴρηται, Περιγραφῆς τραυῶς ἀναδείκνυται, συγγραφείσης πρὸ ὀλίγου ἤδη καιρῷ, ἀνδεῖ λογίῳ τε, καὶ πεπαιδευμένῳ, πράξει τε καὶ θεωρίᾳ κεκοσμημένῳ, καὶ ἐπὶ βίᾳ σεμνότητι, καὶ πνευματικῶς

πολιτείας ἀκρίβειά μεμαρτυρημένη· τῷ Ὀσιωτάτῳ φημι Διδασκάλῳ Κύρ' Ἐφραίμ, τῷ ἐν Κυρίῳ ἡμῶν ἀγαπητῷ Τέκνῳ, τῷ καὶ Διδασκάλῳ χρηματίσαντι ἐν τῇ αὐτῇ Νήσῳ, καὶ τῇ ἐκείσε ἐφ' ἱκανὸν χρόνον διατελεῖν, διερευνηκῶτι ἐπιμελῶς, καὶ ἀκριβῶς ἀναμαρτυρεῖν ἀπὸ τῆς κατὰ διαδοχὴν παραδόσεως τῇ τε Πρεσβυτέρων Ὀσιωτάτων Πατέρων, καὶ λοιπῶν εἰδημόνων τε, καὶ ἐμπείρων Εὐσεβῶν τῆς αὐτῆς Νήσου, καὶ τὴν Ἱστορίαν ταύτην φιλοπόνως τε καὶ ἐπιμελῶς συντεταχότι, καθάπερ τοῖς ἀναλέγασιν αὐτὴν ἐναργῶς καθοράται. Ἦν καὶ ἡμεῖς Συνοδικῶς ἀναγνόντες, καὶ τὸν ῥηθέντα Κύρ' Ἐφραίμ σωματικῶς εἰς τὰ ὧδε παραγενομένον, ἀναπειθόμενον ἀκριβῶς, ὡς καὶ αὐτόπτην γεγονότα, καὶ ἀκοῇ παραδεξάμενον, παρὰ πολλῶν, εὐ μόνον τὰ κατὰ τὴν Ἀγίαν ταύτην Μοῆν, ἀλλὰ τὰ περὶ τῆς Σεβασμίας, καὶ Θαυματαργῆ Εἰκόνος τῆς Θεομήτορος, καὶ πληροφορηθέντες ἀσφαλῶς τὴν περὶ τῶν γεγραμμένων ὑπ' αὐτῆς ἀλήθειαν, ἄλλως τε καὶ ἀπὸ τοῦ προειδοθέντος πρὸ χρόνων ἱκανῶ Πατριαρχικῆς Συνοδικῆς γραμματος, ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῶ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου Πατριάρχου Διονυσίου, δηλονότι κατὰ τὸ χιλιοσὸν ἑξακοσιστὸν ἑβδομηκοστὸν δευτερον Σωτήριον ἔτος, σωζόμενον ἐν τῷ Ἱερῷ Κώδικι τῆς κατ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ κατησφαλισμένον ταῖς τε συμφησίσεσι, καὶ βεβαιώσεσι τῶν συμπαραυρεθέντων τηλικαῦτα ἐν Κωνσταντινὺ πόλει Μακαριωτάτων, καὶ Ἀοιδίμων Πατριαρχῶν, τότε Ἀντιοχείας Νεοφύτου, τοῦ Ἱεροσολύμων Δοσιθέου, ἔτι δέ, καὶ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Νικηφόρου, καὶ τῶν μετ' ἐκείνου τὴν αὐτὴν Ἀρχιεπισκοπὴν διαδεξαμένων, Χρυσόδουλου φαιμέν, Γερμανῶ, Ἰακώβου, Σιλβέστρου τε, καὶ Φιλοθέου, ἔτι δέ καὶ ὑπογραφικαῖς μαρτυρίαις, τῶν συμπαρατυχόντων Ἱερωτάτων Μητροπολιτῶν τοῦ κατ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτου Θρόνου, συμποσβεμένων ὑπὲρ τοῦ εἰκοσιτὸν αἰεθμόν, ναὶ μὴν καὶ ἐκ τῶν τοπικῶν τῆς Νήσου Ἀρχιερέων, μάλιστα δὲ τοῦ Κυρηνίας Λεοντίου, ὃτινος Συνοδικῆς Γράμματος καὶ τὸ ἴσον ἡμῖν ἤδη προσκομιδὴν ἐνεφανίσθη, ἅτε δὴ τὸ Πρωτοτύπον ἐν τῇ ῥηθείᾳ προσεχῶς τελευταία πυρκαϊᾷ πυρποληθέντος· ναὶ δὴ καὶ ἐτέρου γραμματος τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Κύρ' Γερασίμου, ἐν τύπῳ ἐκατέρω σωζόμενον, δεῖν ἔγνωμεν κατ' ὀφειλὴν ἀπαραίτητον ἀποδέξασθαι εὐμενῶς τὴν προσερχεμένην ἡμῖν δέησιν τῶν Ὀσιωτάτων τῶν Πατέρων, ἐπὶ τῇ ἀνακαίνισει τῆς ἀνέκαθεν, καὶ ἐξ αὐτῆς προκατάρξεως Βασιλικῆς Φιλοτιμίας, καὶ Σταυροπηγιατικῆς Ἀξίας τῆς Σεβασμίας ταύτης Μοῆς, ὃ μόνον διὰ τὴν ἀρχαιότητα, ἀλλὰ γε καὶ διὰ τὴν ἀτίμητον ὅν πεπλήσθηκε Θησαυρὸν τῆς Σεβασμίας Εἰκόνος τῆς Θεομήτορος, τὸ μὲν οἴκτῳ καμψυεύτες, καὶ συμπαδῶς διατεθέντες ἐπὶ τοῖς ἀλλοπαλλήλοις ταύταις δυστυχέσι περὶπετείαις τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μοῆς, δι' ἃς πρὸς τῇ ἀποβολῇ πάντων τῶν ἐν αὐτῇ ἐκ τείτε ἀφανισθέντων

των σὺν τοῖς Βασιλικοῖς Χρυσοβόλοις, καὶ Σταυροπηγιακαῖς Συγγελλίοις, ἠναγκάσθησαν ἐκ τρίτῃ ἀνεγείραι αὐτὴν δαπανήμασιν ὑπερμέτροις διὰ τὴν ἐθνικὴν καταδυναστείαν, καὶ ἐπικράτειαν, καὶ πολυαἰέθμοις περιπετεῖν, καὶ δεινῶς ἐνέχεσθαι καὶ πιέζεσθαι, τὸ δὲ καὶ εὐχαιρηθεῖς Τμῦς τῷ Δεσπότη ἡμῶν καὶ Σωτῆρι Χριστῷ τῷ Θεῷ ἀναπέμψαντες, τῷ διασώσαντι ἀνέπαφον τὴν Σεβασμίαν καὶ Θαυματουργὸν Εἰκόνα τῆς Παναχραύτου Δεσποίνης ἡμῶν, καὶ ἀειπαρθένης Μητρὸς αὐτῆς καὶ δὴ γράφοντες ἀποφαινόμεθα Συνόδικῶς μετὰ τῆς περὶ ἡμᾶς Ἱερωτάτων Ἀρχιερέων, καὶ Ὑπερετίμων, τῆς ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῆς ἡμῶν Ἀδελφῶν, καὶ Συλλειτουργῶν, ἵνα ἡ ῥηθεῖσα ἐν τῇ Νήσῳ, καὶ Ἀρχιεπισκοπῇ Κύπρου διατελέσῃ Σεβασμία Μονὴ τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκου, ἡ ἐπικεκλημένη τῷ Κύκῳ, ὡς αὐῶθεν, καὶ ἐξ ἀρχῆς ὁ μόνον Βασιλικὴ Φιλοτιμία μεγαλυνομένη διὰ Χρυσοβόλων σεπτῆς, καὶ Βασιλικῆς Μονῆς ἐπικεκλιμένη, ἀλλὰ καὶ Σταυροπηγιακῇ Ἀξίᾳ τιμιμμένη παρὰ τῷ Πρωτεύοντος Θρόνῳ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κύπρου, καὶ κατὰ διαδοχὴν μέχρι τῆςδε, ἀσίδωτος πάντῃ, καὶ ἐλευθέρα διατελέσασα, καὶ κατ' ἐξοχὴν τὸ σεπτὸν, καὶ αἰδέσιμον ἐρχηκῆα, ὡς ἰδιοσυστάτοντινα καὶ κρείττονα δύναμιν διὰ τὰ βρύοντα συνεχῶς θαύματα, ἐκ τῆς ἐν αὐτῇ σωζομένης Πανσέπτης Θεομητορικῆς Εἰκόνης, γεραιομένης, καὶ προσκυνημένης, σὺν πολλῇ καὶ ὑπερβαλλούσῃ εὐλαβείᾳ παρὰ τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανῶν, εἴη καὶ λέγεται, καὶ παρὰ πάντων γνωσκηται Βασιλική, καὶ Σταυροπηγιακή, κατὰ τὰς γνωμείας περὶ αὐτὴν φιλοτιμίας, ἐλευθερίας τε, καὶ ἀσιδωσίας τῆς Σταυροπηγιακῆς Ἀξίας τῆς πάλαι καὶ νῦν Ἀρχιεπισκοπῆς τῆς Κύπρου, καὶ μένῃ πάντῃ ἀσίδωτος, ἀκαταπάτητος, καὶ ἀδελωτος, ἀνενόχλητος τε, καὶ ἀνεπηρέαστος μετὰ πάντων τῆς Ἀφιερωμάτων αὐτῆς, Κτημάτων τε, καὶ πραγμάτων κινήτῃ τε, καὶ ἀκινήτῃ, τῆς περὶ ἡδὴ προσόντων αὐτῇ, καὶ τῆς εἰσέπειτα προσκτηθησομένων αὐτῇ, καὶ ἐπαυξηθησομένων αὐτῇ, μηδενὶ μηδὲν ὅλως ὀφείλουσα παρέχειν μέχρι καὶ ὀβολοῦ, μήτε τῷ κατὰ καιρὸς Ἀρχιεπισκόπῳ Κύπρου, μήτε τοῖς περὶ τὰ ὅσια αὐτοῖς διατελέσιν Ἀρχιερεῦσιν, ἀρκυμένῃ τῷ Ἀρχιεπισκόπῳ μόνον τῷ Κανονικῷ αὐτῷ μνημοσύνῳ, καὶ μηδενὸς πολυῶντος κατεπεμβαίνειν αὐτῆς αὐθαδῶς, καὶ ζητεῖν πολλὴν, ἢ ὀλίγην δόσιν· ἀλλ' ὑπάρχει πάσης, καὶ παντοίας καταδυναστείας, καὶ δαλαγωγίας αὐώτερα, καὶ αὐσόνομος, καὶ αὐτοδέσποτος, φυλαττομένων καὶ τῆς Προνομίων αὐτῆς, καὶ τῶν τοπικῶν ἐνταλμάτων ἀπαρεγγχειρίτων, ἀμετακινήτων τε, καὶ ἀπαραδραύσων εἰς τὸ παντελές. Οἱ δὲ συνασκούμενοι ἐν αὐτῇ Πατέρες ὀφείλουσι διάγειν, καὶ πολιτεύεσθαι κοινοβιακῶς, καὶ φιλαδέλφως, σεμνῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, κατὰ τὸν Ὅρον, καὶ Τύπον τῆς μοναδικῆς βίης, καὶ φροντίζοντες διηνεκῶς τῆς συστάσεως, βελτιώσεως, καὶ αὐξήσεως τῶ Ἱερῷ αὐτῇ Μοναστηρίῳ, καὶ τῆς ἐνδιατάκτου καὶ νενομισμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκολουθίας, κα-

τὰ τὸν αὐῶθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ἐπικρατήσαντα ἐν αὐτοῖς Τύπον, καὶ ὅταν ἐν
 χρεία γένηται καταστῆσαι Ἠγόμενον ἐν τῇ Μονῇ αὐτῇ ταύτῃ, κοινῇ καὶ
 ὁμοφώνῳ αὐτῇ βουλῇ, καὶ γνώμῃ, καὶ μάλιστ' αὐτῇ Προϊσαμένῳ, καὶ Γε-
 ρόντων τῆς Συνάξεως, ἔχωσιν ἐκλέγεσθαι ἕνα ἐκ τῆς συνουσίας αὐτῶν,
 τὸν κοινῶς ἀναφανέντα ἄξιον, καὶ πρόσφορον, καὶ δόκιμον, καὶ τῶτον ἀποκα-
 λισθῆναι Ἠγόμενον, ὃς τις ὀφείλει προνοεῖν, καὶ φροντίζειν ἐπιμελῶς ἀγρύ-
 πνωσθε, καὶ ἀόκνως τῆς συστάσεως τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς, καὶ τῆς εὐτά-
 κτης διαγωγῆς, καὶ Θεαρῆς πολιτείας αὐτῇ συνασκειμένων Πατέρων, καὶ
 διατηρεῖν τὰ ἔθιμα τῆς τῷ Μοναστηρίῳ διαταγῆς, καὶ ἀρχαίας διατυπώ-
 σεως, ἑαυτὸν δὲ διαφυλάττων, ἀειπλήττων, καὶ καθαρὸν πάσης πονηρίας
 ὑπολήψεως, καὶ τὸς ὑπ' αὐτὸν ἀδελφὸς νοθεύῃ, καὶ παλαιῶν πατερικῶς,
 διάγειν κοσμίως, καὶ φιλαλληλῶς ἐν καθαρῷ συνειδότι, καὶ μηδὲν ποιεῖν
 αὐδαιρίτως καὶ μοναρχικῶς, καὶ κατ' ἰδίαν ἀρέσκειαν, χωρὶς τῆς κοινῆς
 γνώμης, βουλῆς τε καὶ σκέψεως τῆς Κοινότητος αὐτῇ Πατέρων, καὶ μάλιστ'
 αὐτῇ Προκρίτῳ, καὶ Γερόντῳ τῆς Συνάξεως, καὶ ταῦτα περὶ χρεῶν, καὶ ἀ-
 ναγκαίων, καὶ πραγμάτων, ἃ τινὰ ὀφείλουσιν ἀνακοινῆσθαι, καὶ διὰ κοινῆς
 σκέψεως κυβερνᾶσθαι, καὶ διεκπεραίνεσθαι, πρὸς ὃς ὀφείλει πάντα φανε-
 ρὰ ποιεῖν τά τε εἰσοδήματα, καὶ δαπανήματα, εὐκρινῶς, καὶ καθαρῶς, ὡς
 μηδεμίαν ὑπολείπεσθαι εὐ τινι σφειρισμῷ ἀμφιβολίαν, καὶ ἐν εὐθύτη-
 τι, καὶ εὐλογίᾳ, ἔχειν ἀξιῶσθαι τῆς καθηκούς τιμῆς, ὑποταγῆς τε,
 καὶ αἰδῆς ὑπὸ τῆς αὐτῇ Πατέρων Κοινότητος, ὡς Προεσὼς αὐτῇ γνωρίζο-
 μενος, μηδεὶς αὐτῇ Πατέρων τολμῶντος ἀνδισαῖσθαι, καὶ ἀντιβαίνειν αὐ-
 τῷ, καὶ τῆς τιμῆς αὐτῇ καθάπερ οἶσθαι τινι τρόπῳ. εἰδέποτε τυχὸν
 φωραθῇ ἀπειναστίας φερόμενος τῇ εὐκαταστάτῳ διαγωγῇ, κοινῇ ὠφελείᾳ
 τε καὶ συστάσει, καὶ ἐπιζήμιος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, ὡς μὴ φυλάττων τὸς ὁ-
 ρος καὶ τρόπος τῷ Μοναστηριακῷ Βίῳ, τῇ καὶ αὐτῇ κοινότητι αὐτῇ Πατέρων
 ἔχει ἐκβάλλειν αὐτὸν δικαίως τῆς Ἠγουμενείας, καὶ καθισθῆναι ἔπερον, τὸν
 πρόσφορον, καὶ λυσιτελῆ ἀναφανέντα. Ἀλλὰ καὶ οἱ εἰς τὰ ταξίδια τῷ Μο-
 ναστηρίου χάριν ἐλεημοσύνης ἀποστελλόμενοι Πατέρες, ἐπειδὴ φανῶσιν
 ἀποστατίσαντες, καὶ ἀπειθεῖς καὶ παρήκοοι, ἔχει ἀδεῖν ὁ Ἠγόμενος μετὰ
 τῆς Συνάξεως αὐτῇ Πατέρων παιδείᾳ Ἐκκλησιαστικῇ, καὶ ἀργείᾳ τῆς Ἱε-
 ρωσύνης καθυποβάλλειν τὸν τοιοῦτον ἀποστάτην, καὶ Μοναστηριακὸν δίκαιον
 διεκδικεῖν, καὶ ἀνακαλεῖσθαι παρ' αὐτοῦ, καθ' ὃν δυνήσῃ τρόπον, ὡς μή-
 τε τὴν Μονὴν ζημιῶσθαι, μήτε πρόσκομμα γίνεσθαι τὸν τοιοῦτον τοῖς λοι-
 ποῖς, καὶ κακὸν παραδειγμα· ἀλλ' οὔτε αὐτῇ Μοναστηριακῶν Πατέρων τινὰ
 τολμᾶν πώποτε αὐτοῦ ἀδείας καὶ γνώμης, καὶ ἀπολυτικῆς Γράμματος τῷτε
 Ἠγόμενῳ, καὶ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως αὐτῇ Πατέρων εἰς βοήθειαν τῷ Μονα-
 στηρίῳ, καὶ ζητεῖν παρὰ αὐτῇ Χειριστῶν πολλῇν, ἢ ὀλίγην ἐλεημοσύνην
 ἐπ' ὀνόματι τῷ Μοναστηρίῳ, ἀλλ' οὔτε αὐτῇ ξένων, καὶ ἀλλοτείων Πατέρων,
 καὶ

καὶ Καλογήρων πολὺν τοῖτόν τι, ἀλλὰ καὶ φοραθέντα τὸν τοῖτόν παι-
 δεύειν ἀπροκειματίως, ὡς ἐπίβελον τῷ Ἱερῷ Μοναστηρίῳ τότε, καὶ
 προφανῶς Ἱερόσυλον· ἀλλὰ καὶ μηδὲν πολὺν κωλύειν οἰωδὴν τινι τρόπῳ
 τὴν Μοναστηριακὴν ἐλεημοσύνην, ἢ σφαμπεῖσθαι ἐξ αὐτῆς, καὶ κρατεῖν
 τὸ Μοναστηριακὸν δίκαιον, ἢ συκοφαντίας ἀνὰ καιρὸν, καὶ διαβολὰς ἐ-
 ξαρτύειν, ἐπὶ βλάβῃ καὶ ζημίᾳ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς· ἀλλὰ καὶ εἰαυτίς ἦν
 συνασχυμένων Πατέρων φάσκει πλευνῆσαι, μετὰ θαύματος ἐκείνην ἀπα-
 σαι τὴν πειρίσσεια αὐτῇ προχειρῶσαι τῷ Μοναστηρίῳ, κατὰ τὴν ἥν Ἱε-
 ρῶν Νόμων, καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Κανόνων ἀπόφασιν, καὶ μηδὲν ἐκ τῶν
 συγγενῶν αὐτῇ ἐπὶ προφάσει κληρονομίας, ζητεῖν πολὺ, ἢ ὀλίγον τι
 ἀπὸ τῆς πειρίσσειας ἐκεῖνος οἰωδὴν τινι τρόπῳ, καὶ ἐνόχλησιν τινὰ, καὶ ζη-
 μίαν ἐπάγειν αὐτῷ. Καὶ ὅτος μὲν ὁ Τύπος ὁφείλει φυλάττεσθαι ἀμετα-
 ποιήτως ἐν τῇ Σεβασμίᾳ ταύτῃ Μονῇ, εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα, κατὰ τὰς
 αὐωτέρω ἐκπιδεύτας διορισμὰς, ὅμῃ μετὰ τῆς Σταυροπηγιακῆς Ἀξίας,
 καὶ τιμῆς, ἀσιδοσίας τε πωπελῆς, καὶ ἐλευθερίας, ἀναχωρησκόμενος ἐν
 τῇ αὐτῇ Σεβασμίᾳ Μονῇ, καὶ παρρησία κηρυττόμενος δις τῷ ἐνιαυτῷ,
 κατὰ τὴν λαμπροφόρον ἡμέραν τῆς κοσμοσωτηρίας ἡμῶν Ἀναστάσεως, καὶ
 κατὰ τὴν περὶ αὐτὴν ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ ἐτήσιον ἑορτήν, καὶ Πανήγυριν
 τῆς Θεομήτορος· ὅς δ' αὖτις, καὶ ὅποιος πολὺν ἀπ' ἐναντίας κινήσῃται
 τοῖς ἐν τῷ παρόντι Συνδικτικῷ παρ' ἡμῶν ἀποφανθεῖσι, καὶ θελήσῃ δια-
 σῆσαι, καὶ ἐνοχλεῖσαι τὴν Ἱεραὴν ταύτην Μονήν, καὶ τὰ ταύτης Μετό-
 χια, μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς εὐερισκομένων Πατέρων, ἢ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ
 ἀσιδοσίαν αὐτῆς ἀνατρέψαι, καὶ καταδολῶσαι, καὶ βίαν τινὰ ἐπαγα-
 γεῖν, ἢ τὰς ἐκπιδεύτας ῥητὰς Τύπας, καὶ Ὅρους τῷ Μοναδικῷ Βίῳ πε-
 εῖπει τῷ Ἠγούμενῳ, καὶ τῶν Πατέρων, καὶ τῆς ὅλης τῇ Μοναστηρίῳ κυ-
 βερνήσεως, καὶ διατάξεως διασῆσαι, καὶ παρασαλεῦσαι, καὶ βλάβην, καὶ
 ζημίαν προσενῆσαι αὐτῷ, ὁ τοῖτος εἴτε τῷ Ἀρχιερατικῷ, καὶ Ἱερατικῷ
 Καταλόγῳ ὑπάρχων, ἢ Μοναχὸς, ἢ Ἰδιώτης, ἢ τῆς τῶν Κοσμικῶν
 καὶ Λαϊκῶν τάξεως, ἀφορσμένος εἴη παρὰ τῆς Ἀγίας, καὶ Ὁμοσείας,
 καὶ ἀδιαρρέτης Μακαρίας Τειαδός, τῷ ἐνὸς τῇ φύσει Θεῷ, καὶ κατηρα-
 μένος, καὶ ἀσυγχώρητος, καὶ μετὰ θαύματος αὐτοῦ· αἱ πέτραι, καὶ ὁ
 σίδηρος λυθίσονται, αὐτὸς δὲ ἑδαμῶς, καὶ πάσαις ταῖς Πατριαῖς καὶ
 Συνδικτικαῖς ἀρχαῖς ὑπεύθυνος, καὶ ἐνοχος τῷ πνεύματι τῆς Γεέννης. Ὅθεν εἰς
 ἐνδείξιν, καὶ ἀσφάλειαν διηνεκῇ τῶν διελημμένων, ἐγένετο καὶ τὸ παρὸν
 Ἡμέτερον Συνδικτικὸν Συγγελητὸν Γράμμα, καὶ ἐδόθη τῇ ῥηθείᾳ Σε-
 βασμίᾳ Βασιλικῇ, καὶ Σταυροπηγιακῇ Μονῇ τῷ Κύκλῳ.

Ἐν ἔτει αψξ'. κατὰ Μῆνα Αὐγύστον, Ἰνδικτιῶνος η'.

„Ἐλέω

„ Ἐλέω Θεῷ Κύπρῃ Ἀρχιεπίσκοπος ΠΑΙΨΙΟΣ ἀποφαίνεται.

ΟΙ ΤΟΤ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΤ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΑΙ.

- „ Καισαρείας Παΐσιος.
- „ Ἡρακλείας Γεράσιμος.
- „ Νικαίας Ἱερεμίας.
- „ Ἀδριαναπόλεως Διομύσιος.
- „ Πρύσης Μελέτιος.
- „ Σερρῶν Ἰωαννίκιος.
- „ Μητυλλῆς Ἀρθιμος.
- „ Μεσημβρείας Ἀρθιμος.
- „ Δρύρας Βαρδολομαῖος.
- „ Κώῃ Μελέτιος.
- „ Φερσάλων Δωρόθεος.

Ἐπειδὴ Χάετι τῆς Θεοτόκου, καὶ διὰ κοσμικῶν Ἀρχόντων τῶν αὐτῶν ἐβεβαιώθη, καὶ νῦν μάλιστα δι' Αὐθεντικῶν Χρυσοβέλλων, ἰδοὺ γράφεται, εἰς εὐδειξιν τῆ Σεβάσματος τῆς Μονῆς, τὸ ἴσον τῷ δοθέντος παρὰ τῷ Ὑψηλοτάτῃ Αὐθέντῃ, Ἰωάννῃ Γρηγορίῳ Γρίκα Βοεβόδα, Χρυσοβέλλῃ, ἰκανῶς ὄντος δηλώσαι, καὶ τὰ τῶν ἄλλων Ψηφίσματα, ὡς ὅμοια. Εὐείσκονται δὲ τὰ παρόντα Συνοδικά, καὶ τὸ τῷ Αὐθέντῃ Χρυσόβελλῳ, ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ἐν μεμβραίνῃς γεγραμμένα.

ΤΣΟΝ ΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΒΟΥΛΛΟΥ

Μ Ε Τ Α Φ Ρ Α Ξ Ε Ω Σ.

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΓΚΙΚΑ
ΒΟΕΒΟΔΑΣ, ΑΓΘΕΝΤΗΣ, ΚΑΙ ΉΓΕΜΩΝ,
ΠΑΣΗΣ ΟΥΓΚΡΟΒΛΑΧΙΑΣ.

Τῶν ἐργαζόμενοι τὰς ψυχωφιλεῖς ἀρετὰς, καὶ τὰ θεάρεστα ἔργα, ὅς μόνον κατὰ τὴν παρθσαν ἐπαυνοῦνται ζωὴν, καὶ εὐφρομίζονται, ἀλλὰ καὶ μετὰ θανάτου ἀφθαρτον αὐτῶν διαμένει τὸ ὄνομα, καὶ αἰώνιον τὸ μνημόσυνον, ὧν καὶ αἱ ψυχὰς ἐν ταῖς Μοναῖς τῶν Δικαίων συναυλίζονται. Τοιγαρὺν πολλῶν ἔσων τῶν ἀρετῶν δι' ὧν τις δύναται ψυχικὴν καρπῶσαι σωτηρίαν, τὴν πρῶτην τῶν ἐπέχει τάξιν ἢ πρὸς τὰς πένητας γινομένη καὶ ἐνδεῖς Ἐλεημοσύνη, μάλιστα δὲ ἢ πρὸς τὰς Θεῖας καὶ Ἱερὰς Ναὺς ἐπαυατεινομένη. Διόπερ καὶ γὰρ ὁ δόλος τῶ ἐκβρανίς Θεῶ, δούπερος Ἰωάννης, Γρηγόριος Γκίκα Βοεβόδας, ἔγγραφος τῶ ἐν τῇ Μακαρίᾳ τῇ Λήξει γενομένου πρώτου Ἰωάννου Γρηγορίου Γκίκα Βοεβόδα, ἀπὸ Θεῶν ζῆλον ὁδηγηθεὶς, ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας, ἔχοντας ὑπερβολικὴν εὐλάβειαν πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον, καὶ ἀειπάρτενον Μαρίαν, ἧς ἡ μνήμη εὐερίσκειται εἰς τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον τῶ ἐν τῇ Νήτῳ Κύτῳ, ἐπονομαζόμενον Κούκκα, εἰς τὸ ὁποῖον Μοναστήριον εὐερίσκειται καὶ ἡ παρὰ τῷ Ἀποστόλῃ Λακᾷ ἰσορηθεῖσα Ἀγία Εἰκὼν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ ἀκῶντας ἡ Αὐθεντεία μὲ, ὅτι τὸ ρηθὲν Ἱερὸν Μοναστήριον εὐερίσκειται εἰς πολλὴν ἐνδεῖαν, καὶ πτωχείαν, προπρέθη ἡ ἐμὴ Αὐθεντεία, καὶ εὐσπλαγχνία, καὶ ἔδωκα τὸ παρὸν Τίμιον Χρυστόβελλον τῆς Αὐθεντείας μὲ εἰς τὸ ρηθὲν Ἱερὸν, καὶ Θεῶν Μοναστήριον, διὰ τὰ νὰ ἔχη νὰ πέρνῃ ἔλεος ἀπὸ τὴν ἐμὴν Αὐθεντείαν κατ' ἔτος γρόσια πενήκοντα, τὰ ὅποια αἱ τὰ ἅπαντα διωρίσασμεν νὰ δοθοῦν ἀπὸ τὸ Αὐθεντικὸν ἄλλας ἀπὸ τοὺς κατὰ καιρὸς Καμαρεταῖς τῶν Ὀκνῶν, ἔξω ἀπὸ τὴν σῆμαν τῆς ἀγορᾶς τῶν Ὀκνῶν, καὶ διὰ τὰ μὴ κοπῇ τοῦτο τὸ ἔλεος, ἢ νὰ γένῃ κακία ἐμπόδιον εἰς τὸ νὰ ὑπάγῃ αὐτὸ τὸ ἔλεος εἰς τὸν καιρὸν του ἐκεῖ εἰς τὸ ρηθὲν Ἱερὸν Μοναστήριον, διορίζει ἡ ἐμὴ Αὐθεντεία ἐπίτροπον, καὶ φροντιστὴν τὸν κατὰ καιρὸς Ἠγούμενον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἐπ' ὀνόματι τιμωμένης τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σπυεῖδωνος Τειμουδούντος τῷ Θαυματουργῷ, ἡ ὁποία Ἀγία Μονὴ εὐερίσκειται ἐδῶ εἰς τὴν Πολιτείαν τῷ Βεκρεσίῳ, διὰ τὰ φροντίξῃ ὁ ρηθεὶς Ἠγούμενος, καὶ νὰ πέρνῃ αὐτὸ τὸ διωρισμένον ἔλεος κατ' ἔτος ἀπὸ τὰς Καμαρασαῖς τῶν

Ὁκτων κατὰ τὸν Μάρτιον μῆνα, καὶ διὰ μέσων χρησίων ἀνθρώπων, καὶ ἀξιόπιστων καὶ τὸ σέλην εἰς τὸ Ἱερὸν Μοναστήριον Κύκκου ἀπὸ τῆς Νήσου Κύπρου, καὶ δοθῇ εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐκείσε Πατέρων, καὶ πείρουν ἀπὸ τὰς χεῖράς των ἀποδείξιν πρὸς τὸν Ἡγούμενον τῆς ἐνθάδε Γεράς Μονῆς τῷ Ἁγίῳ Σπυρίδωνος τῷ Θαυματουργῷ.

Διὰ τὸτο ἔδωκεν ἡ ἐμὴ Αὐθεντεία τὸ παρὸν Χρυσόβελλον τῆς Αὐθεντείας μου τῷ Ἱερῷ καὶ Θεῷ Μοναστηρίῳ Κύκκου ἀπὸ τῆς Νήσου Κύπρου, διὰ καὶ πέρη αὐτὸ τὸ Ἑλεος τὸν καθεὶ χρόνον ἀδιακόπως, καὶ ἀνέμποδίσως, καὶ εἶναι πρὸς σύσασιν, καὶ κυβέρνησιν τοῦ Ἱεροῦ Μοναστηρίου τῆς ἐμῆς Αὐθεντείας, καὶ τῶν Μακαρίων Γονέων μου, καὶ Πάππων Μνημόσυνον αἰώνιον.

Λοιπὸν παρακαλῶμεν καὶ τὸς ἄλλους Αὐθεντίας ἐν Χριστῷ ἡμῶν Ἀδελφὰς, ὅς τις τις ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ Θεὸς ἀπείρω αὐτῷ Θεῷ Ἑλέει ὑσερα ἀπὸ λόγου μας θέλει ἐκλέξει καὶ εἶναι Αὐθενταί, καὶ Ἡγεμόνες τῆς Τζάρας ταύτης Οὐγκροβλαχίας, ἢ ἐκ τῷ Γένους ἡμῶν εἶεν, ἢ ἐξ ἄλλου Γένους, καὶ ἡ αὐτῶν Αὐθεντεία καὶ αἰανεώσων, καὶ καὶ ἐπικυρώσων αὐτὸ τὸ Ἑλεος διὰ τιμίων Χρυσοβέλλων τῆς αὐτῶν Αὐθεντείας, ἵνα καὶ τὰ ἐλέη αὐτῶν εὐφροσδεκτα ὡς παρὰ τῷ Θεῷ, καὶ ὑπ' ἄλλων Αὐθετῶν κεκυρωμένα, καὶ ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς χαρίσῃται αὐτοῖς τὰς αὐτῶν Ἡγεμονείας εὐτυχεῖς. Καὶ ἐπεκύρωσεν ἡ ἐμὴ Αὐθεντεία τὸ παρὸν Χρυσόβελλον μετὰ καὶ τῆς Βουλῆς τῶν τιμιωτάτων, καὶ πιστῶν Μεγάλων Ἀρχόντων τῷ Ντιβανίς τῆς ἐμῆς Αὐθεντείας Ἀρχοντος Κωνσταντίνου Δεδεσκέλου Μεγάλου Μπαῦς. Ἀρχοντος Γρηγορίου Γρετζαῖς Μεγάλου Βορνίκ. Ἀρχοντος Κωνσταντίνου Μπραγκοβαῦς Μεγάλου Λογοθέτη. Ἀρχοντος Μπαρτέλου Βακαρεσκέλου Μεγάλου Βεστιάρη. Ἀρχοντος Κωνσταντίνου Κερετζελεσκέλου Μεγάλου Σπαθάρη. Ἀρχοντος Σπασαῦ Βακαρεσκέλου Κλατζάρη. Ἀρχοντος Γωαννάκη Χρυσοσκέλου Μεγάλου Ποσελνίκ. Ἀρχοντος Θωμᾶ Γελλιαῦς Μεγάλου Παχαρνίκ. Ἀρχοντος Ματθαῖς Ρωτέτη Μεγάλου Στυλνίκ. Ἀρχοντος Γρηγοράσκου Γκίκα, Μεγάλου Κομίση. Ἀρχοντος Γωαννάκη Χαλεπλή, Μεγάλου Σλατζιάρη. Ἀρχοντος Σταύρου Μεγάλου Πιτάρη καὶ ἐπιστάτη ὄντος Κωνσταντίνου Μπραγκοβαῦς Μεγάλου Λογοθέτη. Καὶ ἐγράφη τὸ παρὸν Χρυσόβελλον ὑπὸ τῷ Θωμᾶ Λογοθετζέλου τῷ Ντιβανίς, καὶ Μίλλελ Λογοθετζέλου, Μαρασέσκου ὑπὸ τὸν Ὀλτον.

ζσνζ'. Ὁκτωβείν, ε'.

Ἰωάννης Γρηγόριος Γκίκας Βοιβόδας,
Ἡγεμὼν πάσης Οὐγκροβλαχίας.

ΚΥ.

ΚΥΡΙΛΛΟΣ ἘΛΕΩ ΘΕΟΥ

ἈΡΧΙΕΠΊΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ῬΩΜΗΣ
ΚΑΓ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ.

Ἰσὶ μὲν καὶ ἄλλαι Εἰκόνες σεπταί, ὥς ὁ Ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς
Λευκᾶς ἰδίαις χερσὶν ἐξωγράφητε πρὸς τὸ ἀρχέτυπον τῆς
Μητρὸς τῷ Θεῷ Λόγῳ, τρεῖς δὲ τῷ Θεομητορικῷ αὐτῆς
νεύματι καὶ ἀμέσῳ κελεύσματι ἐπιγινώσκομεν αὐτῷ ἀνι-
στορηθεῖσας, ὥς καὶ χάριτι ἐνεργείας θαυμάτων καπεπλούτισεν ἐπὶ
σωτηρίᾳ τῇ πιστευόντων εἰς τὸν ἐξ αὐτῆς πνεύματι Κύριον τῆς Δό-
ξης καὶ Θεὸν ἡμῶν. μία δὲ τέτων, ἥ καὶ μέχρι τοῦ νῦν Θεῷ ἐλέει
ἀπαραλλάκτως σωζομένη ἐν τῷ κατὰ τὴν Ἐπαρχίαν Κυρηναίας τῆς Νή-
σου Κύπρου διατελῶντι Ἱερῷ Καταγωγίῳ, ἥ Ἐλεῦσα τῷ Κύκκου ἐπι-
φημιζομένη, καὶ τὸν Μονογενῆ ἐκ δεξιῶν φέρουσα, καὶ ἔκ ἐσιν, ὅς τις
πρὸς τὴν ἀλήθειαν ταύτην ἀμφισβητήσῃεν, εὐσεβῶς φρονῶν, καὶ ἐρ-
ρωμένην τὴν διάνοιαν ἔχων. Περὶ τέτων γὰρ τῇ ὑπὸ τῷ Πανευφήμῳ
Ἀποστόλῃ, περὶ αὐτῆς ἐν τῷ βίῳ τῆς Θεομήτορος, ἀνιστορηθεῖσιν σε-
βασμίῳ Εἰκόνων, ὅ,τε Θεὸς Πατὴρ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς διέξεισι,
καὶ ἄλλαι πρὸς τέτοις ἐγγραφοί τε καὶ ἄγραφοι παραδόσεις ἐν ποσού-
τοις αἰῶσιν ἀλληλοδιαδόχως διαμαρτύρονται· περὶ δὲ τῆς Ἐλεῦσης τῇ
Κύκκου καὶ Ὁρθοδόξων Βασιλέων Χρυσόβελλοι λόγοι, καὶ γράμμα-
τα Πατριαρχικά Συγγιλιῶδη, ἐκδεδομένα κατὰ καιροὺς ἐχεγγύους
παρίχονται ἀποδείξεις· καὶ πρὸ πάντων τὰ ἐξ αὐτῆς ὡς ἐκ πηγῆς
τινος πολυχέυμονος ποροχέοντα, καὶ αἰωνάως ἐκτελούμενα θαύμα-
τα, μυρίαις ὡς εἶπεν γλώσσαις τὴν ἔσοχον αὐτῆς χάριν διακηρύττε-
σι, καὶ πάντας ἡμᾶς σιγῇ μᾶλλον τὰ ὑπερφυῆ ταῦτα ὑποτίθενται
σέβειν, καὶ τιμᾶν, ἅ τε τῇ ὑπὲρ φύσιν καὶ Θεῶν, μὴ κατὰ φύσιν
γε ὄντα, καὶ καταλήψεως ἀνθρωπίνης ὑπέρτερα· ἥ, τε γὰρ Θεραπεία
τῆς ἀπεγνωσμένης τῇ ἀειμένης Βασιλέως Ἀλεξίου μονογενὲς θυγα-
τρός, ἥ ποροκύνησις τῇ ἐν τῷ ὄρει ἐκείνων δένδρων, καὶ ὑπόκλισις
τῆς ἐαυτῇ κορυφῆς, ὅ,τε ἀπὸ τῷ λιμένος εἰς τὸ Μοναστήριον ἐκομίζετο
ἡ σεπτὴ αὕτη Εἰκὼν, ἥ ἐξαίσιος ἱάσις πολλῶν ἀνιάτως ἐχόντων διὰ
τῶ

τῷ ἐκ Πέτρας ἐκεῖ Ἀγιάσματος, ἢ τῷ ὡς νεκρῷ προσευχθεύτος παι-
 δὲς αὐάρρωσις, ἢ τῷ παραλυτικῷ αὐόρφωσις διὰ τῆς τῷ Ἱερῷ Μαυδῦν
 ἐπίδρασεως, οἱ ἐπ' αὐομβεῖα πολλάκις καταρράγευτες ὑετοί, καὶ ἄλλα
 κατ' ἐκάστην, αἰσθητὸν νικῶντα, καὶ λόγου δύναμιν ὑπερπαύοντα, τῆς
 Θαυματουργοῦ ταύτης Εἰκόνας, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τῆς ἐπιχορηγηθείσης
 αὐτῇ ἀκευώτου χάριτος ὑπερφυῖ ἀποτελέσματα γνωρίζομενα, εὐσε-
 βῶς αὐομολογεῖται. Ἐνδεῦτοι καὶ τὸ Ἱερόν αὐτὸ Μοναστήριον, περὶ ὃ
 καὶ τῷ παρόντι ὁ λόγος, ὡς ποιῶτον πεπληστηκὸς ἀνεκτίμητον πλῆτον
 καὶ θεασίσιον θησαυρόν, πολλῶν ὑπερέχει τῇ δόξῃ καὶ τῇ λαμπρό-
 τητι, καὶ φρονομίῳις στυροπηγιακοῖς αὐώθεν τετιμημένον, πάσης ἀ-
 πολαύει ἐλευθερίας. Ἀλλ' ἐπειδὴ συνέβη ἐκ περιστάσεως γενέσθαι πυ-
 εῖκαυσον τὸ ἐπὶ τῆς Πατριαρχίας τῷ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει Προκα-
 τόχῃ ἡμῶν κυροῦ Προκοπίου ἀποδεικτικὸν τῇ σταυροπηγιακῶν αὐτοῦ
 προνομίων, ἐπικυρωτικόν τε καὶ ὁροθετήριον συγγιλιωδῆς ἐν μεμβρά-
 ναις γράμμα, οἱ ἐν αὐτῷ συνασκούμενοι Ὀσιώτατοι Πατέρες, ἵνα
 μὴ τῇ τῷ καιρῷ παρατάσῃ ἐξίτηλα γενήται τὰ τῆς ἐλευθερίας ταύ-
 τῃς γεναρὰ καὶ ἀρχαῖα φρονομία, οἱ τε καλῶς κείμενοι ὅροι, καὶ αἱ
 τάξεις τῆς διοικήσεως αὐτῆς, φροσέδραμον τῇ φρονοῖᾳ τῆς κατ' ἡμῶν
 τῷ Χρῆστῳ μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ θερμῶς ἐξητήσαντο ἀνανεωθῆναί
 τι, καὶ ἐπικυρωθῆναι δι' ἡμετέρου Πατριαρχικοῦ καὶ Συνοδικοῦ συγγι-
 λιωδῆς ἐν μεμβράναις γράμματος. Ἐπεξελθόντες γὰρ τὸς Ἱερὰς αὐ-
 τῆς Κώδικας, εὐρομεν καπρωμένον τὸ ἀπαράλλακτον ἴσον τῷ διαλη-
 φθεύτος συγγιλιωδῶς, ἐκδεδομένου κατὰ τὸ 1783. Σωτήριον ἔτος,
 ὅπερ μνείαν ποιῆται καὶ δύο ἔτι παλαιγενῶν συγγιλιωδῶν γραμμα-
 τῶν, ὧν τὸ μὲν φαίνεται ἐκδεδομένου κατὰ τὸ 1760. Σωτήριον ἔτος
 ἐπὶ τῆς Πατριαρχίας τῷ αἰοιδίμου Κωνσταντινουπόλεως κυρῷ Σερα-
 φείμ, περιέχον καὶ τὴν ὑπογραφὴν τῷ τότε Κύριου Παΐσιου, τὸ δὲ
 ἔτι ἀρχαιότερον κατὰ τὸ 1672. ἐπὶ τῷ αἰοιδίμου κυρῷ Διονυσίῳ μετὰ
 καὶ τῇ τότε αἰοιδίμων Πατριαρχῶν Νεοφύτῳ Ἀντιοχείας, καὶ Δοσιθέῳ
 Ἱεροσολύμων· ὃ μὴν ἀλλὰ καὶ τῷ τότε Ἀρχιεπισκόπῳ Κύριου Νικη-
 φόρῳ, καὶ τῇ μετ' ἐκείνων τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν ταύτην διαδεξαμένου,
 φαιμὲν δὴ τῷ Χρῆστοδῶλῃ, Γερμανῷ, Ἰακώβῳ, Σιλβέστρου, καὶ Φιλο-
 θέῳ, ἐπὶ τότοις καὶ τῇ τότε παρατυχόντων Μητροπολιτῇ τῷ κατ' ἡ-
 μῶν Οἰκουμενικῷ Θρόνῳ, καὶ Λεοντίῳ τῷ τότε Κυρηνίας, ἐν οἷς φέρον-
 ται καταγεγραμμεναὶ αἱ τῇ Ἱερᾷ ταύτῃ Μονῇ συμβᾶσαι πυρκαϊαί,
 καὶ ἄλλαι συμφοραί, καὶ ὅσα περὶ τῇ θαυμάτιν τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνας
 διωμολόγησε, καὶ ἐπὶ Συνοδῶν ἐβεβαιώσατο ὁ αἰώνηστος ἐν Πατριαρ-
 χαις Ἱεροσολύμων Ἐφραίμ φρίν εἰς τὸν Πατριαρχικὸν ἐκείνον φρο-
 βιβασθῆναι θρόνον, ὃ πε χρόνος πολλὰς ἐκεῖ χρηματήσας, καὶ τὰ περὶ
 τῆς

τῆς Εἰκόνης διερευνησάμενος, καὶ καλῶς εἰδώς· ὡρὸς δὲ καὶ, ὅτι τὸ Γερὸν τὸτο Μοναστήριον ἐπὶ τῆς Βασιλείας Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ ἐκ Βασιλικῶν δαπανημάτων ὠκοδόμηται, καὶ ὅτι ἐκ πρώτης ἀρχῆς καὶ καταβολῆς ὡς εἶπεν ἡμετέροις σαυροπηγιακῇ ἀξία πετίμηται παρὰ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Θρόνου τῆς Νήσου Κύπρου ἐπὶ ἀσυνδοσία καὶ ἐλευθερία παντελεῖ διὰ τὸ ἀιδέσιμον τῆς ἐν αὐτῷ Θεομητορικῆς Εἰκό-
 νος. Ταῦτα διέξευσιν ἐν ἀρχῇ τὸ ἐν τοῖς Ἱεροῖς Κώδιξι καπεστρωμέ-
 νον ἴσον τοῦ ἐν μεμβράναις ἐκείνου Συγγιλιωδους, ὡροανακρουόμενον
 πᾶν προσφόρις καὶ περὶ τῆς σεπτῆς Εἰκόνης ὀλίγα τινα ἐκ πολλῶν
 εἰς ὕμνον τῆς Ἀειπαρθεῖος καὶ Θεομήτορος ἀξιόχρεων, καὶ αἴτιον τῆς
 ἐκδόσεως τοῦ Συγγιλιεῖς ἐκείνου παρεστάγον τὸν τότε Καθηγούμενον τῆς
 Ἱεραῆς ταύτης Μονῆς κύρ Μελέτιον, παρασαύτα συνοδικῶς, καὶ τὰ ἴσα
 ἡμῶν ἀνωτέρω ἐξονοματισθέντων ὡροσβυγεῶν ἐκείνων Συγγιλιωδῶν
 γραμμάτων ἐμφανίσαντα, εἶδ' ὅπως τὸς ἐφεξῆς ὅρος καὶ κανόνας δια-
 λαμβάνει, ὡρὸς τὴν αἰεὶσιν καὶ Θεῷ φίλην Μοναστηριακὴν οἰκονομίαν
 συνεπεστικωτάτους ὡροφανῶς. Τοῦτο δὴ καὶ ἡμεῖς κατὰ τὴν θερινὴν
 αἴτησιν ἡμῶν διαληφθέντων Ὁσιωτάτων Πατέρων ἀναειντες, ἐπικυρῶ-
 ντες τε, καὶ κρατύνοντες κατὰ πρόνοιαν Ἐκκλησιαστικὴν καὶ φιλαδέλφον
 τρόπον, φιλοτίμως αἰεὶ ἐνδεικνύμενον περὶ τὰ συμφέροντα ἡμῶν λοιπῶν
 Ἀγιοτάτων Θρόνων, καὶ ἡμῶν ὑπ' αὐτοῖς διαπλύντων θείων Σκηνωμάτων,
 καὶ Ἱερῶν Καταγωγίων, γράφομεν συνοδικῶς μετὰ ἡμῶν περὶ ἡμᾶς Ἱε-
 ρωτάτων Ἀρχιερέων, καὶ ὑπερτίμων, ἡμῶν ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι ἀγαπητῶν
 ἡμῶν ἀδελφῶν καὶ συλλειτουργῶν, καὶ συνωδὰ τότε ὀριζόμεθα, καὶ
 συμφώνως θεασίζομεν, καὶ ἀποφαινόμεθα, ἵνα τὸ ρηθεὶς Ἱερὸν καὶ
 σεβάσμιον Μοναστήριον, τὸ κατὰ τὴν Νήσον Κύπρον ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ
 Κυρηναίας, σεμνυνόμενον ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἱεραρχίας Δεσποίνης ἡμῶν
 Θεοτάτης καὶ Ἀειπαρθεῖς Μαρίας, καὶ ἐπώνυμον τῆς ἐν αὐτῇ σεπτῆς
 Εἰκόνης τῆς Ἐλεῖσεως τοῦ Κύκκου, ὡς ἀνέκαθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς σαυροπη-
 γιακῇ ἀξία πετιμηνέον παρὰ ἡμῶν Ἀρχιεπισκόπων τῆς Νήσου Κύπρου,
 ἐλευθερία τε καὶ ἀσυνδοσία παντελεῖ πεφιλοτιμημένον, ὅπως καὶ εἰς τὸ
 ἐξῆς ὑπάρχη καὶ λέγηται, καὶ παρὰ πάντων γινώσκηται κατὰ τὰς
 ἀρχαίας Βασιλικὰς φιλοτιμίας σταυροπηγιακόν, καὶ πᾶν ἐλευθε-
 ρον, ἀσίδωτον, ἀδελῶτον, ἀνεόχλητόν τε καὶ ἀνεπηρέαστον παρ' οὐτι-
 νοῦν προσώπῳ Ἱερωμένῳ, ἢ Λαϊκῷ μετὰ πάντων ἡμῶν κτημάτων, καὶ
 ὡρογμάτων, καὶ ἀφιερωμάτων αὐτῶν κινητῶν τε καὶ ἀκινήτων, ἡμῶν τε ἡδὴ
 ὄντων, καὶ ἡμῶν εἰσέπειτα ὡροσγενησομένων αὐτῶν, μηδεὶ μηδεὶ ὀφεί-
 λον διδόναι μέλει καὶ ὀβολῶ, μήτε τῶ κατὰ καιροῦ Ἀρχιεπισκόπῳ
 Κύπρου, μήτε τοῖς γειτνιαῖσιν αὐτῷ Ἀρχιερεῦσιν, ἀλλ' ὅ κατὰ και-
 ρὸς Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου ἔχη ἀρκεῖσθαι μόνῳ τῷ μνημοσύνῳ τοῦ

κανονικῶ αὐτῷ ὀνόματος, καὶ μηδεὶς τολμᾷ κατέξαισθαι αὐτῷ τοῦ Ἱερῷ Μοναστηρίου, καὶ ἀπατεῖν πολλὴν ἢ ὀλίγην ἀπαίτησιν, ἀλλὰ μετῴωσαι καὶ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα κρεῖττον, καὶ καδυπέρτερον πάσης δαλαγωγίας καὶ ἐνοχλήσεως, αὐτόνομόν τε, καὶ αὐτοδέαυτον, φυλαττομένων ἀκριβῶς τῇ τε ἐλεηθεύτων ὑψηλῶν Βασιλικῶν Προσκυνητῇ ὀρεσμῶν, καὶ τῇ ἀρχαίων φρονομίῳ αὐτῷ, καὶ τῇ τοπικῶν ἐνταλμάτων διατηρημενῶν διόλου ἀμετακινήτων, καὶ πάντῃ ἀπαρῆχαι-
 ρήτων· οἱ δὲ ἐν αὐτῷ συνασκούμενοι Ὀσιώτατοι Πατέρες ὀφείλουσι διάγειν, διοικεῖσθαι τε καὶ πολιτεύεσθαι κοινοβιακῶς, εἰρηνικῶς τε, καὶ φιλαδέλφως κατὰ τὸ μοναδικὸν αὐτῇ ἐπάγγελμα, φροντίζοντες, καὶ ἐπιμελόμενοι, καὶ ὅλως ἀφορῶντες πρὸς τὴν σύστασιν, βελτιώσιν τε καὶ αὐξήσειν τοῦ Ἱερῷ αὐτῷ Μοναστηρίου, καὶ τῆς ἐνδιατάκτου καὶ νομο-
 μνησμένης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκολουθίας ἀπὸ ἑξ ἐχόμενοι κατὰ τὸν ἐκ-
 παλαι ἐπικρατήσαντα αὐτοῖς τύπον, μηδὲν παραλείποντες· καὶ ὅταν ἐν χρειᾷ Ἠγούμενος γέωνται, ἔχῃσι κοινῇ γνώμῃ καὶ ὁμοφώνῳ βουλῇ τε καὶ ψήφῳ, καὶ μάλιστα οἱ ποροκεκωμένοι, καὶ γέροντες τῆς συ-
 νάξεως αὐτῇ, αἰρεῖσθαι τε καὶ ἐκλέγειν εὐὰ τῇ συγκοινοβιατῇ αὐ-
 τῇ, ὅς τις αὐτῷ πορεύων τῇ ἄλλων φρονήσει τε καὶ ταῖς ἄλλαις ἀρε-
 ταῖς καὶ σεμνότησι δόξῃ ἄξιος εἶναι, καὶ πορόσφορος, καὶ ἐκεῖνον ποροβάλλεσθαι, καὶ ἀποκαθίσαν Ἠγούμενον, ὅς τις ὀφείλει πορόνοιόν τε καὶ ἐπιμέλειαν μεγίστην καταβάλλειν ἐπὶ τῇ αὐξήσει καὶ βελτιώσει τοῦ Ἱερῷ τότε Μοναστηρίου, καὶ ἐπὶ τῇ εὐτάκτῳ τε καὶ σεμνῇ διαγωγῇ τῇ ἐν αὐτῷ συνασκούμενων Ὀσιωτάτων Πατέρων κατὰ τὰς ἀρχαίας αὐτῇ Μοναστηριακάς διατυπώσεις, καὶ διαταγὰς, καὶ παρέχειν ἑαυτὸν πᾶντῃ ἀεπίληπτον, καὶ πόρρῳ παντοίας πονηρίας ὑπολήψεως, αὐτὸς τε τὰ βέλτιστα διαφωραττόμενος, καὶ τὰς ὑπ' αὐτὸν ἀδελφούς τὰ ἀει-
 στα παραινῶν τε, καὶ συμβουλεύων, ἔτι δὲ μηδὲν τῇ ἀνηκόντων τῇ κοινότητι αὐτῇ ποιεῖν ἀνδαιρέτως τε, καὶ μοναρχικῶς, καὶ κατ' ἰδίαν ἀ-
 ρέσκειαν οὐκ ἐκ τῆς κοινῆς γνώμης, καὶ βελῆς, καὶ σκέψεως, καὶ τῇ λοιπῶν συγκοινοβιατῇ Πατέρων, καὶ μάλιστα τῇ ποροκεκωτέρων καὶ γε-
 ροντοτέρων τῆς συνάξεως, πρὸς οὓς ὀφείλει πάντα φανερά ποιεῖν, τὰς τε ποροδοὺς, καὶ τὰ δαπανήματα διὰ καθαρῶν Καταστίχων, δια-
 φυλάττων ἑαυτὸν πόρρῳ παντοίας ὑποψίας σφετερισμῶ, καὶ ἐν εὐδύ-
 τητι ἀξιώμενος τῆς ποροσηκίας τιμῆς, ὑποταγῆς τε, καὶ αἰδῶς παρὰ πᾶντῃ τῇ συγκοινοβιατῇ αὐτῷ Πατέρων, καὶ ποροεστῶς αὐτῇ γνωρι-
 ζόμενος, μηδεὶς τολμᾷ αὐτῷ ἀντίστασθαι αὐτῷ, ἢ ὅλως πειροφρονεῖν αὐτῷ, ἢ τῆς τιμῆς κατὰπτέσθαι· εἰ δέ ποτε τυχὸν φωραθῇ ἀπ' ἐ-
 κωντίας φερόμενος τῇ εὐταξίᾳ αὐτῇ, καὶ τῇ κοινῇ ὠφελείᾳ, καὶ συ-
 νάττει, καὶ ἀποδείχῃ κατεκλῆται τὸς τρόπους καὶ ὅρους τοῦ Μοναστηρια-

κῶ βίου, καὶ ἐπιζήμιος τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς, τότε ἡ κοινότης τῆς εἰρημεύων Πατέρων ἔχῃ ἐκβάλλειν αὐτὸν τῆς ἡγμεσείας, καὶ ἄλλον αὐτὶ ἐκεῖνι ἀποκαθίσταν Ἠγόμενον, τὸν ἄξιον, καὶ ἀρμόδιον κατὰ τὸν αὐωτέρω ρηθεύτα τρόπον τῆς ἐκλογῆς· οἱ δὲ λοιποὶ συγκοινοβιαῖται Πατέρες αὐτοῦ τῆς γνώμης καὶ ἀδείας τῷ κατὰ καιρὸν Ἠγμένῳ, μὴτε ἐν τοῖς κατὰ τὴν Κύφου μετοχείοις τῷ Ἱερῷ τότε Μοναστηρίῳ, μὴτε ἐν τοῖς ἔξω τῆς Κύφου ταξειδίοις μηδὲν πολυῶσι χειροτονεῖσθαι μὴτε Ἱεροδιακόνους, μὴτε Ἱερεῖς· ἐὰν δὲ φανῇ τις τοικῶτα ποιῶν αὐτοῦ τῆς γνώμης τῷ κατὰ καιρὸν Ἠγμένῳ, ὁ τοῖστος ἔχῃ ἐκβάλλεσθαι καὶ ἀποδιώκεσθαι τῷ Ἱερῷ τότε Μοναστηρίῳ. Ἐπειδὴ δὲ διὰ τὸ πλήθος τῆς Μοναστηριακῶν σφραγίδων πολλάκις συνέβησαν ἐπιβλαβεῖ καὶ βλάβαι ἐκ ὀλίγων τῷ Ἱερῷ τότε Μοναστηρίῳ, διὰ ταῦτα μηδεὶς ἔχῃ ἀδεῖαν τῷ λοιπῷ κρατεῖν σφραγίδα τῷ Μοναστηρίῳ τότε, εἰ μὴ μόνος ὁ κατὰ καιρὸν Ἠγόμενος· ἐτι δὲ μηδεὶς τῆς Μοναστηριακῶν τότε ἐξέρχεται τῷ Μοναστηρίῳ, μὴτε περὶ ἰδίας αὐτῷ χρείας ἀχολῇται αὐτοῦ τῆς δελήσεως καὶ γνώμης τῷ Ἠγμένῳ, ὁ δὲ παραβαίνων ἀπόβλητος γίγνηται τῷ Μοναστηρίῳ τότε· ὁ δὲ κατὰ καιρὸν Ἠγόμενος τῷ Μοναστηρίῳ τότε μετὰ τῆς λοιπῶν συγκοινοβιατῶν αὐτῷ Πατέρων ἔχουσιν εἰσακούεσθαι, ἐξαυτούμενοι παρά τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας εὐὰ τῆς συνεδριάζοντων Ἀγίων Ἀρχιερέων, ἐπὶ τῷ εἶναι ναζίρην, καὶ ἐπιτηρητὴν ἐνταῦθα ἐν τῇ Βασιλευσῇ ἐπὶ τοῖς ἐπιτρόποις τῷ ρηθεύτος Μοναστηρίῳ, καὶ ἐπὶ ταῖς ἐμπιπτέσαις Μοναστηριακαῖς χρεαῖς καὶ ὑποδέσσειν· οἱ δὲ συναδελφοὶ Ἀρχιερεῖς τῆς Κύπρου μηδεὶς ἔχωσι τῆς Μοναστηριακῶν τότε καλογήρων ἐκβάλλειν τῷ Μοναστηρίῳ τότε, προσείεσθαι τε, καὶ συγκατατάττειν ἐκεῖνον ἐν τοῖς ἐαυτῶν Ἀρχιερατικοῖς Μοναστηρίοις, μὴτε ἐκ τῶν οἰκείων καλογήρων διορίζειν εἰς τὸ σαυροπηγιακὸν τότε Μοναστήριον μηδεὶς, καὶ καταναγκάζειν αὐτὸν παραδέχεσθαι. Ἐπὶ τοῖς καὶ οἱ εἰς τὰ ταξείδια τῷ Μοναστηρίῳ τότε χάειν ἐλεημοσύνης ἀποσελλόμενοι Πατέρες, ἐπειδὴ φανῶσιν ἀφεισηκότες, ἀπειθεῖς τε, καὶ παρήκοι, ἔχῃ ἀδεῖαν ὁ κατὰ καιρὸν Ἠγόμενος μετὰ τῆς συνάξεως τῆς συγκοινοβιατῶν Πατέρων παιδείᾳ Ἐκκλησιαστικῇ ἐκεῖνον καὶ ἀργία τῆς Ἱερωσύνης καδυποβάλλειν, καὶ τὸ Μοναστηριακὸν δίκαιον ἀπαιτεῖν παρ' ἐκεῖνου, καὶ ἀποκαθιστᾶν ἐκ παντὸς τρόπου, ἵνα μὴτε τὸ Μοναστήριον ζημιοῦται, μὴτε ὁ ἀπειθήσας ἐκεῖνος ταξειδιώτης κακὸν παράδειγμα τοῖς λοιποῖς γίγνηται. Πρὸς τοῖς μηδεὶς τῆς Μοναστηριακῶν τότε Πατέρων αὐτοῦ ἀπολυτικῆς γράμματος τῷ Ἠγμένῳ καὶ τῆς συνάξεως αὐτῶν ἔχῃ ἀδεῖαν ἀπέρχεσθαι εἰς ταξείδια, καὶ εἰς βοήθειαν τῷ Μοναστηρίῳ, καὶ αἰτεῖν παρὰ τῆς Χριστιανῶν πολλὴν ἢ ὀλίγην ἐλεημοσύνην ἐπ' ὀνόματι τῷ Μοναστηρίου

τότε· ἢ μὴν ἀλλὰ μηδέ τις τῶν ξένων καὶ ἀλλοτείων καλογήρων πολ-
 μήσῃ τοιοῦτον διαφράσασθαι· ὅς τις δ' αὖ τοιοῦτος φαρασῇ, ἔχῃ παι-
 δεύεσθαι ἀπορκειματίσως, ὡς ἐπίβελος τῷ Ἱερῷ τότῃ Μοναστείῃ, καὶ
 προφανῶς Ἱεροσούλος· ἀλλὰ καὶ μηδεὶς πολμήσῃ καλύειν οἰωδήτινι τρό-
 πῳ τὴν Μοναστηριακὴν ἐλεημοσύνην, ἢ σφεπείστασθαι ἐξ αὐτῆς πολὺ,
 ἢ ὀλίγον τι, καὶ κρατεῖν τὸ Μοναστηριακὸν δίκαιον, ἢ συκοφαντίας
 συρράπτειν, καὶ διαβολὰς συγκροτεῖν ἐπὶ βλάβῃ καὶ ζημίᾳ τῆς Ἱε-
 ραῖς ταύτης Μονῆς. Ὅσοι δὲ τῶν συνασκειμένων Πατέρων τελευτῶσι,
 μετὰ θαύματον ἐκείνων ἅπαντα ἡ περισυία αὐτῶν ἔχῃ ποροκυρῶσαι,
 καὶ μεταβαίνειν εἰς τὸ Ἱερὸν τότῃ Μοναστήριον κατὰ τὰς θείους καὶ ἱε-
 ρεὺς Νόμους καὶ Κανόνας, καὶ μηδεὶς τῶν συγγενῶν ἐκείνων ἐπὶ προφά-
 σι κληρονομίας ἔχῃ ζητεῖν πολὺ, ἢ ὀλίγον τι ἐκ τῆς περιουσίας ἐ-
 κείνου οἰωδήτινι τρόπῳ, ἢ ἐπὶ πλείονα καὶ ἐνόχληται καὶ ζημίαν ἐπά-
 γειν τῷ Μοναστείῳ τότῳ. Οὗτοι μὲν ἔν οἱ ἀνωτέρω ἐκπεδύντες διορισ-
 μοὶ καὶ τὰ κεφάλαια ὀφείλωσι διατηρεῖσθαι πάντῃ ἀπαραχαράκτως
 ἐν τῷ Ἱερῷ τότῳ Μοναστείῳ εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα ὁμοῦ μετὰ τῆς
 σκουροτηνιακῆς ἀξίας, καὶ τιμῆς, ἀσιδοσίας τε παντελῆς, καὶ ἐλευθε-
 ρίας, ἀναγνωστικῶν τῶ παρόντος Συγγιλαίου ἐν τῇ σεβασμίᾳ ταύ-
 τη Μονῇ, καὶ παρρησίᾳ κηρυττομένῃ δις τὸ ἔτος, κατὰ τὴν λαμπρο-
 φόρον ἡμέραν τῆς κοσμοσωτηρίας ἡμῶν Ἀναστάσεως, καὶ κατὰ τὴν πεν-
 μέην ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ ἐτήσιον ἑορτὴν καὶ πανήγυριν τῆς Θεομήτορος.
 Ὅς τις δ' αὖ, καὶ ὁποῖος ἐπιχειρήσῃ ἀπ' ἐναντίας κινηθῆναι τοῖς ἐν τῷ
 παρόντι συνοδικῶς ἀποφασθεῖσιν, ἢ μετακινήσῃ τι τῶν, καὶ ἐνοχλή-
 σαι τὴν ἱερὰν ταύτην Μονήν, καὶ τὰ αὐτῆς μετόχεια, καὶ τὰς ἐν αὐ-
 τοῖς εὐρισκομένους Ὀσιωπάτας Πατέρας, ἢ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀσυδο-
 σίαν αὐτῆς ἀντρέψαι, καὶ δουλείαν τινὰ καὶ βίαν ἐπαγαγεῖν, ἢ τὰς
 ἐκπεδύντας ῥητῶς τύπας καὶ ὅρας τῶ μοναδικῷ βίῳ περὶ τὸ Ἠγμεῖν
 καὶ τῶν Πατέρων, καὶ τῆς ὅλης τῶ Μοναστερίου κυβερνήσεως καὶ διατά-
 ξεως μετακινήσῃ ὅπως, καὶ παρασαλευσάτω, καὶ βλάβην τινὰ καὶ
 ζημίαν αὐτοῖς προσεῖναι, ὁ τοιοῦτος, ὅς τις αὖ ἢ, εἴτε τῷ Ἀρχιερα-
 τικῷ, καὶ Ἱερατικῷ καταλόγῳ, εἴτε Μοναχῷ, καὶ ἰδιώτῃ, εἴτε τῆς τῶ
 Κοσμικῶν καὶ Λαϊκῶν τάξεως, ἀφωρισμένου εἴη παρὰ τῆς Ἀγίας,
 καὶ ὁμοστί, καὶ ἀδιαίρετον μακαρίας Τειάδος, τῷ εὐδὲς τῇ φύσει μό-
 νῳ Θεῷ, καὶ κατηραμένος, καὶ ἀσυγχώρητος, καὶ μετὰ θαύματον ἄλυ-
 τος· αἱ πέτραι καὶ ὁ σίδηρος λυθίσαν, αὐτὸς δὲ μηδαμῶς, καὶ πάσαις
 ταῖς πατεικαῖς καὶ συνοδικαῖς ἀραῖς ὑπεύθυνος, καὶ εὐνοχὸς τῷ αἰωνίῳ
 πυρὶ τῆς γεέννης. Ταῦτα μὲν ἔν ἀπεφάνθη, καὶ κεκύρωται συνοδικῶς·
 εἰς δὲ τὴν περὶ τῶν εὐδειξῶν καὶ διηκτικῇ τὴν ἀσφάλειαν ἐγγένητο καὶ
 τὸ παρὸν ἡμέτερον Πατριαρχικὸν Συνοδικὸν Συγγιλαῖον ἐν μεμβρά-
 νῳ

ναις Γράμμα, καταστρωθεὺς καὶ τῷ Ἱερῷ Κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς τοῦ
Χριστοῦ μεγάλης Ἐκκλησίας, καὶ ἐδόθη εἰς τὴν ρηθεῖσαν Σταυροπη-
γιακὴν Μοῖνὴν τῆς Κύπρου.

Ἐν Ἐτει Σωτηρίῳ 1815. κατὰ Μῆνα Σεπτέμβριον.

Κύριλλος ἐλέω Θεῷ Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως
Νέας Ῥώμης, καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.

Καισαρείας Φιλόθεος.
Ο' Ἐφέσος Διονύσιος.
Ἡρακλείας Μελέτιος.
Κυζίκου Κωνσάντιος.
Νικομηδείας Ἀθανάσιος.
Νικαίας Ἀνθιμος.
Χαλκηδόνος Γεράσιμος.
Δέρκων Γρηγόριος.
Πατρῶν Γρηγόριος.
Πόσνας Καλλήνικος.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ὑΠΕΡΑΓΓΙΑΝ ΔΕΨΠΟΙΑΝ,

ΚΑΙ ΤΗΝ ἘΝ ΚΥΚΚΩ ΘΑΤΜΑΤΟΥΡΓΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΙΚΟΝΑ.

Ποῖημα Ἐφραίμ ἀμαρτωλῶ. Ἦχος πλ. δ'.

Ὡδὴ α'. Ὑγραὺ διοδεύσας.

Προμοῖς μασιζόμενοι τοῖς δεινοῖς, καὶ σοὶ προσελθόντες, λύσιν εὐ-
ροίμεν τῇ δεινῶν, διὰ τῆς Ἀγίας σε Εἰκόνος, Παρθεύε Μήτηρ Χει-
στῶ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Παρθεύε ἀπείραυδρε σαῖς Λιταῖς, συγχώρησιν δίδου, ἡμετέρων ἀ-
μαρτιῶν, αἷς τὸν Κτίσιν πάντων καὶ Θεόν μὲν, τὸν σὸν Τῖόν πα-
ρεπίκρανα Ἀχραντε.

Ελέησον Παύαγνε Μαριὰμ, τὸς προαπεφυγότας, σὴ Εἰκόνι τῇ Ἱε-
ρᾷ, δι' ἧς μεγαλεῖα ἀπειργάσω, οἷα Θεὸν Παντοδύναμον πέχασα.

Ιδε μὲν τὴν καίκωσιν ἀγαθὴν, ἴδε μὲν τὴν θλίψιν, καὶ μετὰβαλε εἰς
χαρὰν. σοὶ γὰρ νῦν προσφεύγων Παρθεύε, λύσιν εὐρεῖν τῇ δει-
νῶν προσδεχόμενος.

Ὡδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Εκέπην οἶδα καὶ τείχος, Χεισιανῶν Παύαγνε, σὲ ὡς Τετοκῆαν, τὸν
Κτίσιν πάντων, καὶ Κύριον, ταῖς Μητρίκαῖς σε πρεσβεῖαις, ὃν
ἐξιλέωσαι, ἐμοὶ ὀργιζόμενον, ἡμαρτηκότι αὐτῷ.

Θεῖον ἔργον πληρῶμεν, Ἱερῶν Πατέρων Δόγμα Θεόνομφε, χετικῶς
Εἰκόνα, προσκυνῶντες τὴν σὴν ὡ Πανύμνητε. ἡ τιμὴ γὰρ ταύτης,
τῷ Πρωτοτύπῳ διαβαίνει, ὡς ὁ Μέγας διδάσκει Βασίλειος.

Λεομαῖ σε Κυρία, διὰ τῆς Εἰκόνος σε ἀπειροδύναμε, τῆς Κυκλιο-
τίσης, ἣ πλουσίαν τὴν Χάριν ἐξέχεις, ἐλεῆσαι πάντας, τοὺς
σὲ πιστῶς προσκαλημένους, Ἐλεῖσα τυγχάνουσα πρᾶγματι.

Πυκχιότιστα Χαῖρε, Εἰκὼν Χαριτόβρυτε, τῆς Θεομήτορος, Ἐλεῖσα
πάντας, καὶ τῆς Κύκκου Μονῆς ὅσα σῆμα. μεγαλεῖα γάρ σοι,
ἡ τῷ Θεῷ εἰδείξει Μήτηρ, τοῖς ἐπικαλούμενοις σὲ πάντοτε.

Ὡδὴ

ᾠδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε.

ΛΟΓΙΣΜΩΝ ΜΕ ΤΗΝ ΣΧΟΤΩΣΙΝ, καὶ τὸ πονηρὸν ἐνέδρας Πανταύαστα,
διασκέδασον δυνάμει σε, καὶ γαλήνην δίδε τῇ καρδίᾳ με.

ΜΕΓΑΛΕΙΑ ΕΠΟΙΗΣΑΣ, διὰ τῆς Εἰκόνοσ σε Μητροπάρθενε, ἐξ ἀνχ-
μῶ καὶ πεισιάσεων, ῥυομένη τὸς προσκαλυμένους σε.

ΤΟΝ ΣΩΤΗΡΑ ἢ ΤΕΞΑΣΑ, δίδε σωτηρίαν τοῖς μετὰ Πίστewς, σοὶ
προσρέχσιν Πανάμωμε, ἐπικαλυμένοις τε σὸν ὄνομα.

ΗΕΛΠΙΣ καὶ ΒΟΗΘΕΙΑ, τῇ ἀπελπιτισμένων ὑπάρχεις Δέσποινα. διὰ
τὸτο σε δεόμεθα, σῶσον ἡμᾶς οἰκτερον φρεσβεύαις σε.

ᾠδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

ΠΛΗΡΩΣΟΝ χαρᾶς, τὴν καρδίαν ἡμῶν Ἀχραιτε, ἢ ἐκπληρῶσα τὰ
αἰτήματα, τῇ εὐλαβῶς Ἀγνῇ, σὺ δεομένω Πανάμωμε.

ΠΤΑΪΣΜΑΤΑ ἡμῶν, ἐξαφάνισον δεόμεθα, οἷς τὸν Τίόν σε παροργί-
ζομεν, Μῆτερ Θεῶ, ἢ καὶ Ἀγγέλους ὑπερέχουσα.

ΛΥΤΡΩΣΑΙ Ἀγνῇ, τῇ δεινῶν καὶ πεισιάσεων, τῇ κατεχόντων ἡμᾶς
Δέσποινα, τὸς τῇ σῇ σκέπῃ εὐλαβῶς νῦν προσφεύγοντας.

ΓΩΣΟΙ ΔΩΡΕΑΝ, τὸν Σωτῆρα ἢ Κυήσασα, ἡμᾶς τὸς πόθῳ προσιόν-
τας σοι, καὶ τῷ σεπτῷ σε νῦν ἐκτυπώματι προσφεύγοντας.

ᾠδὴ ς'. Ἰλαόθητί μοι Σωτήρ.

ΕΤΔΕΪΗΜΕΝ περασμῶν, διὰ τῆς σῆς Παναμώμητε, Εἰκόνοσ Θαυ-
ματουργῆ, πισὺς Ἐλεῶσῃς τε, δι' ἧς ἀπειτέλεσας, πολλὰ καὶ μεγά-
λα ὦ Πανταύαστα θαυμάσια.

ΩΣ ἔν θαλάσῃ καὶ γῇ, ἐθαυμασώθῃς παραδοξα, τελέσασα πῶς
πισῶς ἐπικαλυμένοις σε, ἔτω νῦν θαυμάσωσον ἐν ἐμοὶ Παρθέ-
νε, τὸ θαυμάσιόν σε Ὅνομα.

ΕΤΧΗΙΟΤΙΟΣΗΣ Εἰκῶν, τῆς Θεομήτορος σῶσόν με, ἢ Χάειν πλουτο-
ποιόν, Θεόθεν πλατήσασα, ἐνεργεῖν περάσια, ἐπ' εὐεργεσία, τῇ
πισῶς προσκαλυμένων σε.

ΧΑΕΙΠΩΣΟΝ ΜΕ τὸν νοῦν, καὶ τὴν καρδίαν καθάρισον, ἐκ πονηρῶν
λογισμῶν, Θεόνυμφε Δέσποινα, περασμῶν με λύτρωσαι, Κε-
χαλειτωμένη, ἢ ἐλπὶς καὶ φρονασία με.

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

ΤΗΝ ἑλπίδα με πᾶσαν, σοὶ αἰέθηκα Κόρη Θεοχαεῖτωπε, ὡς μέ-
γα δυναμένη, Παντοδύναμον Λόγον, ὡς Τεκῶση ἀμόλυντε, ὃν
εὐλογῶμεν πατεῖ, σὺν Ἀγίῳ Πνεύματι.

ΤΗΝ Εἰκόνα σε πάπης, ἀπαχζόμεθα Κόρη ἀκαταμάχητε, ὡς θαύ-
μασιν ἀπείροις, ἐν ξηρᾷ καὶ θαλάσῃ, δοξαδοῖσαν Πανάμωμε,
τῇ Χάειτί σε Παρθένε Ἀγία Δέσποινα.

ΕΠηγάω τὸς ὄμβρους, καὶ εὐκράτους ἀέρας, Εἰκὼν Χαριτόβρυτε, ὡς πλουτήτατα χάειν, Θεόθεν ταῖς ὑπερβείαις, τῆς Ἀγνῆς Θεομήτορος, ἡ μεγαλεῖα ὡς ὄντως, ἔδειξε Κύριος.

ΕΩμάτων ἀδελείας, καὶ ψυχῶν ἀρρώστιας ἀπειροδύναμε, ἰάτρευτον Παρθεύε, τῇ Θεῖᾳ σου ὑπερβείᾳ, παρρησίᾳ ὡς ἔχοντα, πρὸς τὸν Υἱόν σου, Ἀγνὴ μόνῃ εὐλογημένη.

Ῥδὴ ἡ. Τὸν Βασιλέα τῶν Οὐρανῶν.

Τὸν Βασιλέα ὡς τὸ παντὸς Τετοκῆα, Θεοτόκε αὐμνῶμένε σε πάντες, καὶ δοξαλογῶμεν ὡς κεχαριτωμένην.

Τὴν χαριτόβρυτον τὴν ἐν Κύκῳ Εἰκόνα, τῆς Παρθεύς νῦν τιμῶμεν πάντες, ὡς ἐν θαυμασίοις πολλοῖς μεγαλυνθεῖσαν.

Ο Γκτῖρητον τὸν Λχόν σου Παρθεύε, τὸν τῇ σκέτῃ προσδραμόντα σε Κόρη, ἵνα μεγαλύνῃ τὴν σὴν μεγαλωσύνην.

Ῥδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

ΕΛέησον Παρθεύε, τὴν ἀμαρτωλόν μου, ψυχὴν Ἀγνὴ, ἣν ἀθλίως δίδηκα, καὶ λύτρωταί με πρὸς τῆς κολάσεως.

ΠΑρθεύε Παναγία, σῶσόν με ὑπερβείαις ταῖς σοῖς, Σωτῆραι τῷ κόσμῳ γενήσασα, ἵνα ὑμῶν σου τὴν ἀμαχον δύναμιν.

ΕΓκὼν Κυκκιστίοις, Κεχαριτωμένη, ἡ τῶν πιστῶν ἐπαχέστα δέησιν, ἐπάχυσον νῦν καὶ ἡμεῖς Χαριτόβρυτε.

ΠΑρθεύε Θεοτόκε, δέχου εὐπροσδέκτως, τὸ κατὰ δύναμιν δῶρον Πανάχραυτε, καὶ αἶες ἄφες μοι Δέσποινά τα ἐγκλήματα.

Τὸ παρὸν Ἰδιόμελον Δοξασικὸν ψάλλεται ἐν τῇ Μονῇ τῆς Ὑπεραγίας ἡμῶν Θεοτόκος τῇ Κύκῳ ἐν ταῖς Λιτανείαις εἰς τὸν ἀσπασμόν, συντεθεὶ παρὰ τῷ Ἱεροδιδασκάλῳ Ἐφραίμ.

Ἦχος πλ. δ'.

ΟΝτως μεγαλεῖα σοι ἐποίησε, κατὰ προέφης, ὁ Κύριος, Θεοτόκε Παρθεύε, τῶν Πιστῶν ἡμῶν ἡ Προσασία, ὡς θαύμασιν ἀπείροις μεγαλεῖα ποιήσας, καὶ ποιῶν καθεκάστην, ἐπὶ τὴν Σεβασμίᾳ Εἰκόνασιν, τὸ καύχημα τῆς Κύπρου, καὶ τῆς Μονῆς τῇ Κύκῳ ὁ Θεσπυρὸς, προφθάνεις ἢ ταχέως βοηθῶσα, τοὺς μετ' εὐλαβείας σὲ ἐπικαλυμένους, δι' αὐτῆς ἐν ξηρᾷ καὶ θαλάσῃ, ἐν νόσοις, καὶ περιστάσει, καὶ ἐν αὐχμῶδεσι μάλιστ' αἰμασί. διὸ δυσωπῶμεν, διὰ τῆς Χαριτοβρύττε σε Θεοτόκε Εἰκόνας, κλέος ἔσης τῇ Ὁρθόδοξῳ, καὶ τῆς Νήσου τὸ σεμνολόγημά, ρῦσαι τὸς δεομένους σε, τῇ ὁρατῇ ἐχθρῶν καὶ ἀοράτων, χαλίζομένη ἡμῖν, ἀμαρτημάτων ἄφεισιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ὡς ἀπαρτίζου.

ΕΤΕ-

Ἑ Τ Ε Ρ Ο Σ Κ Α Ν Ω Ν
Μ Ε Τ Α' Τ Ο Ν Π Τ Ρ Π Ο Λ Ι Σ Μ Ο Ν,

Ο'πε αὐοικοδομεῖτο ὁ Ναός, καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἐν Κύκκῳ Θαύματαργόν
Εἰκόνα, κατὰ Ἀλφάβητον, ἔχων τὸ ὄνομα τῷ ποιήσαντος,
ἐν τῇ Ὀγδῳῇ, καὶ Ἑννάτῃ Ὠδῇ. Ἦχος πλ. δ'.

Ὠδὴ α'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Αρμα τῷ Λόγῳ σὺ ὑπάρχεις Δέσποινα, Παρθενομήτηρ Ἀγνή, ὅθεν
λόγον δίδε, διὰ μεσιτείας σε, τῇ ταπεινῇ καρδίᾳ με, παριδῶσα τὰ
πλήθη, ἀμαρτιῶν με Πανταάουσα, ὅπως σε ὑμνήσω τὴν δύναμιν.

ΒΕλη νηπίων ἐμοὶ λογιζήσονται αἱ φροσβολαὶ τῷ ἐχθρῷ· πλε-
τύντισε Κόρη, τεῖχος καὶ βοήθειαν, καὶ ὅπλον ἀμυντήριον. καὶ ᾧ
δύνασαι πάντα, Μήτηρ Θεῷ χρηματίστα, τοῦ Παμβασιλέως Σω-
τῆρος με.

ΓΕνος ὑπάρχων γήινος τὸ φρότερον, ὅλος Οὐρανίος νῦν, διὰ τοῦ
Τίς σε ὦ Παρθένε γέγονα, βαπτισθεὶς ἐν ὀνόματι, τῆς Ἀγίας
Τριάδος, Πατρὸς, Τίς πε, καὶ Πνεύματος, τῷ ἐνὸς τῇ φύσει Θεῷ ἡμῶν.

Λουλεύων ὅλος ἡδοναῖς τοῦ σώματος, ὅλος αἰχμαλῶτος, καὶ τὴν
Ψυχὴν ὥφθην, Παναγία Δέσποινα, μολύνάς με τὸ Βάπτισμα,
ἀλλὰ σὺ Τετοκῖα, Χειστὸν τὸν πάντα δυνάμενον, δώρησαι καί μοι
τὴν συγχώρησιν.

Ὠδὴ γ'. Ὁ σερεώσας κατ' ἀρχάς.

ΕΚ τῶν σκανδάλων τῷ ἐχθρῷ, ὦ Πανύμνητε ρῦσαι, ἐκ παθῶν με
καὶ τῷ κόσμῳ Κυεῖα, σὲ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ, ἀγκυραν καὶ βοή-
θειαν, κέκτημαι ἐν ἀνάγκαις, φροσφεύγων ὑπὸ τὴν σκέπην σε.

ΖἈλλη κατέλαβέ με φρίν, πυρτοληθῆσαν ὀρώντα, τὴν Μοῖνάν σου
παντελῶς ὦ Κυεῖα, Κυκκίότισα σαφῶς, καὶ λύπη, καὶ ἀπόγνω-
σις, ἀλλ' οἰκοδομηθεῖσαν βλέπων νῦν αὖθις εὐφραίνομαι.

Ἦρ.

Μῖση ἡ Δόξα σου Σεμνή, ὑπὲρ τὸ φῶτον Παρθεύε, ἡ δὲ δύναμις ὥπται ἐν ἀδυσείᾳ κατὰ Παῦλον τὸν Σοφόν, ἐπεὶ περ ἐκαλῶπισας λαμπρῶς Θεῖον Ναόν σου, πρὸς καταχύνην τῶ δαίμονος.

Θέλουσα Ἀχραντε Ἀγνή, πῦρ συνεχωρήσας πάσαν, παραδόξως τὴν Μοῦνῃ πυρπολῆσαι, διὰ τὸτο γὰρ καὶ νῦν λαμπροτέρῃ αὐείδεις, Κτίσμασι, Κειμηλίοις, καὶ ἀκαταπαύστοις δεήσῃ.

Ῥδὴ δ'. Σύ με ἰχὺς Κύριε.

Εὖ σεμνή, καὶ μὴ παρίδῃς τὴν δέησιν, ἡμῶν πάντων τῇ προσκαλμεύων σε ἐν ἀληθείᾳ οἶαν πισῶν, δέλων τῷ Τιῷ σου, καὶ σοῦ Ἀγνὴ Θεοδύμειτε. ἰχὺς δὲ εἰ θέλεις Θεῷ Μήτηρ ὡς οὔσα ἐλεῆσαι ἡμᾶς καὶ ἡμάρτων.

Κατανοεῖν Θεῷ χειμάτων τὴν ἄβυσσον, καὶ σὲ Κόρη ὅλως τὴν παρὰ βλεψίν, ἀδυνατῶ, ὡς ἀμαρτωλός, ὦν καὶ ὀλιγόνους, ἐν τοῖς δοκῶσιν εἶναι κακοῖς. διὸ Παρθενομήτορ αὐμυνῶ μεγαλύνω, Οἰκονομίας Θείας τὸ πέλαγος.

Πλὴν πῶς καὶ εὐλαβὴς ἔκ ἐν κτίσμασι καὶ οἰκίαις ἔχει τὴν Εὐσέβειαν, ἀλλ' ἐν Θεῷ, κέκτηται ὀρθῶς, εὐλαβειᾷ Πίστιν, καὶ ἐπὶ τὴν Εὐλάβειαν, Ἀγνή ὡς Θεοτόκῃ, καὶ ἡμᾶς διὸ σῶσον, Ὁρδοδόξως ὡς ὄντας Πανάμωμε.

Μῖση Θεῷ, ἡ δοξαζομένη ἐν Θαύμασιν, Ὁρεὶ Κύριε διὰ τῆς Εἰκόνοσ σου, ἀπειροδύναμι τῆς Σεπτῆς καὶ Χαριτοβρύτου, δι' ἧς ἀπήλασας δαίμονας, ἰάσω ἀδυσῶντας, καὶ ἐπήγαγες ἄμβρος, κτιζομένη Μοῦνῃ σου Πανάχραντε.

Ῥδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Ηὲν ὥφθη καὶ τὸτο, τῇ πυρποληθείσῃ σου Μοῦνῃ Πανάμωμε, Φῶτα ἐν εὐσήμεσις ἡμερῶν κατὰ νύκτα ἐξάπτοντα, καὶ Γυνὴ Ὁραία περὶ πολλὰ τὸν Ναόν σου, λαμπροφόρος τὸ φθῆσαι οἷς ἡδεῖν.

Σένον ὄντως εἰδείχθη, οἱ καταχυνόμενοι ὑπὸ τῷ Κτίσματος, τῆς Μοῦνης σου Κόρη, ἣν ἐκλέξω Εἰκόνοσ εἰς οἰκῆσιν τῆς Κυκλιότης, σῶοι ἐφάνησαν καὶ ζῶντες, τῇ χάριτι μόνῃ Πανθαύμασι.

Οὐλος ἴσταμαι Κόρη, σφοδρὰ ἐξιστάμενος τὴν δυνατείαν σου, πῶς τὴν πεπτωκίαν εἰς τελείαν φθορὰν Μοῦνῃ ἡγεῖρας, εἰς τὸ πρῶτον κάλλος, καὶ λαμπροτέρῃ ἀπειργάσω, ἐν τοῖς τοιούτοις καιροῖς ὡς Παντάνασσα.

Παναγία Παρθένε, πάριδε ὡς εὐσπλαγχνος ἡμῶν τὰ πταίσματα, καὶ πυρπολισμῶτε τότε τῷ τρίτῳ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον, ὥστε μὴ γένεσθαι ποτὲ τοιούτων τῇ Μοῦνῃ σου, ἣν εἰς τέλος σὸ φύλαξον Δέσποινα.

Ῥδὴ

Ῥδὴ ε'. Ἰλαόθητί μοι Σωτήρ.

Ροήν με βλέψον Σεμνή, δακρύων ἡ ἀπειρόγαμος, καὶ σβέσον με
τῇ παθῶν ἐνῆδονον καύσωνα, πρὸς σέ ᾧ κατέφυγον, θέλοντά
με σῶσον, καὶ μὴ θέλοντα πρὸς βείαις σε.

Γωσον Ἀγνή δωρεὰν, τὸς πίστει προσκαλυμένους σε, ἐκ κλύδωνος
καὶ αὐχμῶ κρημνῶ καὶ κακώσεως, διὰ τῆς Εἰκόνοσ σε, κατὰ κλη-
σιν ὕψους, Ἐλεῶσης Κύκκω πρᾶγματι.

Τίς δύναται ἐξεπεῖν, τῇ Θαυμασίῳ τὸ πέλαγος, τοῖς ἐν θα-
λάσῃ καὶ γῇ, Παρθεύε δεικνύμενον, διὰ τῆς Εἰκόνοσ, ἣν Λου-
κᾶς ὁ Θεός, ἱεραῖς χερσὶν αἰσώρησεν.

Υμῶν με σὺ οἱ Πιστοί, καὶ εὐλαβῶς προσκυνῶμεύ σε, Εἰκόνα Κό-
ρη Σιπτήν, χετικῶς σεβόμενοι, κατὰ τὴν παράδοσιν, τῇ Θεῶν
Πατέρων. ἡ Τιμὴ γάρ σοι ἀνάγεται.

Ῥδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Φως τὸν Χειρὸν ἡ πετοκῆ, σκοτιζόμενον τῷ ζόφῳ τῇ πταισμά-
των, φῶτισόν με Ἀγνή, Φωτὸς ὡς ἕσα Μήτηρ, τῷ ἐκ φωτὸς ἐκ-
λάμψαντος, τῷ Πατρὸς αἰερμηνεύτως.

Χαῖν δίδε Παρθεύε Θεοτόκε, συγχωρήσασα ἐμοὶ τὰς αἰμαρτίας,
καὶ κινδύνων Σεμνή λύτρωσαι Παναγία, ἐχθρῶν ἐπαναστάσεων
ὁρατῇ καὶ ἀοράτῃ.

Ψάλλω σοι Κόρη γηθοσύνης, Χαῖρε Μήτηρ Θεοῦ Παρθενομήτορ,
τῇ Ἀγγέλων ἀνθρώπων τ' αὐωτέρα, καὶ πάσης ἄλλης Κτίσεως
αἰόδητης καὶ νομείης.

Ωφθης Βασίλισσα ἀπάντων, Οὐρανῷ καὶ Γῆς Τιμιωτέρα, ὡς
Τεκῶσα Χειρὸν τὸν Ποιητὴν τῷ Κόσμῳ, ὃν ἐκδυσώπει Ἀχραν-
τε ἐλεῆσαι ἡμᾶς πάντας.

Ῥδὴ η'. Τὸν ἐν Ὄρει Ἀγίῳ.

Ως τὸν Κτίστην τῷ παντὸς δεξαμένη, χάριν νέμεις ἐν Εἰκόσιν
Ἱεραῖς καὶ Ναοῖς σε, τῷ ἐκπελεῖσθαι ἀπειρα Θαυμασία, παρὰ
τῷ Τίς σε δύναμιν πλεῖστα, ἐνεργεῖν ὅσα θέλεις.

Αὐτὸς Παρθεύε καὶ μοι τῷ ἀνάξιῳ, ὀφλημάτων τὴν λύσιν, καὶ ἀφι-
σιν πταισμάτων, καὶ τῆς γεέννης ρῦσαί με ὦ Δέσποινα, ἵνα μι-
γαλύνω, σὺ ἀκαταπαύσως τὸ ἔλεος Κυρία.

Η ἐν Κύκκῳ ἀπείροις δοξαθεῖσα, Θαῦμασί τε ἐν ξηρᾷ πολλάκις
καὶ θαλάσῃ, ἀκαταλείπτως Θεοτόκε φθάσασα, τοῖς προσκαλε-
μένοισι, ὄνομα τῷ Θεῶν, τῆς σῆς Σιπτῆς Εἰκόνοσ.

Ἐδελ.

Εἰλξάσμε Παρθεύε τὴν καρδίαν, εἰς ἀγάπην Εἰκόνων, καὶ Ἱερῶν Ναῶν σου, διὰ τὴν Χάριν, ἣν τότες ἐξέχεας, αὐῶθεν πλεσίως, πάντα δυναμένη, ὡς τῷ Θεῷ μὲ Μήτηρ.

Φεῖσαι Κόρη Χειριανῶν ἀπαιτῶν, ταῖς πρὸς Χειρὸν σου εὐχαῖς, καὶ Μητρίκαῖς φρεσβεῖαις, καὶ φόβον Θεῶν καρδίαις ἐμφύτευσον, τότεν Παναγία, ἐπὶ τῷ μισῆσαι τὰ μάταια τῷ Κόσμῳ.

Ὡδὴ 9. Ἐξέση ἐπὶ τῷτο ὁ Οὐρανός.

ΡΑνάτω Κύκλῳ Ὅρος τὸν γλυκασμὸν, τὴν προτέραν Παρθένην εὐφρέπειαν, ἀπολαβὼν, διὰ τῆς Εἰκόνοσ σου τῆς Σεπτῆς, ἥς περ κατοικητήριον ὤρισας πρὸ χρόνων τῷτο σαφῶς, διὰ τῷ Ἡσαΐε, ταύτην ἐκ Βυζαντίς, ἄξασα τρόποις οἷς ἠυδόκησας.

Απέλαυσεν ἡ Κύκλος τὸν Θεσαυρὸν, δεξαμένη τὴν Θεῖαν Εἰκόνα σου, Μήτηρ Θεῷ, δαίμονες ἠλάθησαν δι' αὐτῆς, νοσοῦντες ἀνερρώδησαν, καὶ ἡ γῆ διψῶσα ὕδωρ πολὺ, ἐδέχθη ἐν λαγόσι, καὶ ὕμνοις εὐχαρίζει, ἣν Κόρη φέρει ταῖς φρεσβεῖαις σου.

Ελέωσαι τὸν Κτίστην μὲ καὶ Θεὸν, τὸ Τίόν σου Παρθεύε ἀπείρανδρε, καὶ ἐπ' ἐμοί, διὰ μεσιτείας σου δρασικῆς, τῷ παραβλέψαι πταίσματα, οἷς περ παρεπίκρανα τὴν αὐτοῦ, μεγάλην εὐσπλαγχνίαν, ἐν ἔργοις καὶ λόγοις, καὶ ποιηροῖς διανοήμασιν.

Μαεῖα ἐμοί μόνῃ καταφυγῇ, ἐλπίς σκέπη καὶ Θεῖα βοήθεια, Σῶσον καὶ με, Κόσμῳ, Διαβόλῳ, καὶ ἐκ Σαρκόσ, καὶ τὸ παρόν μου πόνημα, ἀποδεξαμένη τὸ εὐπλὲς, δυνάμει τοῦ Τίῃ σου, κολάσεώς με ρῦσαι, ὡς Παντοδύναμος Βασίλισσα.

ΕΚΘΕΣΙΣ,
ΚΕΦΑΛΑΙΩΝ ΠΑΡΑΙΝΕΤΙΚΩΝ,
Σχεδιασθεῖσα,

ΠΑΡΑ' ΑΓΑΠΗΤΟΥ ΙΕΡΟΔΙΑΚΟΝΟΥ,
ΤΗΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ
ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

Ὡς ἡ Ἀκροστιχίς, ὧδέ πως ἔχει.

Τῷ Θεοπάτῳ, καὶ Εὐσεβεστάτῳ Βασιλεῖ ἡμῶν Ἰσχυριαυῷ.
ΑΓΑΠΗΤΟΣ Ὁ ΕΛΛΑΧΙΣΤΟΣ ΔΙΑΚΟΝΟΣ.

Μεταφραθεῖσα ἐκ τῆς Ἑλληνίδος εἰς τὴν κοινὴν ἡμετέραν ἀπλοϊκὴν διάλεκτον,
παρὰ τῷ Πανιερωτάτῳ Μητροπολίτῃ,

ΠΡΩΗΝ ΑΓΚΥΡΑΣ ΤΟΥ ΠΙΣΣΙΔΕΙΟΥ,
Εἰς τὴν τοῦ Γένους ἡμῶν κοινὴν ὠφέλειαν.

Βασιλεῦ Ἰσχυριανέ, μὲ τὸ νὰ ἡξιώθῃς παρὰ Θεοῦ ἀξίαν
ἀνώτεραν, καὶ μεγαλητέραν ἀπὸ κάθε ἄλλην τιμὴν, προσ-
κυνεῖς δοξαζεῖς περαιοτέρῳ ἀπὸ ὅλης τῆς ἀνθρώπου τὸν
δημιουργὸν καὶ κτίστην Θεόν, ὅπως ἡξίωσε καὶ ἐκρίνεν ἄ-
ξιον ἐσεῦα αὐτὸ τὸ ἀξιώματος, δηλαδή τῆς Βασιλείας.
διότι καὶ κατὰ τὴν ὁμοιότητα, κατὰ τὸν τύπον καὶ παράδειγμα τῆς
ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας τῆς Οὐρανίης τῆς Θείας ἐχάρισεν εἰς τὸ λόγῳ σε
τὸ Ραβδί, δηλαδή τὴν δύναμιν τῆς ἐξουσίας τῆς γήινης, διὰ τὴν δι-
δάξῃς νὰ παιδεύσῃς τὸς ἀνθρώπους τὴν φύλαξιν τῆς δικαιοσύνης, καὶ
νὰ ἀποδιώξῃς καὶ νὰ ἀποβάλλῃς τὸ γαύεισμα τὴν λύσσω ἐκείνων ὅπως

λυσιπώσιν ἐναντίον αὐτῷ τῷ δικαίῳ, μὲ τὸ νὰ βασιλεύῃσαι νὰ διοικῇσαι, καὶ νὰ κυβερνᾷσαι ἀπὸ τῆς νόμου τῆς ὁρῆς, καὶ θεσμῶς αὐτῷ τῷ Θεῷ, μὲ τὸ νὰ βασιλεύῃς, καὶ νὰ κυβερνᾷς τὸς ὑπηκόους σου ἐνθέσμως, καὶ δικαίως.

Ἡ ψυχὴ ἡ διανοία τῷ Ἀνακτος, ἡ πολύφθαλμος ἡ πολλὰς ὀφθαλμοὺς καὶ ὄμματα ἔχουσα, ἡ πολυφρόντιστος πάντοτε ἀγρυπνος, καὶ αὐπνος διαμένει ὡσὰν ὁ πηδαλιεὺς ὁ карабоκύρης, μὲ τὸ νὰ κρατῇ τὰ πηδάλια τὰ τιμόνια τῆς καλῆς καὶ τῆς ὀρθῆς διοικήσεως, δηλαδή τῆς δικαιοσύνης· μὲ τὸ νὰ ἀποβάλλῃ μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν τὰ ρεῖθρα τὰς ὁρῶν τῆς ἀδικίας, ὅπως τὸ καράβι τῆς πολιτικῆς διαγωγῆς, τῆς κοινῆς ὁλοῦ τῷ Κόσμῳ νὰ μὴ καταστῇ εἰς κύματα ταραχᾶς τῆς παρανομίας.

Ἡμεῖς οἱ ἀνθρώποι παιδευόμεθα, καὶ μανθάνομεν εὖα μάθημα διδάγμα θεῖκόν θεοδίδακτον, καὶ πρώτιστον ἐξαίρετον, τὸ νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ καταλάβῃ τινὰς τὸν ἑαυτοῦ τε· διότι ἐκεῖνος ὁποῦ ἤθελε γνωρίσῃ καὶ καταλάβῃ τὸν ἑαυτοῦ τε τῷ λόγῳ τε, θέλει γνωρίσῃ καταλάβῃ καὶ τὸν Θεόν, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἤθελε καταλάβῃ τὸν Θεόν, θέλει γερῇ ὅμοιος κατὰ χάριν μὲ τὸν Θεόν· ἐκεῖνος ὅπῃ ἤθελε γερῇ ἱκανὸς, καὶ ἀρμόδιος τῷ Θεῷ, θέλει καταστήσῃ νὰ γερῇ, καὶ οἰκείος τῷ Θεῷ, καὶ θέλει γερῇ ὅμοιος μὲ τὸν Θεόν, ἀρμόδιος τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν κάμνει μηδὲ κανένα ῥαῖγμα ἀνάξιον καὶ ἀνάρμοστον τῷ Θεῷ, ἀλλ' ὅπῃ συλλογίζεται τὰς ἐντολὰς διαταγὰς αὐτῷ, καὶ ὅπῃ λαλεῖ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα συλλογίζεται καὶ σοχαίεται, καὶ ὅπῃ κάμνει ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὁμιλεῖ καὶ συντυχαίνει.

Μηδεκανέας ἀνθρώπος ἄς μὴν ὑπερηφανεύεται εἰς τὴν λαμφρότητα ὑπερηφανείαν, καὶ εὐγείαν τῇ φορογόνῳ καὶ τῇ φοροπατόρῳ τε· διότι ὅλοι οἱ ἀνθρώποι ἔχουσιν ἀρχηγὸν τῷ γένει τῶν τὸν πηλόν, τὸν χῆν, καὶ τὴν λάσπην, καὶ ἐκεῖνοι ὅπῃ καυχῶνται ὑπερηφανεύονται εἰς τὴν πορφύραν, τὸ Βασιλικὸν ἱμάτιον, δηλαδή οἱ Βασιλεῖς· καὶ ἐκεῖνοι ὅπῃ καυχῶνται καὶ σεροχωρῶνται μὲ τὴν εὐδειαν πτωχίαν, καὶ μὲ τὴν αἰσχύνην ἀρρώσϊαν, δηλαδή οἱ πούνης καὶ πτωχοί, καὶ ἐκεῖνοι ὅπῃ εἶναι ἐνδεδυμένοι καὶ φορεσι τὰ Βασιλικά σεφάνια, τσέπιν οἱ Βασιλεῖς, καὶ ἐκεῖνοι ὅπῃ εἶναι ἐρριμμένοι διωγμένοι ἔξω, διὰ ὑστέρησιν ἰσσητίου, τσέπιν οἱ αἰοικοί. Τὸ λοιπὸν ἄς μὴν ὑπερηφανεύομεθα εἰς γένος πῆλινον χιματένιον, ἀλλ' ἄς ἀγαλλώμεθα καὶ καλωπιζώμεθα εἰς χρηστότητα τῆς καλῆς γνώμης τῇ καλῶν, καὶ ἐναρέτων ἔργων μας.

Ὁ ἰσθαλμα, εἰκὼν, καὶ ὁμοίωμα τῆς Θεοσεβείας, καὶ Ὁρθοδοξίας θεοκατασκευάσαν, καὶ θεόθεν πεχνηργημένον· ὦ εὐσεβέσατε καὶ θεοσεβέσατε Βασιλεῦ, ὅπόσον ἀπήλυσαι ἀπὸ τὸν Θεὸν μεγάλας ὑπερβο-

λικὰς δωρεάς, καὶ χαρίσματα, τὸσον πολλὰ εἶσαι εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν ὑπόχρεως, ἀντιπληρωμῆς περισσοτέρας καὶ μεγαλητέρας. Τὸ λοιπὸν ἀντιπληρώσου εἰς τὸν εὐεργέτην καὶ ἀγαθοποιητὴν σε Θεὸν τὸ δάνειον τῆς ἀμοιβῆς, καὶ ἀντιπληρωμῆς, ὅπου λαμβάνει τὸ δάνειον ὡσαύτως δωρεὰν εὐχαριστίαν, καὶ ὅπως ἀντιδίδωσιν ἀντιβραβεύει δωρεὰν, καὶ εὐεργεσίαν διὰ τὴν χάριν ὅπως κάμνομεν εἰς αὐτόν. διότι αὐτὸς ὁ Θεὸς πάντοτε κάμνει ἀρχὴν, καὶ γίνεται ἀρχηγὸς, καὶ τῶν εὐεργεσιῶν, καὶ ἀντιπληρώνει τὰς δωρεάς ὡσαύτως δάνειον, καὶ ὁ Θεὸς γυρεύει ἀπὸ λόγου μας ἀντιπληρωμὴν, ὅχι τὴν ἐκφώνησιν ὅπως γίνεται μετὰ λόγια ἀγαθὰ καὶ ἐπιτηδεύει, ἀλλὰ ζητεῖ παρ' ἡμῶν τὸ δῶρον ὅπως γίνεται μετὰ ἔργα, καὶ κατορθώματα εὐσεβῆ, καὶ θεάρετα.

Οὐδὲ κανεὶς πρᾶγμα κάμνει τὸν ἀνθρώπον, καὶ εὐάρεστον, καὶ ἐπαινετὸν τὸσον πολλὰ, καθὼς νὰ δύναται, καὶ νὰ ἡμπορῇ νὰ κάμνη ἐκεῖνα ὅπως θέλει καὶ ἀγαπᾷ· καὶ πάντοτε, νὰ ἀγαπᾷ, νὰ κάμνη εὐσπλαγχνα, φιλανθρωπίας καὶ εὐσπλαγχνίας ἔργα. Τὸ λοιπὸν ἐπειδὴ περὶ ἐχαιόσθῃ εἰς τὰ λόγια σε ἐξουσία ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἐχρηάζετο διὰ λόγου μας ἡ γνώμη σε ἡ ἐπαινετὴ, θέλει καὶ ἀγαπᾷ, καὶ ἐργάζου ὅλα σε τὰ ἔργα καθὼς εἶναι ἀρεστὸν εἰς τὸν Θεόν, ὅπου ἐχάρισε εἰς τὰ λόγια σε αὐτὴν τὴν δύναμιν καὶ ἐξουσίαν.

Ὁ Θεσαυρὸς ὁ φθαρτὸς, καὶ καιρὸς τῶν γῆινων, ὑποτυπύεται μετὰ τὸ τρέξιμον τῶν ρείθρων τῆς ροῆς τὸ ποταμῷ, μετὰ τὸ νὰ ρέῃ καὶ νὰ τρέχῃ, καὶ νὰ καταβαίνει εἰς ὀλίγον διάστημα καιρῷ, εἰς ἐκεῖνος ὅπου νομίζουσι, καὶ ὑπολαμβάνουσι πῶς νὰ ἔχου νὰ τὸν ἀπολαμβάνουσιν. ἀλλὰ μετ' ὅσον πολὺ ὕφερον ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὸ νὰ παρέρχεται, καὶ νὰ ἀλλάξῃ τὸν τόπον, ἀναχωρεῖ καὶ κατανατᾷ εἰς ἄλλους ἀνθρώπους. ἀλλὰ μοναχὰ ὁ πλῆθος τῆς ἀγαθοποιίας καὶ τῆς ἐλεημοσύνης, γίνεται βέβαιος καὶ ἀκίνδυνος εἰς ἐκεῖνος ὅπως ἔχουσιν αὐτὸν τὸν πλοῦτον τῆς εὐποιίας. διότι αἱ εὐεργεσίαι τῶν ἐπαινετῶν ἔργων, γυρίζουσιν εἰς ἐκεῖνος ὅπως κάμνουσιν αὐτὰς τὰς χάριτας.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰστανιανὲ, εἶσαι φοβερός καὶ τρομερὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους, διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἐξουσίας τῆς κοσμικῆς, ἀλλὰ γίνεσαι ὁμιλητικὸς εὐκολοπλητίας εἰς τοὺς χρεῖαν ἔχοντας, εἰς τοὺς πένητας καὶ ἐνδεεῖς, διὰ τὴν δύναμιν τῆς ἐξουσίας τῆς Οὐρανίου τῆς Θείας, καὶ ἔχεις ἀνέωχμενά τὰ αὐτὰ σε εἰς ἐκείνους, ὅπως στενωχωρῶνται ἀπὸ τὴν πενίαν, δηλαδή εἰς τοὺς πένητας καὶ ἐνδεεῖς· διὰ νὰ ἐπιτύχῃς τὰ ὅσα τὰ θεῖα ἀνέωχμένα. διότι ὅ,τι λογῆς εὐσπλαγχνοί, ἢ ἀσπλαγχνοί ἠθέλαμεν γεῖν εἰς τοὺς ἐδικὰς μας, ὁμοδόλους καὶ ἀδελφοὺς Χριστιανοὺς, πέποιον εὐσπλαγχνον, ἢ ἀσπλαγχνον θέλομεν εὖρῃ εἰς τοὺς λόγου μας τὸν Κύριον, καὶ αὐθεντὴν ἡμῶν Χριστόν.

Ἡ ψυχὴ, καὶ ὁ νῆς τῷ Ἀνακτοῦ, ἡ πολλὰς φροντίδας καὶ μερίμνας ἔχουσα, πρέπει καὶ ἀρμόζει νὰ λαμπρύνεται, καὶ νὰ καλλωπίζεται, καὶ νὰ πασρεύεται ὡσαν εὐὰς καθρέπτῃς, διὰ νὰ φωτίζεται πάντοτε ἀπὸ τὰς θεϊκὰς λάμψεις καὶ ἀκτῖνας, καὶ νὰ παιδεύηται νὰ μαυσαῖν τὰς ἀποφάσεις τῆς ὑποθέσεων ἀπὸ ἐκείνας τὰς θείας αἰγᾶς· διότι οὐδὲ κανεὶς πρᾶγμα κάμνει τὸν ἀνθρώπου τόσο πολλὰ νὰ σοχάζεται καὶ νὰ διακρίνῃ τὰ πρέποντα, καὶ ἀρμόζοντα, καθὼς τὸ νὰ φυλάττῃ ἐκείνη τὴν ψυχὴν, πάντοτε ἀμόλυντον, κεκαθαρμένην, καὶ ἀμέτοχον παθῶν.

Καὶ καθὼς εἰς τὰς πλείοντας καὶ ταξιδεύοντας, εἰς ἐκείνους δηλαδὴ ὅπῃ ἀρμενίζουσιν, ὁπότεν ὁ ναύτης ἤθελε σφάλῃ, ποροξενεῖ ὀλίγην τὴν ζημιὰν εἰς ἐκείνους ὅπῃ ταξιδεύουσιν, καὶ ἀρμενίζουσιν ὁμοῦ· ἀλλ' ὁπότεν σφάλῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος караβοκύρης, ποροξενεῖ ἀφανισμόν ὅλου τῷ караβίῳ· τοιςαυτοτρόπως καὶ εἰς τὰς πολιτείας, αἰσῶς ἤθελε σφάλῃ κανεὶς ἀπὸ τὰς ἐξουσιαζομένους, καὶ ὑπηκόους, δὲ ζημιώνει τόσο πολλὰ τὴν κοινότητα, τὴν πολιτείαν, ὅποσον ἀδικεῖ τὸν ἑαυτοῦ του μόνου· ἀλλ' αἰσῶς σφάλῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐξουσιαστής, ὁ Βασιλεὺς, φέρει τὸν ὀλεθρον ὅλης τῆς κοινότητος ὅλη τῷ ὑπηκόῳ. Τὸ λοιπὸν ὡσαν ὅπῃ μέλλει νὰ τιμωρηθῇ μεγάλως, αἰσῶς ἤθελε παραβλέψῃ, καὶ ἀμελήσῃ κανεὶς ἀπὸ τὰ φρέποντα, καὶ ὠφέλιμα, καὶ ἀναγκαῖα, πρέπει μὲ πολλὴν ἐξέτασιν νὰ κάμῃ ὅλα τὰ ἐργα καὶ λόγια.

Ἐνας τροχὸς πειτεργυεῖ εἰς τὰ ἀνθρώπινα, καὶ κοσμικὰ πράγματα, ὑποθέσεις κομίζων, καὶ πειτεργυεῖ αὐτὰ τὰ ἀνθρώπινα πράγματα, ἄλλην φοράν κατ' ἄλλον τρόπον, καὶ ἄλλοτε ἄλλως. καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἀνθρώπινα πράγματα εὐερίσκειται αἰσμοιότης, καὶ ἀκατασασία μὲ τὸ νὰ μὴ μενῇ μηδὲ κανεὶς ἀπὸ τὰ παρόντα, καὶ ἐνεσῶτα πράγματα τῆς παρέσης ζωῆς, εἰς ταυτότητα, καὶ ὁμοιότητα, καὶ ἰσότητα. Τὸ λοιπὸν ὡ αὐτοκράτωρ Ἰσινιανέ, κραταιότατε, φέρεται ἐσὺ εἰς τὴν μεταβολὴν, καὶ ἐναλλαγὴν αὐτῆς τῆς ἀνθρωπίνων πραγμάτων, τὴν εὐμετάτρεπτον καὶ εὐμετάβλητον, νὰ ἔχῃς νὰ κρατῇς καὶ νὰ φυλάττῃς τὸν συλλογισμόν, καὶ τὴν ψυχὴν σε τὴν θεοσεβῇ, ἀμετάθετον ἀσφαλῇ καὶ σέρεαί.

ὦ Βασιλεῦ Ἰσινιανέ, ἀποσρέφει καὶ μίσει τὰ λόγια τῆς γαλήφων, τὰ ἀπατηλὰ καὶ ψευδῆ, καθὼς ἀποσρέφεται τὰ ἡθῆ, καὶ τὰ ἰδιώματα τῶν κοράκων τὰ ἀρπακτικά καὶ πλεονεκτικά. διότι οἱ κόρακες ἀνασπῶσι καὶ ἐγγάζουσιν τὰ ὀμμάτια τῷ κορμῷ, ἀλλ' οἱ κόλακες σκοτίζουσι τυφλώνουσι τοὺς συλλογισμὸς τῆς λογικῆς ἡμῶν ψυχῆς, μὴν ἀφήνοντας νὰ βλέπῃ τὸ ἀληθὲς τῶν ὑποθέσεων. διότι μερικαῖς φοραῖς, ἢ θαυμάζουσιν ἐκεῖνα ὅπῃ εἶναι ἄξια κατηγορίας, ἢ πολλὰς φοραῖς κατηγοροῦσι τὰ ὑπέρπερα ἀπὸ ἐπαίνους, διὰ νὰ σφάλῃται τὸ
εὐα

εὐὰ ἀπὸ τὰ δύο, ἢ ἡ κακία ἐπαινεμένη, ἢ τὸ ἀγαθὸν ἡ ἀρετὴ δη-
λαδὴ ὑβρίζουμένη, καὶ κατηγορουμένη.

Πρέπει, καὶ ἀρμόζει πάντοτε ἡ φρόνησις τοῦ Ἀνακτος νὰ εἶναι ὁ-
μοία, ἀμετάβλητος. διότι νὰ τὸ συμμεταβάλλεται τινὰς εἰς τὰς μετα-
βολὰς, καὶ μετατροπὰς τῶν καλεικῶν ὑποθέσεων, γίνεται σημεῖον γνώ-
μης ἀκαταστάτου, καὶ εὐμεταβλήτου, ἀμὴν πρέπει νὰ εἶναι τινὰς σερεω-
μεύος εἰς τὰ ἀγαθὰ, καὶ ἐπαινετὰ ἀμεταβλήτως· καθὼς ἡ ἐδικήσου
θεοσεβὴς Βασιλεία εἶναι ἐσηριγμένη, καὶ σερεωμένη, καὶ μήτε νὰ ὑ-
πηρεῖται, καὶ νὰ ἀλαζονεύεται εἰς ἑπάρσιν, καὶ μεγαλαυχίαν, καὶ ὑ-
περηφανείαν, μήτε νὰ καταπίπτῃ εἰς λύπην καὶ πίκραν· καὶ τὸτο εἶναι
ἴδιον ἀνθρώπων ἐσηριγμένων βεβαίως, καὶ ὅπως ἔχουσιν τὸν νῦν ἀκλόνη-
τον, καὶ ἀμετάβλητον.

Ὅποιος ἀνθρώπος φυλάττει τὸν λογισμόν, καὶ τὴν διανοοίαν τὴν ἐ-
λευθέραν καὶ καθαρὰν ἀπὸ τὴν ἀπάτην τῶν ἀνθρώπων, καὶ σοχάζεται
τὴν εὐτέλειαν τῆς ἐδικῆς τὴ φύσεως, καὶ τὴν ὀλιγότητα, καὶ τὸ
ταχυδαΐατον τὸ πρόσκαιρον τῆς παρέσης ζωῆς, καὶ τὴν ἀκαθαρσίαν,
ὅπως εἶναι συνεζευγμένη καὶ ἠνωμένη μετὰ τὴν σάρκα, δεῦν θέλει πέσει
εἰς τὸν βάραθρον, καὶ τὸν λάκκον τῆς ἐπάρσεως, καὶν καὶ εὐείσκεται
εἰς ἀξίωμα ὑψηλόν, καὶ μέγαλον.

Περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ λαμπρὰ, καὶ τὰ τίμια παράγματα τῆς
Βασιλείας, τὸ διάδημα τῆς Ὁρθοδοξίας σολίζει τὸν Ἀνακτα· διότι
ὁ Θεσαυρὸς ἀναχωρεῖ καὶ ἀφανίζεται, καὶ ἡ τιμὴ μεταπίπτει καὶ μετα-
βαίνει εἰς ἄλλους ἀνθρώπους, ἀμὴν ἡ δόξα, καὶ ἡ τιμὴ τῆς πολιτείας
τῆς θείας, καὶ ἐναρέτου συνεξαπλῆται, καὶ συμπαραμεθεῖ μετὰ αἰῶνας, καὶ
μετὰ χρόνους, μετὰ καιρὸς, ἀθανάτους, αἰδίοις· δηλαδὴ εἶναι ἀθάνατος·
καὶ κάμνει ἐκείνους ὅπως ἔχουσιν αὐτὴν τὴν εὐθεὴν πολιτείαν μακρὰν
ἀπὸ ἀλησμονησίαν, δηλαδὴ τὸς κάμνει νὰ μὴν ἀλησμονῶνται ποτέ.

Μὲ φαίνεται πῶς νὰ εἶναι ἀπορεπέςατον κατὰ πολλὰ οἱ ἀνθρώποι
οἱ εὐτυχεῖς, καὶ οἱ ἄποροι, πτωχοί, νὰ ὑπομεύωσι ζημίαν παρομοίαν,
ἀπὸ ὑποθέσεως καὶ ἀπὸ αἰτίας ἀνόμοιας, καὶ διάφορας, ἐναντία ἀντικείμε-
να. διότι οἱ πλούσιοι ξεχρίζονται, καὶ σκάζουσιν ἀπὸ τὴν πλησμονὴν
καὶ ἀπὸ τὰ περισσὰ φαγητὰ, καὶ οἱ πτωχοὶ φθείρονται, καὶ ἀφανίζονται
ἀπὸ τὴν πείναν. καὶ οἱ πλούσιοι κρατῶσι καὶ ἐξουσιάζουσιν τὰ πᾶσι ὅλα τὰ
Κόσμος, ὅλης τῆς γῆς, δηλαδὴ ὅλην τὴν οἰκούμενην, καὶ οἱ πτωχοὶ δεῦν
εὐείσκεισιν εἰς ποῖον μέρος νὰ βάλλω, νὰ πατήσω τὴν ἄκρα τῆς ποδῶν,
τὰς πατένας των. Τὸ λοιπὸν διὰ νὰ ἤθελαν ἐπιτύχει καὶ τὰ δύο μέρη
τὴν υγείαν, καὶ τὴν διόρθωσιν, πρέπει νὰ διορθώσῃς αὐτὸς τὸς πλουσίους,
καὶ πούνηκας μετὰ ὑσέρησιν, καὶ μετὰ πρόσδεσιν, προσθήκην, καὶ πρέπει νὰ με-
ταβάλλῃς τὴν ἀνίσομετείαν εἰς τὸ ἴσον, εἰς ὁμοιότητα, ἰσομοιείαν.

Ὁ καιρὸς τῆς καλῆς, καὶ εὐτυχῆς ζωῆς, καὶ πολιτείας ἐφανερώθη εἰς τὸ λόγῳ μας, εἰς τὸν καιρὸν τὸν ἰδικόν μας, τὸν ὁποῖον χρόνον τῆς εὐζωίας εἶναι ἀπὸ τὰς παλαιὰς, καὶ ἀρχαίους Φιλοσόφους, δηλαδή ὁ Πλάτων, προέλεξε πρότερον πῶς μέλλει νὰ γεῖν, ὅπου ἢ οἱ μετερχόμενοι τὴν Φιλοσοφίαν, οἱ μαθηματικοί, καὶ πεπαιδευμένοι αὐθροποι ἤθελαν βασιλεύειν, γεῖν Βασιλεῖς, ἢ οἱ ἄρχοντες καὶ ἐξουσιασταί, ἤθελαν μετέλθῃ τὴν Φιλοσοφίαν, γεῖν Φιλόσοφοι· ἀλλ' ἐπειδὴ μετερχόμενοι τὴν Φιλοσοφίαν, τῆσιν, ὅπως Φιλόσοφοι ἐστέ, ἐκείνητε ἀξιοί, καὶ ἐλάβετε τὴν Βασιλείαν, καὶ ἀφ' ἧς ἐβασιλεύσατε, δεῦ ἠμακρύνετε ἀπὸ τὴν Φιλοσοφίαν· διότι αὐτίσως νὰ ἀγαπᾷ τινὰς τὴν Σοφίαν, καὶ τὴν ἐπιστήμην τὴν γνῶσιν τῆς ὄντων, τὸ θεμέλιον τῆς Σοφίας εἶναι ὁ τρόμος, καὶ ἡ εὐλάβεια τῷ τῆς ὄλων Θεῷ, τὸν ὁποῖον φόβον κρατεῖτε, καὶ φυλάττετε πάντοτε μέσα εἰς τὴν καρδίαν σας, καὶ εἰς τὴν ψυχὴν σας· φανερόν ἐστίν ὅτι ἐκεῖνο ὅπου λέγεται ἀπὸ λόγῳ μας, εἶναι ἀληθινόν, καὶ βέβαιον.

Τῷ ὄντι, τῇ ἀληθείᾳ λέγω ἐστεῦα Ἄνακτα, ὡσαύ ὅπου δύνασαι νὰ βασιλεύῃς, καὶ νὰ ἐξουσιάζῃς τὰς σαρκικὰς ἡδονὰς, τὰς αἰλόγους ὀρέξεις, καὶ ἐπιθυμίας τῷ σώματι, καὶ ὡσαύ ὅπου ἐφόρεσας τὸ σπερμὶ τῆς ἐγκρατείας, καὶ τῆς χαλιναγωγίας τῆς παθῶν, καὶ ὡσαύ ὅπου ἐνεδύθης τὸ βασιλικὸν ἱμάτιον τῆς δικαιοφραγίας, καὶ τῆς φυλακῆς τοῦ δικαίου. διότι ἡ ἄλλη γῆνις ἡ κοσμικὴ Βασιλεία, ἔχει ἀκολουθίαν τὴν τελευτήν· δηλαδή τὴν διαδέχεται ὁ θάνατος, εἶναι θνητὴ, φθαρτὴ καὶ πρόσκαιρος, ἀμὴ ἡ τέτοια Βασιλεία τῆς σωφροσύνης καὶ δικαιοσύνης, φυλάττει τὴν διατήρησιν αἰώνιον καὶ ἀτελεύτητον· καὶ ἡ κοσμικὴ Βασιλεία φθείρεται, καὶ ἀφανίζεται εἰς τὸν παρόντα βίον, εἰς τὴν παρῶσαν ζωὴν, ἀμὴ ἡ Βασιλεία τῆς σωφροσύνης, καὶ δικαιοσύνης ἐλευθερώνει τὸν αὐθροπον ἀπὸ τὴν κόλασιν, καὶ τιμωρίαν τὴν αἰώνιον.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰουδαίου, αὐτίσως θέλῃς καὶ ἀγαπᾷς νὰ ἀπολαμβανῇς ἀπὸ ὅλων τὰς αὐθρώπων τὴν δόξαν, γίνῃ εἰς ὅλους τὰς αὐθρώπους ἀγαθοποιητὴς καὶ μεταδοτικός. διότι ἐδὲ κανεὶς παῖγμα σύρρει τὸν αὐθροπον εἰς εὐνοίαν καὶ ἀγάπην τόσο πολλὰ, καθὼς ἔλκει τὸν αὐθροπον ἢ δωρεὰ τῆς ἀγαθοποιίας ὅπου δίδεται εἰς τὰς δεομένους, καὶ εἰς τὰς χρεῖαν ἔχοντας, εἰς τὰς ἐνδεεῖς. διότι ἡ τιμὴ, καὶ ἡ περιποίησις ὅπου γίνεται ἀπὸ φόβον, εἶναι καλακεία ὑποκεκρυμμένη πεπλάσμενη, καὶ ψευδής, καὶ ἀπατῶσα ἐκείνους ὅπου προσέχουσιν εἰς αὐτὴν τὴν δωρεάν μετ' ὄνομα δόξης ἐχηματισμένης, ψευδὲς.

Πρετόντως ἡ ἰδική σας Βασιλεία εἶναι σεβασμία, τιμία, καὶ ἀξία αἰδῆς, καὶ εὐλαβείας. διότι εἰς τὰς πολεμίας καὶ ἀντικειμένους ἐχθροὺς φανερώνει τὸ ἐξουσιαστικόν, καὶ τὴν δύναμιν, καὶ εἰς τὰς ὑπηκόους της
γα-

φαμερώναι εὐσπλαγχνίαν καὶ ἀγάπην, καὶ μὲ τὸ νὰ νικᾷ ἐκείνους τὰς πολεμίαις μὲ τὴν δύναμιν τῆς ἀρμάτων, νικᾷται ἀπὸ τὴν ἀγάπην τῆς ἐδικῶν της ὑπηκόων, τὴν ἀσπλον καὶ ἀναρμάτων. διότι ὅπόσον εἶναι ἡ διαφορὰ τῶ ἀγρίαις θηρὸς, τῶ λύκου, καὶ τῶ προβάτου, τόσον λογιᾶζει τὴν διαφορὰν καὶ τῆς δύο, τῆς τε ὑπηκόων καὶ πολεμίων.

Ὁ Βασιλεὺς ὁ ἐξουσιασὴς κατὰ τὴν ἐστίαν, καὶ κατὰ τὴν φύσιν τῶ κορμίου εἶναι παρόμοιος μὲ κάθε ἀνθρώπον, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν τῆς ἀξίας, εἶναι παραπλήσιος μὲ τὸν Θεόν, ὅπου εἶναι Βασιλεὺς ὅλων τῶν κτισμάτων, ἐπάνω εἰς ὅλους. διότι δὲν ἔχει ἐπάνω εἰς τὴν γῆν ἐκείνον ὅπως νὰ εἶναι ὑψηλότερος, καὶ ἀνώτερος ἀπὸ λόγου τε. Τὸ λοιπὸν πρέπει αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς, καὶ ὡσαύτῃ ὅπως εἶναι Θεὸς κατὰ χάριν, νὰ μὴν ὀργίζεται, νὰ μὴ θυμώνεται, καὶ ὡσαύτῃ ὅπως εἶναι θνητὸς, φθαρτὸς καὶ πρόσκαιρος κατὰ φύσιν, νὰ μὴν ἐπαίρεται νὰ μὴν ὑπερηφανεύεται. διότι, καὶ ἀγκαλὰ ἐτιμήθη, καὶ ἐδοξάσθη μὲ εἰκόνα, καὶ μὲ ὁμοίωμα θεῖόν τῶ Θεῷ, ἀλλὰ εἶναι καὶ συμπεπλεγμένος μὲ κοινιορτὸν χωματέριον, μὲ τὴν γῶμα, μὲ τὴν γῆν, διὰ μέσου τῆς ὁποίας κίνεως, παιδεύεται καὶ μανθάνει τὴν ὁμοιότητα ὅπως ἔχει μὲ ὅλους τὰς ἀνθρώπους.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰσκιωιανὲ, ἀγάπα ἐκείνους ὅπως θέλεις, καὶ ἀγαπῶσι νὰ συμβουλευσιν τὰ ἀγαθὰ, καὶ τὰ ἐπωφελεῖ καὶ ἐπαινετὰ, καὶ ὅχι ἐκείνους ὅπως ἐπιμελῶνται νὰ σέ κολακεύσιν. διότι οἱ τὰ χρηστὰ συμβουλευσιν ἐθέλοντες, σοχαζονται τὸ ὠφέλιμον, ἐκείνο ὅπου ὠφελεῖ μὲ ἀλήθειαν, μὲ ἀνυποκρισίαν καὶ μὲ ἀπλότητα. ἀλλὰ οἱ κόλακες σοχαζονται εἰς ἐκεῖνα ὅπως φαίνονται ἀρεστὰ εἰς τοὺς κρατῶντας Βασιλεῖς, καὶ μὲ τὸ νὰ μιμῶνται τὰς ἰσχυίας τῆς κορμίων, συμφωνοῦσι καὶ ἀκολοθεῖσιν εἰς ἐκεῖνα ὅπως λέγονται ἀπὸ αὐτὰς τὰς Βασιλεῖς.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰσκιωιανὲ, γενεὴ πέμπτος εὐσπλαγχνος, καὶ φιλανθρωπος εἰς τὰς ἐδικὰς σου δόλους, ὅ, τι λογιῆς εὐσπλαγχνος παρακαλεῖς νὰ γενῇ εἰς τὸ λόγους ὁ κοινὸς Κύριος, καὶ αὐθεύτης ἡμῶν Θεός, διότι καθὼς ἀκροαζόμεθα ἡμεῖς τὰς ἄλλας τὰς ὑποδείξεις, θέλομεν ἀκροασθῇ παρὰ Θεοῦ. καὶ καθὼς σοχαζόμεθα ἡμεῖς τὰς ἄλλας, θέλομεν ὁραθῇ, καὶ ἀπὸ τὸ βλέμμα τῶ Θεοῦ ὅπως ἐφορᾷ, καὶ βλέπει τὰ πάντα. Τὸ λοιπὸν ἂς προσφέρωμεν τὴν φιλανθρωπίαν τὴν ἐδικήν μας εἰς τὸν ἔλεον, καὶ ἐλεημοσύνην τοῦ Θεοῦ. διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν τὸ ὁμοίον, καὶ παραπλήσιον. μὲ τὴν φιλανθρωπίαν, καὶ εὐσπλαγχνίαν τὴν ἐδικήν μας, τὴν αὐτὴν, καὶ ὁμοίαν φιλανθρωπίαν, καὶ εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ.

Ὁν τρόπον, καθὼς οἱ καθαροὶ καὶ οἱ λαμπροὶ καθρέπτται φανερώ-
νται τὰς ἐνεργείας, καὶ τὰς ὁμοιότητας, τὰς εἰκόνας καὶ τὰς μορφὰς τῶν
προσώπων, τοιαύτης λογῆς καθὼς εἶναι καὶ τὰ ἀρχέτυπα. δεικνύουσι μὲν
τὰ

τὰ πρόσωπα ἐκείνων ὅπῃ εὐφραίνονται καὶ εὐερίσκονται εἰς χαρὰν, καὶ δεικνύουσι τὰ πρόσωπα ἐκείνων ὅπου εὐερίσκονται εἰς λύπην· τοιοῦτης λογῆς καὶ ἡ δίκη, ἡ ψῆφος τῷ Θεῷ ἡ ἀδέκαστος, καὶ ἀπαραλόγιστος παρομοιάται μὲ τὰ ἐδικάμας ἔργα, κατορθώματα, ὅ, τι λογῆς ἤθελαν ἡσθαι ἀγαθὰ, ἢ πονηρὰ ἐκεῖνα ὅπου ἐπράχθησαν καὶ ἔγιναν ἀπὸ λόγουμας, τέτοια φανερώνει καὶ εἰς τὸ λόγουμας ἀπὸ τὰ ὅμοια παρομοίως.

Ὁ Βασιλεῦ Ἰσινιανέ, σοχαῖς ἐκεῖνα ὅπῃ πρέπει νὰ κάμῃς ἀργῶς μὲ πολὺν χρόνον, καιρὸν, καὶ κάμνε τὰ δόξαντα, ἐκεῖνα ὅπου ἐφαύηταν ἀρεστὰ εἰς τὸ λόγουμα ταχέως, μετὰ προθυμίας καὶ ὀγλήγορα. ἐπεὶ δὲ ἡ ἀσοχασία ὅπῃ γίνεται εἰς τὰ πράγματα, καὶ εἰς τὰς ὑποθέσεις, εἶναι ἐπιβλαβές, ἐπικίνδυνον κατὰ πολλὰ. διότι αἰσῶς τινὰς ἡθελε σοχαθῇ τὰ δεινὰ καὶ τὰς βλάβας ὅπου προέρχονται ἀπὸ τὴν ἀρβυλίαν καὶ ἀσοχασίαν, τηλικαῦτα θέλει γνωρίσει καὶ καταλάβῃ ἀκρίβως τὴν ὠφελίαν τῆς καλῆς σκέψεως, καὶ τὸ ὀρθὸν σοχασμὸν, καθὼς θέλει γνωρίσει τὴν γλυκύτητα τῆς εὐεξίας, ὕπερον ἀπὸ τὴν δοκιμὴν τῆς ἀδυνείας, ἀφ' ἧς δοκιμάσῃ δηλαδὴ τὴν ἀδυνείαν. Τὸ λοιπὸν ὃ αὐτοκράτωρ Ἰσινιανέ, φρονιμώτατε, καὶ σοχασικώτατε, φέρεται καὶ μὲ βουλήν, καὶ σοχασμὸν φρονιμώτερον, καὶ μὲ παράκλησιν πρὸς Θεὸν προθυμοτέραν νὰ ἐξετάζῃς μὲ ἀκρίβειαν, καταλεπτῶς, ἐκεῖνα ὅπῃ θέλῃς ὠφελήσῃς εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, εἰς ὅλον τὸ ὑπῆκοον, καὶ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμενὴν.

Θέλεις οἰκονομήσει, καὶ κυβερνήσει τὴν ἐπαινετὴν Αὐτοκρατορίαν, Βασιλείαν σου ὀρθότατα, καὶ συνετώτατα αἰσῶς καταγίνεται ἐπιμελῆσαι, καὶ στοχαῖζεσαι ὅλα τὰ πράγματα, ὅλας τὰς ὑποθέσεις, καὶ δὲ ὑπομέμῃς νὰ παραβλέπῃς νὰ ἀμελῇς μηδὲ κανεὶς πρᾶγμα, μηδὲ καμίαν ὑπόθεσιν. διότι εἶναι μικρὸν εἰς τὸ λόγουμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον φαίνεται ὅτι εἶναι ὀλίγον, κατὰ σύγκρισιν καὶ παραβολὴν τῇ ἐδικῶν σου πράγματι, συγκρινόμενον μὲ τὰ ἐδικά σου πράγματα. ἐπεὶ δὲ περ καὶ εὗας λόγος μόνος ψιλὸς τοῦ Βασιλέως, ἔχει μεγάλην δύναμιν κοντὰ εἰς ὅλας τὰς ἀνθρώπους.

Ὁ Βασιλεῦ Ἰσινιανέ, ἐπάγαγε εἰς τὸ λόγουμα τὴν βίαν, δηλαδὴ αἰάγκασον τὸ λόγουμα, νὰ φυλάττῃς τὰς ὁρὰς καὶ θεσμοὺς, ὡσαύτῃ ὅπου δὲ ἔχεις ἐπαύω εἰς τὴν γῆν, εἰς τὸν Κόσμον ἐκεῖνον ὅπου νὰ δύναται νὰ ἡμπορῇ νὰ σὲ αἰαγκάζῃ, καὶ νὰ σὲ γενοχωρῇ· διότι τοιούτῳ τρόπῳ θέλεις φανερώσει καὶ τὴν εὐλάβειαν, καὶ τὴν τιμὴν τῇ ὁρῶν, τῇ θεσμῶν ἐσὺ ὁ ἴδιος, μὲ τὸ νὰ εὐλαβῇσαι αὐτὰς τὰς νόμους προτῆρα ἀπὸ τὰς ἄλλας ἀνθρώπων, καὶ ἡ παρανομία θέλει φανῇ εἰς τὰς ὑπηκόους ὅχι ἀκίνδυνον, τῆς βλαβερὸν καὶ ἐπικίνδυνον.

Ὁ Βασιλεῦ Ἰσινιανέ, νόμιζε, καὶ ὑπολάμβανε τὸ νὰ μὴν ἐμπο-
δί-

δίξης ἐκείνους ὅπῃ ἀμαρτάνουσι, καὶ σφάλουσιν ὅτι εἶναι παρόμοιον ὡσὰν καὶ ἀμαρτάνουσιν ἐστὶν ὁ ἴδιος. διότι καὶ αὐτίς τις περὶ τὴν ζωὴν τοῦ ἐννόμου καὶ δικαίου, καὶ ὑπομένει ἐκείνους ὅπῃ ζῶσι παρανόμως καὶ ἀδίκως, τὸ αὐτὸ λογιάζεται κοντὰ εἰς τὸν Θεὸν πῶς εἶναι συνεργάτης, καὶ συμφοράτωρ τῇ δεινῶν καὶ φάυλων ἔργων. ἀλλὰ αὐτίς ἀγαπᾷ καὶ εὐδοκίμῃ, καὶ καὶ ἐπαινῆται διπλᾶ, κατὰ δύο τρόπους, πρόκειναι καὶ ἀγάπα, καὶ ἐπαινῇ καὶ ἐκείνους ὅπῃ κάμνουν τὰ βέλτιστα, ἐξαίρετα, καὶ ἐλογχεῖ, παιδεύει, ἐκείνους ὅπῃ ἐργάζονται τὰ πονηρότατα.

Νομίζω πῶς καὶ συμφέρη κατὰ πολλὰ, τὸ καὶ ἀποφεύγει τις τὰς συνομιλίας, καὶ συναναστροφὰς τῇ πονηρῶν ἀνθρώπων· διότι ἐκεῖνος ὅπῃ συνευρίσκειται πάντοτε μετὰ ἀνθρώπους πονηροὺς, καὶ αἰχροβίους, ἀνάγκη εἶναι, ἐξ ἀνάγκης ἀκολουθεῖ, ἢ καὶ πάθη, ἢ καὶ μάθη κάμμιαν πονηρίαν, καὶ κακίαν· ἀλλὰ ἐκεῖνος ὅπῃ συναναστρέφεται μετὰ τὰς ἀγαθὰς καὶ ἐναρέτους ἀνθρώπους, ἢ διδάσκειται, καὶ μανθάνει ζήλωσιν τῇ ἀγαθῶν καὶ ἐπαινετῇ, ἢ μανθάνει ὀλιγόφροσιν τῇ πονηρῶν ἔργων.

Ὁ Βασιλεῦς Ἰστανιανέ, μετὰ τὸ καὶ ἐνεπιστεύθης καὶ καὶ ἐπῆρες ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐξουσίαν κοσμικὴν, μὴ μεταχειρίζεσαι κανεὺν ἀπὸ τὰς πονηρὰς ἀνθρώπους εἰς τὰς κυβερνήσεις τῇ πολιτικῶν πραγμάτων, καὶ ὑποθέσεων. διότι ἐκεῖνος ὅπῃ ἔδωκεν εἰς αὐτὸς τὴν δύναμιν, θέλει δώσῃ εἰς τὸν Θεὸν ἀπολογίαν ἐκείνων τῇ πραγμάτων, τὰ ὅποια ἐκεῖνοι οἱ ἄρχοντες ἠθέλαν κάμῃ παρανόμως. τὸ λοιπὸν αἱ ἐκλογαὶ καὶ οἱ προβιβασμοὶ τῇ ἐξουσιᾶς, ἃς γίνονται ὑπὸ σοῦ μετὰ πολλὴν ἐξέτασιν.

Ἐγὼ νομίζω παραπλήσιον δεινόν, τὸ καὶ θυμῶνεται, καὶ καὶ ὀργίζεται τις εἰς τὰς κακοτροπίας τῇ πολεμίων τοῦ, καὶ καὶ εὐφραίνεται εἰς τὰς χολακείας τῶν ἡγαπημένων τοῦ. διότι πρέπει καὶ ἀντίκειται, καὶ καὶ ἀντίχῃ καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, πρὸς φίλους καὶ ἐχθροὺς, ἀνδρείως καὶ μεγαλοψύχως, καὶ καὶ μὴ χωρίζεται παντελῶς ἀπὸ τὸ πρέπον, μήτε καὶ τιμωρὴ τὴν ἐχθρὰν, ἐκείνων τῶν ἐχθρῶν τοῦ, τὴν ἀσυλλόγιστον, καὶ τὴν ἀνόητον, μήτε καὶ ἀντιπληρῶν τὴν φιλίαν αὐτῶν τῶν φίλων τοῦ, τὴν ψευδῇ, τὴν ἐχηματισμένην καὶ τὴν ὑποκεκρυμμένην.

Ὁ Βασιλεῦς Ἰστανιανέ, νόμιζε πῶς ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι καὶ εἶναι φίλοι ἀληθῆς, ὅχι ἐκεῖνοι ὅπῃ ἐπαινεῖσιν ὅλα ἐκεῖνα ὅπῃ λέγονται ἀπὸ λόγου σου, ἀλλὰ νόμιζε φίλους ἀληθῆς, ἐκείνους ὅπου ἐπιμελῶνται καὶ κάμνουν ὅλα σου τὰ φοροῦντα μετὰ κρίσιν, μετὰ στοχασμὸν καὶ μετὰ δίκαιον, νόμιμον καὶ εὐλογον, καὶ ὅπῃ συνευφραίνονται εἰς τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ, καὶ ὅπῃ λυπῶνται εἰς τὰ ἐναντία ἀντικείμενα, δηλαδὴ εἰς τὰ πονηρά. διότι ἐκεῖνοι οἱ συνηθόμενοι μετὰ ἐπὶ τοῖς χρηστοτέροις, ἐπιστυγνάζοντες δὲ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις, τῇ ἀληθείᾳ φανερώσουσι σημεῖον ἀγάπης βεβαιότητος.

Ἡ ὑπεροχή, καὶ τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς τῆς ἐξουσίας τῆς κοσμικῆς, ἅς μὴ μεταβάλῃ τὴν γνώμην τὴν φοραίρεσίν σου τὴν μεγαλοφρενῆ, καὶ μεγαλόψυχον. ἀμὴ ὥσων ὅτῃ κυβερνᾷς Βασιλείαν πόροςκαιρον, φυλάττει τὴν ψυχὴν σου ἀμετάβλητον εἰς τὰ πράγματα τῷ Κόσμῳ τὰ φθαρτὰ, μὴτε νὰ ὑψώνεσαι νὰ ὑπερηφανεύεσαι εἰς τὰς εὐφροσύνας καὶ εὐτυχίας, μὴτε πάλιν νὰ ταπεινώνεσαι εἰς τὰς λύπας, καὶ δυσυχίας.

Καθὼς τὸ χρυσίον, μὲ τὸ νὰ μετατυπώνεται ἀπὸ τὴν χρυσοχοϊκὴν τέχνην, ἄλλην φορὰν εἰς ἄλλα εἶδη, καὶ ἄλλοτε εἰς ἄλλα· καὶ μὲ τὸ νὰ μεταβάλλεται εἰς ποικίλους καὶ διαφόρους χηματοισμὸς καλλωπισμῶν, σώζεται καὶ εὐρίσκεται ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὑπάρχει, δηλαδὴ μένει χρυσοῦς, δευ λαμβάνει κάμμίαν μεταβολὴν, δηλαδὴ δευ μετατρέπεται· τοιοτρόπως καὶ ἐσὺ ὁ ἴδιος ὁ Βασιλεὺς ἐνδοξότατε, μὲ τὸ νὰ ἡλλαξας ἄλλην ἐξουσίαν ἀπὸ ἄλλην, καὶ ἄλλην ἀπὸ ἄλλην, καὶ μὲ τὸ νὰ ἐφθασες νὰ ἡλθες, καὶ νὰ ἀνέβης εἰς αὐτὴν τὴν τιμὴν, καὶ τὴν δόξαν τὴν αὐωτάτην, εὐρίσκεσαι ἐκεῖνος ὁ ἴδιος, μὲ τὸ νὰ φυλάττῃς τὸν νῦν, καὶ τὴν ψυχὴν σου εἰς τὸ καλόν, καὶ ἀγαθόν ἀμετάτρεπτον, καὶ ὅχι εἰς τὰ αὐτὰ, καὶ ὅμοια φράγματα.

Ὁ Βασιλεὺς, νόμιζε πῶς νὰ βασιλεύῃς τῇ καὶ αὐτῇ, κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν βεβαίως, ὁπότεν βασιλεύῃς, καὶ ἐξουσιάζῃς τὸς ἀνθρώπους θεληματικῶς. διότι ἐκεῖνο τὸ ὑπήκουον ὅπου ὑποτάσσεται στατικῶς, μὲ βίαν καὶ ἀνάγκην, ὁπότεν εὖρῃ ἀρμόδιον καιρὸν, ἀποσκιρτᾷ καὶ ἀποσατεῖ, ἀμὴ ἐκεῖνο τὸ ὑπήκουον ὅτῃ ὑποτάσσεται ἀπὸ τοὺς ὄρους καὶ θεσμοὺς τῆς φιλίας, καὶ τῆς ἀγάπης, φυλάττει τὴν ὑποταγὴν εἰς τὸν κρατῶντα μόνιμον, καὶ ἀσφαλῆ.

Ὁ Βασιλεὺς, διὰ νὰ ἀποδείξῃς καὶ νὰ κάμῃς τὴν δύναμιν τῆς ἐξουσίας, τὴν Βασιλείαν σου δηλαδὴ, αἰμνήσῃς, αἰωνίως ἀδομήνῃ, ὅσον θυμὸν μεταχειρίζεσαι εἰς τὰς ὑψηλὰς, ὑπεξουσίας σου, ὁπότεν σφάλῃς, πόσῃ ὀργὴν κείνῃς ἄξιον νὰ ἔχῃς, νὰ μεταχειρίζεσαι ἐναντίον εἰς τὸ λόγόν σου, ὁπότεν σφάλῃς, καὶ πταίῃς. διότι ὅδεκα νέας ἀνθρώπων δύναται νὰ παιδεύῃ, καὶ νὰ σωφρονίσῃ ἐκεῖνον ὅτῃ εὐρίσκεται εἰς τέτοιαν μεγάλην ἐξουσίαν, τὸν Βασιλέα δηλαδὴ, πάρεξ ὁ ἐδικός τε συλλογισμὸς, ἐγειρόμενος καὶ ὀρμώμενος ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον Βασιλέα, ὅτῃ σφάλῃς.

Εκεῖνος ὅτῃ ἔλαβε, καὶ ἔχει μεγάλην ἐξουσίαν, ἅς μιμῆται, καὶ ἅς ζηλοῖ τὸν βραβευτὴν τῷ κράτι, τῆς Βασιλείας, ὅσον δύναται καὶ ἡμπορεῖ. διότι ὁπίσθως σώζῃ κατὰ τινα τρόπον τὴν ὁμοιότητα, καὶ τὸν τύπον τοῦ Θεοῦ, ὅπου εἶναι ἐπάνω εἰς ὅλους, καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Θεὸν βασάζει τὴν ἐξουσίαν ὅτῃ εἶναι ἐπάνω εἰς ὅλους, λοιπὸν εἰς αὐτό, κατὰ τὸτο τὸ πειρογόπερον, καὶ ἐξαιρέτως θέλει μιμηθῇ τὸν Θεόν, εἰς

εἰς τὸ νὰ μὴ νομίζῃ μηδὲ κανεὐὰ πρᾶγμα τιμιώτερον ἀπὸ τὸ νὰ πηλαγχνίζεσθαι καὶ νὰ ἀγαθοποιῇ.

Ἄς συνάξωμεν, καὶ ἄς φυλάξωμεν εἰς τὸ λόγος μας τὸν Θεσαυρὸν τῆς ἀγαθοεργίας, καὶ τῆς ἐλεημοσύνης περαιοτέρου ἀπὸ τὸ μάλαγμα, καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο πολύτιμον, καὶ ἐκλεκτὸν λίθον, ὅπως εὐφραίνει καὶ εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν μετὰ τὴν ἐλπίδα τῆς προσδοκούμενης ἀπολαύσεως, καὶ μετοχῆς τῆς Οὐρανίας Βασιλείας, καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν, ὅπως γλυκαίνει μετὰ τὴν δοκιμὴν τῆς Οὐρανίας δόξης, ὅπως ἡλπίσασθαι νὰ ἀπολαύσωμεν τῆς Οὐρανίας Βασιλείας. ἀμὴ τὰ πράγματα ὅπως εὐρίσκονται τώρα εἰς τὸ λόγος μας, ὥσπερ ὅπως δὲν χρησιμεύουσιν εἰς ἡμᾶς παντελῶς, ἄς μὴ μᾶς εὐφραίνωσι, καὶ ἄς μὴ μᾶς χαροποιῇσιν.

Ὁ Βασιλεῦ Ἰστανιανέ, ἐπιμελῆ καὶ φρόντιζε νὰ χαρίζῃς, καὶ νὰ κάμνῃς τὴν αὐταμοιβὴν εἰς ἐκείνους ὅπως κάμνουν ἐκεῖνα ὅπως παραγγέλλονται ἀπὸ λόγους, τὰ προσάγματά σου δηλαδή, μετὰ εὐνοίας, ἀγάπης, καὶ προθυμίας, μετὰ εὐεργεσίας, καὶ χαρίσματα λαμπρότερα, καὶ μεγαλότερα. διότι μετὰ αὐτὸν τὸν τρόπον θέλεις αὐξήσῃς καὶ τὸ πρῶτον τῶν καλῶν ἀνθρώπων, καὶ θέλεις διδάξῃς καὶ τοὺς κακοτρόπους ἀνθρώπους νὰ μεταβάλῃς, καὶ νὰ ἀληθμονήσῃς τὴν πονηρίαν των. διότι τὸ νὰ ἀπολαμβάνωσι τὰς αὐτὰς καὶ ὁμοίας τιμὰς ἐκεῖνοι, ὅπου δὲν κάμνουν τὰ αὐτὰ καὶ ὅμοια ἔργα, εἶναι ἀνόσιον, παρανόμον, καὶ ἀδίκον κατὰ πολλὰ.

Ἡ ἐξουσία εἶναι τὸ πλέον τίμιον, καὶ ἐξαίρετον ὑπερκείμενον ἀπὸ ὅλα τὰ πρᾶγματα, καὶ κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν περαιοτέρου, καὶ ἐξαιρέτως εἶναι πέσιον, τιμιώτατον, ὅπου τὸν πειβεβλημένος, καὶ ἀνέξωτός, ἐκεῖνος, ὅπως περιέχεται αὐτὴν τὴν δύναμιν, τὴν ἐξουσίαν καὶ Βασιλείαν, δὲν κλίνει εἰς θρασύτητα, τῆς δὲν εἶναι θρασυὺς καὶ σκληρὸς, ἀμὴ ἀφορᾷ εἰς ἡμερότητα, καὶ ἰλαρότητα, εἶναι λαμπρὸς ἡμέρας, καὶ ἀποσρέφεται τὴν ἀπανθρωπίαν, καὶ σκληρότητα, ὡς ἴδιον τῶν Θεῶν, ὡς προσήκουσαν τοῖς Θεοῖς, καὶ μεταχειριζόμενος τὴν φιλανθρωπίαν, ὡς ὁμοίαν τῷ Θεῷ, καὶ ἀποτελῶσαν τὸν ἄνθρωπον ὡς Θεομίμητον.

Ὁ Βασιλεῦ, κάμνε τὰς ἀποφάσεις ἐπίσης, παρομοίως, δικαίως δηλαδή, καὶ εἰς τοὺς ἡγαπημένους σου, καὶ εἰς τοὺς ἐχθρούς καὶ πολεμίους σου. μήτε νὰ κάμνῃς χάριν εἰς τοὺς εὐνοῦντας, καὶ ἡγαπημένους σου διὰ τὴν φιλίαν, καὶ ἀγάπην ὅπως ἔχεις εἰς αὐτοὺς, μήτε νὰ ἐναντιώνεσθαι εἰς τοὺς ἐχθρούς σου διὰ τὴν ἐχθραν ὅπου ἔχεις εἰς αὐτοὺς, ἐπειδὴ περ εἶναι εὐδὸς καὶ τὸ αὐτὸ ἀτοπήματος, τὸ αὐτὸ δηλαδή ἀτόπημα καὶ παράνομον εἶναι, καὶ νὰ δικαιώῃς τινὰς ἐκεῖνον ὅπως ἀδικεῖ, τὸν παρανόμον δηλαδή, αὐτίως καὶ εἶναι ἡγαπημένος τε, καὶ νὰ ἀδικῇ ἐκεῖνον ὅπως ἔχει τὸ δίκαιον, αὐτίως καὶ εἶναι ἐχθρὸς τε. διότι ἡ ἀμαρτία εἶναι

παρόμοιον ἢ εἰς τὰ δύο μέρη· καὶ αἰσῶς εἶναι εἰς τὰ ἐναντία ἀντικείμενα πρὸς τε φίλους, καὶ ἐχθρούς.

Πρέπει, ἢ ἀρροῖζαι οἱ κριταὶ τῇ ὑποθέσειν νὰ ἀκροάζωνται φρονίμως, καὶ σοφαστικῶς. διότι ἡ γνώσις τῆς δικαιοσύνης εἶναι δυσκολογνώριμος, λανθάνουσα εὐκόλως ἐκείνους, ὅπως δὲν σοφάζονται κατὰ πολλὰ. ἀμὴ αἰσῶς ἢ ἀφήσκειν τὴν ἐπιτηδειότητα, τὴν εἰς τὸ λέγειν ἐμπειρίαν ἐκείνων ὅπως λέγουσι, δηλαδή, ἀφέντες τὴν πειρᾶν, ἢ θελόντες ἐμβαλῶσι τὸ λόγου τὸς εἰς τὴν βαδύτητα τῇ νοημάτων, θέλουν εὐγάλην, ἢ ἀνακαλύψαι τοιαύτης λογῆς ἐκείνο ὅπως γυρεύεται ἀπὸ αὐτῶν τὸς κριτας, τὸ δίκαιον δηλαδή· ἢ θέλουν γλυπῶσι τὸ ἀμάρτημα διπλῶν· μήτε μὲ τὸ νὰ προδίδουσιν αὐτοὶ οἱ κριταὶ τὸ ἀγαθόν, τὴν δικαιοσύνην, μήτε πάλιν νὰ συγχωρῶσι, ἢ νὰ ἀφήνουσιν ἄλλους ἀνθρώπους νὰ φράττωσιν αὐτὸ τὸ προδιδόναι τὸ δίκαιον.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰσινιανὲ, αἰσῶς ἢ θελες ἀποκτήσῃ, ἢ κάμῃ τὰ ἀγαθὰ, ἢ ἐπαινέτῃ ἔργα ἰσόμετρα, καὶ παρόμοια μὲ τὰ ἄστρα τὸ Οὐρανὸν, δὲν θέλεις ὑπερνικήσῃ καμμίαν φορὰν τὴν συμπάθειαν, ἢ εὐπαιλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ, διότι ὅποια ἔργα, καὶ κατορθώματα τινὰς ἀνθρώπος ἢ θελεῖ προσφέρει εἰς τὸν Θεὸν ἀπὸ τὰ ἐδικὰ του ἔργα καὶ πράξεις, ἀποδίδει εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν τὰ ἐδικὰ τε ποιήματα καὶ ἔργα, ἢ καθὼς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπερέβῃ, ἢ νὰ ὑπερνικήσῃ τινὰς τὸν ἐδικόν τε ἴσκιον εἰς τὸν ἥλιον, ὅποταν εἶναι ἥλιος, καὶ μὲ τὸ νὰ προλαμβανῇ, νὰ προκινήται, ἢ νὰ προτρέχῃ πάντοτε ἐκείνον τὸν ἀνθρώπου ὅπως παυδάξῃ, τρέχῃ, ἢ βιάξῃται, ἢ περιπατεῖ κατὰ πολλὰ ὀγλήγορα, τοιαύτης λογῆς μήτε οἱ ἀνθρώποι δὲν θέλουν ξεπεράσῃ τὴν ἀγαθότητα, ἢ τὴν εὐπαιλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀσύγκλειτον, τὴν ὑψηλὴν ἢ μεγάλην, μὲ τὰς εὐεργεσίας, ἢ ἀγαθοεργίας ὅπως κάμνουνσι.

Ὁ Θεσαυρὸς τῆς εὐπαιλαγχνίας, ἢ τῆς ἐλεημοσύνης εἶναι ἀνέξοδιος, ἢ ἀκεύωτος, διότι ὁ πλοῦτος τῆς ἐλεημοσύνης πέρνεται ὅποταν δίδεται, καὶ χαρίζεται, ἢ συναθροίζεται ὅποταν διαμοιράζεται εἰς τὸς πτωχεύς.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰσινιανὲ, μεγαλόδωρε, μεγαλοπρεπέσατε, φιλότιμε, εὐεργετικώτατε· μὲ τὸ νὰ ἔχῃς, καὶ νὰ φυλάττῃς μέσα εἰς τὴν φυσικὴν σε ἀγαθὴν διάθεσιν αὐτὸν τὸν πλοῦτον τῆς εὐποιίας, χαρίζε εἰς ὅλους πλοσίως, καὶ ἀφθόνως εἰς ἐκείνους ὅπως ζητῶσιν ἐλεημοσύνην ἀπὸ λόγου σε· διότι θέλεις λάβῃ, ἢ ἀπολαύσῃ πᾶς ἀντιμιθίας διὰ αὐτὰς πᾶς εὐεργεσίας, ἢ χάριτας μυριοπλασίας, ἀναιδμητῆς, καὶ ἀμέτρους, πολλὰς, ὅποταν ἢ θελεν ἔλθῃ ὁ χρόνος τῆς ἀντιμιθίας τῇ πράξεων, ἢ κατορθωμάτων, ἢτοι εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰσινιανὲ, μὲ τὸ νὰ ἔλαβες τὴν ἐξουσίαν κατ' εὐδοκίαν,

κίαν, καὶ θέλῃσιν τῷ Θεῷ, μιμήσθ, καὶ ζήλωσαι αὐτὸν τὸν Θεόν, μὲ ἔργα καὶ κατορθώματα τὰ καλὰ καὶ θεάρεστα· διότι ἔγινες ἀπὸ ἐκείνους ὅπῃ δύνανται, καὶ ἤμπορῶσι νὰ εὐεργετῶσιν, ἀμὴ ἐκ ἐγὺς ἀπὸ ἐκείνους ὅπῃ παρακαλῶσι νὰ εὐεργετηθῶσι. διότι ἡ ποροχειρότης τῆς πλυσιότητος, καὶ ἀφθονίας τῆς ἀπαιρῶν, εἶναι ἀνεμπόδιον εἰς τὰς ἐλεημοσύνας, καὶ εὐεργεσίας τῆς πτωχῶν, καὶ ἀπόρων ἀνθρώπων.

Καθὼς τὸ ὄμμα εἶναι ἠνωμένον, καὶ κεκολλημένον εἰς τὸ σῶμα, τὸν ὁμοιον τρόπον καὶ ὁ Ἀναξ εἶναι ἐνηρμοσμένος, καὶ κεχαραγμένος εἰς τὸν Κόσμον, καὶ εἰς τὸ ὑπήκοον, μὲ τὸ νὰ ἐδόθῃ, καὶ νὰ ἐχαρίδῃ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς συμβοήθειαν τῆς χρησιμευόντων πραγμάτων. Τὸ λοιπὸν πρέπει, αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς νὰ ἐπιμελῇται, καὶ νὰ πορομνησθεύεται ὅλης τῆς ἀνθρώπου, ὅλον τε τὸ ὑπήκοον τοιοτρόπως, ὥστω ἐδικὰ τὰ ἴδια μέλη, διὰ νὰ προχωρῶσι, καὶ νὰ αὐξάνουσιν εἰς τὰ καλὰ, ἐπαινετὰ, καὶ θεάρεστα ἔργα, ἥτοι εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ δικαιοσύνην· καὶ διὰ νὰ μὴ σκοπιάπτωσιν εἰς τὰ πονηρὰ ἔργα, ἥτοι εἰς τὰς ἀδικίας, καὶ παρανομίας.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰσινιανὲ, ὑπολάβανε, καὶ κέρνε τὴν φύλαξιν τῆς ζωῆς σε, βεβαιότητην, καὶ ἀκινδυνότητην, εἰς τὸ νὰ μὴ βλάβῃς καμμίαν φορὰ, κανεὶς ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν ὑπεξουσίῃς, διότι ἐκεῖνος ὅπῃ δὲν βλάβῃ, καὶ δὲν κακοποιῇ κανεὶς ἀνθρώπων, δὲν ὑποπτεύεται, καὶ δὲν φοβᾶται κανεὶς ἀνθρώπων· ἀμὴ αἰσίως καὶ τὸ νὰ μὴ βλάβῃ τις τινὰ ἀνθρώπων δίδει μονιμότητα, καὶ ἀκινδυνότητα, πόσον περισσότερον ἢ εὐεργεσία, καὶ ἡ χάρις νὰ μὴ ποροξενῇ τὴν ἀσφάλειαν, κατὰ πολλὰ περισσότερον, καὶ ὑπερβαλλόντως; διότι ἡ εὐεργεσία δίδει, καὶ ποροξενεῖ τὴν ἀσφάλειαν, καὶ τὸ ἀκινδυνον, καὶ δὲν ποροδίδει, ἔπε ἀποβάλλει τὴν φιλίαν, καὶ ἀγάπην.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰσινιανὲ, θεοσεβέσατε, ὀρθοδοξότατε, Χριστιανικώτατε, γενεῶ, καὶ φαίηδε, ἄς εἴσαι εἰς τὰς ὑπεξουσίας καὶ τρομερὸς, καταπληκτικὸς διὰ τὸ μέγεθος, καὶ διὰ τὸ μεγαλεῖον τῆς βασιλείας, καὶ ἀγαπητὸς, διὰ τὴν δόσιν, καὶ χορηγίαν τῆς εὐεργεσίας, καὶ τῆς ἐλεημοσύνης· μὴτε νὰ καταφρονῇς τὸν φόβον διὰ τὴν εὐνοίαν, καὶ ἀγάπην, ἔπε πάλιν νὰ παραβλέπῃς, καὶ νὰ ἀτιμάζῃς τὴν ἀγάπην, διὰ τὸν τρόπον, καὶ ἐκπληξιν, τὴν πρῶτητα, καὶ τὴν ἰλαρότητα, φυλάττωντας τὸ ὀλίγων, καὶ καταφρονεμένον ἥθος, τὸ ἄγριον, καὶ καταπληκτικόν.

Ἐκεῖνα τὰ παραγγέλματα τὰ ὅποια παραγγέλλεις εἰς τὰς ὑπεξουσίας μὲ τὰ λόγια, αὐτὰ τὰ παραγγέλματα φανέρωσον ποροτῆτερα μὲ τὰς πράξεις, ἐμπράκτως, διὰ νὰ συμφωνῇ καὶ ἡ ζωὴ, ἡ πολιτεία ἡ ἐνάρετος μὲ τὰς παραγγελίας, μὲ τὰς ὁποίας καταπείδεις τὸ ὑπήκοόν σε. διότι τοιοτρόπως θέλεις ἀποδείξῃς, καὶ κάμῃ τὴν Βασιλείαν,

τὴν ἡγεμονίαν σου ἐπαινετὴν, καὶ εὐδοξον, μὲ τὸ νὰ λέγῃς, καὶ νὰ παραγγέλλῃς μὲ θαῖξιν καὶ κατόρθωσιν, ἐμψαράκτως, καὶ κάμνωντας λογικοφρεπῶς, μὲ παραίνεσιν λογικὴν, καθὼς πρέπει τοῖς λογικοῖς.

Ὁ Βασιλεῦ Ἰεσινιανέ, πρῶτατε, καὶ ἐπιεικέστατε, σέργε, καὶ φίλει περαιοτέρων, ὑπερβαλλόντως, ἐκείνους ὅπως παρακαλᾷς νὰ πέρνουσι, καὶ νὰ δέχωνται ἀπὸ λόγου σε εὐεργεσίας, καὶ ἐλεημοσύνας, παρὰ νὰ ἀγαπᾷς ἐκείνους ὅπως σπυδαίξῃς, καὶ ἀναγκάζονται νὰ ἀποδίδωσι δῶρα, καὶ χαρίσματα εἰς τὸ λόγου σε· διότι τοῖς ἀναγκαζομένοις προσφέρειν σοι δωρεὰς, καταστάνεσαι ὑπόχρεως ἀνταποδόσεως, καὶ ἀντιμισθίας, καὶ οἱ δεόμενοι παρὰ σὲ λαμβάνειν δωρεὰς, κάμνῃσι χρεώσῃν τὸν Θεὸν εἰς τοῦ λόγου σου, ὅπως ἰδιοποιεῖται, καὶ κείναι ὡς ἴδια τὰ δῶρα, καὶ τὰς ἐλεημοσύνας ὅπως δίδονται εἰς αὐτοὺς τοὺς πένητας καὶ πτωχοὺς, καὶ ὅπως ἀνταμείβει, καὶ ἀνταποδίδωσι μὲ ἀντιμισθίας πλουσίας, καὶ ἀφθόνης τὴν κοροαίρεσίν σε τὴν φιλεῖσθαι καὶ ἀγαπᾶσθαι τὸν Θεόν, καὶ φιλεῖσθαι λαχρὸν, συμπαθητικὴν, φιλελεήμονα.

Ἔργον καὶ κατόρθωμα εἶναι τὸ Ἡλίου νὰ φωτίξῃ, καὶ νὰ λαμπύρῃ μὲ τὰς λαμπρότητας ὅλην τὴν οἰκουμένην, ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ τὸ προτέρημα ἰδίωμα τὸ ἔργον τοῦ Βασιλέως εἶναι, τὸ νὰ σπλαγχνίζεσθαι τὸς χρεῖαν ἔχοντας, τὸς ἐνδεεῖς, καὶ πένητας· καὶ ὁ Βασιλεὺς ὁ Θεοσεβής, καὶ ὁ Ὀρθόδοξος εἶναι λαμπρότερος, καὶ φωτεινότερος ἀπὸ ἐκείνου τὸν Ἡλίον, διότι ὁ ἥλιος κρύπτεται, ἀποκόπτεται, ἀνὰ χωρεῖ, καὶ βασιλεύει μὲ τὸν ἐρχομὸν, καὶ μὲ τὸ διαδέξιμον τῆς νυκτός. δηλαδή, ὁπότεν φθάσῃ ἡ νύξ· καὶ ὁ Βασιλεὺς δὲν ἀφήνει τόπον καὶ καιρὸν εἰς τὴν συναρπαγὴν, καὶ ἀδικίαν τῶν πονηρῶν, καὶ ἀτόπων ἔργων, ἀλλὰ φανερώει τὰ ἀπόκρυφα, καὶ τὰ κεκρυμμένα τῆς κακίας, καὶ παρανομίας μὲ τὴν λάμψιν, καὶ φαιδρότητα τῆς δικαιοσύνης, τῷ τῷ μὲ τὴν φυλακὴν τῆς δικαιοσύνης.

Ἡ Βασιλεία, καὶ ἡ ἐξουσία ἐσόλισε, καὶ ἐλάμψανε τοὺς Βασιλεῖς ἐκείνους ὅπως ἐσάθῃσαν προτήπερα ἀπὸ λόγου σε, ἀλλὰ ἐσύ ὦ Βασιλεῦ Ἰεσινιανέ, ἰχυρότατε, ἐνδοξότατε, ἔκαμες, καὶ ἀπέδειξας αὐτὴν τὴν Βασιλείαν λαμπροτέραν, μὲ τὸ νὰ ἐνώνῃς, καὶ νὰ συνάπτῃς τὸ μεγαλεῖον τῆς Βασιλείας, μὲ πρᾶότητα ὑπερνικῶν ἐκείνους ὅπως προσεγγίξῃς εἰς τὸ λόγου σε, διὰ τὸν φόβον, καὶ τὴν δειλίαν μὲ τὴν ἀγαθότητα, καὶ συμπαθείαν. διὰ τὸτο ἐκείνοι ὅπως χρειάζονται συμπαθείας, καὶ εὐσπλαγχνίας, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἐλλοιμνίζονται, καὶ ἀράουσι, ἐρχονται εἰς ἐσένα τὸν λιμένα, εἰς τὴν βοήθειαν, καὶ ἐπίσκεψιν τῆς ἐδικῆς σε ἐπιεικειᾶς. καὶ μὲ τὸ νὰ ἐλευθερώνωνται, καὶ νὰ ἀποφεύγῃσι τὰ κύματα, τὰς συμφορὰς καὶ δυσυχίας τῆς πτωχείας των, ἀποδίδωσιν εἰς τὸ λόγου σε, δοξολογίας, αἶνας εὐχαρίστας, καὶ ὁμολογητικὰς. δηλαδή σε εὐχαριστῶν.

*Ω Βασιλεῦ Ἰσινιανέ, ὅποσον ὑπερέχεις, καὶ διαφέρεις ἀπὸ ὅλους τὰς ἀνθρώπους κατὰ τὴν ἐξουσίαν, καὶ βασιλείαν, ἐπιμελῆς νὰ ὑπεσφράπτῃς, νὰ ὑπερτερῇς, καὶ νὰ φαίνεσαι λαμπρότατος τόσοι πολλὰ, κατὰ τὰ ἐπαινετὰ, καὶ θαύρετα ἔργα. διότι ἔλπισον, καὶ ὑπολάμβανε πῶς μέλλεις νὰ ζητηθῇς παρὰ Θεοῦ, τὴν πρᾶξιν τὴν ἐνέργειαν, καὶ κατέρθωσιν τῇ ἐπαινετῇ καὶ θαυρέσων ἔργων, αἰάλογον μὲ τὸ μεγαλεῖον, καὶ ὄψος τῶ κράτους τῆς Βασιλείας καὶ ἀρχῆς. λοιπὸν διὰ νὰ δοξασθῇς, καὶ νὰ ἐπαινεθῇς ἀπὸ τὸν Θεόν, ὁμοῦ μὲ τὸ στεφανί, καὶ τὸ διάδημα τῆς ἀρχῆς, καὶ ἐξουσίας τῆς αἰκίῃς, ἀπόκτησαι, καὶ λάβε τὸ στεφανί τῆς εὐεργεσίας, καὶ τῆς ἐλεημοσύνης, καὶ τῆς ἀγαθοεργίας τῇ πτωχῶν, καὶ ἐνδεῶν, ἀπόρων.

*Ω Βασιλεῦ Ἰσινιανέ, σοχαῖξαι ὡροτὴ νὰ ὡροαῖξῃς, καὶ νὰ παραγγέλλῃς, νὰ ἀποφασίζῃς ἐκεῖνα ὅπῃ βέλεσαι, καὶ νὰ παραγγέλλῃς φρονίμως ἐκεῖνα ὅπῃ εἶναι δίκαιον, καὶ νόμιμον. διότι τὸ ἐργαλεῖον τῆς γλώττης, ἡ γλῶσσα δηλαδή, εἶναι εὐκολοκρήμνιστος, εὐκόλως πταίεσσα, καὶ προξενεῖ ζημίαν μεγαλωτάτην εἰς ἐκείνους ὅπῃ ἀμελεῖν, καὶ παραβλέπῃν τὸ ὄργανον τῆς γλώττης· ἀμὴ αἰώσως ἡθέλες ἐπιθέσῃ, καὶ βάλλῃ ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ ὄργανον τῆς γλώττης, τὴν λογικὴν κείσιν, τὸν νῦν καὶ τὴν διανοοῖαί σε τὴν θεοσεβῇ ὡσαύτῃ μουσικῇν, θέλεις ψάλλῃ τὸ μελωδῆμα τῆς ἐναρέτε ζωῆς, καὶ πολιτείας, τὸ εὐτακτον, καὶ τὸ μελωδέσαστον.

Βέβαια ὁ Βασιλεὺς ὀφείπει νὰ εἶναι εἰς ὅλας τοὺς τὰς πολιτείας, καὶ κυβερνήσεις ὀγλήγορος, καὶ ἄοκνος, καὶ τὸ περισσόπερον ἐξαιρέτως ὀφείπει νὰ εἶναι ὅξυς εἰς τὰς δίκας, καὶ εἰς τὰς ἀποφάσεις τῇ πολιτικῶν ὡραγμάτων, καὶ ὑποθέσεων, τῇ δυσκόλων, καὶ δυσνοήτων. καὶ πρέπει ὁ Βασιλεὺς νὰ φαίνεται εἰς τὸν θυμὸν ἀργός, δυσκίνητος κατὰ πολλὰ, διότι ἐπεὶπερ ἡ ἀοργησία, τὸ μακρόθυμον τὸ νὰ μὴ θυμῶνεται ὁ Βασιλεὺς, κατὰ πολλὰ εἶναι εὐκολοεξουσίητος, καὶ διὰ τὸτο αἰς θυμῶνεται ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, καὶ αἰς μὴν ὀργίζεται ἔξω τῷ μέτρῳ· κατὰ τι μὲν, πρέπει νὰ θυμῶνεται ὁ Βασιλεὺς, διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὰς κινήσεις, καὶ τὰς θελήσεις τῇ κακῶν, καὶ αἰσχρῶν πράξεων, κατὰ τι δὲ, δεῖ ὀφείπει νὰ ὀργίζεται ὁ Βασιλεὺς, διὰ νὰ ἐξετάξῃ, καὶ νὰ εὐρίσκῃ τὰς αἰτίας τῇ ἀγαθῶν, καὶ ἐναρέτων πράξεων.

*Ω Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, διανοῦ, καὶ ἐξετάζε ἀκρίτως μὲ ἐπιμέλειαν, καὶ σόχασιν τὰ ἡθῆ, τὰς γνώμας ἐκείνων ὅπῃ συνευρίσκονται, καὶ συνομιλοῦσι μὲ τοῦ λόγου σου, εἰς τὸ κερτήριον εἰς τὸ συνειδὸς τῆς διανοίας σου, τὸ ἀληθές, καὶ ἀψευδές, διὰ νὰ γνωρίζῃς, καὶ νὰ διακρίνῃς κατὰ πολλὰ, καὶ ἐκείνους ὅπῃ τιμῶσι μὲ φιλίαν, καὶ ἐκείνους ὅπῃ γαλιφεύουσι, τιμῶσι μὲ πλάνην καὶ δολιότητα, διότι περισσοὶ ἀνθρώποι χηματιζόμενοι πῶς νὰ ἀγαπῶσι, καὶ νὰ εἶναι φίλοι, κα-

κακοποιῶσι κατὰ πολλὰ ἐκείνους ὅπου ἐμπιστεύονται, καὶ θαρρύνονται εἰς αὐτούς.

Ὡ Βασιλεῦ Ἰσινιανέ, μὲ τὸ νὰ ἀκούσης, νὰ μάθης, καὶ νὰ διδάχῃς κανένα λόγον, ἢ κάμμιν διδασκαλίαν, καὶ συμβαλὴν ὅπου δύναται νὰ χρησιμεύῃ, καὶ νὰ βοηθήσῃ, μὴν ἀκούῃς μοναχὰ αὐτὸν τὸν λόγον μὲ τὴν ἀκουστικὴν σου δύναμιν, μὲ τὰ ὅσα δηλαδὴ, ἀμὴ διαδέχῃ μὲ παρᾶξιν, καὶ κατόρθωμα ἐμπαράκτως, διότι τοιοτρόπως ἡ Βασιλεία τοῦ αἵματος σολίζεται, καὶ καλωπίζεται, ὅπου καταλαμβάνῃ, καὶ σοχάζεται ἀπὸ λόγους τὰς ἀρέποντας, καὶ ὠφέλιμα, ἢ ὅπου δὲν παραβλέπει παντάπασιν τὰ καλὰ ὅπου ἤθελαν εὐρεθῇ ἀπὸ ἄλλου ἀνθρώπου, ἀμὴ ἀκούει, καὶ διδάσκεται χωρὶς ἐντροπὴν, καὶ κατορθώνει χωρὶς ὑπέρθεσιν, καὶ ἀναβολὴν καιροῦ, χωρὶς νὰ μεσολαβήσῃ, νὰ περάσῃ καιρὸς.

Βέβαια ἡ ἀκρόπολις, τὰ Βασίλεια ὅπως εἶναι σερεὰ μὲ τεχνόκαστρα, μὲ τείχη ἀκέραια, εἰς οὐδὲν λογίζονται, δὲν ψηφοῦσι τοὺς ἐχθρούς, καὶ ἐναντίους ὅπως πολιορκῶσι, καὶ πολεμῶσιν αὐτὴν τὴν ἀκρόπολιν, αὐτὰ τὰ Βασίλεια, καὶ ἡ ἡγεμονία ἡ ἰδική σας ἡ Ὀρδόδοξος, μὲ τὸ νὰ εἶναι σερωμένη μὲ δωρεάς, καὶ χάριτας, καὶ πειτεταιχισμένη μὲ ταῖς προσευχαῖς, καὶ δεήσεσι πρὸς τὸν Θεόν, ἀποκαθίσταται ἀνίκητος, καὶ ἀπολέμητος ἀπὸ τὰ βέλη, καὶ ὁρμαὶ τῶν πολεμίων, καὶ αὐτιπάλων, μὲ τὸ νὰ συκῶνῃ, καὶ νὰ κατορθώῃ νικητρία πεισβόητα, ἐξάκυστα, καὶ μεγάλα, λαμπρὰ ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν καὶ πολεμίων.

Ὡ Βασιλεῦ Ἰουστινιανέ, μεταχειρίσου φρενώντως τὴν ἡγεμονίαν ἐξουσίαν τὴν κοσμικὴν, διὰ νὰ γένη, καὶ νὰ ἀποκατασταθῇ εἰς τοῦ λόγου σε σκάλα, αὐδός, αἰάβασις τῆς Βασιλείας τῆς Οὐρανίης. διότι οἱ Βασιλεῖς ὅπως κυβερνοῦσιν αὐτὴν τὴν κάτω Βασιλείαν ὁρῶς, καὶ θαρρέςως, κείνους ἀξιοί, ἀξιῶνται, καὶ ἀπολαμβάνουσι καὶ ἐκείνην τὴν Οὐρανίον εὐδοξίαν, καὶ Βασιλείαν, ὑπερὸν ἀπὸ αὐτὴν τὴν κάτω Βασιλείαν. κυβερνῶσιν θαρρέςως ἐκεῖνοι οἱ Βασιλεῖς, ὅπως φανερώνουσιν ἀγάπην εἰς τοὺς ὑπεξουσίους ἀρμόζουσιν τοῖς πατράσι, καὶ μὲ τὸ νὰ αὐτίδέχονται τρόπον, καὶ εὐλάβειαν προσήκοντα τοῖς Βασιλεῦσιν, ἀπὸ αὐτὸς τοὺς ὑπηκόους, καὶ νὰ ἐμποδίζωσι, μὲ φοβεισμούς, καὶ ἐπιτιμήσεις, τὰ σφάλματα τῶν ὑπεξουσίων, καὶ νὰ μὴ προσφέρωσι δοκιμὴν, καὶ ἀπόπειραν εἰς αὐτὸς τοὺς ὑπηκόους, παιδείας, κολάσεως, ἥτοι νὰ μὴ τοὺς τιμωρῶσι.

Τὸ εὐδύμα τῆς εὐεργεσίας, τῆς ἐλεημοσύνης, καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας, εἶναι εὐδύμα μὴ παλαιούμενον, ἀφθαρτον καὶ αἰδίου. ἡ εὐνοία, καὶ ἡ ἀγάπη, ὅπως γίνεται εἰς τοὺς ἐνδεεῖς, πτωχοὺς ἀνθρώπους, εἶναι ἐνδυμασία, σολισμός αἰώνιος καὶ παντοτεινὴ. τὸ λοιπὸν κάμνει
χρεία

χρεία ἐκείνος ὅτῃ βάζεται, δίδει, καὶ ἀγαπᾷ νὰ ἡγεμονεύῃ θεοσεβῶς, καὶ θεαρέσως, ὥρῃ νὰ λαμπρύνῃ, καὶ νὰ στολίσῃ τὴν ψυχὴν μὲ τέτοια φορέματα τῆς εὐποιίας καὶ ἐλεημοσύνης, διότι ὁ Βασιλεὺς μὲ τὸ νὰ εἶναι ἐνδεδυμένος κόκκινον, καὶ αἰθρῶν βασιλικὸν ἱμάτιον, καὶ φιλευσπλαγχνίας καὶ ἐλεημοσύνης, κρίνεται ἄξιος, ἀποπολαμβῶναι τὴν Οὐράνιον, καὶ ὕψισον Βασιλείαν.

Ὡ Βασιλεῦ Ἰστανιανέ, μὲ τὸ νὰ ἔλαβες, νὰ ἡξιώθης, καὶ νὰ ἐνεπιστεύθης ἐπὶ τὸν Θεὸν τὸ Βασιλικὸν Ῥαβδί, τὸ σημεῖον τῆς Βασιλείας, τῆς τῆς Βασιλείας, σοχαῖς, καὶ μελέτα τίνι τρόπῳ δίδεις ἀρέστη εἰς τὸν Θεὸν ὅπου ἔδωκε, καὶ ἐχάριται εἰς τὸ λόγῳ σου αὐτὴν τὴν Βασιλείαν. καὶ ἐπιμελῶ ἀναγκάζῃ νὰ δοξάζῃς, νὰ τιμᾷς, καὶ νὰ λατρεύῃς αὐτὸν τὸν Θεὸν περισσότερον ἀπὸ ὅλους τὸς ἀνθρώπους, ὥσθ' ὅτῃ ἐπροτιμήθης, καὶ προεκλήχθης ἀπὸ αὐτὸν τὸν Θεὸν περισσότερον ἀπὸ ὅλους τὸς ἀνθρώπους, καὶ ὁ Θεὸς κρίνει δῶρον, χάρισμα μεγαλώτατον αὐτὸ, αἰτίως ᾠονοῦσαι, καὶ ἐπιμελῆσαι ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους ὅτῃ ἐδημιουργήθησαν ἀπὸ αὐτὸν τὸν Θεόν, ὥσθ' αὐτὸν τὸν Θεόν· καὶ αἰτίως ἐν πληρώσει τὰς εὐεργετίας καὶ τὰς ἐλεημοσύνας, ὡς πληρωμὴν ὀφλημάτων, ὡς χρέος δηλαδή.

Κάθε ἄνθρωπος, ἐκείνος ὅτῃ ἐπιθυμεῖ, καὶ ἀγαπᾷ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ψυχῆς τῆς, χρεώσῃ νὰ προσρέχῃ, καὶ νὰ καταφεύγῃ εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ Θεοῦ, ὅμως ὁ Βασιλεὺς χρεώσῃ νὰ προσρέχῃ, καὶ νὰ καταφεύγῃ εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ προτιμώτερον ἀπὸ ὅλους τὸς ἀνθρώπους, ὥσθ' ὅτῃ μεριμνᾷ, καὶ ἐννοιάζεται διὰ ὑπεράσπισιν, καὶ βοήθειαν ὅλων τῶν ἀνθρώπων, διότι ὁ Βασιλεὺς μὲ τὸ νὰ διαφυλάττεται ὑγιῆς, καὶ ἀντιπρῆστος ἀπὸ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, καὶ νικᾷ ἀνδρείως, κατακράτως τὸς ἐχθροὺς, καὶ σερεώνει τὸς ἐδικούς τῆς, τὸς ὑπερσείας ὀγλήγορα.

Βέβαια ὁ ὕψιστος, καὶ Οὐράνιος Θεὸς δὲν χρειάζεται, δὲν ἔχει ἐνδεῖαν κανενὸς πράγματος, ὅμως ὁ Βασιλεὺς χρειάζεται μοναχὰ ἀπὸ τὴν χάριν, καὶ βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. τὸ λοιπὸν ὦ Βασιλεῦ, μιμήτω τὸν Θεὸν ὅτῃ δὲν χρειάζεται κανενὸς πράγματος, καὶ πλεονεξίᾳ δίδε εἰς ἐκείνους ὅτῃ ζητοῦσι τὴν ἐλεημοσύνην, καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν, μὲ τὸ νὰ μὴ ἀκρεβολουῖσαι, καὶ νὰ μὴ λυτᾶσαι νὰ κάμνης τὴν ἐλεημοσύνην εἰς τὸς ἐδικούς σου δούλους, καὶ ὑπηκόους, ἀμὴ καὶ νὰ δίδῃς νὰ χαρίζῃς εἰς ὅλους τὸς ἀνθρώπους, τὰς μεσιτείας, καὶ παρακαλίσεις ὅτῃ ζητῶν διὰ τὰ πρὸς ζωάρκειαν ἀναγκαῖα, διότι κατὰ πολλὰ εἶναι πρᾶγμα καλλίτερον, καὶ ὠφελιμώτερον νὰ ἐλεημονῇ, καὶ νὰ εὐεργετῇ τινὰς καὶ ἐκείνους ὅτῃ δὲν εἶναι ἄξιοι ἐλέους, διὰ τὸς ἀξίους τῆς ἐλεημοσύνης, παρὰ νὰ ὑπερῇ ἐκείνους ὅτῃ εἶναι ἄξιοι ἐλέους, διὰ τὸς ἀνάξιους τῆς ἐλεημοσύνης.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰστανιανέ, μὲ τὸ νὰ ζητῇ παρα Θεοῦ συγχώρησιν, καὶ συμπάθειαν ἐξιλέωσιν τῇ πταισμάτων σε, συγχώρη καὶ ἐσύ, καὶ συμπάθει εἰς ἐκείνους ὅπως ἁμαρτανύσιν εἰς ἐσένα, διότι ἡ συγχώρησις αὐτῆς χαίρεται ἁμοιβαίως, καὶ ἐναλλαξ με συγχώρησιν, καὶ αὐτὶ δίδεται ἡ ἀγάπη καὶ ἡ οἰκειοποίησις με τὸν Θεόν, με τὴν εὐνοίαν, καὶ ἀγάπην ὅπως ἔχομεν εἰς τὰς ὁμοθέλους μας, καὶ ὁμογενεῖς ἀνθρώπους.

Κάμνει χρεια ἐκείνος ὁ Βασιλεὺς ὅπως ἐπιμελεῖται, καὶ θέλει νὰ βασιλεὺς ἀκατηγόρητος, χωρὶς ψόγου, καὶ κατηγορίαν, πρέπει νὰ ἀποφεύγῃ τὰς ἀτιμίας, ὅπου συμβαίνουν ἀπὸ τοὺς ἰδιώτας ἀνθρώπους, ἀπὸ τὸν κοινὸν λαόν, καὶ πρέπει νὰ ἐντρέπεται τὸν ἑαυτὸν τε, περισσότερον ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ὑπηκόους, διὰ νὰ ἀπομακρύνεται, καὶ νὰ λείπῃ ἀπὸ τὰ νὰ πταίῃ φανερά διὰ τὰς ὑπηρεσίας, καὶ διὰ νὰ ἐμποδίζεται ἀπὸ λόγου τε, ἀπὸ τὰ νὰ πταίῃ κατὰ μόνους κρυφίως. διότι αὐτίσως οἱ ὑπ' ἐξουσίαν φαίνονται ἐπάξιον εὐλαβείας, καὶ ἐντροπῆς, αἰδέσιμοι, κατὰ πολλὰ περισσότερον ὁ αὐτὸς χρηματίζει ἐπάξιον αὐτῆς τῆς αἰδῆς καὶ εὐλαβείας.

Καὶ ἀποφαινομαι, λέγω, πὼς νὰ εἶναι, νὰ νομίζεται πονηρία βαρβαρίου ἀνθρώπου, τὸ νὰ κάμνῃ, καὶ νὰ ἐργάζεται ἔργα κακὰ, καὶ ἐπάξια τιμωρίας, καὶ λέγω ἀποφαινομαι νὰ εἶναι κακία τοῦ Βασιλέως, τοῦ πορροῦ, τὸ νὰ μὴ κάμνῃ τὰ ἐπαινετὰ, καὶ ὠφέλιμα ἔργα, καὶ αἰτία τῆς ψυχικῆς ἐλευθερίας, διότι ἡ ἀποβολή, καὶ σέρισις τῇ πονηρῶν ἔργων, δὲν δικαιώνει τὸν Βασιλέα, ἀλλ' ἡ δόσις τῇ ἐπαινετῇ, καὶ ἐναρέτων πράξεων σεφανώνει, καὶ σοφίζει τὸν τέτοιον Βασιλέα. τὸ λοιπὸν ὁ Βασιλεὺς ἂς μὴ νομίζῃ νὰ ὑποφεύγῃ μοναχὰ ἀπὸ τὴν κακίαν, ἀλλ' ἂς ἐπιμελῇται νὰ ἐργάζεται τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἀρετὴν.

Ὁ θάνατος δὲν σπλαγχνίζεται, δὲν φοβᾶται, καὶ δὲν ἐντρέπεται τὰς περὶ φανίας, τὰς τιμὰς καὶ δόξας τῇ ὀφφικίῳ, τῇ ἐξουσίῳ, διότι ὁ θάνατος ἐπιέμπει τὰ ὀδόντια τὰ ἐδικά τε, τὰ πάντα ἀνθρώπου κατεπιδίοντα, καὶ κατατρώγοντα ἐπαύω εἰς ὅλους τὰς ἀνθρώπους· τὸ λοιπὸν ἡμεῖς οἱ ἀνθρώποι ἂς μεταθέσωμεν εἰς τὸν Οὐρανὸν τὴν σύναξιν τῇ Θεσαυρῶν πρὸ τῆς ἐλευσεως ἐκείνους τὸ θανάτου, τὸν ἀπαραίτητον. διότι ἐδὲ κανεὺς ἀνθρώπος, ἐκεῖνα τὰ χρήματα, καὶ τὰ πράγματα τὰ ὅποια συναθροίζει, καὶ σπρεύει εἰς τὴν παρῶσαν ζωὴν, ὅταν ἀναχωρήσῃ τὸ βίον, φέρει ἐκεῖ εἰς τὸν Οὐρανὸν, ἀλλ' ἀφήνωντας ὅλα τὰ πράγματα ἐπαύω εἰς τὴν γῆν εἰς τὸν παρόντα Κόσμον, ἐξετάζεται, καὶ κείνεται γεγυμνωμένος τὴν ζωὴν, καὶ τὴν πολιτείαν τε.

Βίβiana ὁ Ἄναξ εἶναι αὐθεντῆς, καὶ ἐξουσιαστῆς εἰς ὅλους τὰς ἀνθρώπους, ὅμως εἶναι ὑπηρετῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, μαζί με ὅλους τὰς ἀνθρώπους.

θρόνους, καὶ ὁ Βασιλεὺς θέλει ὀνομασθῇ αὐθεντίας, καὶ ἐξουσιασῇς τὸ περισσότερον ἐξαίρετως ἐκείνου τὸν καιρὸν, ὅποτε αὐτὸς ὁ ἴδιος Βασιλεὺς, ἐξουσιάζῃ τὸν ἑαυτὸν τε, καὶ ὅταν δὲ ὑποτάσσεται εἰς τὰς τρυφαῖς τὰς πονηράς, ἀμὴν ὁ Βασιλεὺς μὲ τὸ νὰ ἔχῃ τὴν λογικὴν κρίσιν, τὸν νοῦν τὸν θεοσεβῆ συμβουρῶν, λέγω δηλαδὴ τὸν μονάρχην τὸν Βασιλέα τῆς αἰχρῶν καὶ ἀτόπων ἐπιθυμιῶν, καὶ ὀρέξεων τὸν αἰχμητὸν, κατατροπώνει, καὶ νικᾷ τὰς αἰχρὰς ἐπιθυμίας ὅπου φθείρεται, καὶ ἀφανίζουν πάντα αὐθρόπον, μὲ τὴν ἀρμάτωσιν τῆς ἐγκρατείας, καὶ χαλιναγωγίας τῆς παθῶν, ταῖσι μὲ τὴν ἐνάρτετον ζωὴν, καὶ πολιτείαν.

Ὅτι λογῆς, καθὼς οἱ ἴσχυοι ἀκολουθοῦσι τὰ κορυμνία τῆς αὐθρόπων, τὸν ὅμοιον τρόπον καὶ τὰ ἀμαρτήματα ἀκολουθῶσιν εἰς τὰς ψυχὰς τῆς αὐθρόπων, καὶ νὰ φανερώουσιν, καὶ νὰ θεατερίζωσι τὰ ἔργα, καὶ κατορθώματα φανερώς παρρησία. διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν δὲ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀρνηθῇ τινὰς νὰ κρύψῃ, καὶ νὰ μὴν ὁμολογήσῃ εἰς τὴν μέλλουσαν καὶ ἀδέκατον Κρίσιν, εἰς τὴν δευτέραν παρουσίαν. διότι αὐτὰ τὰ ἔργα καὶ κατορθώματα θέλουν ὁμολογήσῃ, καὶ φανερώσῃ ἐναντίον τῷ καθ' ἐνὸς αὐθρόπου, μὲ τὸ νὰ μὴ πέμπωσι προφέρωσι λαλιὰν λόγον, τοῦτέστι νὰ μὴν ὁμιλῶσιν, ἀμὴν μὲ τὸ νὰ φαίνωνται τέτοια, ὅτι λογῆς καλὰ, ἢ κακὰ ἔγιναν ἀπὸ λόγου μας.

Ἡ διάβασις τῆς παρέσης ζωῆς, ἡ ὀλιγόζωος μιμᾶται τὸ πέρασμα, τὸ πλεύσιμον τῷ παραβίῳ, ὅπῃ πλέει τὸ πέλαγος, πλανῶσα ἡμᾶς τὰς αὐθρόπους, τὰς ταξιδευτὰς, διαβάτης αὐτῆς τῆς νηὸς, ταῖσι τῆς παρέσης ζωῆς, καὶ μὲ τὸ νὰ τραβᾷ ἡμᾶς τὰς αὐθρόπους εἰς σφάται κατ' ὀλίγον ὀλίγον, καὶ νὰ πέμπῃ, νὰ φέρῃ ἡμᾶς τὰς αὐθρόπους εἰς τὸ ἴδιον πέρας τῷ καθ' ἐνὸς αὐθρόπου, ἥτοι εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς τῷ καθ' ἐνὸς. λοιπὸν ἐπεὶ αὐτὰ τὰ πράγματα εὐερίσκονται τοιαυτοτρόπως, ἃς ἀφήσωμεν, καὶ ἃς παραβλέψωμεν τὰ πράγματα τῆς παρέσης ζωῆς ὅπῃ φθείρονται, καὶ διαλύονται, καὶ ἃς προέλθωμεν, καὶ ἃς ἀποδῶμεν νὰ φθάσωμεν εἰς ἐκεῖνα, ὅπῃ μένωσι, καὶ εὐερίσκονται εἰς χρόνους, καὶ καιρὸς ἀθανάτης, ταῖσιν αἰωνίως πάντοτε.

Ὁ αὐθρόπος ὁ ἀλαζών, καὶ ὑπερήφανος, ἃς μὴ μεγαλοφρονῇ ὡσαύτως ὡς ὑψηλοκέρατος, ἀμὴν ἃς καταλάβῃ τὴν ὑπαρξιν, καὶ τὸ εἶναι τῷ σώματός τε, καὶ ἃς σμικρύνῃ τὴν ὑπερηφάνειαν τῆς ψυχῆς τε. διότι ἀγχαλὰ ἐκεῖνος ὁ αὐθρόπος καὶ ἐχρημάτισε προεσῶς, ἐξουσιαστής ἐπαύω εἰς τὴν γῆν εἰς τὸν Κόσμον, ἃς ἡξέωρ πῶς κατάγεται ἀπὸ τὴν γῆν, μὲ τὸ νὰ ἀναβιβάζεται εἰς τὸ ἀξίωμα τῆς Βασιλείας, ἀπὸ τὸ χῶμα, ἀπὸ τὴν λάσπην, καὶ ἔσωκτας νὰ γυεῖξῃ πάλιν εἰς αὐτὴν τὴν γῆν, ὅσπερ ἀπὸ ὀλίγον καιρὸν, μετὰ θανάτου.

Ὁ Βασιλεὺς Ἰουστινιανὲ, ἀνίκητε, ἐπιμελῶς πάντοτε καθὼς ἐκεῖνοι
ὅπου ἔκαμαν ἀρχὴν νὰ ἀναβάνωσι τὰς ἀναβάθρας καὶ τὰς σκάλας,
ὅπου δὲν γέκονται, ἤτοι δὲν προβαίνουνσι ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν κίνησιν
ἐπάνω ὑψηλὰ προτὲν νὰ φθάσῃν νὰ πατήσῃν τὸ ὑψεινὸν σκαλοπατί,
τοῖσθις λογῆς καὶ ἐσὺ ὦ Βασιλεὺς Ἰουστινιανὲ, βάσταζε ἀπὸ τὴν αὐτο-
δον, ἀνέλευσιν, καὶ αὐξήσῃν τῇ ἐναρέτῃ, καὶ θεοφιλῶν πράξεων, ἤτοι
τὴν ἀρετὴν· διὰ νὰ ἡθέλῃς μεδέξῃ, καὶ κληρονομήσῃ τὴν Οὐράνιον
καὶ ὑψίστην Βασιλείαν, τὴν ὁποίαν Οὐράνιον Βασιλείαν ὁ Θεὸς Ἰησοῦς,
ὁ Κύριος τῶν κυριεύοντων, καὶ κυριευομένων, ἄμποτε νὰ
ἡθέλῃ χαρίσῃ, βραβεύσῃ εἰς τοῦ λόγου σου μετὰ τῆς Ὁμοζύγου,
καὶ γαμπτῆς, τῆς συνεύνης σου, αἰωνίως, πάντοτε. ναί. γένοιτο. ἀμ-
πότες. Ἀμήν.

Τ Ε Λ Ο Σ.

ΗΓΕΜΗCΙC ἩC ΘΕΟΟΫΧ

Ὁ ἱαθεὶς λιθαριὸς, λαβὼν τὴν εἰκόνα φεύγει ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς
καὶ θέτει ἀντὶ τῆς πόλεως.

ΟΙ ΠΡΟΣΕΡΧΟΜΕΝΟΙ Τῷ ΑΓΙΑΣΜΑΤΙ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ,
ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΑΣΘΕΝΕΙΩΝ ΑΠΑΛΑΤΤΟΜΕΝΟΙ.
(Ο Λέξος, ἐκ τοῦ ἐπιστολῆς βροῦ τοῦ ἁγίου).

Ὁ ἙΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ἮΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ.

Νέον ὤφθη καὶ τοῦτο, τῇ πυρποληθείσῃς μονῇ παρὰ μῆκε, φῶτα ἐνδοσίμοις ἡμερῶν
 νὰ νύχτᾳ ἐξαπτοντα, καὶ γυνὴ ὥραλα περὶ πολῶσα τὸν ναοῦ σου,
 λαμπροφόρος ἡ ὁφθεῖσα οἷς ἤθελεν.